

Poljšak Marjan: Nagovor ob postavitvi knjige Razkrinkajmo prevare! v spletno elektronsko obliko

Knjigo Razkrinkajmo prevare postavljam na Splet na pobudo enega od pobudnikov in organizatorjev širjenja Pobude za začetek postopka za oceno ustavnosti oziroma zakonitosti Zakona o lastninskem preoblikovanju podjetij in Zakona o zaključku lastninjenja in privatizaciji pravnih oseb v lasti Slovenske razvojne družbe, vložene na Ustavno sodišče Republike Slovenije 30.6.2016. Ta ustavna pobuda dobiva široko podporo državljanov, [več](#).

Razumljivo je, da je knjiga napisana na osnovi mojih dotedanjih vedenj in spoznanj, marsikatera sem do sedaj dopolnjeval in/ali preoblikoval, kar se da razumeti tudi na spletni strani <http://zsnd.si/> in prosim vsakogar, ki si bo tvoril sedanjo podobo mojega političnega nauka na osnovi knjige, naj upošteva tudi zapisano na spletni strani ZSND. Osrednje sporočilo knjige je na strani [102](#) »**Komunistična partija je z revolucijo zrušila izkoriščevalski družbeni red – kapitalizem, Zveza komunistov s Kučanom na čelu pa je s prevaro vnovič uvedla izkoriščevalski družbeni red – kapitalizem. Kučanov klan je v Sloveniji očitno izvedel kontrarevolucijo.**« Poudarjam še, da je iz napisanega v knjigi razvidno tudi, da do leta 1998 nisem še doumel, da so politične »igre« Janeza Janše del političnih »iger« mrež nomenklature, ki so navezane na tuje zahodne mreže ter da je bistveno, da so slovenske plenilske mreže in z njimi sodelujoče politične mreže povezane z mrežami svetovnega kapitalističnega imperializma ter od njih odvisne – kolaboranti, narodni izdajalci – nakraden denar v davčnih oazah in jugo – evropskih bankah.

Za spletno objavo knjige sem bil spodbujen zaradi 2. Poglavja, II. Dela knjige, na strani [98](#): **Uvedba izkoriščevalskega kapitalizma v Sloveniji je protiustavna in nedemokratska ter je prevara slovenskega naroda.** Izpostavljam besedilo na strani [101](#): »Markovičeva zakonodaja je bila v nasprotju s socialistično Ustavo SFRJ in socialističnimi ustavami Republik, tudi z Ustavo SRS, torej je

bila protiustavna že pri svojem nastanku. **Uvedba kapitalizma je bila očitno protiustavna.** Veljavna Ustava SRS je temeljila na socialistični revoluciji, socialističnih samoupravnih odnosih, varstvu socialističnega samoupravnega sistema. Celo v amandmajih 89. je na primer navedeno, »da socialistična družbena ureditev SRS temelji na oblasti delavskega razreda, da odnosi v tej ureditvi izključujejo vsako obliko sistema izkoriščanja človeka, da je nedotakljiva podlaga človekovega položaja družbena lastnina produkcijskih sredstev, osvoboditev dela z odpravljanjem nasprotja med delom in kapitalom, pravica do samoupravljanja, soupravljanja ali do sodelovanja v upravljanju v podjetjih in drugih gospodarskih subjektih in v organizacijah v družbeni, zasebni in mešani lastnini,« itd. Po Ustavi SRS je socializem (formalno, pravno) veljal do sprejetja nove Ustave Republike Slovenije 28.12.91. **Amandmaji iz leta 89 še niso uvajali kapitalizma!**« in besedilo na strani [204](#): »Kdor bi tedaj imel oziroma prevzel oblast, bi lahko Kučana, pa še ostale odgovorne zraven, upravičeno obtožil, da niso branili ustavnega reda, ali nekatere, tiste, ki so imeli dejansko oblast, celo, da so rušili ustavni red. **To je tudi danes možno storiti za nazaj.** Tudi ta primer kaže, da je bistvena oblast, ne pravo. Oblast ima, kdor obvladuje politično sceno oziroma naklonjenost večine volivcev in volivk ob pomoči medijskega (ali drugačnega) obvladovanja javnega mnenja ter vodi oziroma usmerja represivne državne organe: policijo, vojsko in sodstvo. Pravo služi trenutni oblasti. Glorificiranje pravne države je le eno od propagandnih sredstev za zavajanje javnosti. Socialistična ustava ni imela, sama na sebi, nobene moči. KK (Kučanov klan) je mimo nje v Sloveniji uvajal kapitalizem.«

Vesel sem, da bo knjiga Razkrinkajmo prevare! na spletu na razpolago komurkoli, da jo prebira in njene dele uporabi z dobrimi nameni.

Dol z imperializmom in kolaboracijo, svoboda slovenskemu in drugim slovanskim ter neslovanskim evropskim narodom!

Poljšak Marjan, Ajdovščina, 18.11.2017

Marjan Poljšak

RAZKRINKAJMO PREVARE!

**ZA STARO
PRAVDO**

Marjan Poljšak: **NAJPOMEMBNEJŠI PODATKI**

Osební:

Rojen: na mali šmaren, 8.9.1945, v Ajdovščini, v revni delavski družini.
Mladostna vzgoja: krščanska, narodnjaška.
Izobrazba: junija 1964 maturiral na gimnaziji v Novi Gorici, maja 1970 diplomiral na Univerzi v Ljubljani, diplomirani inženir kemijske tehnologije. pred izvolitvijo za poslanca v DZ 1992 raziskovalec, tehnolog; sedaj (1998) brezposeln.
Delo: ločen, oče dveh otrok.
Družina: Šibeniška 21, 5270 Ajdovščina.
Stalno bivališče:

Politični:

1966: izgubil študentsko štipendijo iz političnih vzrokov.
Od 1966 do 1970: aktivist krščanskega *Skupnostnega gibanja mladih laikov*.
1967: pripor in sodni proces v Ljubljani - napisi na Filozofski fakulteti -
pogojno kaznovan.
1969 - 1970: organizator neformalne politične *Skupine 4. blok* (S4B).
Maja 1970: glavni sestavljalec narodnjaškega programa S4B: *Dvig moči slovenskega naroda*, prebral program na demonstracijah pred Skupščino SRS sedečim demonstrantom.
1971 do 1973: organizator poskusa narodnjaškega gibanja.
1972: sodni proces v Novi Gorici - žalitev JLA - kazen tri mesece zapora, odsedel 1973.
Od 1974 do 1985: posredno politično narodnovzgojno delovanje v ajdovskem planinskem društvu (štirje tabori v slovenskem zamejstvu, veliko izletov, delovne akcije) in orientacijskem športu (organizator in tekmovalec).
1978: izključen iz službe iz političnih razlogov, šest mesecev brezposeln. Postopno popolna pasivizacija na področju politike oziroma dela z mladino.
Februarja 1990: vnovična vključitev v politiko, stranka SDZ, od tu dalje so podatki navedeni v tej knjigi in bodo še v naslednji. V naslednji knjigi nameravam natančneje opisati tudi mojo politično aktivnost v času SRS (SFRJ), ki je zgoraj le skopo navedena.
Od 1992 do 1996: poslanec v DZ.

MARJAN POLJŠAK

RAZKRINKAJM O PREVARE!

**ANALIZA IN OBSODBA VNOVIČNE
UVEDBE IZKORIŠČEVALSKEGA
KAPITALIZMA V SLOVENIJI**

AJDOVŠČINA, SEPTEMBER 1998

Marjan Poljšak

RAZKRINKAJMO PREVARE!

Analiza in obsodba vnovične uvedbe
izkoriščevalskega kapitalizma v Sloveniji

Ajdovščina, september 1998

Izdajatelj: **Nacionalna stranka dela**
Šibeniška 21, 5270

Ajdovščina Za izdajatelja: **Marjan Poljšak**

Tisk: **Tiskarna Premiere, d.o.o.**
Sp. Pirniče 22b, 1215 Medvode

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

323(497.4)
338.246.025.88(497.4)

POLJŠAK, Marjan
Razkrinkajmo prevare! : analiza in
obsodba vnovične uvedbe
izkoriščevalskega kapitalizma v Sloveniji /
Marjan Poljšak. - Ajdovščina : Nacionalna
stranka dela, 1998

78003456

Po mnenju Ministrstva za kulturo štev.
415- 1118/98 z dne 17.09.1998 šteje
knjiga med proizvode, za katere se plačuje
5-odstotni davek od prometa proizvodov.

VSEBINSKO KAZALO

Poljšak Marjan: Nagovor ob postavitvi knjige Razkrinkajmo prevare! v spletno elektronsko obliko

1

UVOD

12

I. DEL: RAZJASNJEVANJE POLITIČNIH POJMOV, POJAVOV IN TEHNOLOGIJ PREVARE NA SEDANJEM SLOVENSKEM POLITIČNEM PRIZORIŠČU

15

POJASNILA KRATIC

15

DEFINICIJE (DOLOČILNI OPISI) GLAVNIH (KOLEKTIVNIH) IGRALCEV IN NEKATERIH POLITIČNIH POJAVOV SEDANJEGA SLOVENSKEGA POLITIČNEGA PRIZORIŠČA Z

NEKATERIMI KOMENTARJI

18

a.	PARTIJA	18
b.	UDBA	18
c.	MAFIJA, OLIGARHIJA, NOMENKLATURA	18
d.	UDBOMAFIJA - UM	19
e.	KAPITAL UDBOMAFIJE	20
f.	KUČANOV KLAN - KK	21
g.	POLITIČNI GOLJUFI, POLITIČNA GOLJUFIJA – PREVARA	22
h.	PADALCI KK, PADALSKE STRANKE KK	23
i.	KOLABORACIJA, KOLABORACIONIST KK	23
j.	IZDAJA, NARODNA IZDAJA	27
k.	POMLADNIKI, POMLADNE STRANKE	28
l.	NAŠI, NA NAŠI STRANI, V NAŠIH VRSTAH	28
m.	MOJA STRANKA, NAŠA STRANKA	29
n.	KOMUNIZEM, KOMUNIST	30
o.	SOCIALIZEM, SOCIALDEMOKRACIJA	31
p.	FAŠIZEM	32
q.	REVOLUCIJA, EVOLUCIJA	33
r.	KONTRAREVOLUCIJA	33
s.	TEMELJNO IZROČILO NARODNOOSVOBODILNEGA BOJA (NOB)	34
t.	DRUŽBENI RED, DRUŽBENA UREDITEV	34
u.	DRŽAVA BLAGINJE (SOCIALNA DRŽAVA)	34
v.	BOŽJE KRALJESTVO NA ZEMLJI, SKUPNOST - OBČESTVO	34
w.	TEHNIKA, TEHNOLOGIJA	35
x.	MANEVER	35
y.	LOBI	35
z.	PODJETJE BYPASS	35

GLAVNO SPOROČILO KNJIGE: TEHNIKA POSAMEZNEGA PRISTOPA	36
KORUPCIJA, TEMELJNA TEHNIKA POLITIČNE MAFIJE	40
TEHNOLOGIJA NADZOROVANJA POLITIČNEGA PROSTORA, PADALCI, OBVLADOVANJE PRIHODNOSTI	43
TEHNOLOGIJA OBVLADOVANJA VEČINE	46
POLITIČNEGA PROSTORA (POZICIJE IN OPOZICIJE) - MANEVR OBKOLITVE IN OKUPACIJE	46
TEHNOLOGIJA ZAVAJANJA JAVNEGA MNENJA S SLEPILNIMI MANEVRI PROPAGANDE	49
TEHNOLOGIJA PREVARE Z UMETNO RAZDELITVIJO POLITIČNEGA PROSTORA	55
TEHNOLOGIJA PREVARE Z DEMOKRATIČNO PROCEDURO	64
TEHNOLOGIJA ZA PREPREČEVANJE SOCIALNEGA UPORA Z MULTIETNIČNO DRUŽBO	65
TEHNOLOGIJA ZATIRANJA POLITIČNE SVOBODE Z ODŠKODNINSKIMI TOŽBAMI	67
DOBIČEK, VELIKI TRIK KAPITALIZMA	70
NUJNOST MORALNE SELEKCIJE	71
IDEOLOGIJA JE MASKA ALI IZRAZ INTERESOV	74
SPREMEMBA DRUŽBENEGA REDA	80
KAKŠNA LUSTRACIJA JE POTREBNA?	87
II. DEL VNOVIČNA UVEDBA IZKORIŠČEVALSKEGA KAPITALIZMA V SLOVENIJI	93
KUČANOV KLAN JE LETA 1989 ZAČEL UVAJATI KAPITALIZEM	93
UVEDBA IZKORIŠČEVALSKEGA KAPITALIZMA V SLOVENIJI JE PROTIUSTAVNA IN NEDEMOKRATIČNA TER JE PREVARA SLOVENSKEGA NARODA	98

UVEDBA IZKORIŠČEVALSKEGA KAPITALIZMA V SLOVENIJI JE PREVARA TISTIH, KI SMO VERJELI V SOCIALIZEM IN SLOVENSKO POMLAD	101
--	------------

ČASOVNA PREGLEDNICA POMEMBNEJŠIH STANJ IN DOGODKOV PRI VNOVIČNI UVEDBI KAPITALIZMA	105
---	------------

III. DEL UPIRANJE LASTNINJENJU PO PROGRAMU NOVE VELEKAPITALISTIČNE ELITE UDBOMAFIJE OZIROMA KUČANOVEGA KLANA	107
---	------------

KAKO BI PRIVATIZACIJA DRUŽBENE LASTNINE MORALA POTEKATI?	107
---	------------

REJC JE POSKUŠAL RAZVELJAVITI MARKOVIČEVE NEODPLAČNE PRENOSE	109
---	------------

NAČRTNE NEPRAVILNOSTI IN "LUKNJE" V ZLPP, NEIZVAJANJE IN PROTIUSTAVNOST TEGA ZAKONA	120
--	------------

a) PRIZNAVANJE STEČAJEV PO MARKOVIČEVI	120
b) MOŽNOST ZMANJŠANJA VREDNOSTI OTVORITVENIH BILANC	121
c) PRIZNAVANJE AGENCIJE RS Z PRESTRUKTURIRANJE IN PRIVATIZACIJO, NASTALE PO MARKOVIČU	122
d) NEIZVAJANJE MODELA O RAZPOREDITVI CERTIFIKATOV	122
e) OMOGOČANJE (PROTIUSTAVNE) PRODAJE DRUŽBENE LASTNINE, UVEDENE ŽE Z MARKOVIČEVO ZAKONODAJO	123
f) UVEDBA POOBLAŠČENIH INVESTICIJSKIH DRUŽB - NOVIH MONOPOLOV	
g) PRIZNAVANJE SKLADA RS ZA RAZVOJ, NASTALEGA PO MARKOVIČU	124
h) CERTIFIKATI PO KRITERIJU STAROSTI NAMESTO	124
i) VIŠINA VREDNOSTI CERTIFIKATOV	125
j) NEUPORABLJENA MOŽNOST REVIZI 125 JE PODJETIJ, LASTNINJENIH PO MARKOVIČU	125
k) MOŽNOST REVIZIJE SAMO V PRIMERU SUMA	125
l) NESPOŠTOVANJE IZSLEDKOV REVIZIJ	126
m) (PROTIUSTAVNA) LEGALIZACIJA PODJETIJ BYPASS PO MARKOVIČU	127
n) PROTIUSTAVNOST ZLPP IN NJEGOVEGA	127

AKCIJA ZA DODATNO RAZDELITEV CERTIFIKATOV, 1994	128
--	------------

a) PRIJAVE PODJETIJ ZA REVIZIJO LASTNINJENJA, MAREC 93	128
b) PRIPRAVE NA POSKUSE SPREMEMB ZLPP, 1993	129
c) POSKUSI SPREMEMB ZLPP, 1994	130
d) PRIPRAVLJALNO DELO ZA REFERENDUM O CERTIFIKATIH	131
e) OBLIKOVANJE REFERENDUMSKEGA VPRAŠANJA "CERTIFIKATI" IN SPLETKE MARJANA PODOBNIKA	133
f) REFERENDUMSKO VPRAŠANJE "CERTIFIKATI"	135
g) ZAČETEK ZBIRANJA 40.000 PODPISOV ZA REFERENDUM "CERTIFIKATI"	137

h)	ZBIRANJE 40.000 PODPISOV ZA REFERENDUM "CERTIFIKATI"	138
i)	MOJE PROŠNJE MARJANU PODOBNIKU IN JANEZU JANŠI ZA AKCIJO	139
i)	SPOPAD "CERTIFIKATI" V MEDIJIH	141
j)	MASKIRANJE SABOTAŽE NA IZREDNI SEJI	143
AKCIJA ZA PODRŽAVLJENJE IGRALNIC, 1994		144
a.	SKLEP DRŽAVNEGA ZBORA O PODRŽAVLJENJU IGRALNIC	144
b.	PRIPRAVA PREDLOGA, ZAKON O ZAČASNI DRŽAVNI UPRAVI IGRALNIC	145
c.	POSKUS OBRAVNAVE PREDLOGA ZAKONA O ZAČASNI DRŽAVNI UPRAVI IGRALNIC	147
d.	POLEMIKA Z NELIDO NEMEC	148
e.	TOŽBA	149
PROTI ODERUŠKIM OBRESTIM, SREDSTVU GRABEŽA		150
AKCIJA ZA ZAČASNO PREPOVED PRIVATIZACIJE DRŽAVNE LASTNINE, 1995		156
POSKUS POBUDE ZA ODSTAVITEV DIREKTORJA SKLADA RS ZA RAZVOJ UROŠA KORŽETA, 1995		157
PRIVATIZACIJSKA LUKNJA JE POSLEDICA DIVJEGA LASTNINJENJA		160
GIBANJE SLOVENSKA POT IN GENERAL AMBROŽIČ PROTI NEPOŠTENEMU LASTNINJENJU		165
BOJ ZA PAPIRNICO VIDEM KRŠKO - "STALINGRAD" SLOVENSKE TRANZICIJE		168
TIPIČEN PREBOJ MOJE POLITIKE ZA ZAUSTAVITEV STEČAJEV, 1996		178
ZAKLJUČEK LASTNINJENJA NAMESTO RAZVELJAVITVE LASTNINJENJA		183
ZAKON O UGOTAVLJANJU IZVORA KAPITALA		185
NIZKE PLAČE SO POSLEDICA KRAJE DRUŽBENEGA PREMOŽENJA IN PRORAČUNSKEGA DENARJA		188
INDEKS		201
ZA MORALNO PRENOVO		203
NAGOVOR BRALCU IN BRALKI		205

**“NI SPRAVE Z IZDAJALCI
DELAVSKEGA RAZREDA!”**

(Moj vzklik v Državnem zboru, 17.5.1995)

UVOD

Zakaj in čemu sem napisal to knjigo? Ker sem, po svoji volji, dolžan natančneje razložiti moj politični boj pred slovenskim narodom. Še več, knjiga je podoba moje politične duše, v njej je tudi del mojega srca. Mogoče pa bodo Slovenke in Slovenci prek te knjige spoznali, da je moja politika vredna podpore!

Najprej sem nameraval napisati knjigo, ki bi zajela moje (skoraj) celotno politično delovanje, in sicer prvo področje: socializem, kapitalizem, lastninjenje, sociala, ter drugo področje: slovenski narod, osamosvojitev, neodvisnost, Evropska zveza, državljanstva. Po štirih mesecih pisanja sem ugotovil, da mi gre prepočasi in da v osmih mesecih, kot sem bil načrtoval, takšne knjige ne morem napisati. Zato bom raje napisal dve knjigi, za vsako od navedenih področij svojo. Najprej prvo, pričujočo, o uvedbi izkoriščevalskega kapitalizma in s tem povezanim lastninjenju družbene lastnine.

V knjigi seveda navajam predvsem svoje izkušnje in spoznanja. Teh izkušenj in spoznanj ne "prodajam" kot popolno resnico, čeprav sem prepričan, da sem z analizo o tem, kako je KK (Kučanov klan) s prevaro spet uvedel kapitalizem v naši državi, zadel v polno. Neki novinar mi je rekel, da je to moja teza. Ne, to ni le teza, to je dejstvo, pa če ga bo javnost razumela ali ne. Doslej nisem opazil, da bi kdo restavracijo kapitalizma v Sloveniji tako očitno opisal oziroma razglašal. V moji knjigi je opisan manjši del boja proti početju KK oziroma UM (Udbomafije), to je proti raznim prevaram in razlaščanju, in prav tako je naveden manjši del udeležencev tega boja. Predvsem pa moje pisanje ne postavlja objektivne presoje, koliko je kdo junak in koliko se je bojeval ali prispeval v boju proti KK oziroma UM. Opravičujem se vsem borcem, ki niso navedeni ali so navedeni le mimogrede. Prosim jih, naj napišejo svoje knjige in opišejo svoj prispevek in analizo. Moje akcije, ki jih opisujem, so morda imele manjši pomen, kot ga sam vidim.

Pri pisanju nisem začel iz nič, ampak sem temeljil tudi na ugotovitvah, spoznanjih in poimenovanjih iz tranzicijskih člankov in knjig, predvsem *Udbomafije* Eda Ravnikarja in *Kučanovega klana* Danila Slivnika. Hvaležen sem jima za to, kar sta bila napisala, ker sem se s tem pri svojem političnem delu podučeval in se na njuno delo lahko sklicujem. Zahvaljujem se tudi vsem *prijateljem*, ki so mi med pisanjem in po pregledu knjige svetovali, dali razne informacije, pripombe in kritiko.

Ob pisanju te knjige sem ugotovil potrebo, da ustrezni strokovnjaki oziroma akterji zgodb napišejo analitične, vendar poljudno napisane **knjige z naslednjo vsebino:**

- **o boju ekipe APPNI** (Agencija za plačilni promet, nadziranje in informiranje) **z Romano Logar na čelu,**
- **o ustavnosti in zakonitosti oziroma neustavnosti in nezakonitosti posameznih delov in celote tranzicijskega procesa,**
- **o zlorabah Službe državne varnosti, npr. od 1987 do 1993,**
- **o posameznih večjih dolgovih v javnem zunanjem in notranjem dolgu (struktura, nastanek, odgovorni, kje je končal ta denar) ter**
- **učbenik o političnih goljufijah.**

Zavestno nisem veliko pisal o akcijah strokovne ekipe SDK oziroma APPNI pod vodstvom Romane Logar, ker ne obvladam njihovega strokovnega področja in ker jih poimensko nočem izpostavljati. Upam, da bo Romana Logar (ali kdo drug iz njene ekipe) napisala knjigo o boju APPNI, seveda razumljivo najširšemu bralstvu.

Prav tako sem se kot poslanec in nekdani poslanec spustil na strokovno področje ustavnih sodnikov, saj je pomembna ugotovitev moje knjige *protiustavnost vnovične uvedbe izkoriščevalskega kapitalizma*. Vsekakor bi bilo bolje, če bi to snov obdelal eden od naših strokovnjakov ustavnega prava v poljudni knjigi o ustavnosti in neustavnosti, zakonitosti in nezakonitosti vseh sprememb v Sloveniji v zadnjih desetih letih. Te zadeve so sicer strokovno, na njihovem nivoju, precej obdelali v svojih aktih, strokovnih revijah in v drugih člankih, toda v obliki, ki je povprečni bralec ne razume in tudi ne bere ustavnih odločb ter strokovnih člankov v reviji *Pravna praksa*.

Ob analiziranju tehnologije obvladovanja političnega prostora sem naletel na nerešeno vprašanje: kdaj in kako bi morala SDV (Služba državne varnosti) prenehati delovati za ZKS, kajti več kot sumljivo je, da se je SDV v formalni demokraciji zlorabljala za interese UM in KK. Tega ne moreš analizirati, če nimaš dostopa do "dosjejev". Mogoče pa ima nekdo, ki ni na oblasti, dovolj podatkov, da bi o teh vprašanih lahko vsaj zadovoljivo javno povedal kaj več. Vsekakor bi bila taka knjiga za nadaljnji boj poštene politike proti nepošteni ključna. No, če do tega ne bo prišlo, vemo, da so ta vprašanja javno neodgovorjena in jih moramo vedno znova postavljati.

Kot politik sem se brez ustrezne strokovne podlage lotil analize in klasifikacije političnih prevar. Po mojem védenju v Sloveniji ne obstaja knjiga domačega avtorja, ki bi analizirala in klasificirala tehnologije političnih goljufij. Saj ne rečem, skoraj vsaka politična knjiga in množica političnih prispevkov v medijih posredno ali neposredno analizirajo razne politične goljufije in napisani so tudi

poskusi sistematizacije teh goljufij. Pa recimo, da moja sistematizacija goljufij ni najboljša, je pa dobra spodbuda, da bo nek profesor s Fakultete za družbene vede napisal boljše. Sploh pa bi Fakulteta za družbene vede morala imeti sistematični učbenik o političnih goljufijah. Menim, da bi tak učbenik pomagal za obrambo pred goljufijami in goljufi.

Na področju vsake tehnične stroke imamo temeljno znanost in uporabno (aplikativno) znanost. Poglejmo na enak način politiko: imamo temeljna spoznanja in prevedbo teh spoznanj v prakso - uporabno politiko. Glede bližnje preteklosti, sedanjega stanja in predlogov za izboljšanje stanja slovenskega naroda imamo za splošno ozaveščanje javnosti opisanih premalo temeljnih spoznanj, še slabše pa je glede uporabnih oblik. Moja knjiga je poskus, da bi povprečni državljani bolje razumeli dogajanja v zadnjih desetih letih in poiskali izhode za prihodnost. Poleg formulacij, ocen in stališč, ki sem jih prepisal ali predelal od drugih piscev, navajam tudi nekatera svoja temeljna spoznanja in formulacije, ker jih sicer ni od kod "plonkati". Po izobrazbi nisem sociolog ali politolog, zato so moja spoznanja napisana v poljudni obliki. Upam, da bodo tako tudi bolj razumljiva večini bralcev.

Postavlja se tudi vprašanje, kakšen je uspeh mojega boja v povezavi z bojem mojih poslanskih kolegov, kot sta bila npr. Izidor Rejc in Ivo Hvalica. Mogoče ta, da KK ni mogel v celoti izvesti svojega programa lastninjenja; da smo jim delno preprečili, da niso še več pokradli, kar sicer še nameravajo. Običajno je bil uspeh mojega napada le nenačrtovani slepilni maneuver, ko sem nase pritegnil nasprotnike in je drugim lahko s svojimi predlogi uspelo, če je bilo mogoče. To je vloga žrtvovanega bataljona. Znana taktika! Zakaj pa ne? Le da tvoja žrtev dá minimalen rezultat. To je tudi v skladu z znano taktiko: postavi si višje cilje, da dosežeš vsaj nižje. Sam sem seveda s tem nezadovoljen in želim dočakati dan, ko bi volilci verificirali mojo **politiko**, tako da **bi** jo lahko v praksi **uresničeval z močjo oblasti**.

I. DEL:

RAZJASNJEVANJE POLITIČNIH POJMOV, POJAVOV IN TEHNOLOGIJ PREVARE NA SEDANJEM SLOVENSKEM POLITIČNEM PRIZORIŠČU

1. poglavje:

POJASNILA KRATIC

POLITIČNE STRANKE IN ORGANIZACIJE

DSS	- Demokratska stranka Slovenije (Peršakova stranka) KPJ-Komunistična partija Jugoslavije
KPS	- Komunistična partija Slovenije
KSU	- Krščansko socialna unija - Krščanski socialisti
LDS	- Liberalna demokracija Slovenije, prej Liberalno demokratska stranka, ZSMS=LDS
LS	- Liberalna stranka
NSD	- Nacionalna stranka dela (Poljšakova stranka) NSZS - Nacional socialna zveza Slovenije
SDP	- Stranka demokratične prenove
SDS	- Socialdemokratska stranka, prej SDSS SDSS - Socialdemokratska stranka Slovenije
SDZ	- Slovenska demokratska zveza (Ruplova stranka 1989 -1991)
SF	- Slovenski forum
SKD	- Slovenski krščanski demokrati
SLS	- Slovenska ljudska stranka
SND	- Slovenska nacionalna desnica
SNS	- Slovenska nacionalna stranka (Jelinčičeva stranka)
SZDL	- Socialistična zveza delovnega ljudstva
ZKJ	- Zveza komunistov Jugoslavije
ZKS	- Zveza komunistov Slovenije
ZL	- Združena lista (kasneje se uporablja kot okrajšano imenovanje za ZLSD)
ZLSD	- Združena lista socialdemokratov (KPS=ZKS=SDP=ZL=ZLSD)
ZSMS	-Zveza socialistične mladine Slovenije
ZS	- Zeleni Slovenije

DRUGE KRATICE

- APP - Agencija RS za prestrukturiranje in privatizacijo (opozorilo: kratico APP uporabljam le sam v tej knjigi; prosim, ne zamenjajte je s kratico za Agencijo za plačilni promet)
- APPNI - Agencija RS za plačilni promet, nadziranje in informiranje (prejšnja SDK)
- CK - Centralni komite (Zveze komunistov Slovenije)
- CK ZKS - Centralni komite Zveze komunistov Slovenije
- CIA - Central Intelligence Agency, obveščevalna služba vlade ZDA v tujini CZ - Cankarjeva založba
- DBP - družbeni brutoprodukt
- DEM - nemška marka
- DZ - Državni zbor
- DZS - Državna založba Slovenije
- EZ - Evropska zveza oziroma Evropska unija (EU)
- FBI - Federal Bureau of Investigation, zvezni kriminalistični urad ZDA, obdeluje vsa kazniva dejanja, ki kršijo zvezno zakonodajo, predvsem primer špijonaže in izdaje
- JLA - Jugoslovanska ljudska armada (vojska SFRJ)
- KK - Kučanov klan (definicijo glej v 2. poglavju)
- KNSS - Konfederacija novih sindikatov Slovenije
- KOS - Kontra obveščevalna služba JLA
- KSNLPDL - Komisija (Državnega zbora) za spremljanje in nadzor lastninskega preoblikovanja družbene lastnine, tako imenovana Rejčeva komisija, ker je bil njen predsednik Izidor Rejc v mandatu 1992 - 1996 in je predsednik še naprej v sedanjem mandatu 1996 - 2000. V besedilu jo imenujem tudi *Privatizacijska komisija (KSNLPDL)*.
- KSS Pergam - Konfederacija sindikatov Slovenije Pergam
- MEOR - Ministrstvo za ekonomske odnose in razvoj
- milj. - milijon, milijoni
- MNZ - Ministrstvo za notranje zadeve
- mrd. - milijarda, milijarde
- NOB - Narodno osvobodilna borba (v Sloveniji, 1941 - 1945)
- NSS - Neodvisni sindikati Slovenije (Ptuj)
- PID - Pooblaščenca investicijska družba (tudi: pid, pidi)
- RS - Republika Slovenija
- RS1 - Radio Slovenija, 1. Program
- SDK - Služba družbenega knjigovodstva
- SDV - Služba državne varnosti
- SFRJ - Socialistična federativna republika Jugoslavija
- SIT - Slovenski Tolar
- SR - Sklad republike Slovenije za razvoj ali svoj čas tako imenovani Koržetov sklad; leta 97 je bil priključen Slovenski razvojni družbi.

SRS	- Socialistična republika Slovenija
TV	- televizija, televizije (splošno)
TVS	- Televizija Slovenija
UM	- Udbomafija (definicijo glej v 2. poglavju)
Ur. l.	- Uradni list
US	- Ustavno sodišče
USD	- Ameriški (ZDA) Dolar
VDKPL	- vrednost družbenega kapitala podjetij, ki se lastninijo po ZLPP
ZDA	- Združene države Amerike
ZLPP	- Zakon o lastninskem preoblikovanju podjetij
ZP	- Zakon o podjetjih (Markovičev zakon)
ZSSS	- Zveza svobodnih sindikatov Slovenije
ZZB	- Zveza združenj borcev in udeležencev NOB

2. poglavje:

DEFINICIJE (DOLOČILNI OPISI) GLAVNIH (KOLEKTIVNIH) IGRALCEV IN NEKATERIH POLITIČNIH POJAVOV SEDANJEGA SLOVENSKEGA POLITIČNEGA PRIZORIŠČA Z NEKATERIMI KOMENTARJI

(Opomba: definicije niso postavljene v abecednem vrstnem redu, ampak v logičnem vrstnem redu, potrebnem za njihovo razumevanje.)

a. PARTIJA

Partija je uveljavljena skrajšana oznaka za jugoslovansko in slovensko komunistično stranko: KPJ, ZKJ, KPS, ZKS, itd. Član Partije je partijec (mn.: partijci).

b. UDBA

Opis iz knjige Eda Ravnikarja *Udbomafija* (nova, dopolnjena izdaja, 1995, str. 13): "UDBA - Za potrebe te pripovedi kolektivni naziv (po Erženu) za vse tole: SDV, Službo za notranjo zaščito JLA - KOS, Upravo generalštaba JLA, ki je bila zadolžena za poslovanje zunaj meja SFRJ, in Službo za preiskovanje in dokumentacijo pri sekretariatu za zunanje zadeve. Ne nasesti lažem o silnih rivalstvih med njimi, niti pravljam o napetostih med republiškimi in zvezno Udbo."

Preprosto povedano: Udba je splošna oznaka za varnostno-obveščevalno službo vladajoče Partije v "Titovi" Jugoslaviji, 1943 - 1991. Vrh nomenklature Partije in Udbe je bil isti.

c. MAFIJA, OLIGARHIJA, NOMENKLATURA

Navajam nekaj "po moje" kombiniranih definicij na podlagi definicij v raznih leksikonih.

Mafija je ilegalna organizacija za obvladovanje legalnega in ilegalnega načina poslovanja z raznimi donosnimi dejavnostmi ter ne izbira sredstev za doseg svojih ciljev. *Mafija* je tajna združba ljudi, ki si z medsebojnimi zvezami pomagajo

k (svojim) uspehom. *Mafija* je tajna organizacija, ki dela nezakonito, **organizira kriminal, kontrolira področja ekonomije in politike za svoje koristi**. *Mafija* je vsaka neformalna organizacija, bolj ali manj skrivnostna, ki zagotavlja solidarnost, daje privilegije in uveljavlja prikrito oblast njenim članom. Moja opomba k zadnji definiciji: definicija je prirejena po besedilu italijanskega avtorja, vendar dobro opredeljuje način delovanja *notranjega kroga* Partije.

Oligarhija je **gospodarska in politična oblast** maloštevilne skupine, ki ima v rokah finančni kapital. **Finančna oligarhija** je oblast manjšega dela buržoazije, ki vlada s pomočjo svojega finančnega kapitala: maloštevilni kapitalisti, ki imajo glavni del kapitala v industriji, trgovini in bančništvu, so z raznimi oblikami vplivanja na državno oblast postali dejansko vladajoča sila v buržoazni družbi. **Oligarhija v delavskem gibanju** je politična vladavina maloštevilne skupine delavskih vodij ali delavske birokracije, ki **si je uzurpirala vodstvo delavskega razreda in nima nič skupnega z dejanskimi interesi delavskega razreda**. Moja opomba: Ta definicija se povsem ujema s podobo *notranjega kroga* Partije!

Beseda **nomenklatura** v politiki pomeni popis imen in predvideni vrstni red v neki hierarhiji ljudi, ki so v kombinaciji za razdelitev položajev in funkcij.

d. UDBOMAFIJA - UM

Avtor skovanke *udbomafija* je Edo Ravnikar.

Opis iz Ravnikarjeve knjige **Udbomafija** (str. 13): "Udbomafija je neformalno telo in partijski organizaciji vzporeden inženiring mafijskih poslov, izvajalec v svojem imenu in za račun klientov režima, katerih nato nihče nima pravice niti vprašati, od kod jim denar."

Moj opis: "Udbomafija je neformalna združba manjšega dela nomenklature Udbe in/ali Partije (KPJ, ZKJ, KPS, ZKS, itd.), ki je pripravila in uresničila **vnovično uvedbo kapitalizma v Jugoslaviji** in v državah, nastalih na ozemlju nekdanje Jugoslavije, ter danes v teh državah sestavlja nove elite velekapitalistov in njihovih pomagačev, ki imajo oziroma zastopajo kapital, pridobljen s krojo družbene in/ ali državne lastnine."

Zaradi uporabe oznake *udbomafija* se mi je (neostro ali ostro, v neposrednem pogovoru ali po telefonu) pritožilo nekaj nekdanjih *udbovcev*. Ponavljam, kar sem povedal njim in že večkrat javnosti oziroma medijem. Pod oznako *udbomafija* po mojem spadajo, kot pove tudi moja definicija, le tisti nekdanji *udbovci* in/ ali *partijci*, ki so novi kapitalisti ali njihovi pomagači. Pod to oznako, po moji definiciji, ne spadajo nekdanji *udbovci* ali *partijci*, ki niso kapitalisti, niti niso pomagali ali sodelovali pri vnovični uvedbi kapitalizma ali pri nastajanju novih kapitalistov. **Zame udbovec ali partijec ni etiketa za splošno negativno oznako**. V naslednjem poglavju *Glavno sporočilo knjige: tehnika posameznega pristopa*

je opisan posamezni pristop za presojanje posameznika. Imam enaka merila za vsakogar in etikete me (upam) ne morejo usodno zмести. Po moji volji nisem v sporu s tistimi nekdanjimi *udbovci* in *partijci*, ki niso zlorabili svojih položajev.

Ne obsojam Ravnikarja, ker je leta 97 skupaj s SLS vstopil v vladno koalicijo z glavnimi izvajalci interesov UM - pomagači UM, ker kolikor lahko doslej ocenjujem, povzroča Udbomafiji več težav znotraj vlade, kot bi ji jih lahko povzročal zunaj. Zame bi sicer taka vloga bila nedoumljiva in je ne bi bil sposoben odigrati, toda, ker spoštujem drugačnost in dajem možnost tudi drugačnim poskusom, želim počakati na končni izid tega poskusa. Mogoče bo Ravnikar odločilno preprečil prodor tujega kapitala in kapitala UM v raznih aktualnih primerih: Litostroj, slovenska strojegradnja, Savske elektrarne itd. Če bo rezultat Ravnikarjeve kolaboracije večja korist kot škoda za UM, potem bo njegova verodostojnost zame izgubljena. Moram pa ob tem navesti logične sume navadnih državljanov, ki ne pripadajo nobeni strani. Noben napad Marjana Podobnika in njegovega moštva na neko malverzacijo ni doslej doživel zaključka. Napadel je n. pr. plače menedžerjev državnih ustanov ter podjetij, a je stvar utihnila. Kaj pa, če napade toliko, da doseže neko svojo posredno ali neposredno korist od tistih, ki jih napade? Utemeljen sum! Sum o možni korupciji je vedno utemeljen, ko se neka preiskava ne konča in se do vseh podrobnosti ne obelodani v javnosti. Če hočeš, boš neko afero hitro uredil; če delaš počasi, je to lahko zato, da ljudje nanjo pozabijo. Recimo, provizije za izraelsko orožje. Ali je to prevzela Podobnikova vladna komisija zato, da se bo zadeva zavlekla in pozabila? Če bo zadevo tako izpeljal M. Podobnik, bo potem od KK dobil novo koncesijo za interese lobija SLS. Zase si predstavljam, da bi zadevo izraelsko orožje pred javnostjo, v stilu "hitrega sodišča", razčistil v dveh mesecih. Samo napol sprejemam nedavno Ravnikarjevo ustno kritiko mojega stila: "Če padeš na bojišču, so tvoje truplo in kosti brez koristi, šteje samo tisto, kar narediš." Se strinjam, tudi jaz upam na uspeh svojih političnih idej, a mogoče preveč tvegam. V najslabšem primeru so lahko tudi truplo in kosti, v pravem pomenu besede (Ravnikar je mislil v prenesenem pomenu), učinkoviti. Bomo videli!

e. KAPITAL UDBOMAFIJE

V času SFRJ je v tujini nastala mreža podjetij in bank, kamor se je iz Jugoslavije in Slovenije odlival kapital za potrebe delovanja Udbe v tujini. Partnerji ali ustanovitelji teh podjetij so bila tudi slovenska podjetja za "posebne namene" (npr. Primex oziroma Primorje Export, Smelt). Znana je propaganda v osemdesetih letih o nujnem izvozu z izgubo. To je bil dejansko odliv kapitala na račune UM v tujini. Ob osamosvajanju je z izgovorom o nevarnosti, češ da bo Beograd zasegel devize, odliv kapitala iz Slovenije dobil še večje razsežnosti. Po osamosvojitvi se je odliv kapitala na račune UM nadaljeval na različne načine: dokapitalizacije, podjetja bypass, odkupi odpisanih deležev, prenosi na namenoma ustanovljene

holdinge, navidezna in prava posojila, odkup jugoslovanskih dolgov (LB, Safti, Genex) itd. Vsi ti in še drugi odlivi so postali osnovni kapital jugoslovanske UM, slovenski delež pri tem pa ocenjujejo (ocenjujem) na 5 milijard USD. Ta kapital ni bil nikoli revidiran in vrnjen v Slovenijo. Delno se je v Slovenijo vrnil v obliki nakupov podjetij in drugih nepremičnin. Kapital UM je začel nastajati že s privatizacijo pred Antejem Markovičem, kljub socialistični zakonodaji, seveda nelegalno. Ko pridemo na oblast, lahko to krajo, pred Markovičem in po njem, razveljavimo in povrnemo večino odlitega kapitala.

f. KUČANOV KLAN - KK

Avtor oznake *Kučanov klan* je Danilo Slivnik. (Klan je združba, ki se sebično žene za koristi svojih članov.)

Moj opis: "KK obsega slovenski del UM in pridružene novokapitalistične povzpeticnike ter pomagače, ki jim je uspelo na podlagi posrednega ali neposrednega sodelovanja z UM. **KK je politična mafija, družbi popolnoma nepotrebna; je parazit družbe.** Klan se imenuje Kučanov, ker je zadnjih deset let Milan Kučan njegov neformalni vodja."

Opis sem sestavil iz besedila v knjigi Danila Slivnika *Kučanov klan* (1996, str. 138 in 139): "/Zdelo se je, da je oblast v rokah najrazličnejših forumov in centralnih komitejev. /.../ Toda to je bila zgolj fasada. /.../ Prava oblast je bila tam, kjer ni nihče nikogar kadriral, kjer je bilo vse dogovorjeno in jasno: to je bil takoimenovani **notranji partijski krog**. /.../ Iz dela tega kroga je pozneje nastal Kučanov klan. /.../ **NOTRANJI KROG** so sestavljali najbolj predani in preizkušeni člani partijskega vodstva, ki na formalni (javni) hierarhični lestvici pogosto sploh niso imeli pomebnega statusa, vendar so lahko uredili vse, kar so hoteli. /.../ Vsi ti so bili *Organizacija* v organizaciji; politična nomenklatura, ki je lahko sklenila vse, kar je hotela. Vlada in druge državne institucije so nato samo dobile nalogo, da morajo odločitev uresničiti." Moja pripomba: mafija je torej bila v Partiji že prej. Kdaj prej; je bila že v partizanih in pred drugo svetovno vojno?! Poglejmo še nadaljnje dele besedila (str. 312 in 313): "**V Titovi šoli so se dobro naučili, da so kadri vse** /moja pripomba: to je tudi splošno znano in veljavno/. /Bila je tipična kadrovska naveza, Dolanc (Stane) ščiti Kučana, Kučan ščiti Dolanca. Tako sta postavila temelje široko zasnovanega političnega in gospodarskega lobija, iz katerega je v devetdesetih letih na podlagi lastninskih sprememb v državi in s pomočjo famozne Organizacije nastal Kučanov klan. /.../ **KLAN** ima dve strukturi: **OSNOVNO JEDRO**, ki ga sestavljajo najtesnejši Kučanovi sodelavci, prijatelji in zaupniki, in **ŠIRŠI KROG** članov, ki sodelujejo na podlagi 'skupnih interesov'. Vsi drugi so samo **SOPOTNIKI**, ki so za klan sicer zelo pomembni in zanj veliko naredijo, vendar večkrat ne vedo natanko, za kaj gre. To pomeni, da s klanom sodelujejo po sili razmer in da so z njegovimi ljudmi povezani kot 'latentni politični

somišljeniki'. Ali povedano drugače: vsi s klanom nimajo zavestno zvez, nekateri so z njim, a ne vedo, da so, drugi mislijo, da so, pa v resnici niso.”

O nastanku, sestavi in strukturi članov, lastnostih in delovanju KK izveš v knjigi Danila Slivnika *Kučanov klan* (1996). Opis članov KK je na voljo tudi v drugih dostopnih virih. KK obvladuje stranki KPS = ZKS = SDP = ZLSD in ZSMS = LDS ter večinoma prek njiju uresničuje svojo politiko. Velikanskega pomena za uspešno oblast KK so, poleg *padalcev* KK, tudi *kolaboracionisti* KK, ki so navzoči v skoraj vseh strankah.

g. POLITIČNI GOLJUFI, POLITIČNA GOLJUFIJA – PREVARA

Moj določilni opis na podlagi definicije goljufije v *Leksikonu CZ* (nova izdaja, 1988), tako da dodam le besedi *politična* in *političnih*: “**Politična** goljufija je (kaznivo) dejanje, ki ga stori, kdor z namenom, da bi pridobil sebi ali komu drugemu protipravno premoženjsko korist, spravi koga drugega z lažnim prikazovanjem ali s prikrivanjem dejanskih **političnih** okoliščin (dejstev) v zmotu ali ga pusti v zmoti, da ta v škodo svojega ali tujega premoženja kaj stori ali opusti.” Sledi: kdor stori politično goljufijo, je politični goljuf. Prevara je v leksikonu opredeljena podobno kot goljufija. Sam večinoma uporabljam izraze: prevara, politična prevara, politični prevaranti.

Pa preverimo, ali podani opis politične goljufije velja za UM oziroma KK! Premoženjska korist je ukradena družbena in državna lastnina. Korist je protipravna zaradi utemeljevanja lastninjenja s protiustavno zakonodajo in zaradi preprečevanja oziroma neizvedbe revizije lastninjenja po veljavni zakonodaji. Prikrivanje političnih dejstev je bilo storjeno s prikrivanjem protiustavne in nedemokratske uvedbe kapitalizma oziroma s hinavsko uvedbo kapitalizma, pa še marsičesa zraven. **Primer lažnega prikazovanja političnih dejstev je tudi trditev, da se je slovenski narod na Plebiscitu 1990 odločil za kapitalizem.** Puščanje v zmoti se kaže tudi v puščanju slovenskih volilcev v zmotnem zaupanju političnim obljubam in razlagam (to je z lažnim prikazovanjem), da se jim bodo z osamosvojitvijo in družbenimi spremembami oziroma s tranzicijo izboljšale življenjske razmere. Škoda svojega ali tujega premoženja je izguba deležev v družbeni lastnini in oškodovanje gospodarstva ter državnega proračuna, kar je prizadelo večino Slovencev. Zaradi zmote so slovenski volilci v času volitev in v obdobjih med volitvami opustili kritično presojo vladajoče elite, čemur je sledilo njihovo oškodovanje (škoda).

Vsak bralec lahko na podlagi svojega védenja in izkušenj ugotovi ustreznost oznake *politični goljuf* za marsikaterrega politika. Goljuf je tudi vsak politik, ki je pred volitvami nekaj obljubljal in je potem od tega storil malo ali nič, čeprav bi lahko več ali še več. Goljuf je tudi tisti politik, ki dobro ve, da od njega volilci neko

potezo pričakujejo, pa jim ne pove, da te poteze ne namerava storiti ali da je ne bo mogel storiti, ampak lepo molči in neupravičeno naprej pridobiva politične točke.

Politični goljufi so vsi, ki so bili na visokih partijskih položajih, čeprav niso verjeli v socializem. Namesto moralne obsodbe take drže so si zanjo izmislili izraz *cinična distanca*. Slavoj Žižek je pri omizju na TVS 22.6.98 povedal, da je bilo obče znano (vendar ne meni in mojemu okolju!), da so se celo člani CK ZKS v zasebnih pogovorih norčevali iz socialističnega samoupravljanja, v CK pa so ustrezno kimali ter pritrjevali - in temu so rekli cinična distanca. To ni **cinična distanca**, to je **politična goljufija**!

h. PADALCI KK, PADALSKE STRANKE KK

Oznaki *padalec* oziroma *padalska stranka* sta se uveljavili s primerom Zmaga Jelinčiča - *Padalca* KK in UM oziroma s primerom SNS kot *padalske stranke* KK in UM. Za *padalsko stranko* KK štejem tudi SDZ, saj je danes očitno, da so vodilni te stranke večinoma bili *padalci* KK.

Moj opis: “***Padalec* KK je usposobljeni *agent* KK, ki s tajno podporo strokovnega štaba KK in s podporo medijev pod kontrolo KK:** a) ustanovi (*padalsko*) *stranko* KK, ki ima politični program popolnoma nasproten programu ZLSD ali LDS, da s tem pritegne, zavede in izkoristi volilce nasprotnikov, ali b) se samo infiltrira v izbrano nasprotno stranko, da jo pripravi na kolaboracijo s KK ali jo poskuša razbiti, ji škodovati ali pa samo poroča o dogajanju v svojo centralo.” Doslej za druge združbe nisem opazil njihovih padalcev, marsikatera pa jih gotovo imajo.

i. KOLABORACIJA, KOLABORACIONIST KK

Tujka kolaboracionist - sodelavec, sodelujoči kot ime za sodelavce okupatorjev in oznaka kolaboracija za sodelovanje z okupatorjem sta se uveljavili po 2. svetovni vojni. Zato ima ta oznaka slabšalen pomen. V Leksikonu CZ, Družboslovje (1979) je kolaboracija definirana tudi kot “udinjanje tujim političnim, gospodarskim, vojaškim in drugim dejavnikom”. Ta opis je popolnoma ustrezen za primere slovenske zunanje politike, kot jo vodijo KK oziroma Drnovškove vlade RS. Moj opis za primere v sedanji slovenski notranji politiki: “*Kolaboracionist* je politik, ki v obojestransko korist sodeluje s politiki in strankami, ki imajo formalno nasproten političen program, ter je poleg tega volilcem v času pred to kolaboracijo zatrjeval, da z (največjimi) nasprotniki ne bo sodeloval. Kolaboracija je, ko politik (politična stranka) sodeluje s politikom (politično stranko), ki ima njemu (njej) (formalno, napisano) najbolj nasproten program. Kolaboracionist KK ni član KK oziroma njihov kader,

ampak zaradi svojih koristi zavestno dela tudi za koristi KK.”

Normalno je, da politik (politična stranka) sodeluje s politiki (političnimi strankami), ki imajo podoben politični program. **Kolaboracija pa je običajno hkrati tudi izdaja lastne politike in obljub lastnim volilcem.** Kolaboracija je torej obenem sodelovanje in formalna ali/in dejanska izdaja. Primer iz sedanje prakse: SLS kolaborira z LDS in večinoma izdaja svoj program in obljube volilcem, LDS kolaborira s SLS, toda večinoma ne izdaja svojega programa in obljub volilcem, kajti SLS neprimerno bolj prilagaja svojo deklarirano politiko politiki LDS, kot se to dogaja v obratni smeri. V času dosedanje kolaboracije LDS - SLS ni bilo slišati pritožb volilcev LDS, bilo pa je slišati pritožbe volilcev SLS!

Formalno gledano, je v Sloveniji oziroma na Slovenskem preveč *kolaboracije* in *izdaje*. Lahko bi se zato vsevprek obtoževali in blatili, kar bi zagotovo škodovalo samospoštovanju in samozavesti Slovencev. Tudi zato ne sme nihče prehitro obsojati vsake kolaboracije za izdajo in oškodovanje slovenskega naroda, ampak je treba presoditi vsak primer posebej glede na izhodiščne pogoje in praktične rezultate. Hitro in odločno je treba obsoditi primere največje kolaboracije in izdaje, v primerih manjše kolaboracije in izdaje pa je treba potrpežljivo počakati, da se prestopnik poboljša. Na žalost ni druge poti na Slovenskem!

Kot v primerih drugih kolaboracij, tudi kolaboracija s KK ni nujno v vsakem primeru negativna; če da pozitiven rezultat, je pač pozitivna. Ocena torej sledi na podlagi doseženega, ne na podlagi kolaboracije same. Prvi tipičen *kolaboracionist* KK je bil po mojem Lojze Peterle kot predsednik prve slovenske vlade. Kdo mu je diktiral, koga naj postavi za ministre? Po čigavih navodilih je postavil na ministrska mesta toliko kadrov *nomenklature* oziroma KK? Zakaj ni svojih nekdanjih prijateljev iz študentskih let, kamor štejem tudi sebe, postavil na sekretarska mesta v vsa ministrstva, da bi mu vsaj vse realno kontrolirali in o tem poročali? Ne ostane mi drugačen logičen sklep, kot da je Peterle sodeloval - kolaboriral s KK in pred ljudstvom igral (lagal), kot da tega ni in da gre za njegova svobodna dejanja. To je bila prikrita *kolaboracija*. Videti je, da nima vesti, ki bi mu preprečevala kolaboracijo in izdajo. Najprej sem si razlagal, da je KK zamenjal Peterleta, ker naj bi premalo servilno kolaboriral s KK in ker naj bi se premalo prilagajal lastninjenju po načrtih UM oziroma KK, npr. posegal je v lastninjenje Hita. Hudo je, če toliko kolaboriraš, da se ne moreš rešiti oznake kolaboracionist, in obenem premalo kolaboriraš, da te “okupator” zavrže in ostaneš z malo koristi.

Obstaja pa še druga razlaga dogodkov, katerim nisem bil priča. Znano je, da je bil Janez Drnovšek s konstruktivno nezaupnico Peterletu izglasovan za mandatarja, in sicer poleg glasov poslancev SDSS tudi z glasovi treh poslancev SKD in petih poslancev SLS, kar narekuje sestavo drugačne hipotetične slike o kolaboraciji Peterleta. Udba oziroma KK sta imela že leta 89 natančne podatke o Peterletovih

osebnih lastnostih: zavzemanje za kapitalizem, nagnjenje za kolaboracijo, in prav zato so ga povzdignili v SKD in Demosu. Peterle je bil torej predstavnik porajajoče se meščanske desnice, ki je kolaborirala s KK v upanju, da bo potegnila največ koristi oziroma celo prevladala. Zaradi arogance in raznih "čudnih" potez je Peterle izgubil podporo med delom Demosovih poslancev. In ko je to sprevidel (ali je zanj sprevidel KK), je, namesto da bi poiskal in poskusil ustoličiti novega ustrežnejšega mandatarja iz vrst Demosa oziroma SKD, dejansko deloval v interesu raznobarvnih kapitalističnih lobijev in pomagal ustoličiti Drnovška. Peterle je preprečil možnost poskusa novega Demosovega mandatarja z bolj socialno oziroma levo usmeritvijo. Dogovor Peterle - Drnovšek naj bi se zgodil na srečanju v Davosu v začetku 92, kamor je Peterle "vzel s seboj" Drnovška. Nagrada naj bi bila tudi prihodnje mesto zunanjega ministra, ki ga je imel Peterle v Drnovškovi vladi. To tezo podpira tudi dejstvo, da je Peterle Drnovšku, potem ko se je slednji vrnil iz Beograda, s sklicevanjem na njegove zasluge za osamosvojitve (podanim v odgovoru na poslansko vprašanje), poskrbel pisarno, tajnico, šoferja ter avto - in isto je Peterletu poskrbel Drnovšek po njegovem "padcu". Torej naj bi bilo vse skupaj igra v interesu kapitalističnih ozadij, prizadetost Peterleta pa naj bi bila le maska za nas - "vernike" Demosa na terenu. Peterle naj bi šel v opozicijo tudi zato, da je na volitvah 92 dobil več in je potem lažje šel v odkrito kolaboracijo z LDS oziroma z Drnovškom, ki je seveda del KK. V SKD so se tedaj izgovarjali podobno, kot se danes izgovarjajo v SLS: bilo bi še slabše, če nas ne bi bilo v vladi. Klasičen izgovor kolaboracionistov!

Toda, če bi Jezus Kristus živel v Sloveniji in bil politik SKD, ali bi šel v vladno koalicijo z Drnovškovimi anarholiberalci, ki ščitijo UM? Po mojem mnenju ne, saj v svojem času ni kolaboriral niti z Rimljani niti s *farizeji*. Seveda, Peterle ni bil kolaboracionist iz principa ali zaradi prepričanja, ampak zaradi koristi njega, njegovih političnih pajdašev in predvsem denacionalizacijskega ter emigrantskega lobija v njegovem ozadju. Ker sem Peterleta moralno izredno pozitivno cenil v času naše skupne aktivnosti v študentskih letih (1968 - 1971), mi je del tega ostalo in nisem doumel njegovih zakulisnih igrice ter sem še dolgo gojil iluzije, da lahko Lojzeta spreobrnem nazaj na tiste pozicije, na katerih naj bi bil kot študent. Tako sem mu še 9.10.95 napisal: "Najprej, ne razumem, kakšna je tvoja politična vsebina sedaj. Nekoč sem mislil, da sva si precej podobna. Ali si ti postal 'gospod' in ljudi ceniš po tem, koliko je nekdo bogat? Ali si se zavezal nakdanjim in/ali novim kapitalistom? Če se kmalu ne spreobrneš nazaj tja, od koder izhajaš, to je k revežem, bom smatral, da je kriterij dobička in lastnine postal merilo tvojega 'krščanstva'. Znano ti je, da sem jaz prepričan, da h krščanstvu bolj spada socializem kot kapitalizem. Sedaj 'špilaš' tako politiko, ki je pogodu predvsem 'Kučanovim'. Znano ti je, da je /Karl/ Marx rekel, da je zanj najbolj nevaren **napreden kaplan**, najbolj koristen pa jim je **nazadnjaški duhovnik**. /.../ Franc Miklavčič mi ni všeč, toda njegovo opcijo bi moral nazaj pritegniti v SKD. To je politična opcija krščanskih socialistov, ki so bili pri partizanih in domobrancih.

To, da je program SKD v službi liberalizma, je vaš neuspeh, vedno boste njihovi hlapci. Ali je to interes slovenskega krščanstva?” Seveda sta Peterle in z njim SKD ostala “nazadnjaški duhovnik” in se nista spreobrnila v “naprednega kaplana”, zato nihče več ne bo stranke SKD obudil k novemu vzponu. “Napredni kaplan” nikoli ne bi kolaboriral s KK.

Poleg kolaboracije znotraj slovenskega političnega prostora imamo še bistveno bolj škodljivo kolaboracijo s tujci. To kolaboracijo izvajajo vladajoče stranke, predvsem LDS. Peterle (in z njim SKD) se povezuje s sorodnimi političnimi strankami v tujini, isto dela tudi Janez Janša (in z njim SDS). Vendar to še ni uresničena kolaboracija s tujci, ker nista na oblasti. Če bi bila na oblasti, se močno bojim, da bi kolaborirala s tujci, podobno Janezu Drnovšku in Milanu Kučanu. **KK je zainteresiran za zavezništvo in kolaboracijo s tujci, ker potrebuje zunanjo podporo za legalizacijo njihove sporne lastnine nad nekdanjo družbeno lastnino in za prosto, nekontrolirano vrnitev kapitala UM, to je v tujino odtujenega slovenskega družbenega kapitala. Za to so pripravljeni popuščati tujim interesom. To pa je kolaboracija s tujci v škodo naše države in našega naroda.**

Vedno znova poslušamo nosilce nekdanje Demosove oblasti tarnati, kako to, da se je ohranila kontinuiteta partijske oblasti in da se še utrjuje. Toda samo zaradi kolaboracije njih in njihovih pajdašev, Demosa in *pomladnikov*! Zakaj so odstopali od deklariranih načel? Zaradi lastnih interesov, ker so se hoteli, za vsako ceno, okoristiti z oblastjo. Pomembnejše jim je bilo okoristiti se kot zrušiti oblast KK. Seveda so mislili, da bodo “potegnili daljši konec”, so pa v resnici potegnili še manj kot krajšega. Daleč bolj so koristili KK, kot so mu škodovali. Da bi storili prave poteze, jih je oviralo dvoje: njihovi meščanski (buržoazni) interesi oziroma egoizem in to, da niso imeli lastne ideje, kako bi mogli ustaviti KK. **Oboji, torej demosovci - pomladniki in KK, stojijo na istih splošnih političnih temeljih:** so za kapitalizem, za kopiranje zahodnega liberalnega (izkoriščevalskega) kapitalizma. Pomladniki sicer trdijo, da je njihov model bolj evropski, boljša kopija, ampak ta razlika pri ljudeh očitno ne vžge. **Povprečnemu volilcu je vseeno, kdo ga izkorišča, če se izkoriščanja že ne more rešiti. V tem primeru raje glasuje za starega gospodarja, ker se novega boji, da bo ta lahko še hujši.** V tem je trik uspeha kontinuitete, ki jo omogočajo prav pomladniki. Zato oni niso in ne bodo alternativa, ki bi zares ogrozila KK. KK se z njimi poigrava: najprej je pritegnil v kolaboracijo Peterleta, potem za krajši čas Jožeta Pučnika, pa zopet Peterleta, danes je tako z M. Podobnikom, jutri bo z nekom drugim. Edina možna resnična alternativa smo tisti, ki ponujamo dovolj različne rešitve, *drugačen družbeni red*. Na koncu intervjuja, objavljenega v *Jutranjiku* 27.6.98, J. Pučnik pravi, da bo trajalo še kakih dvajset let, preden se bodo stvari spremenile. Torej celo oznanjajo, da KK ne bomo vrgli z oblasti! Groza, pa ti pomladniki!

Oznaka *kolaboracionist*, *kolaboracija* potrebuje na drugi strani okupatorja,

okupacijo. Navadno je to tujerodna formacija. Ker pa za zdaj, hvala Bogu, pri nas še ni tujih okupatorjev, je **KK prikriti okupator Slovenije** in kolaboracija s KK je *kolaboracija* v pravem pomenu besede.

Pri sedANJI kolaboraciji SLS z LDS je najbolj tragikomično, da ima sedaj SLS isti neuradni izgovor za kolaboracijo z LDS, kot ga je prej imela SKD: "Če ne bi bilo nas zraven, bi se še več pokradlo!" In ta izgovor je prej SLS z gnusom zavračala, sedaj pa ga brez predsodkov sama uporablja. Značilen je tudi dopolnilni izgovor za sedanjO kolaboracijo SLS: volilci so nas volili zato, da bi bili na oblasti. Za kadre SLS vemo, da hlepijo po oblasti oziroma hočejo biti na oblasti za vsako ceno. Ampak to je ista logika kot logika Dimitrija Rupla, zakaj in čemu je bil v Partiji. Rupel je nekoč, ne spominjam se natančno, ali v DZ ali na sestanku sveta SDZ, dejal približno takole: "Ne čudite se, zakaj sem bil v Partiji; tisti, ki je hotel delati kariero, je moral vstopiti v Partijo." **Tako torej, če hočeš delati kariero, biti (vsaj deloma) na oblasti, kolaboriraj, izdajaj in goljufaj volilce, saj je to normalno!** To je morala kolaboracionistov! Ista je morala Peterletove, Pučnikove in Podobnikove kolaboracije, kot je morala Ruplovega članstva v ZKS. Še huje! Videti je, da je v Sloveniji zelo razširjena naslednja mentaliteta: hitro moram kolaborirati z vladajočimi, sicer me pri tem lahko prehitijo konkurenčna opozicijska stranka. Obstaja torej divja konkurenca, kdo bo prvi mogel postati kolaboracionist, hlapček vladajočih. Če to primerjam z razmerami med okupacijo v drugi svetovni vojni, se vprašam: Ali so tudi tedaj meščanski politiki in meščanske stranke med seboj tekmovali, komu bo prvemu uspelo kolaborirati z nemškim ali italijanskim okupatorjem?

j. IZDAJA, NARODNA IZDAJA

Iskal sem **definicije za narodno izdajo** oziroma *narodne izdajalce*, saj so jih toliko proglasili med vojno in po vojni, toda kljub temu dobrih definicij o narodnih izdajalcih mi ni uspelo najti.

Izbrano besedilo opisa *izdaje* iz *Leksikona CZ, Morala in etika* (1986): "Izdaja je /.../ izdati interese lastnega naroda, razreda ali države, načela organizacije ali gibanja, prekršitev zvestobe z odstopanjem od načel in usmeritev, /.../ neodgovorno in neučinkovito gospodarjenje oziroma gospodarsko politiko je mogoče označiti kot izdajalsko, ker peha narod oziroma državo v odvisnost od vnanjih, potencialno in aktualno nasprotnih, celo sovražnih dejavnikov oziroma sil. Narodna izdaja je zločin, ki je škodoval lastnemu narodu."

Na dva načina lahko ovrednotimo ravnanje članov UM oziroma KK, ki so bili nekoč v Partiji, sedaj pa so nosilci ali podporniki liberalnega kapitalizma. Prva možnost: *izdali* so komunistična načela in s tem svojo politično organizacijo, torej komunistično stranko, program, strankarske tovariše. Druga, verjetnejša možnost: *ogoljufali* so svojo komunistično stranko in strankarske tovariše, ko

so se lažno prikazovali za komuniste. Razlogi izdaje ali goljufi e so seveda najpogostejše materialni interesi, egoizem itd. Z zakonodajo in ukrepi, s katerimi so del slovenskega gospodarstva sesuli, preostalo gospodarstvo pa porinili v krizo, so po navedeni definiciji storili narodno izdajo, saj so tudi posledice take, kot jih navaja definicija: **narod in državo pehajo v odvisnost** itd.

k. POMLADNIKI, POMLADNE STRANKE

Za *pomladnike* oziroma *pomladne stranke* ali *Pomlad* so se sami poimenovali politiki in stranke SDS, SKD in SLS po propadu ugleda oznake Demos - Demosove stranke.

Ime oziroma oznaka izhaja iz širšega političnega gibanja *Slovenska pomlad* 1988 - 1990, ki se je bojevalo za uvedbo demokracije v Sloveniji. V Slovenski pomladi je bil udeležen večji krog politikov, kot ga danes sestavljajo politiki pomladnih strank, pri čemer se nekateri udeleženci prvotnega gibanja pritožujejo, ker si ime Pomlad neupravičeno prilaščajo nekateri "*pomladniki*". V Slovenski pomladi oziroma Demosovih strankah je bilo seveda tudi veliko *padalcev* KK in tudi zaradi teh *padalcev* je Demos propadel ter izgubil ugled.

Čeprav se *pomladniki* še vedno oklepajo oznake Pomlad, je tudi ta oznaka dejansko večinoma izgubila ugled zaradi *kolaboracije* s KK in izdaj obljub volilcem. Oznaka *pomladniki* je tudi poskus, da bi s šarmom in demagogijo enotnosti nadomestili pomanjkljivosti vsebine in programa. V bistvu je to sleparija, ki so jo volilci delno že spoznali in jo bodo še bolj. Od tod nazadovanje *pomladnikov* na volitvah.

1. NAŠI, NA NAŠI STRANI, V NAŠIH VRSTAH

Bralcu moram pojasniti, da mu moja uporaba pojmov *naši*, *na naši strani*, *v naših vrstah* lahko pogosto izpade konfuzna in jo je treba iz sobesedila razumeti spreminjajočo se skozi čas, kakor sem - po svoje - spoznaval, *kdo je naš* in *kdo ni naš*. V navedbah iz člankov in iz magnetograma govorov je treba upoštevati datum. Pa tudi v drugih delih besedila knjige je pomen besede **naši** različen, kajti prav ob pisanju knjige, ki je nisem pisal "po vrsti", ampak sestavljal kot mozaik, je v meni zorelo spoznanje, da *naši* niso in nikoli več ne bodo pomladniki; oni so "meščanska desnica", *naši* pa so (smo) tisti, ki se na novo združujemo ter smo bili kritični in kritiki v Demosovih in pomladnih strankah. To je *nova politična sila* "*v nastajanju*" in zastopa interese ljudstva (zaradi diskreditacije ne moremo uporabljati besede *demos*) in slovenskega naroda. V letih od 89 do 91 so bili zame *naši* demosovci in simpatizerji Demosa. Potem sem začel izločati izdajalce Demosa in

Pomladi, padalce KK, različne politične goljufe in sedaj še kolaboracioniste KK (meščansko desnico). Med *naše* štejem vse poštene politike katerekoli stranke, katerekoli barve in kakršnihkoli načinov, ki se bojujejo za interese "ljudstva in naroda". **Gre torej za tretjo politično silo "v nastajanju", ki zastopa "ljudstvo in narod" v boju proti ostalima dvema političnima silama - KK in "meščanski desnici", ki zastopata interese kapitala oziroma kapitalističnih, veleposestniških, finančnih, političnih in drugih mafij.**

m. MOJA STRANKA, NAŠA STRANKA

Mnogokrat so mi očitali, da pogosto menjavam stranke, zato sem že večkrat povedal, da sem to počel, ker sem želel biti v stranki, ki se bo zares in radikalno bojevala za obstoj in razvoj slovenskega naroda. Na žalost take stranke na slovenskem političnem prizorišču še ni bilo. Zato sem se "prekladal" od stranke do stranke in iskal tisto, ki bo ustrezala mojemu političnemu poslanstvu, ki je v meni zapisano. Okvir in ime mi nista bila nikoli pomembna, hotel sem uresničevati notranji klic, poslušal sem svojo vest, njej sem ostajal neomajno zvest. Dejansko so bile vse stranke, skozi katere sem šel, politični spački, ki so zlorabljali narodnjaška čustva volilcev. Zato sem bil prisiljen ustanoviti *mojo stranko - Nacionalno stranko dela*. Zagotavljam, da bo NSD pod mojim vodstvom dosledno sledila politiki *za narodov blagor*. Natančneje nameravam opisati te moje zamenjave strank v naslednji knjigi.

Bralcem te knjige se bo morda zdela nerazumljiva uporaba pojmov *moja stranka, naša stranka*, zato za boljše razumevanje besedila in mojega "prekladanja" iz stranke v stranko navajam, kdaj in zakaj oziroma čemu sem bil v nekem času član neke stranke:

- od februarja 90 do novembra 91: SDZ (Ruplova stranka); moja prva stranka, član zaradi zmotnega upanja, da je narodnjaška;
- od novembra 91 do septembra 92: NDS (Pirnatova Narodno demokratska stranka); zmotno upanje, da bo vsaj ta stranka narodnjaška;
- od septembra 92 do februarja 93: SNS (Jelinčičeva stranka); zmotno upanje, da je to narodnjaška (nacionalistična) stranka;
- od februarja 93 do junija 93: "nejelinčičeva" SNS (predsednik Marjan Stanič), v DZ je nastopala v Samostojni poslanski skupini; zmotno upanje, da bo odločno razvila volilcem obljubljeno nacionalistično politiko, namesto tega je šla v smer desnice - SND - Slovenska nacionalna desnica;
- od julija 93 do maja 94; NSD - Nacionalna stranka dela (Poljšakova stranka), registrirana avgusta 93; moj prvi poskus razvoja politične stranke z narodnim in socialnim (levičarskim) programom;
- od maja 94 do marca 95; SND - Slovenska nacionalna desnica (Lapova stranka), formalna združitev SND in NSD je bila novembra 94; zmotno upanje, da bom nacionalistično desnico preusmeril v nacionalistično levico; namesto tega je

po neuspehu na lokalnih volitvah 94 Sašo Lap preusmeril SND še bolj v desno (akcija "Slovenski sokol");

- od marca 95 do danes; NSD - Nacionalna stranka dela (Poljšakova stranka), znova registrirana (po novem zakonu) avgusta 96; postopna (in počasna) obnova ter graditev stranke z narodnjaškim in socialističnim programom.

n. KOMUNIZEM, KOMUNIST

Izbrano besedilo iz definicije v Leksikonu CZ, Morala in etika (1986): "Komunizem je družbeno gibanje in nazorska usmeritev, ki se zavzema za odpravo oziroma preseženje razredne družbe, privatne lastnine proizvodnih sredstev ter vseh drugih pojavnih oblik človeške in družbene nesvobode, izkoriščanja, odtujevanja.

/.../ Poglavitni cilj komunističnega gibanja je humana družba in v njej svoboden, z drugimi ljudmi enakopraven, ustrezno socializiran in kultiviran, dezalieniran človek. /.../ Prvinska ideja komunizma je družba enakih in svobodnih ljudi, ki si pravično delijo delo in plodove dela. /.../ Ostane vprašanje komunizma: kako preurejati svet v domovanje svobodnega, produktivnega in srečnega človeka." Sledi, da je *komunist* tisti, ki se po svojih močeh in možnostih bojuje za navedene cilje komunizma; **kdor s svojo politiko povzroča obratne dosežke, je zanesljivo antikomunist.** Na podlagi te definicije ugotovimo za večino še živčih velikih osebnosti slovenskega komunizma, da niso (bili) komunisti.

Pa preverimo ali opisu komunista ustrezajo **člani** UM oziroma **KK?! Obratno**: namesto da bi odpravili ali presegli razredno družbo, privatno lastnino proizvodnih sredstev, razne oblike človekove nesvobode, izkoriščanja in odtujevanja, so prav to spet uvedli, znova so uvedli družbeni red kapitalizma, in to najbolj roparske vrste, torej **so antikomunisti**. Na žalost jih javnost tako ne sodi, in sicer zaradi preštudirane propagande v medijih, h kateri največ prispevajo njihovi agenti na desni, ki trobijo antikomunizem in jih označujejo za komuniste. Zategadelj so ostali avtentični pred jedrom svoje volilne baze, ki več ali manj še spoštuje vrednote komunizma, se pa ne zaveda, da so njeni "šefi" čisto nasprotje tega.

Veliko ljudi dandanes komunizmu pripisuje predvsem njegove deformacije: teror, poboje, kriminal raznih vrst, zatiranje politične svobode, diktaturo, enoumje itd. Iz zgodovine vemo, da se take deformacije lahko pojavijo pod okriljem katerekoli ideologije, leve, desne ali srednje. Menim, da je vsaj za slovenski komunizem in komunistično elito potrebno videti tudi pozitivne pridobitve revolucije: socialna država, bistveno manjše socialne razlike in manjša nasprotja med ljudmi. Pa tudi za obstoj oziroma za oviranje propadanja slovenskega naroda, po mojem mnenju, nobena oblast ni naredila več, kot je naredil vsaj del komunistične povojne elite. So že morali biti tudi "drugačni komunisti" od tistih "ta grdi", sicer bi se slovenskemu narodu godilo bistveno slabše! Zakaj pa se slovenskemu narodu

sedaj, v demokraciji, dogaja propad in se obeta še slabša prihodnost?

Neslovenskega komunizma ne komentiram, ga tudi ne poznam, verjetno je bistveno slabši od slovenskega; sicer me tudi posebno ne zanima, saj sem slovenski narodnjak.

Kot poslancu v DZ se mi je dogajalo, da so mi nekateri kolegi, nekdanji partijci, zaradi občudovanja mojih nastopov iskreno rekli: Ti si pravi komunist starega kova. In drugi so mi to rekli z namenom etiketiranja oziroma diskreditiranja ali projekcije svoje preteklosti name. Večkrat me je tako hotel pred volilci diskreditirati Zmago Jelinčič (ni bil član Partije), proglasil me je celo za boljševika. Primer lastnega opravičevanja s projekcijo je bil poslanski kolega Tone Anderlič, ki me je prolašal celo za "rdečega khmera". Z Anderličem sem se sicer relativno dobro razumel; ne vem, ali je šlo z njegove strani za iskreno kolegialnost do mene ali je bil "zadolžen" za prijaznost z menoj. On je bil nekoč mlad kader v nomenklaturi Partije. Skleпам, da je s projekcijo podobe iz svoje preteklosti name skušal pomiriti svojo vest. Prišlo je tako daleč, da sem moral v *Dnevniku* (26.5.95) povedati, kaj sem: "Nikoli namreč nisem bil v komunistični stranki in preganjali so me tisti, ki so zase trdili, da so komunisti. /.../ Sposoben sem bil in sem še sposoben simpatizirati s pozitivno vsebino ideje komunizma: socialno pravičnejša družba in bratstvo med ljudmi. V mladosti sem bil deležen socialistične vzgoje in ko sem tedaj razmišljal o metodah narodne revolucije za osamosvojitve Slovenije, so bile zame uporabne tudi pozitivne strani socializma ali, če hočete, komunizma. In ko se bo v bodočnosti zopet pojavila velika stiska slovenskega naroda, se bomo iz nje lahko rešili preko večje socialne pravičnosti ter narodnega bratstva, ne pa preko liberalnega kapitalizma, naraščanja socialnih razlik, ropanja družbene ter državne lastnine in podobnega. Ali ni ta stiska pred vrati? Bil pa sem vedno proti slabim stranem komunizma oziroma stvarim, ki so se komunizmu pritaknile in ga uničile: enoumje, politično nasilje in diktatura. Zato sem bil kot protidržavni element preganjan in tako mi etikete komunizma z njegovo negativno stranjo nihče ne bo obesil. Da ne bo dvoumnosti, se bom sam označil: sem nacionalist - socialdemokrat. Če kdo hoče pretiravati, lahko reče: nacionalist - socialist."

o. SOCIALIZEM, SOCIALDEMOKRACIJA

Definiciji iz The New Encyclopaedia Britannica (1992): "Socializem je sistem družbene organizacije, v kateri je privatna lastnina in distribucija dohodkov (plač) predmet družbene kontrole, namesto da bi to določali posamezniki, sledoč svojim osebnim interesom (pohlepu) ali tržnim silam kapitalizma." "Socialdemokracija je politična ideologija, ki zagovarja miren, evolucijski prehod družbe iz kapitalizma v socializem z uporabo uzakonjenih političnih postopkov."

Iz *Leksikona CZ* (1994): "Socializem je teorija, gibanje in družbena ureditev, ki teži k

socializaciji, to je podružbljanju temeljnih pogojev človeškega obstoja. Njegova najvišja vrednota je enakost, zlasti v družbenem smislu razumljena kot socialna pravičnost; zato teži k ukinjanju ali vsaj nadzorovanju privatne lastnine nad proizvodjalnimi sredstvi ter k poudarjanju dela kot temelja človekovega obstoja.”

p. FAŠIZEM

Moja definicija, tudi na podlagi definicij iz leksikonov: “Fašizem je ime, prevzeto po italijanski besedi za butaro - ‘fascia’. **Fašizem je torej zavezništvo, zvezništvo, zveza (butara) manj hrabrih ali strahopetnih posameznikov, ki se za medsebojno zaščito interesov združijo v nekakšno tolpo (strahopetnih) volkov, ki s skupnim lajanjem ali akcijami ustrahujejo ali obvladujejo sovražnika.**” Take karakterne poteze je opaziti v marsikateri združbi, tudi med članstvom slovenske Komunistične partije. Zame je strahopetnost temeljna značilnost (značaj) fašizma. Če se tolpa sesuje ali razide, strahopetni pobegnejo (tudi od svojih načel). Posamezniku, ki si sam, ne glede na nevarnosti, upa zagovarjati svoja (kakršnakoli) načela, ne moreš “na pamet” očitati fašističnega značaja.

Definicija, povzeta po raznih leksikonih: “Fašizem je protidemokratski, protoliberalen, protisocialističen, potencialno ali aktualno nasilen, diktatorski, nehuman. Fašizem odpravi obstoječo pravno državo, uvede enopartijsko diktaturo, policijsko državo in enoumje; uporablja surovo in bučno politično propagando, aktivizacijo množičnih organizacij, ki mobilizirajo ljudi, da bi jih kontroliral in manipuliral z njimi. Fašizem je podobno kot komunizem trajna politična in ideološka mobilizacija. Ob tem je treba poudariti eno od bistvenih razlik med fašizmom in komunizmom: fašizem ni odpravil privatne lastnine nad proizvodjalnimi sredstvi, kar je storil komunizem.” Fašizem je za čas med obema vojnama označen tudi kot diktatura finančne oligarhije. Iz tega sledi, da **finančna oligarhija vlada ali z manipulacijo demokracije ali je skrita za fašizmom**. Vsi, sicer redki politični pojavi z videzom fašizma v Sloveniji, opaženi v zadnjih desetih letih, so plod manipulacije KK, saj je v njegovem jedru navzoča slovenska finančna oligarhija. Toliko, da se ve, kaj lahko še naprej pričakujemo od “slovenske finančne oligarhije”, dokler je ne “spravimo dol”. *Fašistična stranka je torej militantna organizacija lumpenproletariata za zavarovanje kapitalistične ureditve in interesov finančne oligarhije, ki jo tudi financira.*

Če je kontrola in manipulacija ljudi glavna značilnost fašizma (podobno kot komunizma), potem ima tudi sedanja slovenska liberalna **vladajoča politična elita** vsaj delno poteze fašizma, le da **kontrolira in manipulira z “demokratskimi” sredstvi: z zasvojenostjo s TV-nadaljevalkami, raznimi omamami (mamili), raznimi zavajaji itd.** Vprašanje je, katere metode fašizma so za posameznika in/ ali za slovenski narod bolj škodljive: totalitarne ali demokratske!?

q. REVOLUCIJA, EVOLUCIJA

Revolucija je nasilen ali nenasilen preobrat (dovolj velika sprememba) družbenega reda. KK je izvedel nenasilni preobrat iz družbenega reda samoupravnega socializma v družbeni red liberalnega kapitalizma.

Evolucija je razvoj znotraj obstoječega družbenega reda, pri čemer ne more priti do velikih sprememb, ker te že pomenijo preobrat - revolucijo. Tako so se v okviru zahodnoevropskih parlamentarnih demokracij zgodile spremembe iz manj socialne družbe v bolj socialno.

Za nasilno (in nenasilno) revolucijo niso "krivi" le revolucionarji, ampak tudi tisti, ki so ustvarili pogoje, družbene razmere za revolucijo: v primeru socialistične revolucije so to kapitalisti ter kapitalistična oblast in administracija. Brez vzročnosti v ustreznih družbenih razmerah se revolucija ne more zgoditi.

Pogosto srečamo začudenje: kako to, da je velike, levo usmerjene množice delavstva in intelektualcev na Zahodu privlačil ruski komunizem, tako da so ga opravičevale, čeprav so vedele, da je krvav, nasilen. Ne morem množici pripisati zlobe, to bi bilo neobjektivno. Razumem jih takole: bili so tako jezni na svoj krivični kapitalizem, da jih ni brigalo, koliko je bila krvava revolucija v Rusiji, ampak so želeli tudi s svojimi kapitalisti, če ne drugače, tudi krvavo, "po rusko", obračunati. Pol vzroka za revolucijo je očitno v kapitalistih, v kapitalizmu. Če kapitalistov ni, nima kdo z njimi kaj obračunati. V zgodovini je bilo veliko vsebinsko podobnih primerov. Neki etnični, teritorialni, socialni ali verski skupnosti, skupini ali razredu je bilo vseeno, kako nasilen, krut ali krivičen je bil tuj vladar, ki je podpiral njihov upor. Družbene skupine ali skupnosti torej najprej zanimajo lastni problemi, pomoč pa sprejmejo od tistega, ki jim jo daje, ne glede na njegove lastnosti. Primer enake logike v Sloveniji: državljani ostajajo večinoma **hladni do afer** in nosilcev afer, ker jim to ne ponuja nobene spremembe oziroma izboljšave njihovega stanja.

r. KONTRAREVOLUCIJA

Besedilo, vzeto iz *Leksikona CZ, Družboslovje* (1979): "Organizirano politično gibanje, naperjeno zoper družbeno ureditev, vzpostavljeno z revolucijo." V primeru Slovenije po letu 1985 je to gibanje očitno organizirala UM oziroma KK.

s. TEMELJNO IZROČILO NARODNOOSVOBODILNEGA BOJA (NOB)

“Po moje” prirejeno besedilo iz *Leksikona CZ, Družboslovje* (1979).: “Narodnoosvobodilni boj proti številčno in tehnično močnejšemu imperiju terja podporo in enotnost vsega ljudstva, zato ima narodno osvobodilno gibanje hkrati socialno (socialistično) revolucionarni program.”

t. DRUŽBENI RED, DRUŽBENA UREDITEV

Družbena ureditev je celota pravnih in npravnih norm, ki urejajo skupno življenje v družbi. (Besedilo iz knjige *Veliki splošni leksikon DZS* (1997).) Definicij za družbeni red nisem našel. Videti je, da se temu pojmu, podobno kot pojmom izdaja, narodna izdaja, pisci leksikonov izmikajo.

u. DRŽAVA BLAGINJE (SOCIALNA DRŽAVA)

Iz *Leksikona CZ* (1994): “Država blaginje je oznaka za državo demokratične oblike visoko razvitega kapitalizma, v kateri državni organi (v nasprotju z liberalno ‘negativno’ državo) ‘pozitivno’ posegajo v gospodarske, socialne, delovne in druge odnose, da bi zagotovili ‘splošno blaginjo’ državljanov: prispevki za brezposelnost, družinski (otroški) dodatki, pokojnine, zdravstveno varstvo, izobraževanje, javna (najemna) stanovanja itd.” Moja pripomba: to je ene vrste socializem oziroma socializem na način kapitalizma.

v. BOŽJE KRALJESTVO NA ZEMLJI, SKUPNOST - OBČESTVO

Iz Očenaša: “Pridi k nam tvoje (Božje) kraljestvo.” Kaj to je? Skupnost, občestvo, bratstvo! Prvo komunistično občestvo naj bi bilo “Kraljestvo Sion” v Münstru, 1534/35 (glej *Leksikon CZ*, 1988). Iz zgodovine je znanih in opisanih veliko praktičnih poskusov uresničevanja *Božjega kraljestva na zemlji*, še več je znanih poskusov uresničevanja bratstva in skupnosti. Moja definicija: “**Vsaka skupnost, naj bo vaška, cerkvena, narodna itd., prek katere si ljudje pomagajo h gmotni solidarnosti, k bolj prijaznim medčloveškim razmerjem, k duhovnemu občutku o skupnosti, večji enakopravnosti ter enakosti med ljudmi in k uravnoteženemu odnosu ljudi do narave, je manjši ali večji poskus uresničevanja *Božjega kraljestva na zemlji*.**” Sam sem bil v študentskih letih aktivist krščanskega Skupnostnega gibanja mladih laikov in občestveni duh je očitno ostal v meni. Menim namreč, da je skupnost boljša rešitev kot individualizem, čeprav je ne idealiziram.

w. **TEHNIKA, TEHNOLOGIJA**

Ta dva izraza se običajno ne uporabljata v družboslovju, ampak na področju uporabnih znanosti. *Tehnika* je ožji pojem in pomeni spretnost, postopek ali napravo. *Tehnologija* je širši pojem in pomeni celoto spretnosti, postopkov in naprav pri postopkih pridobivanja, predelave, obdelave od surovin do končnega izdelka. Upam, da je moja uporaba teh pojmov v analizi političnih prevar vsaj posrečena.

x. **MANEVER**

Manever je spretno, taktično ravnanje (postopek, poteza itd.). Manevirati pomeni spretno ravnati, upravljati, izvajati premike itd. (Iz besedila *Leksikona CZ*, 1988.)

y. **LOBI**

Lobi je neformalna interesna skupina ljudi, ki si prizadeva uveljaviti svoje politične in ekonomske koristi. (Moja pripomba: Lobi je pot v mafijo, tudi po definiciji.)

z. **PODJETJE BYPASS**

Podjetje *bypass* (imenovano tudi *obvodno podjetje*) je tisto podjetje, na katero so bili preneseni poslovne funkcije in učinki drugega podjetja z družbenim kapitalom in je pod lastniško kontrolo ali v delni ali popolni lasti zaposlenih tega drugega podjetja, njihovih družinskih članov ali drugih pravnih ali fizičnih oseb.

3. poglavje:

GLAVNO SPOROČILO KNJIGE: TEHNIKA POSAMEZNEGA PRISTOPA

Čeprav je osrednje sporočilo knjige, kako je KK uvedel kapitalizem v Sloveniji, vendar prosim bralce, da sprejmejo **tehniko posameznega pristopa** kot glavno sporočilo in jo uporabljajo v politični zmedi, ki jo povzroča KK. Ne pustimo se etiketirati, ne sprejemajmo etiket, ki jih lansira KK! To je zame glavno orožje proti mafi politiki. Pozor, te metode ne imenujem moja, saj je nisem sam “pogruntal”, preprosto sem jo prevzel od drugih. Ni pa uveljavljena, ne kraljuje v medčloveških odnosih, najmanj v sedanji politiki. Dandanes v politiki kraljuje etiketiranje v službi zavajanja. Da je etiketiranje v službi UM, sem napisal poslanskim kolegom oziroma za tiskovno konferenco že 13.4.93: “Resnična politična delitev se ne ujema s strankarsko ali ideološko razdelitvijo, niti z veliko koalicio in opozicijo. Po principih mafije je udbomafija svoje agente infiltrirala v vse stranke ali pa nadzoruje njihova vodstva. Gledati na poslance in ljudi strankarsko, je zavestna ali nezavedna pomoč udbomafiji. **Glavni protistrup udbomafiji je, da vsakogar presojava po njegovem delu, in ne etiketi, ter da vsak poslanec ali politik dela po svoji vesti oziroma interesih volilcev, in ne po ukazu strankarske discipline.**”

Tehniko posameznega pristopa oziroma **diferenciacije** definiram takole: “Pri ocenjevanju posameznikov ali skupin ter njihovih prispevkov, kakor tudi političnih dogajanj in njihovih razlag, ne smemo sprejemati podtaknjenih etiket oziroma etiketiranja, ampak moramo oceno graditi le na objektivni ugotovitvi dejansko storjenega, ob upoštevanju začetnih ter nadaljnjih pogojev, v katerih se je aktivnost izvajala. S primerjanjem z matematiko bi rekli: pri reševanju naloge moramo upoštevati začetne in nadaljnje pogoje in izračunati trend, smer spremembe (dy/dx), da vemo, kam se posameznik usmerja, v katero smer prispeva.” Pojasnilo za vsak primer, če bi kdo ugotavljal možno neskladje med to definicijo in definicijo, navedeno v 9. poglavju o prevarah z demokratično proceduro: “Teorija (besede) je v resnici takšna, kot je praksa (rezultat), ki iz nje nastane.” Ti dve definiciji se pravzaprav dopolnjujeta. Drži, da kdor je govoril socializem, pa se je iz tega izcimil teror ali kapitalizem, so bile njegove besede lažne oziroma so pomenile teror ali kapitalizem. Ko narediš diferenciacijo, ločiš tega prevaranta – navideznega socialista - od drugega, ki pa je dal vse od sebe, da bi svoje besede uresničil, in mu je to tudi bolj ali manj uspelo. Ločevati je treba takšne in drugačne komuniste, socialiste, kristjane, narodnjake, desničarje, levičarje itd.

Nekaj primerov! Nekomu, ki je navidezno kolaboriral z nemškim okupatorjem, dejansko pa se je trudil, da je posredno blokiral čimveč sovražnikovih akcij, so partizani dali etiketo kolaboracionist. Ali je pošteno, da podležemo takšnemu etiketiranju in takega "kolaboracionista" sodimo po tej negativni etiketi? Ne! Nek drug član Komunistične partije se je v partiji znašel po nekem naključju in po svoji moči blokiral akcije povampirjene, mafijske, partijske elite. Sedaj prav ti povampirjeni nekdanji partijci pridno etiketirajo tega poštenega komunista, da bi naivne naščuvali nanj. Ne bomo nasledli! Pa vzemimo nekega uradnika v Drnovškovi vladi, ki prikrito in indirektno blokira akcije UM. Ko ga odkrijejo, mu v javnosti nadenejo npr. etiketo kolaboracionista UM. Seveda ne bomo nasledli, ker vidimo, za kaj se pravzaprav bojuje. **Bistveno je torej, kakšen je trend političnega dela posameznika, ne pa to, v kateri točki političnega prostora ali družbene strukture je.**

Zase sem ugotovil: če v definicijah (opisih) političnih pojavov zraven štejem še lastnosti iz deviacij teh pojavov, ne morem zgraditi logičnega sistema, da bi odgovoril na izzive časa oziroma da bi našel vsaj teoretične rešitve iz sedanjih zagat. Primeri. Če komunizmu ali socializmu, na priporočilo nasprotnikov (komunizma, socializma), dodam še deformacije revolucije in kasnejši teror ter politična zatiranja, postanem enostranski. Komunizem ali socializem je eno, njegove deformacije pa drugo. Tako tudi piše v feljtonu *Država proti ljudstvu, Jutranjik*, 4.6.98. To je ta **prava DIFERENCIACIJA, ločevanje slabega in dobrega v pojavu**. Brez te tehnike ne pridem nikamor. Enako: če sprejemem prepričevanje nasprotnikov krščanstva, ki me lahko prepričajo o neločljivosti deformacij, ki so spremljale Kristusov nauk in Cerkev, s samim naukom, postanem enostranski. Zopet: eno je Kristusov nauk, drugo so deformacije. To je pravo razlikovanje! Saj lahko skoraj vsakemu moralnemu sistemu "prilepiš" njegove deformacije. Vsaka ideologija, tudi moja, je pokvarljiva oziroma se lahko zlorabi. Nadzor in diferenciacija varujeta pred zlorabami.

Tehniko posameznega pristopa bi lahko imenoval tudi *tehnika z logiko matematike, fizike in kemije*. **Vsako sceno moraš razdrobiti na koščke in si jo ogledati od znotraj, iz različnih zornih kotov oziroma z različnih točk v političnem prostoru. Potem pa si sliko nazaj sestaviš drugače, kot ti jo je oblast oziroma mafija podtaknila.** Moja tehnična izobrazba je pač oblikovala mojo logiko in zakaj se ne bi tudi na ta način lotevali problemov. Bolj strokovno pa naj moje opise opredelijo strokovnjaki s formalno politično izobrazbo: profesorji filozofije, sociologije, politike, moralke, teologije itd.

S tehniko posameznega pristopa oziroma diferenciacije - ločevanja, ko sliko razdrobiš in jo spet sestaviš ter pregledaš iz različnih zornih kotov, pri čemer je glavni zorni kot gledanje - presojanje skozi rezultat, dobiš zanimive nove slike oziroma razlage pojavov. Če se bi v Sloveniji kritični politiki in strokovnjaki tako množično lotevali politike, bi to pomenilo neverjetno zmanjšanje manipulacij in prevar KK. Navedel bom nekaj primerov. Nekdo trdi, da je totalitarizem nasilen, in posledično izvaja, da je demokracija nenasilna. Če se pustiš prepričati s tem etiketiranjem, lahko postaneš žrtev manipulacije. Recimo, politični umori: totalitarni režim je prikrito ali neprikrito izvajal politično nasilje in tudi politične umore; vendar so se taki primeri po letu 1950 dogajali izredno poredkoma, statistično pa ne pomenijo nič.

Poglejmo drugo področje: samomore! V sedanji demokraciji (po meri KK) imamo v Sloveniji praktično enak delež in število samomorov, kot jih je bilo v zadnjih dveh desetletjih socializma. Vemo, da je delež samomorov pri nas med najvišjimi v Evropi, torej nenormalno velik. Zato postavljam tezo, da je vsaj v manjši meri, posredno, zaradi neustvarjanja življenjskih razmer, politika "kriva" za, recimo, desetino samomorov. Sledi, da tudi politika demokracije za nekatere zatirane ustvarja razmere, v katerih obupajo in napravijo samomor. Če gledaš s stališča umorjenih ali "samoumorjenih" Slovencev, je vseeno, ali so bili na smrt obsojeni zaradi politike ali so se sami odločili za smrt zaradi slabih življenjskih razmer, ki jih ustvarja politika. Potemtakem je sedanja demokracija nasilna, saj tudi peha ljudi v smrt. Če smo kritični, nas KK ne more pretentati z videzom nenasilja.

Drugi primer navajam v zvezi s (klasično žensko) prostitucijo: pravijo, da je demokratična in svobodna, značilna za demokracijo. Trdim, da ni tako; tudi tu je ženska na drugačen način posiljena. Za ljubezen med žensko in moškim naj bi bili najbolj normalni pogoji obojestranski interes, ko pri obeh partnerjih nastopa vsaj eden od naslednjih razlogov: duhovno, čustveno ali telesno nagnjenje (strast). Fevdalec je na silo uveljavil svojo predpravo do prve noči; posiljevalec z nadmočjo prisili žensko v spolno dejanje. V pričujočem (usranem) kapitalizmu je revna ženska potisnjena v tako nemogoče materialne razmere, da skuša preživeti ali izboljšati svoje socialno stanje s prodajanjem svojega telesa. Posledica je enaka, kot pri posiljevanju: spolno dejanje ne nastane zaradi normalnih razlogov. Kdo mi bo dokazal, da je prostitucija žensk bolj plemenita od posiljevanja žensk? Nihče!

Še en primer. V samoupravnem socializmu smo v delovnih organizacijah večinoma lahko vsaj povedali, kar je kdo mislil, sedaj, v "demokratični" demokraciji, pa si večina zaposlenih ne upa črhniti proti novim gospodarjem, sicer lahko takoj "dobijo" delovno knjižico. Ali je sedaj več svobode in demokracije, kot je je bilo prej? Ne, ravno obratno! Torej nismo nasedli etiketiranju, ampak smo pojav razsekali na koščke in ga pogledali iz zornega kota rezultata, to je dejanske svobode posameznika. Enako lahko rečemo za politično svobodo. Vsak dan je je manj. Kdaj jo je bilo največ? Ob osamosvajanju in spreminjanju režima, ko sta UM in KK trdno

obvladovala manipulacijo demokracije. Kdo pa je tedaj zares kritično analiziral njene manipulacije: Lojze Peterle, Janez Janša? Ne! KK vsak dan manj obvladuje ljudi z manipulacijo, ker jih slabe izkušnje postopoma treznijo. Tako mora KK uporabljati razne trike za vsakodnevno zmanjševanje dejanske svobode, ki pa je še vedno napisana v Ustavi, zakonih in na drugih papirjih. Vsi vemo, da je svoboda političnega izražanja vsak dan bolj preganjana z raznimi tožbami, za politične nasprotnike ni služb pri kapitalistih KK, ki vedno bolj obvladujejo ekonomijo, upravo pa sploh. Potem večina državljanov raje dvakrat premisli, kaj bodo rekli, in politična svoboda ostaja le na papirju. **Torej obstajajo “demokratski” načini zatiranja politične svobode!** To je pogled z vidika dejanske politične svobode posameznikov v Sloveniji, brez upoštevanja demokratskih floskul (etiket) KK ali kakega “svobodnega” novinarja ali intelektualca.

4. poglavje:

KORUPCIJA, TEMELJNA TEHNIKA POLITIČNE MAFIJE

Korupcija ali *podkupljivost* je večini dovolj poznana, čeprav jo vsak po svoje razume in razlaga, zato jo bom obravnaval le delno, kolikor štejem za potrebno. *Mafija* je organiziran navadni kriminal, podlaga njene oblasti je nasilje. ***Politična mafija pa je organiziran državni finančni in ekonomski kriminal, organizirana kraja proračunskega denarja - denarja davko-plačevalcev in državne lastnine.*** Politična mafija prikrito deluje po načelih mafije, to je, da zanjo ne veljajo zakonodaja, predpisi in moralne norme, ki sicer veljajo za druge državljane. Temelj njene oblasti je korupcija in tudi razne prevare najpogostejše temeljijo na korupciji. Moja definicija **politične korupcije**, prirejena na podlagi definicije iz leksikona za (običajno) korupcijo: "Politična korupcija je dejanje, ko nekdo za plačilo ali druge vrste ugodnosti ali koristi zase ali za svoje bližnje izrabi svoj politični ali hierarhični položaj v javni službi ali na javni funkciji in opravi neko uslugo ali dejanje, čeprav ve, da je to protizakonito in/ali nemoralno oziroma kriminal. Udeleženca korupcije sta vedno dve strani: tista, ki podkupuje, in tista, ki je podkupljena. Posledica politične korupcije je včasih tudi javno vidno nasilje, ko plačani kriminallec izvede nasilje nad posameznikom, ki navidezno, moralno ali resnično ogroža politično mafijo."

Junija 98 aktualen primer: provizije v zvezi z nakupi orožja v Izraelu. Kaj bi bilo treba storiti, je normalnemu in razmišljajočemu, srednje razgledanemu državljanu hitro jasno. Sumov je bilo izrečenih v DZ in objavljenih v medijih več kot dovolj. Generalni državni tožilec bi moral sprožiti hitro preiskavo in vsak, kdor je bil na funkciji ali v državni službi ter urejal in/ali prejemal provizije, bi moral biti, ne glede na svoj položaj, imuniteta pač tu ne more veljati, takoj ko je zbranih dovolj dokazov, suspendiran s svoje funkcije ali položaja, po zaključeni preiskavi in sodbi pa ustrezno kaznovan. In vsaka večja korupcija vsakega politika ali državnega uslužbenca bi morala biti, poleg ostalega, kaznovana še z ustrezno *moralno-politično kaznijo začasnega odvzema političnih pravic*. Seveda bi morali upoštevati ***institut skesanca na nižjem položaju: če podrejeni z ustreznim pričevanjem dokaže krivdo nadrejenega, se mu odpusti moralno-politični del kazni*** (zapor, odvzem političnih pravic). Ne pride v poštev, da bi odpuščali povrnitev pridobljenih materialnih koristi, sicer bi tudi to bilo korupcija. Ker vemo, da je dokazov za korupcijo politikov na najvišjih položajih malo ali nič, je pričevanje skesancev glavna tehnika, kako je možno dokazati delikte skrupuliranih politikov z vrha hierarhije in jih obsoditi.

Zakaj generalni državni tožilec ne sproži preiskave o kupovanju orožja v Izraelu? Zakaj mora to preiskovati vladna komisija? Mogoče tožilec nima kompetenc in mehanizmov, toda zaradi logike in morale bi moral vsaj poskusiti! Konkretno imamo v prvi polovici leta 1998 na položaju generalnega javnega tožilca Antona Drobniča, ki v preteklih letih ni predlagal ter zahteval sprememb in dopolnitev ustreznih kompetenc ter mehanizmov, da bi mogel kot generalni državni tožilec na svojo pobudo začeti preiskavo v takih primerih, kot je zadeva z izraelskim orožjem. Ni odpuščenja za dejanja, ki bi jih Drobnič lahko poskusil storiti, pa jih ni poskusil. Če ga primerjam z menoj: jaz sem, čeprav nisem imel nobene prave možnosti, poskusil z zakonom o odvzemu državljanstev, on ni poskusil z nobenim zakonskim predlogom za spremembo pristojnosti (generalnega državnega) tožilca, čeprav je za to imel velike možnosti uspeha. Po mojem mnenju je bila njegova nastavitvev prav tako kot v večini primerov prešturirano dejanje KK: izbran je bil starejši človek, brez mladostnega zagona, ki mu vsak trenutek lahko očitajo domobransko preteklost oziroma jim on pri tem celo pomaga s svojimi nastopi, namesto da bi se bojeval proti političnemu in ekonomskemu kriminalu. Tako se je letos Drobnič raje ukvarjal s političnim ocenjevanjem dneva upora kot z izraelskim orožjem! Debata o 27. aprilu je lahko bila tudi slepilni manevar Drobniča ali pa njegovo sodelovanje v zrežiranem slepilnem manevru KK! Tudi to je lahko posledica korupcije: izvedba slepilnega manevra za plačilo s popuščanjem interesom denacionalizirancev ali koga drugega! Režiser slepilnega manevra je KK, ki ima interes, da se namesto o korupciji s provizijami v trgovini z orožjem govori o dnevu upora. Če si je na RS1, 9.6.98 zjutraj, **Dušan Keber** (LDS) upal izjaviti, da **“zgleda, da je v Sloveniji s korupcijo prestreljena vlada tja do predsednika države,”** zakaj si potem Drobnič “ne upa” nič narediti? “Si ne upa” je le moja zmotna oznaka za “noče”.

Med navedeno oddajo na RS1, 9.6.98, so gostje predlagali različne posege za boj proti korupciji: izločanje v praksi ugotovljivih pokvarljivih ljudi, odpiranje trga za kvalitetne storitve pri javnih naročilih (to je neke vrste plačilo po delu), najprej naj se politični voditelji odločijo za boj proti korupciji in se hkrati sami podvržejo nadzoru, pri čemer je potrebno partnerstvo med državo in ljudmi (to je neke vrste družbena samozaščita - se strinjam). Najbolj kritična ugotovitev je bila: *ker je vrh oblasti prestreljen s korupcijo, navadni ljudje rečejo: zakaj ne bi bili še mi korumpirani. Odprava korupcije se torej začne na političnem vrhu tako, da volilci izvolijo politične voditelje, katerih v praksi dokazani interes ni denar, niso pohlepni, niso skorumpirani, ampak imajo moralni interes - željo po dobro opravljenem delu za “narodov blagor”, pa tudi željo po političnem boju in z njim povezanim “moralnim užitkom”.*

V poglavju o korupciji bom obdelal tudi svoje mnenje o **denacionalizaciji**. Denacionalizacija je dosežek mešetarjenja med starimi (sile kontinuitete) in novimi političnimi silami (sile diskontinuitete): mi vam dovolimo denacionalizacijo, vrnemo vam večino tistega, kar je bilo po drugi svetovni vojni nacionalizirano, vi pa nam dovolite naše lastninjenje po Markoviću. To je bilo jedro trgovine med starimi in novimi političnimi silami. Ampak to je korupcija: stare politične sile so z denacionalizacijo podkupile nove politične sile, da so privolile v nemoralno krajo družbene in državne lastnine. Da, *demosovci* so umazani s korupcijo, pa se delajo neumne, kot da ne vedo, zakaj so umazani, oziroma “se delajo”, kot da so umazani le zaradi “krivičnega” blatenja medijev pod kontrolo sil kontinuitete. Pa navedimo glavne tvorce *Zakona o denacionalizaciji*: Rajko Pirnat, Ludvik Toplak, Franc Zagožen, Ivan Pučnik. Zraven dopišimo še Lojzeta Peterleta kot glavnega politika, ki je bil pri tej trgovini zraven. **KK ne bi mogel nikoli sesuti Demosa, če se ta ne bi prodal.** In isto politiko naprej prakticira večina *pomladnikov*. Zato ni mrtev le Demos, ampak je mrtva tudi Pomlad.

Zakaj smo bili mnogi vključeni v Demos in pomagali? Ker smo pričakovali, da bo Demos uresničil politiko obstoja in ohranitve slovenskega naroda, česar pa ni storil. Večina vodilnih v Demosu je tako rekoč izdala slovenski narod. **Nemogoče si je zamišljati, da je večina Demosovih volilcev, ki so socialno nižji sloji (spodnji del srednjega razreda in spodnji razred), glasovala za Demos zato, da je ta sodeloval pri zrušitvi socialne države in pri vzpostavitvi izkoriščevalskega kapitalizma, katerega posledica je povečanje socialnih razlik, zrušitev vrednot solidarnosti in vzpostavitev vrednot grabeža ter egoizma.** Dovolj časa je minilo, da je kritičnim opazovalcem zbledel zadnji pozitivni sij Demosa in Pomladi. Kmalu se bo to zgodilo tudi večini njihovih volilcev.

Za korupcijo štejem tudi plačila raznim strokovnjakom, ki so pripravili strokovne podlage oziroma projekte za lastninsko preoblikovanje in program strukturnih sprememb. Ta plačila so bila večkrat krita tudi iz pomoči Svetovne banke za razvoj, za katero je sicer prosila slovenska vlada. Poglejmo, kako gre ta “špil”: program strukturnih sprememb maskira zmanjševanje pravic zaposlenih, lastninsko preoblikovanje do znanih lastnikov maskira krajo družbene lastnine, beseda *pomoč* maskira besedo *podkupnina*, Svetovna banka maskira poseg službe CIA, CIA predstavlja interese ameriškega kapitala. *Kako prijetno: prosiš, da te podkupijo, in dolarje lepo spraviš v žep!* Ali si pri tem škodil svoji domovini in svojemu narodu, se ni potrebno niti vprašati. Bomo pa mi vprašali, ob svojem času!

TEHNOLOGIJA NADZOROVANJA POLITIČNEGA PROSTORA, PADALCI, OBVLADOVANJE PRIHODNOSTI

Glej definicijo *Padalca KK* in [Padalske stranke KK](#) v 2. poglavju!

Menim, da so agentje slovenskih tajnih obveščevalnih služb večinoma čisto normalni ljudje, ki imajo "poln kufer" službe v korist nenormalnih oziroma pohlepnih politikov. Če je le prilika, potihoma naredijo pošteno potezo, kar dokazuje tudi primer Jožeta Sečnika leta 98. Ni problem zlorab v agentih samih, problem je v tistih, ki so jim nadrejeni in njihovo delo zlorablajo za svoje interese. Ko bomo slovenski narod osvobodili UM oziroma KK, bomo s tem storili še manjše dobro delo za večino agentov slovenskih tajnih služb in jih osvobodili neprijetnih gospodarjev. Seveda manjšina nekdanjih in sedanjih agentov, ki so bili in so neformalno tudi agenti KK, to svojo nalogo opravlja z veseljem in zvestobo KK. Tipični vzorec takega agenta, nekoč za SDV, danes za KK, je Zmagor Jelinčič z nekdanjim tajnim službenim imenom Padalec, ki je postalo splošno ime za infiltrirane agente, posebno agente KK. Seveda, Jelinčič je že dolgo časa odkrit, zato ne more več presenetiti in mu je ostalo le še ime Padalec. Danes je bistveno odkrivati druge, še neodkrita *padalce* KK na "desni".

Padalci so tehnika za nadzorovanje političnega prostora z namenom ohranjanja oblasti. O ohranjanju oblasti leninskega tipa je Lev Kreft je v intervjuju na TVS, dne 8.3.98, med drugim izjavil: "Vedno pripravljen priti na oblast in potem, ko jo imaš, je več ne izpustiš." Vendar to ni značilnost le leninskega tipa komunizma, ampak vsake oblastniželjne združbe, pa naj zastopa ali se maskira s katerokoli ideologijo. Oblastna elita je prisiljena ustrezno ukrepati za preprečitev izgube oblasti, zato mora nadzorovati celotno družbo, kaj kdo misli, kaj namerava, kaj poizkuša. Nadzorovanje je "nujnost" vsiljene oblasti, služba državne varnosti je temelj take oblasti. Družba s takšno oblastjo je prepredena z vohuni, agenti in padalci. Kako je to delovalo v prejšnjem sistemu, več ali manj vemo. In večina meni, da je nekdanja obveščevalna mreža v večji meri ostala in da se še vedno uporablja v interesu KK kot njegova obveščevalna mreža. Obveščevalna dejavnost se z mladimi kadri prikrito dopolnjuje prek varnostnih in podobnih agencij. Naj navedem konkreten primer iz moje izkušnje v bližnji preteklosti. Ko sem bil v akciji *odvzem državljanstev* 95 in v akciji *predstavitve NSD* 96, obakrat so mi poslali *padalca* za lastno obveščanje in provociranje članov NSD, da bi

povzročili incidente. Ta dva agenta sta bila premlada, da bi bila iz vrst nekdanje Udbe. Kolikor sem mogel razvozlati, sta se pojavila prek zasebnih detektivskih agencij, po naročilu in plačilu vladajoče stranke. Zelo zanimiva analiza bi bila, če bi kdo preučil, kakšni so bili kadri SNS in kasneje tudi SND. Sami mladi fantje, ki so bili aktivni v SNS in kasneje v SND, so mi rekli, da je bilo po njihovem mnenju med aktivnimi in vodilnimi polovica agentov, seveda ne le Udbe in KK, ampak tudi drugih obveščevalnih služb in agencij. Prave padalske stranke! Dokaz: ko je bilo treba nacionalistično politiko uresničevati, je le-ta pri vodilnih izhlapela. Politična plehkost ali nevsebina je nasploh značilna za vse navidezno nacionalistične stranke in skupine. Vse nacionalistične igrice so osumljene, da so bile zrežirane v raznih štabih, Jelinčičeva igrice prav gotovo v štabu KK. Priznati moram, da sem marsikateri od teh igrice tudi sam nasedel. Sicer pa je vprašanje, ali je v drugih strankah kaj bolje. Izkušnje imam le še iz SDZ: na trenutke so me valovili občutki ugotavljanja, ali je na svetu stranke navzočih več agentov Udbe ali več protikomunistov. Namreč, protikomunizem je bil tipična izkaznica agenta KK v času političnih sprememb. Kaj pa, če so tudi druge stranke bile in so še prestreljene z najrazličnejšimi agenti, od agentov KK naprej?!

Tehnologijo kontrole oziroma vohunskega obvladovanja celotne družbe in trendov v njej, v kombinaciji s tehnologijo obvladovanja političnega prostora ([glej naslednje poglavje](#)) in drugimi tehnologijami prevare, bi lahko imenoval tudi **obvladovanje prihodnosti**. Agentura vladajočih predvidi in organizira neko stranko, gibanje, akcijo in podobno še prej, kot to spontano storijo neodvisni posamezniki in skupine. To je totalno nadzorovana družba orwelovskega tipa. Vsiljuje se primerjava s kemičnim proizvodnim procesom: kot da bi bil politični prostor reaktor, z raznimi instrumenti za kontrolo in z raznimi posegi pod vnaprej programiranim vodenjem **operaterja** (UM), tako da reaktor daje izdelek - kontinuirano oblast operaterja. To je nekaj takega kot duševni pekel na zemlji. To je nesvoboda oziroma svoboda po meri operaterja. Mi ni treba slikati onstranskega pekla, dovolj, da vem za tostranskega!

Pod obvladovanje prihodnosti bi štel vedno na novo porajajoče se zametke nove opozicije. Ko se ta nova opozicija razvije in začne delovati, je to že manever obkolutitve in okupacije, obravnavan v naslednjem poglavju. Danes v te zametke opozicije štejem kritične intelektualce, npr. Franceta Bučarja. On je bil dejansko najbolj izkušen vodilni mož Demosa in bi lahko predlagal ter vodil največ ustreznih sprememb, pa je dejansko blokiral spremembe. O tem je dovolj napisanega, navedel bom le eno značilno potezo. Danes Bučar govori o nepravilnem lastninjenju, ko je bil na oblasti, pa je podpiral Mencingerjev model (Jože Mencinger), kar je bilo isto kot Markovičev model. Nasprotoval je (tako kot Igor Bavčar in Dimitrij Rupel) odstavljanju "rdečih" direktorjev. On je malo za in malo proti; tako zadevo "zašodra" (to je "kranjska" beseda, ni iz primorskega narečja), nov poizkus propade in kontinuiteta vlada naprej. Če jaz, neprofesionalec, manj izkušen, v relativno

kratkem času pridem do rešitev, koliko prej in bolje bi rešitve lahko pokazal profesionalac z izkušnjami od leta 45 dalje! Ves čas se Bučar seveda prikazuje, kot da je na naši strani, pa ni. Tako ga vedno znova kažejo na TV kot alternativo. Ne samo on, meni so sumljivi tudi drugi "neodvisni intelektualci". KK natančno ve o neizbežni krizi in v medijih se o njej že govori. Zato že ima nastavljene zametke jader, v katere bo lahko ulovil veter ali burjo odpora. Odkrijmo, spoznajmo jih in jih označimo!

Če bi *pomladniki* resno mislili, bi morali za nazaj analizirati vsako volilno bitko in mandatna obdobja, izluščiti prevare in izločiti *padalce* KK. Strokovni štab KK po vsaki bitki (kot Izraelci) pripravlja nove scenarije in prevare za naslednjo bitko. To je *obvladovanje prihodnosti*. Ali smo sposobni (ali sem sposoben) predvideti, kako nas nameravajo obdelati v naslednjem spopadu? Seveda imajo več različic, za vsak primer svojo. In koliko različic ima pripravljenih naša stran (pošteni in delavni)? Nič! Beda! Potem je jasno, zakaj izgubljamo bitko za bitko.

Glavno orožje KK oziroma tako imenovane kontinuitete proti *pomladnikom* je, da pomladniki zagovarjajo, splošno gledano, isto politiko kot politične sile diskontinuitete: kapitalizem in vključitev v Evropsko zvezo (spomnimo se fraze ZKS: Evropa zdaj). Ponujajo isto *prihodnost*. Spor med njimi je le v niansah oziroma predvsem v tem, da oboji ne morejo biti na oblasti (fizika: dva človeka istočasno ne moreta stati na istem mestu). Če se garnitura zamenja, kaj se bo spremenilo v družbenih odnosih? Ne vidim, kaj bi se spremenilo! Spopad med njimi temelji predvsem na razkazovanju napak nasprotnika, ne pa na jasni konkretni sliki prihodnjih sprememb. Iz tega sledi zavesten ali podzavesten občutek volilcev, da **so vsi "isti"**. Pravzaprav je to, sedaj, za večino, celo res. Razbitost oziroma nesodelovanje strank Pomladi je v manjši meri posledica delovanja infi triranih padalcev in agentov KK, v večji meri je to posledica (žlahtnih) osebnih lastnosti vodilnih pomladnih politikov: koristoljubje in samoljubje. Nesposobnost medsebojnega sodelovanja ima moralno podlago in ni posledica manjše strokovnosti ali manjše inteligence. Dokler je to tako, lahko KK prireja svoje veselice. Ko pa se bo na Slovenskem pojavilo vsaj deset sodelujočih vodilnih politikov s pravo moralno in politično vsebino, bo KK nenadoma minila brezskrbnost. V Janševi SDS je (upam) več kot deset vodilnih politikov, ki so moralni, vendar vsi skupaj nimajo zoper KK vsebinsko dovolj nasprotne politike. Kako SDS namerava zmagati s podobnimi političnimi cilji, kot jih imajo LDS in KK (kapitalizem, EZ, NATO)?! To je nemogoče! Ko ti trdiš isto kot tvoj močnejši tekmeč, postaneš v primerjavi z njim še šibkejši. To je naravni učinek, ko podobnost političnega programa logično pomaga močnejšemu. Volilec se v primeru podobnosti odloča za trenutno močnejšega.

Demokratsko lahko prideš na oblast tedaj, ko večina volilcev ugotovi, da delaš v njihovem interesu, ali če večino prepričaš ali prevaraš, da boš delal v njihovem interesu. Demosu je nekoč (1990) to uspelo in, bolj ko se ta čas odmika, bolj se njihovo dejanje kaže kot prevara. Odgovorim si namreč na vprašanje: **Ali smo Demosovi volilci leta 90 volili Demos zato, da se nam bo stanje poslabšalo, da bomo razlašeni, obubožani, izkoriščani, prodani Zahodu? Ne!** Isto velja za *pomladnike* 96. Veliki demosovci in pomladniki bodo hitro skočili pokonci in zavpili: tega nismo mi krivi, za to so krive sile kontinuitete! Vedno manj ljudi bodo prepričali s prekladanjem odgovornosti na drugo stran.

Kako pa so se bojevali za naše interese? Sploh se niso bojevali za naše interese, ampak za interese svojih političnih strank in lobjev, ki jih podpirajo.

6. poglavje:

TEHNOLOGIJA OBVLADOVANJA VEČINE POLITIČNEGA PROSTORA (POZICIJE IN OPOZICIJE) - MANEVR OBKOLITVE IN OKUPACIJE

Pod **tehnologijo obvladovanja političnega prostora razumem obvladovanje pozicije in opozicije**. Za to tehnologijo prevare ne poznam posebnega imena. Sam bom to, za potrebe moje analize, poimenoval: **manever obkolitve in okupacije**. Te tehnologije niso odkrili in razvili šele v komunističnem totalitarnem sistemu, ampak je obstajala že v preteklosti. Uporabljale so jo vse združbe, ki so hotele prikrito ali neprikrito, manj ali več, pač toliko, kolikor jim je uspelo, obvladovati (skoraj) celoten politični prostor.

Bistvo te tehnologije je, da vladajoči klan sam organizira opozicijo in jo tako nadzoruje ter po potrebi zlorabi ali nevtralizira. S tem obvladuje (skoraj) celoten politični prostor. Izjeme: neodvisni posamezniki in skupine vedno obstajajo, vendar obvladujejo zanemarljivo majhen del političnega prostora. V zgodovini se je dogajalo, da vladajoči klan poleg pozicije ni obvladoval tudi opozicije. Šele tedaj je zares grozil ali se je celo zgodil kadrovske preobrat oziroma kadrovska zamenjava vladajočega klana z novimi ljudmi (novim klanom). Pri nas se to, ob spremembi v letih 1990 in 1991, ni zgodilo, ker so vladajoči obvladovali pozicijo in opozicijo. Za ta namen pa so, po mojem mnenju, poleg drugega zlorabili tudi Službo državne varnosti (SDV).

Razumem, da se v interesu varnosti države morajo obveščevalni agenti in državne varnostno-obveščevalne službe infiltrirati v vse pomembnejše politične in parapolitične združbe svoje države in poročati o zadevah. Če državni agenti znotraj teh združb po navodilih svojih nadrejenih, nekoga drugega ali po lastni volji skušajo vplivati ali vplivajo na delovanje teh združb, tako da jih npr. sabotirajo, je to, po mojem, nemoralno, nedemokratično, nezakonito početje in zloraba državne obveščevalne službe za politične interese vladajočih ali nekoga drugega. Normalno je, da agent obvešča svojo državno službo o morebitnih nezakonitih namerah združbe, v kateri vohuni, toda potem, če je potrebno, ukrepajo državne službe javno, po legalni poti.

Postavlja se kar nekaj vprašanj. V katerih primerih in na kakšen način je KK zlorabil državno obveščevalno službo za sabotaže v (opozicijskih) političnih združbah (organizacijah, strankah, gibanjih itd.)? Ali so *padalci* KK, ki so organizirali in sabotirali Demosove in druge stranke, to počeli za državni denar, ali jih je plačeval KK in kako se je to dogajalo? V katerem trenutku (na kateri datum) so agenti, ki so prej delovali v Udbi (tudi v Partiji) in poročali ter dotlej delovali za interese Partije, kasneje za interese KK, to prenehali delati? Nekateri navajajo sprejetje ustavnih amandmajev jeseni 89 kot datum, ko naj bi agenti Udbe morali prenehati delati za ZKS. O tem bi morala biti izvedena ustrezna komisijska inšpekcija in podano poročilo! To, da o tej spremembi ni poročila in da ni v javnosti znanega ustreznega dokumenta, kar pomeni, da ni bilo niti malo transparentnosti, je dokaz o možnih zlorabah in vzrok za začetek preiskave o tem. Če je KK prek udbovske mreže in z državnimi sredstvi uvajal demokracijo, ali je to potem res demokracija? Seveda ne! Če bi raziskali zlorabe SDV, sem prepričan, da bi na tej osnovi lahko napisali veliko obtožnic proti članom KK! Ni še neposredno napisane **knjige o zlorabah obveščevalnih služb v Sloveniji**.

France Bučar je profesionallec na področju obveščevalnih služb in je za možnosti zlorabe SDV vedel. Zakaj ni tega dal raziskati takoj v letih 90 - 91, ko je bil na oblasti? Zanimivo, da ni skoraj nobene zadeve speljal do konca, kot bi jo lahko po svojih močeh, osebnih lastnostih in spoznanjih, kakor je to storil npr. Danilo Slivnik. Bučar "špila" tako, da se nič ne spremeni in se proti KK nič ne zgodi! Iz tega bi sledilo, da je igralec KK z vlogo *moderatorja*: ne sme biti na strani KK, sicer, ko je potrebno, ne bi mogel "verodostojno" posegati kot (navidezno) neodvisen. Nekateri takšno vlogo imenujejo "žlajfar" ali "tisti, ki šodra". Mogoče bi bila najustreznejša besedna zveza *igralec - nevtralizator*. Takih je na slovenskem političnem odru na ducate. Sledi zmeda, pat položaj in nič se ne spremeni. Lepe besede se izrečejo, toda novokapitalistična nomenklatura koraka dalje (psi lajajo, karavana gre dalje).

Družba, v kateri se v neki nasprotujoči (opozicijski) stranki, gibanju, odboru ipd. zbere v osrednji akcijski skupini več poslanih padalcev kot posameznikov, ki so se osebno in svobodno odločili za neko akcijo ali aktivnost, kaže na željo in namero

vladajoče politične skupine po bolj ali manj prikriti totalitarni oblasti. Kdor bi imel dostop do vseh dosjejev tajnih služb v Sloveniji, bi lahko hitro odkril, da so bila osrednja jedra marsikatero stranke sestavljena večinoma iz agentov. Čigavi agentje so sestavljali jedro SDZ in SNS (Ruplova in Jelinčičeva stranka, v katerih sem bil tudi jaz aktiven)? Drugi primer: vsi vemo, da je Udba imela (in verjetno še ima) infiltrirane svoje agente med domobransko politično emigracijo. Tretji primer: znano je, da je v ZDA šef CIE izjavil, da se ni kaj bati zaradi centralnega komiteja komunistične partije ZDA, ker je v njem polovica njihovih agentov, druga polovica pa so agenti FBI. S tem tudi dokazujem, da je ameriška družba nedemokratična, kar že vemo. Dokaz nedemokratičnosti je zloraba obveščevalnih agentur za politične sabotaže. Taka družba ni svobodna, ker zavira in zatira svobodno politično pobudo oziroma politično svobodo. To je "tisto" *enoumje*.

Pri vsaki akciji in vsakem dogajanju se moramo najprej vprašati, katere sabotažne poteze je opravil ali opravila vladajoči KK po patentu manevra obkolitve in okupacije. Možno je, da še kateri klan ali politična organizacija v Sloveniji uporablja *tehnologijo padalcev* oziroma infiltrirancev, vendar tega na žalost ne vem. V vsakem primeru bi morali analizirati sumljiv izvor in poslanstvo raznih kandidatov in politikov, kar se daleč premalo dogaja. Morda so v slovenski politiki trije *padalci* na enega originalnega politika.

Res je, da imajo npr. v kombinacijski igri ZLSD - LDS njihovi člani tudi različna politična naziranja, vendar gre predvsem za izvajanje patenta obkolitve in okupacije političnega prostora, saj praksa kaže, da se končno bojujejo za iste interese. Seveda ta njihov manever ne ustvarja obkolitve v zadostni meri, zato izvajajo dodatne *manevre obkolitve in okupacije* s svojimi *padalci* in *kolaboracionisti* v pomladnih strankah. Kolaboracija med KK in "meščansko desnico" je tudi manever obkolitve in okupacije slovenskega političnega prostora. Koalicija LDS - SLS je tipični manever obkolitve, kajti prva obvladuje velik del tako imenovanih levih volilcev in druga velik del tako imenovanih desnih volilcev. Primer manjšega "manevra obkolitve in okupacije" je tudi kombinacija ZLSD - Mladi forum ZLSD 98, ko prvi zagovarjajo vstop v NATO, drugi iz iste stranke pa so proti temu. To je podobno, kot da bi oče poslal enega sina k partizanom, drugega pa k domobrancem, da bo njihova družina med zmagovalci v vsakem primeru. Tipični postopek iz arzenala obkoliti in okupirati je tudi praksa od leta 95 dalje, da v vladni koaliciji nadzira politično sceno LDS kot najmočnejša stranka pod kontrolo KK, opozicijo pa nadzoruje ZLSD, ki je prav tako pod kontrolo KK. Od leta 92 do leta 95 pa je opozicijo nadzorovala SNS.

7. poglavje:

TEHNOLOGIJA ZAVAJANJA JAVNEGA MNENJA S SLEPILNIMI MANEVRI PROPAGANDE

Pogosto se za zavajanje javnega mnenja uporablja laž, toda uspeh te tehnike je zelo negotov, laž se prepogosto odkrije ali jo ljudje vsaj začutijo. Bistveno bolj uspešna je tehnologija zavajanja javnosti, ko manj pomemben problem z ustreznimi propagandnimi prijemi zasenči ali nadomesti bistveno pomembnejši problem v družbi. To bom imenoval **slepilni maneuver**.

Glej, po logiki izbiram izraze iz vojaškega nauka. Pravzaprav ničesar ne odkrivam, le profesionalne vojaške izobrazbe nimam, čeprav sem si kot otrok to želel. Po osnovni šoli nisem zaprosil za vpis v ateistično (jugoslovansko) vojaško srednjo šolo, predvsem zato, ker to ni bilo skladno z mojo krščansko vzgojo. Kasneje, po srednji šoli, nisem hotel prositi za študij na jugoslovanski vojaški akademiji tudi zaradi slovenske narodne zavesti. Ko pa sem jih po končani fakulteti prosil, naj me pošljejo v Bilečo, da bi se le naučil nekaj vojaških spretnosti jugoslovanske vojske, me niso hoteli. So že vedeli zakaj!

Uporaba vojaških izrazov v politiki se tudi ujema z znanim izrekom: "Politika je nadaljevanje vojne brez orožja, vojna je nadaljevanje politike z orožjem." Videti je, kot bi to dvojje bilo ista stvar, le da propaganda vladajočih poskuša prikazati politiko kot človekoljubno zadevo. Drznil bi si dokazovati podobnost vojne in politike. Naj za razmišljanje navedem le en primer, ki sem ga v drugi zvezi navajal tudi v DZ. Kakšna je razlika med politiko vojaškega maščevanja s pobojem več kot 10.000 domobrancev leta 1945 in politiko egoizma ter grabeža liberalnega kapitalizma sedanjega časa, katere znana posledica je rojenih Slovencev na leto vsaj 10.000 manj, kot bi se jih sicer lahko rodilo in živelo, če bi oblast mladim družinam poskrbela službe in stanovanja? Z vidika številčnosti Slovencev oziroma slovenskega naroda ni razlike! Oboje je vojna proti slovenskemu narodu, ker je posledica za slovenski narod ista.

Propaganda oziroma manipuliranje z javnim mnenjem je pomembna opora oblasti KK. Strokovni štab KK ima dostop do vseh uradnih in strokovnih podatkov, stalno nadzoruje javno mnenje in temu ustrezno prilagaja svojo propagando. **KK ves čas tranzicije nenehoma izvaja razne slepilne manevre, da maskira glavno dogajanje: krajo družbene in državne lastnine ter naraščanje socialnih razlik.** V ustreznih časovni razmikih dozirajo razne konflikte ali afere. V vsakem trenutku si moramo postaviti vprašanje: Katere "politične bombe" sedaj plasirajo in prek

koga, da odvrtačajo pozornost, ustvarjajo zmedo in manipulirajo z naklonjenostjo večine?

Iz zapisanega sledi, da bi moral biti temelj namere za prevzem oblasti iz rok KK še boljša propaganda. Tu ni bistven denar, kakor pogosto jočejo *pomladniki*. Če imaš manj (ali še manj) denarja, izumiš tehnologijo, s katero razkrinkaš laži in zavajanja KK ter volilcem s cenejšimi postopki ponudiš svoj predlog za rešitev krize. Težava in zagata pomladnikov je, da ne ponujajo boljših rešitev od KK, in predvsem to, da so zapravili zaupanje (kredit), ki so ga imeli po prvih parlamentarnih volitvah, saj so svojim volilcem v povprečju prinesli poslabšanje namesto izboljšanja stanja.

Prvi največji slepilni maneuver v času "demokratizacije" Slovenije se je zgodil, ko je UM (oziroma KK) prek Demosa izrabila iluzijo o samostojni Sloveniji, da smo čutili, kot da smo nekaj pridobili, medtem pa so nas materialno oropali z lastninjenjem po Markoviću. In glavna akterja tega slepilnega manevra sta bila, poleg vrste padalcev KK v Demosu, Lojze Peterle in Janez Janša. Oba še danes razglašata plemenitost osamosvojitve v interesu pridobivanja svojih političnih točk, namesto da bi kritično analizirala osamosvajanje kot slepilni maneuver. Tako je npr. smešno, ko v *Programu SDSS*, 1995, na str. 9 piše: "Pet let po začetku političnih in gospodarskih sprememb pa lahko ugotovimo, da so mnoge stvari še vedno enake, da nosilci nekdanjega političnega monopola še vedno obvladujejo pretežni del političnega in medijskega, predvsem pa gospodarskega prostora." Ja, sveta nebesa, ali so Janša in njegovi mislili, da se bodo spremembe zgodile same od sebe, saj še Murphyjevi zakoni pravijo, da če se ne potruдиš, gre samo od sebe *vse narobe*! Stvari so enake, ker jih niti Janša ni spremenil, kar dobro ve in bi to moral povedati v programu SDSS. Nekateri menijo, da bi po osamosvojitvi z nadaljevanjem vojne 91, s tem da bi se ljudstvo oborožilo, lahko z revolucijo tako rekoč "lustrirali" tisti del nekdanje partijske elite, ki je že začel krasti družbeno in državno lastnino. Najbolj vroči na terenu smo bili na to pripravljeni. Gotovo nas je bilo takih v Sloveniji na desettisoče. Danes te pripravljenosti ni več, je le temu energetsko enako obsežno razočaranje (negativna energija). Danes tudi menim, da je bila tedaj revolucija leta 91 skoraj nemogoča, saj je vladajoča elita s padalci obvladovala Demos. Predvsem pa: za revolucijo nisi, tudi če so možnosti, če ne veš, kakšen družbeni red hočeš, in če ne veš, kateri so padalci mafije. Danes je stanje mnogo bolj razvidno, posamezniki so se izkazali pri dejanjih in vsaj, če hočemo, vemo, kdo je kdo. Problem ostaja isti kot nekoč, kateri družbeni red hočeta Janša in Peterle. Dokler sta za isti družbeni red kot KK, ne moreta obetati resničnega preobrata. Resničen preobrat lahko začne in izvede le politična sila s programom za uvedbo drugačnega družbenega reda. Slepilni maneuver o osamosvojitvi in samostojnosti Slovenije še danes deluje in se še uporablja. Temu manevru ljudje ne zaupajo več toliko, kot so nekoč. Vidni znak je, da na praznike ne obešajo zastav. Ljudje čutijo, da je nekaj narobe, ne vedo pa še natančno, kaj in kako.

Več kot slepilni maneuver KK v času tranzicije je umetna razdelitev političnega prostora na lažno levico in desnico ali, povedano še bolj specifično: razdelitev na partizane in domobrance. Ta slepilni maneuver je pravzaprav lažna doktrina iz prejšnjega režima, ki nam jo skušajo ohraniti v zavesti; je temelj njihove celotne manipulacije (divide et impera, deli in vladaj); je največja dragocenost - kapital njihove politike; je alfa in omega njihove oblasti, zakaj brez njega njihova oblast prej ali slej pade. Zategadelj ga posebej obravnavam v naslednjem poglavju: *Tehnologija prevare z umetno razdelitvijo političnega prostora*.

Naj navedem še en velik slepilni maneuver: lastninski certifikati. Ljudi so zavajali k občutku, da postajajo lastniki družbenega premoženja, zato so bili lastniki certifikatov bistveno manj pozorni na krajo družbenega in državnega premoženja. KK je že zdavnaj vedel, kako bo zmanipuliral male certifikatske lastnike, vse pod parolo tržnega gospodarstva in potrebne koncentracije kapitala (v rokah peščice, oligarhije). No, ta proces še teče; lahko ga še ustavimo in obrnemo, še preden ga bodo speljali do konca!

Mali slepilni manevri so vsakdanja stvar in jih marsikdo uporablja. Navedel bom nekaj malih slepilnih manevrov. Izjava M. Podobnika v intervjuju v *Delu*, 15.3.97: "Marsikje bo letelo tudi perje!" je mali slepilni maneuver, da bi ljudje mislili, da resno misli začeti boj proti divji privatizaciji. Še danes, junija 98, M. Podobnik v intervjujih govori, kako so mu grozili v času afere Hit. Tudi to je slepilni maneuver za poceni pridobivanje političnih točk oziroma prepričevanje volilcev, da je v konfliktu z UM, kar seveda ni res. Če bi se UM res odločila, da mu nekaj naredi, ga pred njo ne rešijo varnostniki. Varnostniki namreč lahko uspešno rešujejo pomembnega človeka pred neorganiziranimi nevšečnostmi nezadovoljnih državljanov. Upam, da ti mali slepilni manevri M. Podobnika (v istem slogu kot Jelinčičeve bombice) v javnosti niso več uspešni.

Leta 98 je stalni mali slepilni maneuver nenehno poročanje TV in drugih medijev o pogovorih za vstop v EZ, o standardih EZ, kako smo pridni in uspešni "šolarčki". Na prvem mestu je to odvrčanje pozornosti od notranjih težav, tako da se prosti miselni politični potencial državljana natrpa z EZ. To marsikdo imenuje tudi načrtno "masovno pranje možganov", ima pa isti učinek kot klasično hujskanje proti zunanjemu sovražniku, ko so miselni politični potencial državljana prepojili z zunanjim sovražnikom. Manipulatorji dobro vedo, da ljudje avtomatično nekaj razmišljajo. To, kaj bodo razmišljali, pa jim sami podtaknejo. Kosti za glodanje! Manipulacije s preusmerjanjem pozornosti navzven bi morali zavrniti že z znanim načelom: pomembnejša so notranja nasprotja kot zunanja, zato najprej uredi notranja nasprotja in šele potem preidi k zunanjim. Pod tehnologijo slepilnih manevrov štejem tudi

tehniko grešnih kozlov, ko se nekoga uporabi ali zlorabi za krivca tistega, kar stori drugi. Žal mi je, da moram za ta primer navesti Lojzeta Peterleta, nekdanjega prijatelja iz časov moje študentske politike. Najprej sem mislil, da igra to vlogo, ker je v strahu pred KK ali da ga imajo ujetega. Pa ni tako, ujetega te imajo lahko začasno, potem se lahko tako ali drugače izmuzneš. Gre za interes! Vlogo grešnega kozla je KK Peterletu poplačal tako, da je omogočil politično kariero njemu in njegovi politični skupini ter pridobitev nekaj koristi za kapitalisti lobi v njegovem ozadju: denacionaliziranci, emigracija, novi kapitalisti pod masko SKD. Najprej navajam del rezultatov ankete *Dela* o divjem lastninjenju, objavljene v *Delu*, 13.11.93, z vprašanjem: Če predpostavimo, da je vlada sokriva za nelegalno lastninjenje in odliv kapitala v tujino, katera vlada doslej nosi največ krivde? Odgovori anketirancev: 23,5 % Peterletova, 16,6 % Šinigojeva (Dušan Šinigoj), 12,4 % sedanja (1993) Drnovškova + Peterletova, 6,7 % prva Drnovškova. Izid manipulacije z javnim mnenjem je jasen: Peterle naj bi bil največ kriv za uvedbo kapitalizma. Zakaj ni poskrbel, da volilci ne bi tako mislili? Zakaj je prostovoljno igral grešnega kozla za interese KK? S čim so zapackali njegovo dušo, da se tej propagandi ni uprl?

Naslednji primer posrednega označevanja Peterleta kot uvajalca kapitalizma v Sloveniji je naveden v P.p. 29, v *Delu*, 23.3.96, kjer Vladimir Kavčič piše: "S Plebiscitom so se Slovenci res izrekli za samostojnost in neodvisnost, toda politikantske skupine, tedaj že zgoščene v novostrankarska jedra, so skozi Plebiscit pritihotapile v Slovenijo nov (stari) izkoriščevalski sistem, ki je Slovence do prihodnje revolucije razdelil na revne in bogate." Vladimirja Kavčiča osebno ne poznam, mogoče ni razumel (hotel razumeti), da je kapitalizem v Slovenijo uvedel KK in da so politikantske skupine novostrankarskih jeder (Peterle in drugi) le kolaborirale s KK. Morda pa je V. Kavčič po naročilu KK "pokazal s prstom" na grešne kozle. Enako je sedaj; pa pogledjmo stališče iz pisma bralca v *Nedeljskem dnevniku*, 15.2.98: "Lustrirajte še Demosovce. Če si poslanci zares ne morejo najti bolj koristnega opravila, kot so razprave o lustraciji, bo prav, da to debato nadaljujejo, njena tema pa naj bo lustriranje dela Demosovcev, ki so v zadnjih letih slovenskim državljanom zadali največ gorja. Odgovarjajo naj za uničenje gospodarstva in vse posledice, ki iz tega izvirajo, torej za uničenje 300.000 delovnih mest - od približno 600.000 težko ustvarjenih v "revnem" socializmu. To je med drugim povzročilo večletni milijardni izpad družbenega in osebnega dohodka. Odgovarjajo naj za mnoge osebne in družinske tragedije, za množično bedo, številne samomore iz obupa in vse večje socialno razslojevanje, ki še posebej mlade žene v brezizhodnost in morda še v eno socialno revolucijo. /.../ Odgovarjajo naj za izreden razmah narkomanije, korupcije, kriminala in nasilja. Še pred nekaj leti so se ljudje tudi ponoči lahko svobodno in varno sprehajali po naših mestih, sedaj pa jih kot v Ameriki sredi belega dne nepridipravi napadajo, ropajo in posiljujejo. Sicer so tudi to 'dobrine' kapitalizma, ki se ga nismo nič kaj otepal, misleč, da nam bo prinesel blaginjo najrazvitejših zahodnih držav."

Mislim, da vsakdo razume, da bralec očita Demosu in Peterletu uvedbo kapitalizma. Poslal sem ustrezno pojasnilo na to pismo, toda niso mi ga objavili. Sprašujem (se), zakaj Peterle ne poskuša odgovoriti na napade?!

In kaj se mi je dogodilo maja 98, ko sem slučajno srečal nekega župana, sicer člana ZLSD. Ko sem ga izzval v polemiko o uvedbi kapitalizma, mi je zatrjeval, da sta kapitalizem uvedla Lojze Peterle in Janez Janša. Zdi se mi, da je bil ta župan o tem celo prepričan. Sprašujem se, ali je politika SKD taka, da igrajo grešnega kozla za vnovično uvedbo kapitalizma v Sloveniji? Če to ni tako, pa so se - recimo - šele sedaj tega zavedli, kaj bodo takoj v zvezi s tem storili?! Peterleta sem, potem ko je bil že "vrnjen" nazaj v DZ kot poslanec, leta 1995 na govornici spraševal, ali je on uvedel kapitalizem. Njegovi odgovori so bili megleni. Videti je bilo, da še vedno "leti" v zunanji politiki. Pa ni bilo tako; sprenevedal se je, da ne bi priznal resnice. Toliko, da se ve, da moje izpraševanje o Peterletu in njegovi uvedbi kapitalizma ni od danes. Peterle je videti zelo načelen, bolj verjetno pa je tudi on mešetar tipa M. Podobnik, le da to spretno prikriva. Menim, da je njegova vloga grešnega kozla predmet politične trgovine že od leta 1990 naprej in da je ta vloga odkupnina za uresničevanje interesov denacionalizirancev in emigracije. Cerkvene hierarhije ne bom štel zraven, ker sama vodi svojo politično trgovino s KK. Zaradi takih politikov se politika kaže (predvsem) kot "štacuna".

Seveda moram omeniti glavnega grešnega kozla oziroma grešne kozle tranzicije: Državni zbor in poslance v DZ. Več kot očitna je namerna propaganda mnogih novinarjev proti državnozborskim posalcem, najraje proti poslancem iz vrst opozicije, češ da so oni krivi za vse, kar je narobe, in za to, kako visoke plače imajo. Vsi ti novinarji imajo navodila za blatenje iz strokovnega štaba KK. Kot nekdani poslanec v DZ dobro poznam stvari. Poslanci si delno tudi domišljajo, kako častna naj bi bila poslanska funkcija. Dejansko pa je poslancem namenjena predvsem funkcija *družbenega pljuvalnika*. *Plačani naj bi bili za grešne kozle*. Mogoče pa si večina poslancev zaradi svojega kimavstva zasluži blatenje, kakršnemu sicer uide prava oblast - KK. Večkrat sem javno, tudi v DZ, povedal, kdo ima v resnici oblast. V mojem mandatu je bilo med poslanci okrog deset članov KK, h katerim bi prištel še deset poslancev, ki niso bili člani KK, vendar so zaradi "zaslug za KK" imeli še dodatne koristi. Oboji so "držali v šahu" še kakih štirideset koalicijskih in drugih odvisnih poslancev, ki za svoje "kimanje" niso imeli nobene dodatne koristi. Ravnanje poslancev - kimavcev je bilo res nemoralno, vendar so ga novinarji razmeroma malo kritizirali. Najraje so napadali tistih deset poslancev, ki smo bili pravi nasprotniki KK, pa še kakih dvajset, ki so se manj trdno ali poredkoma odločali za pravo opozicijsko držo.

Politika se dejansko “skuha” v strokovnem štabu KK (nekdanji *notranji krog* Partije), vlada jo izvaja in DZ potrjuje. Poslanci torej služijo prikrivanju odgovornosti za politiko, ki jo dejansko ustvarja KK. Če primerjam s preteklostjo: nekoč je bil za vse kriv razredni (notranji in zunanji) sovražnik, in ne CK ZKS, danes so za vse krivi poslanci v DZ, in ne *osnovno jedro* KK.

Za neke vrste slepilni manevar skrbijo tudi televizije, tako da nam predvajajo čim več kičastih nadaljevalk, ki gledalcem dajejo občutek, da se zabavajo, da so tako integralni del modernega sveta, da ne živijo “tako slabo” ter da živijo v nadaljevalki, ne pa v slovenski vsakdanjosti. Predvsem televizije in drugi mediji so sredstvo prikritega rušenja moralnih vrednot solidarnosti in bratstva ter prikrito s filmi in nadaljevalkami v slovenski družbi uveljavljajo vrednote (nevrednote) surovega, s kriminalom prepojenega koristoljubja in dobičkaželjnosti. Kič in krama televizijske navidezne resničnosti naj bi bila nadomestek polnega življenja, možnega le v pravi človekovi svobodi, v resničnem življenju, in lažna tolažba prizadetim, razžaljenim, brezposelnim, izkoriščanim.

Pod tehnologijo slepilnih manevrov štejem tudi **manipulacije s spravo**, čeprav je politično delo za spravo usmerjeno tudi k vzdrževanju sedanje delitve političnega prostora. Kakor je bil Zmago Jelinčič od KK naročen za manipulacijo z nacionalističnimi čustvi, tako je bila Spomenka Hribar “poslana” za manipulacijo z idejo in čustvi o spravi. Poglejmo dokaz! Hribarjeva je imela na voljo vse možnosti, da bi državljansko vojno in revolucionarni teror takoj po drugi svetovni vojni analizirala, našla verodostojne skupne številke, vse skupaj ovrednotila in predlagala kompromisne ugotovitve, pa tega ni naredila. Kvantifikacija, koliko nasprotnikov je vsaka stran pobila in kakšno materialno škodo je naredila, daje neprimerno bolj objektivno oceno o vsaki strani kot pa presoje na podlagi znanih moralnih postavk: “kolaboracija z Nemci je izdaja” ali “vi ste najprej začeli z revolucionarnim terorjem”. Šele 27.8.97 sem v Pismih bralcev, v *Delu*, opazil, da Janez Kebe iz Starega trga pri Ložu navaja številke za Notranjsko, kar bi Hribarjeva (ob pomoči državnih služb) že zdavnaj morala narediti za celotno Slovenijo. Ona je delala za spravo zato, da ni nič naredila in da so se delitve med domobranci in partizani še poglobile. Dosegla je *minus spravo*. Še zdaleč pa ni predlagala kompromisne odločitve, ki bi razpravo o spravi končala. Ta odločitev je sicer odgovornost in dolžnost predsednika države, zato je v tem primeru Hribarjeva igrala tudi vlogo “grešnega kozla”, da “desna” javnost ne bi dolžila predsednika države, češ da ni končal polemike o spravi. On je pri tej zadevi, kot pri vseh ključnih, glavni in Hribarjeva to ve. Zavestno je prevzela njegovo odgovornost na svoja ramena. Prav tako je bil slepilni manevar parola Hribarjeve: “Ustavite desnico!” Pa kaj je bilo tedaj s to desnico?! Manjkal je drugi del te parole, za katere razkritje ni poskrbel ne Peterle ne Jože Pučnik ne nihče drug iz Demosa: “Ustavite desnico, ker se udbomafiji zatika pri lastninjenju!” To je (bila) prava resnica o tisti demagoški paroli.

TEHNOLOGIJA PREVARE Z UMETNO RAZDELITVIJO POLITIČNEGA PROSTORA

UM oziroma KK že obvladuje politični prostor prikrito iz ozadja, s kapitalom oziroma z (na moči kapitala in korupciji slonečem) obvladovanjem medijev, vlade, državnega zbora in drugih političnih ter nepolitičnih vrhov državnih struktur, pri čemer so metode, ki jih uporablja, sporne ter pogosto nezakonite. Politično sceno obvladuje predvsem s parlamentarnim glasovalnim valjarjem in glavno, na kar mora še paziti, je, da se ja ne razvije nova politična sila, ki bi zares zastopala interese ljudi in bi tako njena moč naraščala, dokler ne bi prevladala na politični sceni. V ta namen je poleg drugih tehnologij prevare za UM oziroma KK izrednega pomena umetna razdelitev političnega prostora približno na polovico, torej tako, kot je sedanje stanje v Sloveniji. Naj nikogar ne zmotijo pogosti Kučanovi javni nastopi proti starim delitvam, proti delitvam naroda na dva pola! To je samo zavajanje (slepilni maneuver), kot da on ne bi imel s tem nič, dejansko pa prav padalci KK na eni in drugi strani obnavljajo in vzdržujejo stare delitve. Da se Milan Kučan ne bojuje proti tem delitvam, dokazuje dejstvo, da ni predlagal nove politike, ki bi povzročila novo, ustreznjšo razdelitev političnega prostora ali celo novo stranko s takšno politiko. Kdor samo toži nad delitvijo in ne predlaga rešitve oziroma drugačne razdelitve, je za obstoječe stanje. Isto velja za tako imenovane "desne" politike, Kučanove nasprotnike, ki ne ponudijo nove politike. Sedanja delitev političnega prostora je v bistvu blokada političnega dela, kajti politika je - po Platonu - boj za narodov blagor, zato bi morala biti upanje in sredstvo za uspeh zapostavljenih ter izkoriščanih. Tudi zato prikrita propaganda UM in KK prek medijev vedno znova opozarja javno mnenje na umazanost politike, da bi ljudje nad politiko obupali in se še bolj prepustili samovolji "Velikega upravitelja".

Kar nekaj politikov iz Demosovih in pomladnih strank je pomagalo in še vedno pomaga pri ustvarjanju odklonilnega razmerja ljudi do politike, tudi z dejanji politične korupcije in kolaboracije. Pomladne stranke, objektivno gledano, vodijo politično igro v interesu KK, saj marljivo sodelujejo pri vzdrževanju politične delitve slovenskega prostora po meri interesov KK, torej delitve na (lažno) levico in (lažno) desnico, na partizane in domobrance, na komuniste in protikomuniste. Enako dela večina "visoko cenjenih" novinarjev na "desni" strani. Kdaj bodo razumeli, da je treba spremeniti delitev političnega prostora, če hočemo, da bo politična bitka drugačna in da bodo izidi te bitke drugačni, da bi enkrat končno porazili KK. Mogoče pa vse razumejo in so pač v službi KK ter spodbujajo ideološke spopade, namesto da bi dajali pobude za razprave o konkretnem državnem in družbenem kriminalu.

KK ve, da mora onemogočiti nastanek nove politične formacije, ki bi poleg novih idej ustvarjala dialog in sprejemala ostanke pozitivnih izročil obeh, nekoč in danes razdeljenih strani. Pripadniki obeh taborov so vsebinsko podobno misleči, vendar so zamejeni z etiketiranjem, vcepljenim s propagando, in zato zaposleni z medsebojnimi političnimi spopadi. Če kritično pogledamo Jožeta Pučnika in Janeza Janšo kot najbolj profesionalna med vodilnimi politiki diskontinuitete, ki zanesljivo razumeta vlogo delitve političnega prostora, ugotovimo, da z vztrajanjem na poziciji pavšalnega protikomunizma pomagata ohranjati stare delitve in sedanjost umetno razdelitev političnega prostora. To je vloga, ki jo KK potrebuje, da ohranja svojo oblast. Lustracija oziroma deklaracija o obsodbi komunističnega režima je zadnja akcija take vrste. Lustracija Janši zanesljivo ne bo pomagala na oblast, zato je na nek način zavajanje, saj je neuresničljiva. Najprej bi morali **priiti na oblast** s programom, ustreznim večini volilcev, potem pa bi lahko uresničili tudi del programa lustracije. Ker ima KK na svoji strani kapital in medije, bi na oblast lahko prišli le s spremenjenim programom, ki bi zainteresiral 66 odstotkov volilcev, ne le 51 odstotkov, kar je dokazano premalo. Samo **nov program** je dokaz, da je neki politik zares odločen spraviti KK z oblasti. Nov program je: **socialna država ter odprava krivic in oškodovanj**, ki se Slovenkam in Slovencem ter slovenskemu narodu dogajajo v "demokraciji" in "kapitalizmu" oziroma "tržni družbi" od leta 1989 dalje.

V podkrepitev tega stališča navajam del podatkov iz ankete *Dela* o divjem lastninjenju, objavljene 13.11.93. Na vprašanje "Kaj bi po vašem mnenju morali storiti v zvezi z divjim lastninjenjem oziroma odlivom kapitala v tujino?" so bili odgovori takole razporejeni: 55,1 % za odločno ukrepanje z najstrožjimi kazenskimi sankcijami, 20,0 % za pooblastila pravosodnim organom za široko akcijo, 7,1 % za sprejetje zakonov, ki bi uveljavili prejšnje stanje. Skupaj 82,2 %. Če upoštevam 6,4 % odgovorov "ne vem" in 1,5 % odgovorov "za drugo", kot da jih ni, sklepam, da celo 89,2 % volilne baze podpira politiko proti divjemu lastninjenju. Iz ankete povzemam, da je le okrog deset odstotkov volilcev zadovoljnjih s posledicami divjega lastninjenja: 7,3 % jih je bilo za preprečitev pojavov v prihodnje, za nazaj pa pustiti tako, kot je (delež tistih, ki se je okoristil, pa se ne bo več okoriščal); **2,6 % jih je bilo za splošno amnestijo za te pojave, ker so preobsežni** (delež tistih, ki so se okoriščali in se še bodo). **Tako majhen je torej odstotek udbomafijcev, vendar vladata, kar je prava sramota za nas.** Namesto novega programa, nove politike, ki bi logično bila bolj leva, in to v pravem pomenu besede, je Jože Pučnik jeseni 91 ob prigovarjanju Tita Turnška (!), ki je tedaj, v interesu KK, opravljal svojo "misijo" v SDSS, obračunal z Andrejem Magajno, nosilcem predloga za preusmeritev SDSS v levo. Če bi taka preusmeritev tedaj bila uspešna, bi lahko bila njena posledica *sprememba delitve političnega prostora* in pri pogoju "pameti" voditeljev tudi zrušitev oblasti KK.

Za KK je lahko usoden le napad z leve. Tudi Janša ne gre v levo, ampak pogosto ponuja zamenjavo vladajoče garniture, kar je premalo. O Lojzetu Peterletu ne bom govoril, ker ne verjamem, da razume učinke delitve političnega prostora. Očitno je zadovoljen s podrejeno vlogo, ki mu jo pravzaprav določa KK. Marjan Podobnik mi daje občutek, da je popoln politični povzpetic in politični mešetar ter da ga "prav malo" skrbi, kakšna je razdelitev političnega prostora in kakšni so njeni učinki, samo da je on čim višje. Po drugi strani bi njegovo politiko lahko označil kot poskus drugačne razdelitve političnega prostora. V prihodnosti bodo te njegove poteze bolj razvidne. Ta nova delitev bi lahko bila: nov klan na podlagi tesnejše kolaboracije novih kapitalistov v ozadju LDS in novih ter starih kapitalistov - denacionalizirancev v ozadju SLS, usmerjen proti glavnini KK. Vendar se ta nova delitev lahko vsak trenutek povrne nazaj v kolaboracijo kapitalistov v ozadju LDS s kapitalisti v ozadju ZLSD, to pa je KK. Poskus SLS ni brezkompromisni boj proti KK. Zakaj? Tudi v primeru nove kombinacije imamo opravek z medsebojnim bojem kapitalističnih lobijev, in ne z bojem ljudstva proti velekapitalistom ter monopolistom.

Primerjajmo sedanjo razdelitev političnega prostora v Sloveniji z razdelitvijo političnega prostora na začetku druge svetovne vojne. Če bi tedaj protikomunistična stran imela drugačen program ter drugačno taktiko, bi zajela večino prebivalstva na svojo stran in bi premagala Komunistično partijo. Seveda bi morala v precejšnji meri prevzeti taktiko in vsebino Komunistične partije: svoje oborožene sile bi morala organizirati v gozdovih, neodvisno od okupatorja, in obljubiti bi morala socialno preobrazbo družbe. Recimo, radikaliziran program Slovenske zaveze, ki je 7.5.1942 zahtevala "temeljito gospodarsko in socialno preosnovo, podružbljanje vseh za celoto važnih dobrin, proizvodjalnih sredstev in podjetij", temeljitejšo agrarno reformo, zatrtje korupcije itd. in je pojmovala delo kot temeljno vrednoto. (Objavljeno v *Delu*, 18.6.97, v podlistku *Brigade s hribov*.) To je zahteva družbenega preobrata - revolucije! Edina prava taktika: **z revolucijo A proti revoluciji B!** Revolucionarnost je bila v protikomunističnem taboru očitno v manjšini, saj so prevladale "meščanske vrednote" in "meščanska taktika": strahopetno skrivanje v zavetju okupatorja, ohranjanje obstoječih družbenih odnosov. Danes situacija ni ista, a je na nek način podobna, iz zgodovine pa bi se morali nekaj naučiti; predvsem to, da bi na kakršenkoli način poskušali spremeniti delitev političnega prostora, ki temelji na starih delitvah. Najprej bi morali vsaj delno spremeniti vrednostni sistem in prenehati ponavljati nekdanje meščanske vrednote. Zdi se, da večina poštenih na "naši strani" ni sposobna "spreobrnjenja", ampak je raje pripravljena vedno znova izgubiti boj, le da vztraja pri svojih načelih in besednem zadovoljstvu. Seveda glavni na naši strani ne izgubijo vsega, ampak v mešetarjenju za različne koristi potegnejo "krajši konec" - manj koristi. Ponavljam: na "naši strani" vodilni igrajo (špilajo) tako, kot ustreza nasprotnikom, to je Kučanovemu klanu.

Naj še parafraziram znano frazo: "Nacizem je ledolomilec komunizma." - "Slovensko desničarstvo v času Samostojne Slovenije je bilo in je ledolomilec uveljavljanja oblasti KK."

Prava presoja, kdo je levičar in kdo je desničar, se na slovenski politični sceni ni uveljavila, le redki so "pogrunтали", kdo je kdo. Tak primer navajam iz *Dela*, 19.5.94, Pisma bralcev, kjer neki bralec iz Medvod piše: "Ne soglašam z etiketiranjem Janeza Kocijančiča, ki je dejal, da je Janševa stranka populistična desnica, kot tudi ne soglašam s trditvijo, da je ZL leva stranka. Obratno. ZL sodi v radikalno skrajno desnico, saj v svojih vrstah združuje novodobne kapitaliste, ki pa svojega kapitala niso niti podedovali niti ustvarjali, pač pa so si ga v prejšnjem sistemu pridobivali s privilegiji, zdaj pa z "divjo" privatizacijo. /.../ Trdim, da je danes v Sloveniji politična slika popolnoma zmešana. Tisti, ki se razglašajo za nosilce levih opcij, so hkrati lastniki (pokradenega družbenega) kapitala, revežem iz Socialdemokratske stranke in Podobnikovi SLS, ki si največ prizadevata za revizije dosedanjega podivjanega lastninjenja (kar je v sedanjih razmerah revolucionarno gibanje), pa pripisujejo desno pozicijo. Kaj bolj neumnega oziroma bedastega Slovenci nismo mogli doživeti!" Menim, da bi se ta bralec danes strinjal z mojimi, v nadaljevanju navedenimi dopolnili njegovih ugotovitev. **ZLSD je vsekakor desna stranka, ki se v javnosti danes (leta 98) še uspešno maskira z levim videzom, v zadnjem času pogosto z nastopanjem svojega podmladka v Mladem forumu, vendar je glavni krivec za uvedbo kapitalizma.** V njenem ozadju je podpora kapitala UM. Res je v zadnjih letih večina novih kapitalistov in kapitalističnih špekulantov ter povzpeticov zbežala pod okrilje LDS, ki je tako najbolj desna stranka, pa tudi ona s propagandnimi triki razmeroma dobro skriva svoj pravi obraz. SLS nas je (tudi mene) leta 94 varala z videzom zastopanja levih interesov, po volitvah 96 pa se je dokončno izkazala za desno stranko, ki zastopa kapitalске interese svojih lobijev. SDS je res najbolj leva izmed sedanjih (leta 98) parlamentarnih strank, vendar daleč manj, kot bi si želeli.

Velika pomoč KK pri vzdrževanju sedanje delitve političnega prostora je slovenski **protikomunizem**. Kakšen učinek pravzaprav želijo doseči Jože Pučnik in drugi z gonjo proti komunizmu? Mogoče celo diskreditirati socializem, tudi pozitivne strani socializma! Objektivno delajo za interese novih lastnikov, ti pa so večinoma Kučanovi ljudje. LDS je tudi zainteresirana za diskreditacijo socializma, torej delajo tudi zanje. ZLSD se boji nastopiti za diskreditacijo socializma, torej tudi njej zelo ustreza, da to počne nekdo z druge strani. **"Protikomunisti", ki kričijo, da je Milan Kučan komunist, najbolj koristijo njemu samemu, saj prepričujejo glavnino Kučanove volilne baze, stare komuniste in borce ter njihovo sorodstvo, da je on to, kar ni.** Kričači protikomunizma torej objektivno delajo za Kučana. Sicer menim, da je večina njih tudi agentov KK oziroma UM.

Leto za letom, ko sem opazoval učinke teh protikomunistov, sem bil vedno bolj prepričan o njihovi prevarantski vlogi. Mnogi od njih so tudi javno že pokazali svojo barvo. Spomnimo se protikomunizma Dimitrija Rupla ali Igor Bavčarja! Posebna skupina protikomunistov so Danijel Malenšek in spremljajoči. Zame so sumljivi in, objektivno gledano, delajo v interesu KK. Objektivno gledano, delajo za KK tudi vsi novinarji, ki "zglejajo" desni in trosijo protikomunizem. Tako sem v *Delu*, 9.9.95, v P.p. 29, napisal tudi tole: "Vsi (lažni) desničarji in demokrati, ki po Sloveniji čivkajo to frazo (da je Kučan komunist), so zaradi svoje neumnosti nezavedno v službi propagandne 'kuhinje' udbomafije ali pa so dejansko plačani agenti - padalci udbomafije. /.../ Fraza antikomunizma je prav tako zavajanje. Spomnite se prastare taktike, da moraš ljudstvo čimbolj poneumljati, če mu hočeš lažje vladati. Stranke in ljudje morajo imeti čimbolj zgrešene predstave o političnih in družbenih nasprotjih, da lahko iz ozadja vlada udbomafija. Prepričan sem, da so tisti, ki najbolj kričijo o antikomunizmu, večinoma agenti udbomafije, kar pomeni, da jih kreira, kontrolira in dirigira Kučanov strokovni štab. Zato je smešno, ko Kučan govori, da je 'treba razkrinkati zasnove, ki se napajajo s protikomunizmom', saj je izvir tega njegova agentura. Komunizma (skupna lastnina, socialna družba, oblast v imenu delavskega razreda) nikjer več ni videti. Čemu torej služi ta fraza? Zavajanju!"

V okvir umetne razdelitve političnega prostora spada ustvarjanje lažne levice. In **lažna levica** je ZLSD skupaj s svojim Mladim forumom. Tehnika z lažnim označevanjem in lažnim videzom je zavajanje, ko neko stvar označiš drugače, kot je v resnici. Državljanje in tudi nespretnega nasprotnika zaradi zmede lahko celo "prime obup", ker si zadev ne more prav pojasniti. Mislim, da poznam, da razumem in si predstavljam farizejstvo, hinavščino ter svetohlinstvo, ko se pojavijo pri krščanskih klerikih in laikih. Veliko pa se bom moral še potruditi, da bom bolje **spoznal in razumel hinavščino ter svetohlinstvo tistih, ki so se razglašali za komuniste in se še razglašajo za komuniste, pa komunisti v večji meri ali celoti niso bili, niso in nikoli ne bodo. Ta hinavščina je zelo značilna za pomembnejše člane ZLSD.** Ne moti me, če se neka stranka razglaša za komunistično, ampak potem bi se morala v preteklosti borovati proti odpravi družbene lastnine in sedaj bi morala biti za njeno vnovično uvedbo. ZLSD ni taka stranka, saj **je njena predhodnica ZKS prikrito in hinavsko začela odpravljati družbeno lastnino ter po 45 letih spet vpeljevati izkoriščevalski kapitalizem.** Komunist je tisti, ki se bojuje za družbeno - skupno lastnino. Toda **nekdanji vodilni člani ZLSD Milan Kučan** (kot predsednik predsedstva CK ZKS in predsednik predsedstva RS), **Janez Stanovnik** (kot predsednik predsedstva SRS), **Miran Potrč** (kot predsednik skupščine RS) **in drugi so bili glavni nosilci vnovične uvedbe (restavracije) kapitalizma, to je odpravljanja družbene lastnine, ukinitve komunizma in hkrati dejanske kontrarevolucije v Sloveniji.** ZLSD tega nikoli ni javno priznala, nikoli se za to ni pokesala, kaj šele, da bi obračunala s svojimi

člani, ki so (bili) nosilci kontrarevolucije. Kako more potem katerikoli izobraženi član ZLSD razglašati to stranko za komunistično, za levo, za varuhinjo najbolj ogroženih socialnih slojev, za stranko na braniku pravic delavstva, če pa so prav oni povzročili drastično zmanjšanje delavskih in socialnih pravic! Popolna demagogija je parola Boruta Pahorja (leta 98), kako bodo ustvarili nove možnosti za boljše življenje in zagotovili, da bi bile te enake za vse, ne glede na socialne in druge razlike, ko pa je to nemogoče. Možnosti posameznika za boljše življenje v sedanjem kapitalističnem družbenem sistemu Slovenije določajo predvsem njegova lastnina in možnosti zaslužka na privilegiranem ali nepriviligiranem položaju oziroma nezaslužka z brezposelnostjo. Razlike na tem področju so bistveno povečali *partijci* sami z uvedbo kapitalizma; te razlike so sedaj velikanske in še naraščajo. Enakih možnosti ne more biti in jih ni bilo niti v preteklem socialističnem sistemu, tudi zato, ker so partijci bili "bolj enaki" in so tako imeli privilegije. V možnostih za boljše življenje pa so bile tedaj razlike med ljudmi bistveno manjše, kot so danes.

Desno deklarirana opcija v Sloveniji pravzaprav nima možnosti napredka. Zato se desne politične opcije maskirajo s sredinskim ali levim videzom. Bil pa je poskus ustvariti Slovensko desnico in moje mnenje je, da je to potekalo pod nadzorstvom strokovnega štaba KK. Šlo je torej za **lažno desnico**. V zvezi s tem je bilo več različnih političnih interesov. Kučan, ki je govoril o fašizmu, to je desnem ekstremizmu, je potreboval praktične dokaze. Slovenska desnica je leta 1993 in 1994 tudi igrala past, v katero naj bi se ujel Janez Janša. Potem bi bilo v praksi potrjeno etiketiranje Janše z desničarjem, ki so ga izvajali ZLSD, Kučan, Spomenka Hribar in drugi. Po drugi strani bi Janši pojav skrajno desne Slovenske nacionalne desnice moral ustrezati, saj je nehote prestrezala del napadov, ki bi sicer leteli proti njemu, ter je hkrati objektivno dokazovala, da Janša ni skrajna desnica. Celotno igro poskusa Slovenske desnice in SND je vodil Danijel Malenšek. Že zelo zgodaj sem spoznal, da Malenšku ne smem zaupati, ker igra sumljive igre, ter sem se z njim večkrat zapletel v polemiko. Tako sem v Sobotni prilogi *Dela*, 4.6.94, komentiral njegov prispevek ***Politična izhodišča Slovenske desnice***:

"G. Malenšek pravi, da je po zaslugi Slovenske desnice postal politični prostor pregleden. Še prej pa opredeli, da ZLSD ni levica, ampak je to LDS. Torej naj bi bila ZLSD desnica. Sredina naj bi bila SKD, SLS, SDSS in ZS. NSZS naj bi bila skrajna desnica, SNS pa skrajna levica. Po kakšnih kriterijih je g. Malenšek napravil to razporeditev? Napravil je zmedo, kot že večkrat prej, namesto preglednosti! Kriterij ne more biti to, kam se neka stranka želi "razvrstiti", ampak za katere interese dejansko dela ali kakšno dejansko politično vsebino imajo njeni glavni protagonisti. Pred meščansko revolucijo je desnica zagovarjala privilegije fevdalcev nasproti delovnemu meščanstvu. V zahodni demokraciji desnica zagovarja interese kapitala, levica interese dela in sociale. Zagovarjanje nacionalnih interesov v večini primerov označujejo kot desno in nacionaliste kot desničarje.

Se pa nacionalisti pojavijo tudi kot označeni levičarji. Iz izkušenj zgodovine si moramo priznati, da se resnično narodno prej veže na socialno in prav tako resnično krščansko prej veže na socialno. Res pa je, da zagovarjanje verskih interesov, tako kot nacionalnih, večinoma označujejo za desno. Paradokсно sta torej nacionalizem in krščanstvo normalni kombinaciji desnega in levega. Presodimo torej navedene stranke po tistem, za kar se v resnici borijo v parlamentu in izven njega, in ne po njih imenih in deklaracijah. SNS in NSZS sta 'padalski stranki' Kučana oziroma 'udbomafi e' za izkoriščanje nacionalnega naboja, ne pa levica ali desnica. Nacionalizem je SNS in NSZS le maska, služita pa novim kapitalistom nakdanje partijske nomenklature, to je 'kvazi desnice'. G. Malenšek to dobro ve. Zakaj jim torej pripisuje politično legitimnost? ZLSD je večinoma 'kvazi desnica' novih kapitalistov, treba pa je priznati, da je manjšina vsaj malo na liniji socialnega, to je levice. Nikakor pa ni LDS levica, to je čista 'kvazi desnica', saj zastopa interese novih kapitalistov in liberalnega kvazi kapitalizma. Kvazi kapitalizem imenujem zato, ker kapitalist, ki je nastal s krajo družbene lastnine, ni pravi kapitalist. Levi so mogoče le zaradi njihovega anacionalizma in antinacionalizma. Toda to ni dominantna karakteristika. SLS in SDSS nista sredinski, ampak levo-sredinski stranki /opomba sedaj: za SLS je bila moja ocena zmotna, ker sem tedaj nasedel videzu njihovega političnega boja; danes je jasno, da je SLS desna stranka/, saj zagovarjata bolj delo kot kapital. Niti SKD ni sredinska, ampak desno-sredinska, ker, na mojo žalost, za zdaj bolj zastopa interese kapitala kot dela. Njihovi volilci pa so večinoma delavci, ne kapitalisti. Dolgo ne bodo mogli zdržati v tej formi, ker pošteno krščanstvo ni zaveznik profitarstva in tudi njihovi volilci bodo znali ugotoviti, da uporabljajo krščanstvo predvsem za pridobivanje glasov. Zanima me, katere interesne skupine zagovarja Slovenska desnica? Ali je to samo etiketa? Slovenska nacionalna desnica je resnično desna vsaj zato, ker se nacionalizem označuje kot desni /opomba sedaj: tedaj še nisem spoznal, da je nacionalizem SND le maska, podobno kot v primeru SNS/. Sicer v primerih sociale glasuje levo, tako kot SLS in SDSS. Kako torej želi g. Malenšek razmejiti slovenski politični prostor? Narobe! To je lahko le v interesu političnih prevarantov, to je 'kvazi desnice', nekdanje partijske nomenklature. V interesu demokratičnih sil je, da postavimo vsako stranko na njeno dejansko mesto. Če jim bo uspelo zamegliti ali zamešati sceno, tudi na novih volitvah ne bomo zmagali." In nismo.

Seveda pa so pomladne stranke same največ prispevale k razdelitvi političnega prostora po meri KK, ki omogoča blokado političnih rešitev. SLS, ki ji je bila sociala in "ljudskost" le maska in ki dejansko zastopa interese svojega posestniškega in kapitalskega lobija, ni mogla ponuditi bolj leve politike. Sedaj je razkrinkana in upanja o prihodnji koristnosti SLS ni. Stranka SKD je ujetnica svojega navdušenja za kapitalizem in interese kapitala, ki jo podpira ali naj bi jo podpiral oziroma katerega podporo si želi. SDS počasi širi svoj politični program v levo, toda

prepočasi, da bi ji doslej uspelo, in po mojem prepočasi tudi za prihodnji preobrat. Videti je, da "Veliki operater" iz ozadja spretno "pomaga" krmariti te stranke, da se obstoječa politična razdelitev ohranja. Kaj bi morala storiti SDS? Morala bi dopolniti svoj program tako, da bi del volilcev, ki je doslej glasoval za ZLSD in tudi LDS, dejansko začutil svoje interese pri politiki SDS. Če ne bo sprememb v politični ponudbi, ne bo sprememb na politični sceni in ne bo sprememb v družbi.

Podobno sem razmišljal in pisal že leta 94. Tak primer je del prispevka v Sobotni prilogi *Dela*, 28.5.94: "Drugi pogoj za našo zmago je, da ugotovimo resnična družbena nasprotja in jih prikažemo volilcem. Ni res, da je glavno družbeno nasprotje boj med komunizmom in antikomunizmom. To je streljanje v prazno. Kakšni "topničarji" so v naših vrstah! To se smeje udbomafija, ko psi lajajo v napačno smer, njihova karavana novega kapitalizma pa gre dalje. Prijemlje me skušnjava, da bi vse topničarje, ki streljajo mimo nasprotnika, proglasil za saboterje. Temeljno družbeno nasprotje slovenske družbe je: novi kapitalisti - razlaščevalci na eni strani in razlaščenci na drugi. Zato je glavni cilj opozicije, da se družbena lastnina čimbolj enakomerno razdeli in da onemogočimo utrditev kapitalistov udbomafije. Desnica je levica in levica je desnica! Ne smemo sprejemati etiket, ki nam jih delijo nasprotniki ali si celo še sami lepiti napačne etikete in imena. 'Resnica je zmaga', če jo spoznaš in z njo zares seznaniš volilce. Zakaj je bil Demos poražen? Razen zaradi padalcev zato, ker četa modrecev Demosa ni izluščila 'resnice' družbenih nasprotij in volilcev ni seznanila z resnico. Ali pa je tudi med modreci veliko padalcev, ki pomagajo vzdrževati zamegljeno politično sceno za interese udbomafije. Spopad v Sloveniji je treba definirati kot spopad med narodno socialdemokracijo in liberalizmom novih kapitalistov ter temu ustrezno grupirati naše sile. Potem bo zmaga naša! **Prava levica proti lažni levici!**" Tedaj sem še verjel, da se pomladne stranke lahko orientirajo levo, danes sem skeptičen celo, da se to lahko zgodi SDS. Dokler na sceni ni prave levičarske stranke, so lahko leve ideje sredstvo lažne levice za manipulacije.

V letu 98 propaganda KK za umetno razdelitev političnega prostora najbolj uporablja obnavljanje nasprotja **partizani - domobranci** in v okviru tega **protifašisti - fašisti**. S polemiko o 26. oziroma 27. aprilu kot dnevu upora se je sedanji državni tožilec Anton Drobnič objektivno izkazal kot trenutni glavni akter propagandnega stroja KK. Nemogoče bi bilo, da Drobnič ne bi razumel celotne igre. Neuradne govorice pravijo, da je v ozadju politična trgovina med obema navidezno zelo sprtima stranema. Ampak to je politična korupcija! Drobnič naj bi za (manjše) interese svoje domobranske strani začasno igral glavno nosilno vlogo za razdelitev političnega prostora v (velikem) interesu KK. Na drugi strani igra nosilno vlogo Zmago Jelinčič. Jelinčič in Drobnič izpadeta kot nujni par za uresničevanje umetne delitve slovenskega političnega prostora (po načelu: **deli in vladaj**) **v interesu propagande Kučanovega klana: prvi spodbuja k spopadu partizane, drugi domobrance**. Drobniča je na položaj generalnega državnega tožilca premeteno izbral KK prav zato, da se bo ukvarjal z ideološkimi

vprašanji v zvezi z domobranstvom, namesto da bi predlagal in zahteval spremembe kompetenc državnega tožilstva in postal slovenski Antonio di Pietro, ki preganja Udbomafijo. Vsaj na koncu svojega mandata bi lahko pokazal pravo pot, recimo s poskusom preiskave o korupciji v zvezi z izraelskim orožjem. Ne! Drobnič raje služi interesom politične trgovine (zmotno bi bilo reči, da se jih boji ali da ga vodijo), in sicer tako, da spodbuja razpravo o 26. oziroma 27. aprilu, s čimer pomaga zamegljevati tudi državni kriminal, kot so provizije za nakupe orožja.

Napravimo hipotetično primerjavo med sedanjimi "bivšimi" domobranci in nekdanjimi domobranci: kakor sedanji delajo kot po "komandi" KK, tako so nekdanji delali, kot da bi delali po "komandi" KPS. Postavljam čudno tezo. Glavna zgodovinska vloga domobrancev je bila, da so služili KPS za propagando o narodnih izdajalcih, za utemeljitev obstoja notranjega sovražnika in za izvedbo pobojev kot temelja oblasti na način strahovlade. Zlobna teza bi bila, da so domobranstvo pomagali spodbuditi in voditi agenti KPS, ki so pozneje pobegnili, medtem ko je večina naivnih žrtev šla v smrt. Ko danes (junija 98) po TV poslušamo člane ZLSD, kako pljuvajo po Drobniču in domobranstvu, razumemo tudi, da je to **slepilni maneuver v interesu ZLSD, da bi prikrila svoje kapitalistično zaledje in predvsem svojo glavno vlogo pri restavriranju kapitalizma. Kažejo na neko drugo kontrarevolucijo iz preteklosti, da bi prikrili svojo kontrarevolucijo iz sedanjosti!**

Tudi predlog *Izjave o narodni spravi*, ki so ga pripravili voditelji parlamentarnih strank junija 98, je bolj škodljiva kot koristna zadeva. Če se *Izjava* sprejme, se posredno zanika sedanja umetna razdelitev političnega prostora. Oblike in vzroke sedanje razdelitve bi morali razkriti in sankcionirati, šele potem pride lahko na vrsto sprava zaradi preteklosti, če bi bila sploh še potrebna. Če sedaj posredno vzbujajo "sovraštvo in maščevalnost" (prva alineja 2. točke *Izjave*) ali posredno "hujskajo ljudi zoper druge" (3. točka *Izjave*) tisti, ki so na oblasti, in je posledična (sedanja) delitev bistvo njihove oblasti (tudi Janez Janša je na TVS v intervjuju 30.6.98 navedel, da je sedanja delitev podlaga obstoječe oblasti), kako potem lahko Janša in Lojze Peterle pričakujeta resno *Izjavo* od tistih, ki njene vsebine danes ne prakticirajo. **To je slepilni maneuver: zakrivanje sedanjih delitev s starimi delitvami.** Stare delitve bodo obsodili za nazaj in z njimi živeli (vladali) naprej! Obsodba preteklosti omogoča njeno preživetje v sedanjosti in prihodnosti. Niti kot taktika *Izjava* ni dobra. Pomladniki bi več političnih točk pridobili, če bi bili problemi tranzicije torišče spopada med KK in pomladniki, namesto da je to lažna sprava.

9. poglavje:

TEHNOLOGIJA PREVARE Z DEMOKRATIČNO PROCEDURO

Nekoč na začetku mojega poslanskega mandata, verjetno leta 93 (ne spominjam se več, za katero vprašanje je šlo), me je Igor Bavčar med drugim tudi takole podučil: “Demokracija stoji in pade na proceduri.” Danes bi ta stavek obrnil takole: “Demokracija KK, to so **interesi KK, stojijo in ne padejo na proceduri, kajti oni obvladujejo proceduro**, če ne drugače, z glasovalnim valjarjem večine v DZ.” Bistvo procedure je glasovanje, ne pa dokazi, da je tisto, kar z glasovanjem prevlada, prav ali narobe. Če je izid glasovanja - procedure slab, zvalijo krivdo na demokracijo. Npr. v Ustavi piše, da je Slovenija socialna država. To je cilj, in ne procedura. Procedura je pripeljala do propada socialne države, nihče za to ni kriv, saj je procedura prva “sveta krava” demokracije v slogu KK. Z drugimi besedami bi lahko rekli, da je pomembna pot, ne pa cilj. “Prebrisanci” niso v Ustavo niti enkrat napisali besede kapitalizem, ker bi to bil oznanjeni cilj in bi ga lahko (drugi) napadali.

Ne, napisali so procedure - “pravico do zasebne lastnine” - ter še v nekaterih drugih dokumentih govorili o proceduri - “tržnem gospodarstvu” (nekateri pravijo, da je tržno gospodarstvo cilj, s tem se ne strinjam, je sredstvo) - in že so “umetniki” z “nedolžno” proceduro pridobili zaželeni rezultat - kapital, gmotno bogastvo. Naj poskusim pokazati, kako je v stalinizmu procedura zgrešila cilj. Procedura (teror), ki naj bi jo opravičeval cilj (komunizem), je dala rezultat - oblast Stalinovemu klanu, zato je cilj (komunizem) “ostal na obzorju”. Poskusim narediti primerjavo tega vzorca z vzorcem tranzicije v organizaciji KK. **Procedura-demokracija, ki naj bi bila utemeljena s človekovimi pravicami in ciljem - socialno državo, državo blaginje, je dala rezultat - oblast Kučanovega klana, zato se je cilj - socialna država - “oddaljil za obzorje”.**

Kristusov nauk je nasproten filozofiji o svetosti procedure: ***Ne po njihovih besedah (proceduralnem zavajanju), po njihovih delih (rezultatih dela) jih boste spoznali.*** Tudi dialektični materializem je nasproten tej filozofiji: *Teorija (besede) je v resnici takšna, kot je praksa (rezultat), ki iz nje nastane.* Ta dva stavka sta bila glavni orodji kritične analize pojavov in odnosov na političnem, verskem ali drugih področjih, ki smo ju izluščili v krščanskem Skupnostnem gibanju v mojih študentskih letih. Uporabna sta še sedaj. Naj poskusim! Ko je npr. Milan Kučan rekel: *sem za socialno državo*, v praksi pa je iz teh njegovih besed nastalo kapitalistično izkoriščanje, potem so njegove besede v resnici bile: *sem za kapitalistično izkoriščanje*. In dalje, **ko je Kučan leta 88 govoril, da je za socializem, potem pa je v praksi nastal kapitalizem, je v resnici govoril, da je za kapitalizem.** Ker pa je za izražanje svojih misli uporabljal obratne besede, kot je v resnici mislil, se temu preprosto reče, da **je lagal**.

SKLEPNA MISEL

Glavna stvar je cilj in cilj je treba v doglednem času doseči.

Doseženi cilj je merilo za presojanje resnosti danih besed, obljub. Procedura ne more biti opravičilo za slab ali kriminalen rezultat. Cilj ne opravičuje vsakršnih sredstev - vsakršne procedure, procedura mora biti demokratična. Toda procedura mora privedi do cilja, sicer je lažna, je manipulacija. Zato je treba razveljaviti vse procedure, ki so pripeljale do ciljev, bistveno različnih od obljub. Socialna država je obljuba, je zaveza. V Sloveniji je ta obljuba, ta zaveza prelomljena. Razveljaviti je treba vse procedure, ki so zrušile socialno državo.

10. poglavje:

TEHNOLOGIJA ZA PREPREČEVANJE SOCIALNEGA UPORA Z MULTIETNIČNO DRUŽBO

Prvi vzrok za razvoj multietnične družbe v kapitalizmu je pohlep kapitalistov po povečanju dobička, za doseganje katerega uvažajo tujo delovno silo (hlapce, sužnje) - tujce, ki se potem v manjšem ali večjem številu naselijo za stalno v deželi gospodarjev. V bistvu je to model razredne družbe na etnični podlagi. In potem nastanejo etnična nasprotja namesto razrednih nasprotij. To je kapitalistom koristna vzporedna posledica kapitalistične družbe. In ko so spoznali koristnost tega, so multietnično družbo prek maske civilne pobude razglasili za nujni del svoje kapitalistične civilizacije. Teh kapitalistov ne zanimajo interesi svojega naroda, ne zanima jih, ali bo njihov narod čez dvesto let kulturno in mogoče tudi rasno popolnoma spremenjen, kajti njihov narod in bog sta kapital in dobiček. Želim, da vsi Slovenci premislijo in spoznajo, kakšna protinarodna pošast sta kapitalizem in kapitalistična elita!

Moderni kapitalizem uporablja multikulturo oziroma multietnično skupnost kot dodatno tehnologijo za zmanjševanje možnosti socialnega upora oziroma revolucije zatiranih slojev. Izhodiščni model multietnične družbe in njenega funkcioniranja je družba v ZDA. Tam ni bilo revolucije in je ne bo, kljub velikim socialnim nasprotjem. Socialna nasprotja so zamegljena z medetničnimi nasprotji.

Imamo že slovenske izkušnje! Najprej je KK za ohranitev svoje oblasti poskrbel za nepotrebno podelitev slovenskega državljanstva 160.000 priseljencem iz nekdanjih jugoslovanskih republik, kar je potencialno ustvarjanje multietnične družbe. Namen te poteze je bil predvsem preprečevanje morebitnega izbruha revolucije (Slovencev). Na ta državljanstva so bili (in so še) vezani nekateri interesi, torej

lahko govorimo o masovni politični korupciji. Za to dejanje so odgovorni in krivi KK in Demosovi kolaboracionisti, ne pa Neslovenci, ki so pač izkoristili legalne možnosti, katere so jim ponudili (vladajoči) Slovenci. Novi državljani so deloma zaradi propagande medijev, deloma zaradi učinka pojava SNS svoje glasove na volitvah 92, 96 in 97 oddali političnim silam kontinuitete, torej LDS in ZLSD ter seveda Kučanu. **Slovenska novokapitalistična elita Kučanovega klana je v interesu kontinuitete svoje oblasti izrabila medetnične napetosti v Sloveniji z manipulacijo Zmaga Jelinčiča in SNS.** Še sam sem verjel (nekritično sem nasedel manipulaciji), da je potrebno in mogoče Slovenijo najprej narediti za narodno državo slovenskega naroda in vse drugo “nam bo navrženo” (potem bomo šele uredili socialno državo). Zato sem se vključil v SNS in bil izvoljen v DZ za poslanca na volitvah 92. Izkazala se je čista prevara oziroma politična goljufija SNS in Jelinčiča. Toda on je bil (in je še) le izvajalec navodil strokovnega štaba KK. V letih 91 in 92 je s polno močjo stekla kraja družbene lastnine, razlaščanje in razslojevanje ter obubožanje revnih slojev. Razočaranje in jeza prizadetih sta bila velika, potrebno ju je bilo kanalizirati v nacionalistično smer, da ne bi morebiti izbruhnili kot socialni upor. To je velika sabotaža KK.

Toda to jim še ni dovolj! KK ima program, da se v prihodnje še poveča multietničnost in multikulturnost Slovenije, saj bi morebiti lahko še bolj manipulirali z medetničnimi nasprotji. Namera je razvidna tudi iz *Osnutka predloga prostorsko razvojne politike RS* (Ministrstvo za okolje in prostor, 26.11.97), kjer je Slovenija opredeljena kot “etnično križišče in stičišče”, predviden je “prost pretok ljudi” in temu sledeče priseljevanje tujcev. Pardon, če bomo v EZ, Italijani in Nemci ne bodo več tujci, ampak kvečjemu Neslovenci! Nadalje je v *Strategiji RS za vključevanje v EZ* (Poročevalec DZ, 4/98, 16.1.98) napisano tudi naslednje: “Zaradi neugodnih demografskih gibanj se mora Slovenija lotiti politike selektivnega priseljevanja. Tudi v prihodnje bo Slovenija križišče migracijskih tokov, zlasti iz južnih delov Evrope. Migracije se bodo z našim vstopom v EZ še okrepile. Priseljevanje bo usmerjeno v mesta in regije.” Namere KK so torej očitne!

11. poglavje:

TEHNOLOGIJA ZATIRANJA POLITIČNE SVOBODE Z ODŠKODNINSKIMI TOŽBAMI

Ko sem na govornici v parlamentu, v zavetju poslanske imunitete, v političnem spopadu poslancu Igorju Omerzi povedal, kar sem mislil, me je pozval, da naj, če sem junak, to povem zunaj parlamenta (da me bo lahko tožil). Ponudbo sem zavrnil z utemeljitvijo, da ima on za tožbo na voljo strokovno podporo in neomejene količine denarja UM, po drugi strani pa sem sam imel na voljo le prihranke od poslanske plače. Navedel sem tudi svoje izkušnje, da sem bil v “svinčenih časih” kaznovan za “verbalni delikt”, in izrazil upanje, da se to ne bo več ponavljalo. V “svinčenih časih”, to je v sedemdesetih letih, je prejšnji “komunistični režim” zatiral politično svobodo s kaznimi za običajno insceniran “verbalni delikt”; če so te obsodili zaradi širjenja lažnih vesti, si dobil zaporno kazen od enega meseca do enega leta; če so te obsodili za žalitev predsednika države, JLA ali podobne funkcije, si dobil zaporno kazen od treh mesecev do treh let. Prvič je bila ta kazen pogojna in drugič najnižja. Vem, ker sem doživel na svoji koži. Svoje si odsedel, materialna škoda je bila predvsem v izgubi službe med zaporno kaznijo in s tem, da si po zaporu običajno dobil slabše plačano službo. Toda to si pač vkalkuliral kot posledico za politično svobodo, ki si si jo z izjavami privoščil v danem okviru režima. Ta režim pa je sam sebe imenoval diktatura. Moje mnenje je, da so te kaznovali relativno malo, toliko, da so te ukrotili. Ni veljalo več načelo: maksimalna kazen z namenom ustvarjanja strahovlade, kot je bila praksa “komunističnega režima” v prvih letih po drugi svetovni vojni.

Sedaj, sredi leta 98, pa je v režimu, ki sam sebe imenuje “demokracija”, na začetku pohoda novo, v primerjavi s “svinčenimi časi” mnogo hujše politično preganjanje zaradi “verbalnega delikta”, temelječe na načelu: maksimalna kazen za ustvarjanje ozračja strahovlade. Ker je maska sedanje vladajoče elite demokracija, verbalni delikt s politično podobo ne pride v poštev. Našel se je drugi način, po katerem pride v poštev v kapitalističnem svetu že preizkušena **metoda ustvarjanja politične strahovlade: osebna odškodninska tožba za duševne bolečine oziroma psihično trpljenje.** V povprečju primerov so zmagovalci tisti, ki imajo več denarja, to pa je vladajoča elita, ki ima sama denar ali ga ima posredno iz podpore kapitalistov. Tudi če nekatere tožbe ne uspejo, so toženi najpogostejše finančno in psihično izčrpani. V primeru uspešne tožbe je toženi, če je reven, finančno in materialno uničen. Učinek je dosežen: novinarji in politiki, ki kritizirajo vladajočo elito, so vedno bolj v strahu pred tožbami in vedno manj kritično pišejo, vladajoča elita pa čedalje bolj veselo uveljavlja svojo, bolj in bolj neomejeno oblast. In tej “demokraciji” v imenu demokracije naj kdo reče demokracija!

Veljati bi moralo pravilo: **normalna politična kazen za politični delikt, ne pa vrtoglavo visoka materialna kazen za politični delikt, oziroma moralna kazen za moralni delikt tipa: izrečene laži ali/in žalitve.** V primerjavi s “svinčenimi časi” verjetno obstajajo podobne kazni za lažne izjave in žalitve, kar pa domnevno prizadetim očitno ni dovolj, zato hočejo učinkovito obračunati z nenaklonjenimi novinarji ali s političnimi nasprotniki z bistveno hujšimi udarci, kar milijonske in desetmilijonske odškodnine brez dvoma so. Če te kazni primerjamo s kaznimi za umor ali druge hujše delikte, prav tako opazimo, da je lahko nekdo manj kaznovan za umor, kot če se proti njemu sodno uveljavi, da je tretji osebi povzročil veliko psihično trpljenje z neko izjavo ali s trditvijo, ki se v sodnem postopku “dokaže” za laž ali žalitev. Nekoč je med ljudmi veljalo *zob za zob ali beseda za besedo* oziroma *žalitev za žalitev*, sedaj pa naj bi veljalo *materialno uničenje za besedo proti oblasti*. Sledi totalna oblast najbogatejših in konec pravic revnejših. Posebno zadnji dve leti se je zelo povečalo število odškodninskih tožb na področju politike, kjer tožitelj zahteva izredno visoko denarno nadomestilo za domnevno povzročeno škodo v obliki duševnih bolečin oziroma muk zaradi v medijih navedene navidezne ali dejanske laži ali žalitve.

Maja 98 sem bil zgrožen nad tožbo M. Podobnika, ki je tožil novinarja *Mladine*. Tožil je zaradi dozdevno povzročenih duševnih bolečin in za prestando psihično trpljenje. Zahteval je 25 milj. SIT odškodnine. Tudi zaradi lastne obrambe pred možno podobno tožbo proti meni sem pripravil in vložil *Pobudo poslancem v DZ*, da pripravijo in sprejmejo ustrezne spremembe in dopolnitve zakonodaje. Tako naj ne bi bile več mogoče odškodninske tožbe za duševne bolečine oziroma za prestando psihično trpljenje na področju politike, uskladile naj bi se višine kazni za žalitve ter laži oziroma lažne trditve na področju politike s kaznimi za kriminalna dejanja in natančneje naj bi se določili opisi žalitev in lažnih trditev za onemogočanje manipulacij na tem področju. Pobudo sem utemeljeval, kot je napisano v nadaljevanju.

Duševnih bolečin oziroma psihičnega trpljenja, nastalega iz političnih vzrokov, se ne da izmeriti. Duševne bolečine, nastale iz političnih vzrokov, je imelo ali ima zelo veliko število državljanov. Načelo dejanske enakosti pred zakonom bi zahtevalo, da bi vsak državljan imel dejansko možnost iztožiti materialno odškodnino, kar pa je tudi zaradi prevelikega števila primerov nemogoče. Skoraj vsak državljan Slovenije lahko trdi, da je trpel ali da še trpi duševne bolečine iz političnih razlogov in večina od njih bi tudi znala določiti politika, ki naj bi bil povzročitelj teh bolečin. V to množico prizadetih lahko spadamo tudi vsi, ki nas je v “času demokracije” z večjim ali manjšim psihičnim trpljenjem prizadela katerakoli politična prevara, neopravičena izguba zaposlitve, izguba upravičenega deleža družbenega premoženja, izguba ali zmanjšanje socialne varnosti in druge subjektivno ali objektivno škodljive posledice političnih dogodkov oziroma odločitev. Večina nas psihično trpljenje iz političnih vzrokov “prekuha” v sebi, nato ga nekako pozabi s

tem, da od tega večinoma ni psihičnih posledic. Razen redkih izjem se nihče sploh ne spomni na možnost odškodninske tožbe, kaj šele, da bi poskusil tožiti. Nekatere je duševno trpljenje zaradi posrednih ali neposrednih političnih vzrokov poglavo celo v *samomor*. Kdo bo odgovarjal in plačal za psihično trpljenje teh nesrečnikov in njihovega sorodstva? **Duševne bolečine, nastale pri svojem političnem delu, morajo politiki, novinarji in drugi javni delavci vzeti v zakup kot normalno posledico pri svojem delu in zanj ne morejo zahtevati odškodnine. Za žalitve in laži oziroma lažne obdolžitve morajo biti določene najmanj desetkrat nižje kazni kot za kriminalna dejanja.** Ne sprejemam razlag, kako strašna stvar da je verbalni napad na čast in dobro ime, saj po tej logiki bi lahko nadalje celo zahtevali kazni za "grešne" misli. Nenamerna ali namerna žalitev ali laž vendarle ni rop ali umor! Za povprečnega državljana pa je kazen deset milijonov tolarjev že smrtna doza oziroma kazen v višini smrtne obsodbe. To je kazen, pri kateri povprečni državljan lažje stori samomor, kot da jo, brez oškodovanja ožjega sorodstva, plača. Sodstvo ne more biti sredstvo političnih obračunavanj bogatih z bogatimi in sredstvo discipliniranja revnejših novinarjev, politikov, javnih delavcev ter drugih državljanov! Vsi vemo, da obstajajo pogoste situacije, v katerih novinar ali politik pri določeni informaciji ali trditvi natančno ne ve, ali je resnična ali če je žaljiva za nekoga. Če obstaja možnost manjše kazni, pač tvega in posreduje informacijo ali trditev, če pa mu lahko grozi visoka kazen, tega ne bo storil.

In tako praksa sodnega materialnega kaznovanja domnevnih političnih deliktov postaja orodje za omejevanje politične svobode oziroma svobode izražanja ter v skrajnem primeru orodje materialnega uničenja političnih nasprotnikov. Obveljati bi moralo pravilo: normalna moralno-politična kazen za moralno-politični delikt, ne pa vrtoglavo visoka materialna kazen za politični delikt. **Če bodo žalitve in laži natančneje določene, ne bo prihajalo do manipulacij, pretiravanj in zlorab v tožbah in sodbah.** Nekdo to lahko vidi kot cenik: za to žalitev boš plačal toliko, za to laž pa toliko. V tem je pravičnost, ne pa v možnostih, da nekdo izmišljene ali neizmišljene duševne bolečine prodaja za "suho zlato".

Seveda ne bodo sedanji poslanci sprejeli moje pobude. Nič ne bodo naredili za obrambo politične svobode, ujeti so z lastnimi interesi in z interesi svojih lobijev! Pri nas formalno res ni smrtne kazni, toda vladajoča politika ustvarja razmere, v katerih si ljudje sami izrečejo smrtno "kazen" in naredijo samomor. Če je v Sloveniji od okrog petsto samomorov na leto le petina takih, ki jih posamezniki naredijo zaradi družbenih oziroma političnih razmer, in ne zaradi svoje bolezni, potem je "rezultat" enak, kot da bi se dejansko izvedlo več kot sto političnih smrtnih obsodb na leto. Pa mi glede na to povejte, kakšen režim imamo?!

12. poglavje:

DOBIČEK, VELIKI TRIK KAPITALIZMA

Prikazujejo nam in tudi zdi se nam, kot bi bil *dobiček* proizvod svobodnega trga. Pa to ni res. Nekatere družbene oziroma proizvodne skupine so postavili v zelo slab položaj, npr. z oderuškimi obrestmi, davki ipd., da njihov izdelek ne nosi dobička. Stvar mafijske politične odločitve je, koliko dobička si novi kapitalisti med seboj priznavajo. Če je "biro njihov", mu priznavajo tako ceno, da imajo dobiček od svojega kvalitetnega ali nekvalitetnega dela. Oderuške obresti, ki so eden glavnih virov dobička (iz izgube drugih), so bile in so še mogoče le z monopoli in izkoriščanjem obvladovanja vseh vej oblasti. KK je obvladoval in še vedno obvladuje vse veje oblasti. Dobiček se zatorej vedno bolj kaže kot produkt lopovščine, ne pa resnične svobode, dela in ustvarjalnosti. Dobiček je trik kapitalizma, trik za prerazdelitev presežne vrednosti, prerazdelitev dobrin, je nekakšen čarobni instrument, naprava, stroj, zakon. Dobiček je pogosto dokaz o težki manipulaciji in goljufiji. Dobiček ni rezultat trga, ampak z zakonodajo, položaji in politiko vsiljen odnos med ljudmi. Vladajoča kapitalistična elita ne priznava dobičkonosnosti dela večine ljudi, zato je delo večine podcenjeno. Izdelek ali storitev pridobi dobičkonosnost, šele ko se zanjo tako odloči vladajoča kapitalistična elita ali nek njen lokalni pododdelek. Zakaj v Sloveniji večina izdelkov ni rentabilnih? Ker so obremenjeni z odplačevanjem oderuških obresti bankam za dolgove! Ti dolgovi pa so nastali z zakonodajo in špekulacijo, ne zaradi trga. Kapitalistična elita pa svoje organizacijske in finančne storitve zaračunava z visokim "dobičkom", kar pa ni rezultat trga, ampak njihovega monopolnega in privilegirane položaja.

Priznam, zgodovinske izkušnje so pokazale, da dobička ne moreš odpraviti, lahko pa ga kontroliraš, da je v čimmanjši meri sredstvo prerazporejanja presežne vrednosti. V družbeni ureditvi pravega bratstva oblast nadzira in drži v podrejeni vlogi dobiček, kapital in kapitaliste.

Karikatura iste vrste je *borzni indeks*. Ta ustvarja za špekulanta resnično, za družbo pa navidezno bogastvo, navidezen kapital. V resnici je to le instrument prerazporeditve bogastva tako, da špekulant dobi čim več in dejanski proizvajalec čim manj. Dejanske, uporabne vrednosti izdelka ali storitve ne moreš spremeniti s potezo na borzi. Borzni špekulanti začnejo med seboj trgovati in bogatijo. Kaj so naredili, da so ustvarili novo vrednost? Nič! Ali so se izdelki zaradi borznega indeksa spremenili? Ne! Torej je to trik za novo razdelitev realnih dobrin.

Umetne cene za naročila prijateljem, oderuške obresti in borzni indeks so instrumenti prerazporeditve ustvarjenega bogastva, instrumenti ropanja. Zakaj so ene stvari strašno poceni (npr. vsa nevodilna dela v večini izvoznih podjetij)

in druge strašno drage (npr. storitve notarja)?! (Glavni avtor *Zakona o notariatu* je Danijel Starman, nekdanji vodja poslanskega kluba Demos. Ni težko sklepati, za čigave interese in z zlorabo katerih prednosti.)

Najmodernejši svetovni trik povečanja dobičkov kapitalistov je *globalizacija*. Globalizacija je posledica delovanja svetovnega svobodnega trga (prost pretok blaga), ko konkurenčnost zaradi nizke cene dela v manj razvitih državah zbija višjo ceno istega dela v evropskih in drugih razvitih državah ter tako ruši socialne pridobitve oziroma socialno državo. Posledica je padec cene dela v razvitih državah in tam tako kapitalisti še bolj bogatijo, delavci pa obratno, so vedno bolj revni. Ta svetovni pojav daje tudi vetra v ideološka jadra slovenskih zagovornikov kapitalističnih interesov.

13. poglavje:

NUJNOST MORALNE SELEKCIJE

Vemo, da se dá ljudi obvladovati s prevaro vsaj začasno. Toda, ali se jih dá trajno? V zgodovini so bila dolga obdobja, ko je vladajoča elita obvladovala zaslužjene. Recimo, da ji je to uspelo s prisilo. Toda tudi vojaki in žandarji so bili pretežno iz izkoriščanega sloja in bi se nekega dne lahko uprli. Taki upori so bili, vendar preredki, da bi pomenili pravilo in dovolj veliko grožnjo izkoriščevalcem. Ali je torej človekova pokvarjenost temelj izkoriščevalskega družbenega sistema? Ali se ne more razviti rod politikov, ki jim ni za grabež, ampak za osebni moralni interes, za "narodov blagor"? Odgovor na to vprašanje je posredno tudi odgovor na vprašanje: Kolikšna je verjetnost, da bomo razveljavili "divje" lastninjenje in uvedli kolikor toliko pošten družbeni red? Razumem, da se je sedaj rod pohlepnežev, ki se grabeža nočejo vzdržati, na široko razlezel v oblastnih strukturah. **Večina ljudi v Sloveniji, če še ni "spregledala", bo kmalu spoznala, da je opeharjena oziroma razlaščenca.** Ali se iz množice izkoriščanih in prevaranih lahko izlušči skupina politikov, ki bo zastopala interese svojega razreda in mu ostala zvesta ter se ne bo prodala KK? Kaj pa, če KK, katerega bistvo je, da obvladuje tehniko manipulacije ljudstva, že sam namešča vedno nove lažne ljudske politike kot nadomestilo razkrinkanih? Potem je položaj zelo težak! Ali je potem v Sloveniji desetkrat več politikov, ki se prodajajo, kot tistih, ki smo neodvisni? Sledi ugotovitev, da je morala "na psu" tudi pri vzgojiteljih! Kako so duhovniki in učitelji vzgajali mlade politične nadobudneže, da jim niso vcepili morale? Zakaj niso moralnim posameznikom vcepili nagiba za politiko v slogu "služiti narodu"? Saj, mogoče je položaj res brezupen, vendar jaz se bom bojeval naprej, in to zaradi svojih genov in ker so mi vzgojitelji vcepili moralo.

Podobno je vprašanje, kako se je Komunistična partija notranje toliko pokvarila, da se je spremenila v lastno nasprotje? Ali so bili že na začetku obstoja Komunistične

partije v njenem vodstvu moralni pokvarjenci, ki so se ljudstvu prikazovali moralne, dejansko pa so služili predvsem svojemu egoizmu? Glede na znane zgodbe ter junake delavskega boja in revolucije, vsaj na začetku večina partijskega vodstva ni mogla biti pokvarjena. Nečesa pa, tudi po moji osebni izkušnji, Partija ni upoštevala: tega, da so ljudje različni. Da je nekdo nagnjen h grabežu, k laži, prevari, ni nemogoče odkriti! Zakaj niso delali take selekcije? Tu bi znal kak "liberalno-kapitalistični-človekovih-pravic-ljubnež" zagnati krik, da je to moralni razizem! O tem razmišljam že veliko let. Živel sem in še živim (mogoče v zgrešenem) prepričanju, da sem od svojih prednikov podedoval izredno zdravje in notranjo moč, zato se dobro počutim in "mi nič ne manjka", ne čutim potrebe po grabežu dobrin. To je v tebi zapisano ali pa ni zapisano. Tega se na zunaj ne vidi. Zato sem se spraševal, zakaj so pravzaprav le nekateri posamezniki veliki grabeži? Ali imajo to napisano v svoji notranjosti ali pa mogoče drži značilna teza nebogatih, da naj bi grabežljivost bila posledica občutka pomanjkanja notranje moči in zdravja posameznikov, kar se na zunaj ne vidi. Njihov grabež naj bi bil kompenzacija njihovega občutja notranje praznine, nemoči in lahko tudi bolezn. Seveda jim to ne opravičuje pohlepnosti, niti pred Bogom jim to ne more biti v opravičilo. Vsaj za oblikovanje zdrave stranke, ki bo naposled vrgla KK z oblasti ter obnovila socialno in narodno državo, moraš uporabljati načelo "moralne selekcije", se pravi, vodilne politike moraš mikroanalizirati glede njihovih nagnjenj in privzgojene vcepljenosti morale. Tisti, ki ni "ta pravi", ga preusmeriš npr. v KK. Tam se očitno zbira slovenska "zalega pohlepa", tam naj bodo! Vsaj, da smo jih identificirali (lustrirali - izločili)! Hudo je, ko se "zalega pohlepa" infiltrira med ljudstvo, potem je videti bolan ves narod in tako lahko vlada izkoriščevalski družbeni red. Naj se spomnim, kaj so mi v neuradnih pogovorih govorili razni Demosovi in pomladni politiki nižjega ranga: *Če oni kradejo, naj kradejo tudi naši, sicer ne bo nič ostalo v naših rokah*. Demosovci in pomladniki so posnemali in še vedno posnemajo ravnanje članov KK, bojujejo se za iste cilje: za lastnino, kapital. V tem je vic! *Prav zato KK lahko vlada in bo vladal, dokler se ne razvije politična sila, katere politiki bodo imeli od članov sedanje politične elite dejansko drugačno naravo in moralo*. Da mi kdo ne bi očitel črno-bele tehnike: dobro vem, da sta tip grabežljivega in tip nesebičnega človeka le teoretična modela in da smo dejanski človeški primerki mešanica obojega. Vsakdo mora biti malo sebičen, toliko, da preživi, kajti popolnoma nesebičnega človeka okolje uniči. Sebičnost in nesebičnost naj bi bili v človeku uravnoteženi ter skrajnosti ne sme biti. Nekaj drugega pa nastane, ko človekova sebičnost zraste v grabežljivost in postane glavna (ne)moralna vsebina njegovega življenja. Ljudi lahko ločimo na tiste, ki imajo v sebi normalno ravnotežje med sebičnostjo in nesebičnostjo, in tiste, pri katerih je sebičnost glavna "vrlina" in so nesebični kvečjemu do članov svoje družine. **Ne gre mi za zbiranje angelov v boju proti zlobnim, ampak za zbiranje normalnih za boj proti bolnim z grabežljivostjo!**

Moram priznati: na nek način se bojujem za Božje kraljestvo na Zemlji. Temu **Božjemu kraljestvu lahko rečeš tudi družbeni red krščanskega ali narodnega**

socializma. To je družbeni red, v katerem naj bi dejansko vladala druga moralna načela, kot vladajo v sedanji slovenski družbi (in zahodnem kapitalističnem svetu). *Sedaj v slovenski družbi prevladuje mnenje, da naj bi vsak človek bil egoist, in prav vseeno naj bi bilo, kdo je na oblasti, ker naj bi vsak delal tako, kot počne sedanja oblast: čimveč prigrabiti zase.* To ni Božje kraljestvo na Zemlji! To je *solzna dolina izkoriščanja*: kdor more (in hoče), naj se vdaja strastem grabeža in egoizma, kolikor more, ostali naj trpijo. Ne vem, kako naj bi se grabeži odkupili pred Bogom, gotovo ne z denarnim prispevkom Cerkvi. Kapitalistični duhovni sceni, ki legalizira grabežljivost, pritruje tudi precej predstavnikov višje duhovščine, s tem ko (zame) očitno podpirajo KK oziroma njegov režim. Videti je, kot bi njim ustrezala predstava, da Božje kraljestvo spada v nebesa in ne na Zemljo. Zakaj ti kleriki podpirajo sedanji družbeni red, zakaj se rokujejo z največjimi goljufi in grabeži? Ali se je Jezus Kristus rokoval z goljufi in grabeži, ali jih je podpiral? Po mojem védenju, ne! Ampak oni v resnici nikoli ne bodo posnemali Kristusa. Imajo izgovor: Kristus je bil Bog, zato je zmožgel delati, kar je pač delal; oni so samo ljudje in človek ne zmore tega. To je to! Vzeti človeku Božjo potezo, to je svobodo biti tudi pošten in moralen. V moji mladosti so se mi zdele smešne tipične izjave nekaterih duhovnikov: če Kristus ni bil Bog, potem je naša vera zaman. Po mentaliteti nekaterih duhovnikov človek mora biti grešen. Saj ima isti princip UM: svoje hlapce in druge drži v šahu oziroma v strahu z napakami, nepravilnostmi, nezakomitostmi, zločini, ki so jih storili. Ampak kako se zruši prej navedeni farizejski izgovor?

Da me ne bi kdo napačno razumel! Mene so uspešno vzgajali mnogi duhovniki, z mnogimi duhovniki sem prijatelj in prijatelj duhovnik mi je povedal, da je dogmo "Kristus je Bog" sprejel cerkveni koncil; prej so stvari malo drugače razlagali. Takoj se mi pojavi sum: kaj pa, če so nekateri kleriki (farizeji) nekoč postavili dogmo o Kristusu - Bogu zato, da jim Kristusa ni treba posnemati? Seveda večina duhovnikov ni takih, saj jim je jasno, da je Kristusa treba posnemati v praksi. Smo pri drugi selekciji, morda zelo pomembni v boju proti KK! Razkrinkati moramo tisto duhovščino, ki Kristusa ne posnema in podpira KK ter kapitalizem, ter postaviti ločnico med njimi in večino duhovnikov, ki razumejo in sprejemajo prakso krščanskega življenja na Zemlji. Ti so s svojim naukom že doslej in bodo tudi v prihodnje posredno ali celo neposredno podpirali krščanski socializem. Da bi se zopet izognil očitkom o črno-beli tehniki: vem, da je Božje kraljestvo na Zemlji le delno uresničljiv ideal, lahko se pa potrudimo narediti čimboljši približek. Bolje približek Božjega kraljestva kot približek pekla (satanovega kraljestva) na Zemlji! Vsekakor pa ne sprejemam političnega sistema s prevlado filozofije egoizma in grabeža kot Božje danosti ali da je to Božja volja.

14. poglavje:

IDEOLOGIJA JE MASKA ALI IZRAZ INTERESOV

Iz *Velikega splošnega leksikona DZS* (1997): "Ideologija je razlaga družbene stvarnosti, v katere ozadju delujejo določeni interesi." "Ideja je predstava, objekt mišljenja." "Logika je teorija neprotislovnega izpeljevanja in izhajanja logičnih stavkov ali izjav iz drugih stavkov ali izjav." Iz *Leksikona CZ, Filozofija* (1995): "Ideologija v marksistični literaturi pomeni predvsem izkrivljeno, lažno, sprevrnjeno, fetišizirano oziroma odtujeno zavest." "Ideja je podoba, pojem, misel, oblika, videz, pojem o pojavu, procesu ali predmetu." "Logika proučuje oblike pravilnega mišljenja." Ideologija se zaradi slabih izkušenj očitno že vnaprej razume kot prevara oziroma, da nekaj prikriva. Sam jo, že po mojem načelu, da obravnavam besedo tako, kot je, ne bom pojmoval za nekaj drugega, kot pomeni dobesedno. Preprosto bom opredelil: **"Ideologija je logična, neprotislovna razporeditev, redosled idej, misli, pojmov.** Vsak, ki v primeru politike (družboslovja) nekaj razpreda in sklepa iz A na B ter naprej na C, itd., v neki meri razpreda ideologijo, pa če to razume in priznava ali ne. Interesi so vedno v ozadju (ali v ospredju) ideologije. Če je ideologija poštena, interese, ki jih uveljavlja, pove takoj, torej sploh niso v ozadju. Če usklajeno in enakovredno razlagaš svojo ideologijo, družbeni sistem, družbene odnose oziroma natančno sliko družbe, ki jo ponujaš, nisi prevarant. Ni prevara tista ideologija, ki pravi, da je glavno merilo praksa. **Nepoštena ideologija pa prikriva in zamegljuje interese v ozadju, po njeni volji jih ni nikoli videti.** Ideologija, ki ne pove interesov, je najmanj do skrajnosti sumljiva." Raziščimo, obelodanimo in razkrinkajmo jo!

Glavno pri družbenem redu, kot nasploh pri politiki, so interesi in odnosi, ne ideologija. Ob vsaki ideologiji ali celo pred vsako ideologijo je treba govoriti o različnih interesih. Ideološka diskusija sama na sebi je lažna. Najbolj tuje se mi zdi, ko npr. novinar Maga Janez Markeš piše v slogu ideologije in o ideoloških nasprotjih brez razlage ozadij interesov. Ma vse ideologije v zgodovini so bile ali maska ali bojna molitev ali želja za uresničitev nekih interesov ali nekaj podobnega. Npr. zame socializem sam na sebi ni vreden občudovanja, ampak je zanimiv, ker opredeljuje določeno razporeditev lastnine in dobrin, iz česar sledi določena **družbena praksa** oziroma določeni **družbeni odnosi**. Mogoče je Markeševo naziranje idealistično v slogu: ideja je pomembnejša od prakse na osnovi te ideje, ideja je izhodišče (najprej je bila Beseda in Beseda je meso postala). Ne mislim si, da je moje gledanje materialistično, ker pravim, da je važnejša praksa kot njena ideologija. Po mojem je treba ideje, ideologijo (logiko razmišljanja, zakonitost idej) zgraditi iz izkušenj prakse, jo vedno znova primerjati s prakso ter jo korigirati iz prakse. Ideologija je torej le pomoč za doseganje boljše prakse. Pa poglejmo pri veri: pomembnejši so (bratski) odnosi, ki nastanejo (ali ne nastanejo)

kot posledica vere vernikov v verski skupnosti, kot pa veljavnost verskih dogem oziroma verske ideologije. Ideologija je le pomoč ali pomožna zadeva, bistvo je skupnost, medsebojni odnosi, tisto, kar zares obstaja. Če bobnaš ideologijo in pozabiš na smisel, je to samozavajanje. Če pa bobnaš ideologijo in namenoma ne govoriš o interesih in odnosih, ki jih ta ideologija zastopa, nekoga zavajaš. Če Milan Kučan govori ideološko, je to običajno maskiranje interesov KK. Zakaj bi bilo pri Markešu drugače? Markeš, recimo, bobna in bobna o meščanskih vrednotah, ampak to pomeni prikrivanje interesov npr. "meščanske desnice" ali "žlahtne konservativne stranke". Bistvo meščanske desnice niso moralne vrednote; te služijo le za idejno masko. Bistvo meščanske desnice je kapital denacionalizirancev, veleposestnikov, novih kapitalističnih povzpeticov nepartijskega porekla (veliko desničarskih povzpeticov je bilo tudi v Partiji), del emigrantskega kapitala in kapital nekaterih bank ter podjetij oziroma družb v ozadju "meščanske desnice". Glavna, v javnem pojmovanju neuveljavljena značilnost slovenske politične scene zadnjih deset let je **kolaboracija med KK in meščansko desnico**, to je mešetarjenje v slogu dogovora: "Mi vam dovolimo denacionalizacijo, pa še kaj vam bomo zraven primaknili, vi nam dovolite lastninjenje *po Markoviću*, oboji pa se v javnosti spopadamo in vsak svoje volilce zavajamo z obljubami." KK potrebuje kolaboracijo meščanske desnice, brez nje ne bi mogel uspeti in mu ne bo uspelo. Treba je priznati, da je, gledano skozi praktične koristi, KK manj prevaral svoje volilce, kakor so jih Demos in *pomladniki*, ki so dovolili ter še naprej dovoljujejo razlašanje in zatiranje večine svojih volilcev.

Demosove in pomladne strank so goljufale tudi na način ideologije. Večina vodstva SKD in Lojze Peterle se maskirajo s krščansko ideologijo, v resnici pa podpirajo interese denacionalizirancev in novih kapitalistov, ki stojijo za njimi. To je nepoštenost iste vrste, ko KK ali kdorkoli drug z ideologijo maskira svoje interese v ozadju. Na volitvah 96 je po tem načelu storila veliko prevaro SLS. Pred volilci so se slikali, da zastopajo interese malega človeka, malega kmeta, delavcev, dejansko pa zastopajo interese svojih kapitalskih lobijev. Tudi zavzemanje M. Podobnika, da se čimvečji delež bank v državni lasti lastnini za certifikate državljanov, ki pa so vloženi v pooblašcene investicijske družbe (pide), je ideološka maska, ko interese (svojega) kapitalskega lobija maskira pod krinko interesa državljanov. Sicer pa je prevarantstvo, tudi znotraj stranke, bilo že praksa "bivše" SLS v Avstro-Ogrski (glej Ivan Šušterič: [Moj odgovor](#), 1922). Da ne govorim o tem, kako se z ideologijo maskira ZLSD, ki zastopa predvsem interese kapitala UM in KK. Tudi LDS se maskira, mogoče najmanj od velikih slovenskih strank. Njihova ideološka maska je lažno zastopanje človekovih pravic in interesov manjšin. Ideološka maska je nekaj takega, kar razumemo pod farizejstvom: vero imajo na jeziku, njihova dejanja pa so skrajno egoistična (pobeljeni grobovi). To je tudi model klerikalizma. Ideološke maske so lahko najrazličnejših barv, religij, ideologij in prepričanj.

Poglejmo še tipično ideološko masko dela visoke duhovščine Cerkve v Sloveniji: **svetóst lastnine**. Glede vračanja gozdov Cerkvi, sta bila v začetku proti tako Peterle

kot ljubljanski nadškof Alojzij Šuštar. Po sprejetju *Zakona o denacionalizaciji* pa je vodstvo Cerkve v Sloveniji očitno podleglo materialnim interesom in vložilo zahteve za vračanje gozdov. Hkrati so sprožili ideološko kampanjo (predavanja na Teološki fakulteti) o svetosti lastnine, v kateri je najbolj prednjačil profesor Teološke fakultete Anton Stres, in elita teologov je tako postala glavni javni zagovornik svetosti lastnine. To je več kot očitna ideološka maska. Zakaj pa niso predavali o svetosti lastnine sredi socializma? Sicer je ta maska daleč najbolj koristna za KK. Očitna je trgovina: KK poskrbi, da bo Cerkev dobila nazaj gozdove, Cerkev poskrbi članom KK legalizacijo lastništva klanovcev nad nekdanjo družbeno lastnino. Cerkev si je že naredila in si še naprej dela “medvedjo uslugo”, ko postaja glavni ideolog kapitalizma.

V vsakem resničnem položaju nastopa več načel za presojanje nasprotij obravnavanega položaja. Treba je ločevati med lastnino stvari za osebne (družinske) potrebe in lastnino proizvodnih sredstev, ki oblikuje družbene odnose. Princip svetosti lastnine proizvodnih sredstev lahko ruši principe bratstva, solidarnosti, narodnega interesa itd. Manipulacija je v tem, da poudarjajo le en princip, tistega, ki jim ustreza. Nevzdržnost konstrukta take ideologije je očitna. Sicer pa je meni jasno, da je glavni princip krščanstva: ljubi bližnjega, ne pa: izkoriščaj bližnjega, pa naj Stres uči, kar hoče. Lastnina proizvodnih sredstev je prepogosto sredstvo izkoriščanja človeka po človeku, “naprava” za zadovoljevanje vsaj dveh poglavitnih grehov: lakomnosti (pohlepa) in lenobe, zato je ne more biti sveta. Da ne omenjam, da kapitalistična lastnina ruši tudi naslednji pomemben princip krščanstva: skupnost, občestvo, bratstvo. Kako naj spoštujem teologe, ki so pripravljeni maskirati materialne interese z ideološkimi konstrukti?!

Že dalj časa je moderna, pa še precej časa bo, razprava o *partitokraciji*, ko stranke najprej in skoraj izključno zastopajo lastne interese, namesto da bi jim bili primarni interesi države in naroda. Moja aktualna razlaga: “Partitokracija je posledica posrednega zastopanja kapitalističnih in nekapitalističnih lobijskih, ki lahko s sredstvi ali na drug učinkovit način pomagajo stranki priti na oblast ali ostati na oblasti.” Ljudstvo, državljani niso lobi, njih se zmanipulira z mediji, te pa kupiš z denarjem. **“Kapitalistokracija” namesto demokracije! Demokracija kot ideološka maska oblasti kapitalistov!** Prvo zdravilo: prepoved lobiranja in povezovanja politike ter politikov s kapitalom, financiranje političnih strank iz državnega in občinskega proračuna glede na dosežene glasove na volitvah ter s prostovoljnimi prispevki državljanov. Če dovoliš lobiranje, ki je drugi izraz za korupcijo, je posledica oblast kapitalistov, in to največjih. **Politiko nadzoruje in diktira, kdor je najbogatejši.** In zakaj naj bi bilo to pametno in dobro? Naj odgovorijo demosoenci, ki so poleg KK soustvarjali sedanji režim: Jože Pučnik, France Bučar, Lojze Peterle, Franc Zagožen in drugi!

Menim, da je zanimivo pregledati nekaj ideoloških mask, ki so razvidne iz znanega neelektoriranega zapisa govora predsednika CK ZKS Milana Kučana v

Tacnu, 21.4.88. Govoril je na razširjenem kolegiju republiškega sekretariata za notranje zadeve, kjer so bili poslušalci tudi načelniki uprav za notranje zadeve in načelniki centrov SDV. Po moji logiki je te načelnike zavajal, da bi lahko še naprej izkoriščal njihovo lojalnost. Zanimivo bi bilo izvedeti, koliko tedaj navzočih načelnikov bi danes potrdilo mojo tezo. Prva maska je bila, da Kučan in "njegovi" iščejo neko novo modifikacijo socializma. Zato je uporabljal tudi naslednje besede in stavke: "Drugi pogled /Kučanov/ pa je neka ustvarjalna vizija, ki razmišlja o razvitih oblikah socializma/,/ o bogatem socializmu, o podjetniški iniciativi socialističnega podjetja. /.../ Ker je ves svet socializma, ki je prešel v krizo, okupiran z vprašanjem, ki je po splošni sodbi razlog za to krizo, kako povečati ekonomsko učinkovitost socializma, kako najti nadomestila za tiste motivacijske elemente, ki jih v kapitalistični družbi predstavlja privatna lastnina in profit. /.../ Ali delavca naprej smatramo za mezdnega delavca /.../ ali pa seveda postaviti, kot mi mislimo/,/ da delavec mora imeti učinkovita sredstva, da se upira odtujevanju svojih ustavnih delavskih pravic. /.../ Je zastavljeno vprašanje, kakšen socializem? /.../ Mi moramo narediti premike/,/ da bi dokazali, da je možno na naš način, na samoupravnem sistemu družbene lastnine reševati ekonomsko krizo." **Kučan in "njegovi" so tako "močno" iskali nove oblike socializma, da so jih našli v liberalnem kapitalizmu! Zlahka so zapustili socialistično pot, socializem jim očitno ni prirastel k srcu.** Kaj bi se trudili po težki samoupravni poti, družbeni kapital so si prisvojili po svojih standardih (zakonih), kapitalizem brez velikega truda kopirajo na Zahodu ob podpori CIE, zahodni standardi (zakoni) naj bi jim zaščitili pridobljeno.

Druga maska je govorjenje o razvojnih možnostih, saj prikriva dajansko zaviranje razvoja, in govorjenje, da je primaren problem kriza v razvoju gospodarstva, kar je prikrivanje političnega izvora krize. Za to je Kučan uporabil tudi naslednje besede in stavčne zveze: "Razvojne možnosti jugoslovanske družbe, razvojne možnosti slovenskega gospodarstva so, vsaj jaz mislim, ta hip največji problem. /.../ Seveda mislim, da se je potrebno ukvarjati ne samo z gospodarskimi stvarmi, ampak tudi z idejnimi in političnimi. Vsaka politika mora vedeti, da je v določenem trenutku v tem dialektičnem razmerju le potrebno vedeti, da je ta hip težišče na gospodarskih problemih in na razvojnih problemih. /.../ Ne glede na to, kaj nas je v to krizo pripeljalo, je sedaj ključna dimenzija te krize gospodarska in da moramo na drugačni ekonomski politiki iskati izhod. /.../ Kjer mi vidimo izhod/,/ so to ekonomska in razvojna vprašanja." Noben razvoj ti ne pomaga, če je razvito neomejeno parazitstvo, in to na politični podlagi. Jugoslaviji je leta 88 vladala politična mafija. Odprava samovolje oblasti mafije in mafijskih odnosov pa je stvar politike, ne ekonomije. Tedaj, leta 88, se je že redno odlival kapital v tujino, ne za potrebe delovanja Udbe v tujini, ampak za osebne in skupinske interese članov UM, ki so prevzeli nadzor nad nadaljnjim odlivanjem kapitala v tujno. Prav tako ni bilo prave kontrole nad prelivanjem sredstev znotraj Jugoslavije, politika je delala z denarjem "kot svinja z mehom" in notranja ter zunanja zadolženost sta naraščali. To ni ekonomski, ampak je politični problem. Kučan je politični problem prikazoval kot ekonomski, in to je maskiranje. Govoril je o razvoju namesto o

malverzacijah in odlivajanju kapitala. Toda ko malverzacije, ki imajo s politiko "pokrit hrbet", postanejo neomejene, jih produkt še tako učinkovitega razvoja ne more pokriti, tedaj je edino zdravilo za to politični preobrat - revolucija. KK pa je izpeljal prikrito kontrarevolucijo. Kriza je jasen dokaz, da je (družbeni) proizvod malverzacij presegel proizvod poštenega dela. Saj je enako sedaj: probleme podjetij ob lastninjenju ali stečaje podjetij KK prikazuje kot ekonomske probleme, ne kot politične, kajti politika KK je te probleme povzročila. Njihov trik: probleme, nastale zaradi (njihove) politike, kažejo kot probleme ekonomije. Se strinjam, da ekonomija odloča, koliko je nek politični sistem učinkovit, toda ekonomiji ustvarja razmere za delovanje politika.

O razvoju govori Kučan tudi dandanes, npr. v inavguracijskem govoru 22.12.97: "Slovenija je vgradila v svojo gospodarsko ureditev tržna načela in merila tekmovalnosti in uspešnosti. V demokratično urejeni družbi si je s tem zagotovila tudi razvojni zagon. /.../ Si prizadevajo za večjo učinkovitost in dolgoročne razvojne možnosti svojih podjetij. /.../ Da postanemo družba in država razvoja, gospodarske uspešnosti, /.../". **To si kaže zapomniti: razvoj, učinkovitost in uspešnost so Kučanove čarobne besede.** V Magu, št. 32, 12.8.98, novinar Janez Markeš navaja še nekatere zanimive čarobne besede Kučana, ki jih je navajal na srečanju Združenja Manager v Portorožu, aprila 98: učeča se družba; dežela kakovosti in odličnosti; razvojno in tehnološko intenzivna družba; dežela podjetništva; družba menedžmenta, usposobljenega za spreminjanje; odprta družba itd. Med drugim je v omenjenem članku v Magu navedeno, da Kučan ni zadovoljen s političnimi spori in strankokracijo, kar naj bi bilo njegovo priznanje politične krize. S to ugotovitvijo ne soglašam popolnoma. Kučan obravnava le kadrovske krize vladne elite, ker želi in išče bolj prilagodljive in učinkovite izvajalce svoje politike. Kučan ne priznava prave politične krize, katere vzrok sta kapitalistični družbeni sistem, ki ga je vpeljal KK, in mafijsko vodenje države po Kučanovem klanu, saj bi s tem oznanil, da mora zares sestopiti z oblasti.

Kučan vedno znova trdi, da je v funkciji razvoja države in naroda. Če smo pozorni, bomo podoben jezik opazili tudi pri Borutu Pahorju. Dejansko je KK z lastninjenjem zavrl razvoj. Namesto, da bi se človeški intelektualni potenciali sproščali za inovacije izdelkov in storitev, se sproščajo za inovacije na področju ekonomskih ter pravnih kapitalističnih špekulacij in malverzacij. Posledica je gospodarska kriza. **Ko Kučan govori o razvoju, pomeni, da bodo (so) razvoj zavrl.** Znana taktika iz preteklosti: delajo ravno obratno od tistega, kar govorijo. **Ko govorijo o svobodi, se potem dogaja zmanjševanje svobode; ko govorijo o osvoboditvi, se potem dogaja okupacija; ko govorijo o lokalni samoupravi, se potem dogaja zmanjševanje pristojnosti občin; ko govorijo o spravi, se potem dogaja povečanje sovraštva; ko govorijo o pravicah delavcev, se potem le-te zmanjšujejo...** Ne dojemam, kako je videti psihična struktura takega človeka. Vsekakor so psihično sposobni pravilno preklopiti od laganja na govorenje resnice. Zase si predstavljam, da bi zagotovo "pobrkjal". No, pa saj ni potrebno, da bi razumel psiho teh ljudi! Mi pa bi jih morali imeti tako prešturirane, da bi v prvem

trenutku prečitali in razkrinkali vsako njihovo potezo. Še več, morali bi prikazati javnosti, kako je KK dejansko zaviralni element razvoja. Obrniti bi morali besedo *razvoj* proti njim! V obravnavanem govoru (Tacen, 21.4.88) Kučan postavlja tudi trditev, da je potrebna materialno razvita družba za uresničitev socializma: “Šele na stopnji razvitosti proizvodjalnih sil /.../ je mogoče razvijati tiste prednosti, ki jih socializem kot družbena formacija ima.” **Če nočeš, ne boš socializma gradil v nobenem primeru.** Kakšen izgovor in zavajanje! Socializem ni odvisen od stopnje razvitosti in blaginje. **Socializem pomeni, da se dobrine enakomerneje delijo med ljudi, in sicer na katerikoli stopnji razvitosti določene družbe.** Socializem je neke vrste bratstvo, družbenih ureditev z več ali manj bratstva pa je bilo v zgodovini, na različnih stopnjah razvitosti družb, precej.

15. poglavje:

SPREMEMBA DRUŽBENEGA REDA

Družbeni red prek svoje zakonodaje in oblasti na prvem mestu določa, kdo in kako je lastnik proizvodnih sredstev in kakšna so razmerja med lastniki, nelastniki, družbenimi skupinami ali razredi. Po mojih spoznanjih kapitalizem ogroža obstoj majhnega slovenskega naroda in majhne slovenske države, zategadelj je za ohranitev slovenskega naroda in slovenske države nujna sprememba družbenega reda, s katero se bo dejansko uresničila narodna in socialna država. Javno in jasno povem: **predlagam uvedbo družbenega reda ljudskega kapitalizma v kombinaciji z narodnim in krščanskim socializmom**. Srečujem ljudi, ki so ali za uvedbo prejšnjega sistema socializma v režiji ZKS ali pa razumejo moj predlog socializma za nekaj takega, kar je bilo v prejšnjem režimu. Ne, to ni tako! Če bi bil za tisti model, bi se nekoč včlanil v ZKS. Tisti model, kot vsi drugi modeli nekdanjega socializma od Trsta do Vladivostoka, danes nima možnosti za uspeh, bil je diskreditiran in ga še kar naprej diskreditirajo razne TV-oddaje in drugi mediji. Sicer je po mojem mnenju drugotni načrtovani učinek teh oddaj tudi preventivna propaganda KK proti kakršnemukoli socializmu oziroma diskreditacija kakršnegakoli socializma, ki bi se lahko pojavil v Sloveniji, da se to v kali zatire. KK se boji socializma, ne boji se *pomladnikov*, kajti z njimi lahko ima politično trgovino in živi v simbiozi. KK lahko ogrozi le neka nova - drugačna vrsta socializma.

Pri majhnih narodih je socialno pot za obrambo narodnega, v primeru ogroženosti je to pot tudi za obrambo velikih narodov. Nekaj primerov iz zgodovine, ko je bilo socialno pot za uveljavljanje nacionalnega. Frankovski kralj Karel Martel je cerkveno zemljo razdelil med viteze, da so bili takó motivirani za boj in so sestavljali njegovo konjenico za zmago nad Arabci pri Poitiersu v Franciji leta 733. Francoska revolucija je zemljo fevdalcev razdelila med kmete, ki so jo kot vojaki branili in potem sestavljali tudi zmagovito Napoleonovo vojsko. Boljševiška revolucija je vzela kapital in zemljo vladajočim in oboje (četudi navidežno) razdelila delavcem in kmetom ter zato zmagala. Podobno se je zgodilo v Sloveniji s komunistično revolucijo, partizani so se borili za pravičnejši družbeni red. Nemški nacionalsocializem je bil, kot so sami trdili, disciplinirana revolucija, ljudje so dobili zaposlitev in boljši standard, pred vojno je bil napredek izreden, zato so verjeli Adolfu Hitlerju in korakali v njegovih armadah. Drugače pa francoski izkoriščani delavci in kmetje leta 1941 niso bili motivirani, da bi se borili za svoje kapitaliste, zato je Francija hitro klonila. Razen skrajnih primerov, ki so povezani z vojnami in revolucijami, to je z nasiljem, je še vrsta manjših in majhnih, tudi vsakdanjih dogajanj, ko je socialno pot do političnega cilja. Kot mora bojevnik čutiti, da je država njegova lastnina, tako mora volilec čutiti, da se stranka bojuje za njegove konkretne interese; in potem stranka doseže uspeh.

V Sloveniji je KK z nekrvavim preobratom (revolucijo oziroma kontrarevolucijo) in ob kasnejši kolaboraciji novih političnih sil (Demos) spremenil družbeni red samoupravnega socializma v družbeni red liberalnega kapitalizma. Zame je logično: če so oni s političnimi sredstvi, brez nasilja spremenili družbeni red, ga lahko tudi mi. O tem se mi je proti koncu mojega poslanskega mandata v DZ, 8.10.96, zgodila polemika z Miranom Potrčem. Pozival sem poslance, naj ne sprejmejo predloga *Zakona o zagotavljanju sredstev pooblaščenim investicijskim družbam zaradi zamenjave teh sredstev za zbrane lastninske certifikate*, ker bi bilo to priznavanje izvedenega lastninjenja, saj bo po bližajočih se volitvah nova vlada lahko razveljavila krajo družbene lastnine, zapolnila znano certifikatsko luknjo z vrnjenjo nekdanjo družbeno lastnino in sploh “spravila stvari nazaj na pravo mesto”. Nasprotoval sem trditvam, da je za certifikatsko luknjo kriva tedanja vlada, in dokazoval, kako je UM že prej sprogramirala lastninjenje sebi v prid in ga začela uresničevati prek Markovičeve zakonodaje, pri čemer je vlada le izvajalec, prav tako DZ nima oblasti, ampak jo ima UM v ozadju. Certifikatska luknja je le dokaz nemogočega družbenega stanja. Vse je bilo že prej nastavljeno. Nagovarjal sem poslance: “Gre za vprašanje: ali bomo (po volitvah 96) v naši družbi opravili korenite spremembe in poračunali s celotnim projektom spremembe družbe in družbene lastnine v Sloveniji ali se bomo temu uprli.” Odzval se je Miran Potrč, predlagatelj zakona: “S pozivom na revolucijo ne bom polemiziral!” Takoj sem mu repliciral: “Na [spomeniku revolucije](#) piše, da so delavci s Komunistično partijo na čelu zrušili stari izkoriščevalski in krivični družbeni red. /.../ Politični nasledniki te Komunistične partije, ki je zrušila krivični družbeni red, ste vzpostavili družbeni red, ki je verjetno še bolj krivičen, kot je bil tisti pred drugo svetovno vojno. /.../ Če je tedaj (89-91) šlo mirno, gre lahko tudi sedaj mirno, ne bom rekel nazaj, ampak v drugo smer, da spet vzpostavimo socialno državo, da odpravimo liberalni kapitalizem. /.../ Mogoče me boste prepričali, da se krivičen družbeni red, ki ste ga uvedli, da spremeniti samo z revolucijo. Ampak sam za zdaj verjamem, da se to da s političnimi sredstvi. /.../ Ali vi menite, da se tega družbenega reda, liberalnega kapitalizma, brez revolucije ne da spremeniti?” Nisem dobil odgovora niti na govornici DZ niti v *Slovincu*, kjer so mi objavili celotni članek o tej polemiki, skupaj z vprašanjem Potrču. Tedaj sem še sanjal, da so tudi *pomladniki* za spremembo družbenega reda. V *Slovincu* sem tudi oznanil predlog novega družbenega reda: *Socializem s privatno lastnino in večstrankarskim političnim sistemom oziroma Ljudski kapitalizem v kombinaciji z narodnim in krščanskim socializmom*.

Taki in drugačni nasprotniki socializma trdijo, da je socializem tako rekoč nemogoč in da se je zrušil sam v sebi. To je trdil tudi sedanjí predsednik ZLSD Borut Pahor v intervjuju za TVS, 7.7.98, čeprav se deklarira za prijatelja socializma, kar pa ni res. Nekateri trdijo, da socializma nikoli ni bilo, kar logično pomeni, da ga tudi v prihodnje nikoli ne bo. Sklicujem se na socializem, tak, kot je bil v Sloveniji v letih od 1960 do 1980, in še na njegove različne oblike, ko je bil ali je še primešan kapitalizmu v skandinavskih državah, Izraelu in Švici. **Nihče me ne bo prepričal, da v Sloveniji socializem ni bil relativno uspešen in bi se lahko z modifikacijami nadaljeval, če ga ne bi načrtno rušil in zrušil KK.** Ne prepričajo me niti izjave Janeza Stanovnika (!) v intervjuju na TVS, 12.4.98, ko je govoril približno takole: "Socializem je kot gospodarski sistem nefunkcionalen, presežna vrednost se ustvarja z glavo, inovacije ustvarja le svobodna družba, postindustrijski razvoj raste iz svobode..." Ampak na katero svobodo je Stanovnik mislil, saj je bilo prej več ustvarjalne svobode in več inovacij! **Groza, ko človek posluša izdajalske razlage teh nekdanjih vodilnih mož socializma. Socializem namreč ni bil nefunkcionalen, ampak so ga oni sami uničili s svojo politično voljo in močjo.** Socializem je obstajal in bi lahko spet obstajal, sicer ekonomsko manj učinkovit, kot je kapitalizem. Vsi ne morejo biti najbolj razviti, vedno je eden manj razvit. Gledano skozi število USD ali DEM kot DBP na prebivalca, je kapitalizem uspešnejši in naj bi bil tak tudi v Sloveniji, ko pri nas ne bo več vladal KK ali kaka druga politična mafija. Ampak, kdaj bo to? Videti je, da v sedanjem sistemu nikoli. Kajti, če je to možno, povejte, zakaj to ni uresničeno v osmih letih "demokracije"?! Ali je naš cilj visok DBP? Enostavneje povedano: ali so naš cilj avtomobili po 30.000 DEM in druga luksuzna krama, ko s pol cenejšimi dobrinami zadovoljiš iste življenjske potrebe. Bolje je, da ostanemo na sedanjem DBP, vzpostavimo bratstvo in socialno državo, kot da pri nas triumfira pohlep, ki ruši moralne vrednote, prijazne medčloveške odnose, razne človeške skupnosti, okolje itd. **Kdo ruši temeljno skupnost - družino?** Kapitalizem veliko bolj kot socializem! **Kdo ruši vaške in krajevne skupnosti ter narodno skupnost?** **Kapitalizem veliko bolj kot socializem!** Kvaliteta življenja je tudi narodno bratstvo, razne skupnosti in socialna država! Kvaliteta življenja je zmernost, in ne pohlep ter grabežljivost! Zdi se mi celo slabo, da bi bili med najbolj razvitimi, kajti vsak nov ekstrem nosi posledice, ki še niso znane. Naj raje druge družbe oziroma države rinejo naprej in od tega nosijo posledice, mi pa se raje iz njihovih izkušenj učimo z manj izgubami. Najbolje je biti malo konservativen, malo napreden; tako si vedno pustiš pot, da lahko po potrebi stopiš korak naprej ali nazaj. *Če pretrgaš s preteklostjo, si izkoreninjen; če nočeš razvoja, postaneš omejen.* Najbolje je nekeje vmes!

Znana je da kapitalistov ne marate, ker ste jim za njihovo bogastvo nevoščljivi; kako ste grdi! **Nimam nobenega spoštovanja do (novih) kapitalistov, ki so si z zakonodajo uredili privilegije in obogateli s krajo in grabežem!** Pokažite mi lahko zelo malo kapitalistov, ki so v Sloveniji nastali in obogateli z marljivim delom ali izumi oziroma inovacijami! Pri večini boste odkrili takšno ali

drugačno malverzacijo ali še kaj hujšega. Iste vrste floskula je, kako morajo biti menedžerji čimveč plačani (opravičevanje nenormalno visokih plač vodilnih po podjetjih), da čimbolj uspešno vodijo podjetje. *Za velik del sedanjih menedžerjev bi preiskava ugotovila, da so sodelovali pri raznih malverzacijah, spornih lastninjenjih ter stečajih v škodo svojih podjetij* in bi morali biti zaradi tega tako ali drugače izločeni iz menedžerske službe. Dober menedžer je tisti, ki to svojo službo opravlja zato, ker ima do tega dela veselje, in ne zaradi velikosti plače. Enako, kot pri vsakem poklicu; npr. zdravnik vas dobro zdravi, ker zna in ker ima veselje do tega, ne zaradi višine plačila. Bog ne daj, da pridete v roke "šintarju", ki vas gleda skozi denar! Sloj relativno neodvisno nastalih novih kapitalistov in menedžerjev je večinoma v bistvu sloj parazitov, ki z namenom ohranitve svojih interesov podpira oblast KK. Nekateri poudarjajo egoizem kot glavno krepost in gonilo kapitalizma. Ampak egoizem je praktično ista vrednostna kategorija kot nevoščljivost. Se strinjam, da mora vsakdo najprej (egoistično) poskrbeti za svoj materialni minimum: najprej je treba živeti in šele potem lahko filozofiraš. Toda, ko je minimum dosežen, katera je naslednja vrednota življenja: bratstvo ali nadaljnji pohlep po materialnih dobrinah? Po mojem bratstvo!

Doslej se ni še nihče od znanih aktivnih politikov izrekel za (korenito) spremembo družbenega reda v Sloveniji v smer socializma. Andrej Aplenc predlaga socializem po ameriškem zgledu notranjega lastništva oziroma delavskega delničarstva. To se mi zdi nemogoč zgled. Verjamem, da se v ZDA v manjši meri pojavlja socializem na način delavskega delničarstva, ampak to je zelo manjšinski pojav. Amerika je večinsko vzor in model razvitega liberalnega kapitalizma. KK, pa tudi politika LDS, v bistvu posnema ta model s korektivom zaščite interesov svojega klana. Amerika (ZDA) zame simbolizira tisto, proti čemur se je treba bojevati. Odnosi v ameriški družbi so nemogoči: kriminal, mamila, ponorelost raznih vrst. Vsakomur, ki zna razmišljati, je jasno, da bodo ZDA zaradi multietničnosti in multikulture prej ali slej končale v veliki medetnični vojni. Ameriška družba ni normalna družba, tam vlada stremenje za neomejenim kopičenjem bogastva, ne pa razsodnost. Procedura demokracije je le sredstvo zatiranja. Lastnina kapitala je instrument novega zaslužnjevanja.

V okviru spremembe družbenega reda v ljudski kapitalizem v kombinaciji z narodnim in krščanskim socializmom bo potrebna **omejitev** kapitala oziroma **lastnine posameznikov** (fizičnih oseb). Namen je jasen: preprečiti obstoj in nastanek velekapitalistov kot nove vladajoče elite, ki generira velika družbena nasprotja in konflikte. Prva pripomba k temu predlogu je bila, poleg očitanja nevoščljivosti: kaj pa veliki izumitelji, ki lahko s svojimi izumi ali inovacijami veliko zaslužijo. Najprej: pokažite take primere v Sloveniji! Jih ni! Potem: pokažite iznajditelja, ki je zaljubljen v denar! Ga ni! Karakter iznajditelja je nasproten karakterju grabeža! Vsak iznajditelj, ki bi pošteno zaslužil kapital prek omejitve,

bi ga zlahka prepisal na svoje otroke ali na prijatelje. Ali bi zato kapital postal manj učinkovit? Ne! So pa nekateri v mojem predlogu omejitve kapitala našli premeteno idejo: stimulacijo, da bi inovatorji in iznajditelji imeli čim več otrok za prevzem njihovega kapitala. Razvijejo naj se torej majhni in srednje veliki kapitalisti, velika podjetja pa kot združen kapital malih kapitalistov, malih lastnikov. Ta podjetja pa naj vodijo pravi menedžerji, ne rokomavhi družbenega in državnega premoženja.

Družbeni red in/ali religija sta pogosto sredstvi za obstoj, obrambo ali celo ekspanzijo neke kulture, nekih družbenih odnosov (razrednih odnosov) ter nekega naroda ali samo razreda. Nalijmo si čistega vina na nekaj primerih! Kakor je bil komunistični totalitarni družbeni red terorističen in zločinski, je bil obenem posebnost, ki je pomagala vzhodnoevropskim, predvsem slovanskim narodom pri obrambi pred prodorom tujcev, Nemcev in Italijanov, ter njihovega kapitala. Na Severnem Irskem se Irci s katoliško vero branijo pred asimilacijo z Angleži, jezik in družbeni red jih ne moreta braniti, ker imajo sedaj ista. Poljaki so ostali katoličani predvsem zaradi obrambe pred pravoslavni Rusi in protestantskimi Nemci. Nemški protestantizem je bil upor proti izkoriščanju Rima. Isto velja tudi za druge protestantizme: kalvinice v Švici, husite na Češkem itd. Za naše prednike je zanimivo, da so se v okolju iste religije in družbenega reda v Avstriji oziroma Avstro-Ogrski branili z jezikom in kulturo. Nekateri mogoče mislijo, da bo po istem patentu možna uspešna obramba slovenske identitete znotraj EZ. Ne verjamem! Imamo isto vero kot naši italijanski in nemški sosede, to se ne bo spremenilo. Edino sredstvo za ločevanje, za postavitev obrambne meje, ostane še drugačen družbeni red. Koliko drugačen? Toliko, da ni kompatibilen z družbenim redom, ki velja v EZ.

Moje izhodišče in cilj je ohranitev, obstoj in razvoj slovenskega naroda. Zato potrebujemo neko mejo, zakaj formalna meja med državama ali taka iz bodeče žice ni prava stvar. Prava meja mora biti tudi ideološka, ideološka meja za obrambo narodnih interesov. Kdo je uničil slovenstvo v Karantaniji? Fevdalizem, družbeni red bavarskega kraljestva in frankovskega cesarstva, v katera so se Slovenci pridružili zaradi nevarnosti Obrov. Potegnimo analogijo s sedanostjo! Zaradi (lažne) nevarnosti Balkana (!?) se bo Slovenija (ostanek nekdanje Karantanije) vključila v EZ, kjer bo kapitalizem kot vladajoči družbeni red postopno uničil našo narodno identiteto. **Ustavimo kapitalizem, ustavimo Kučanov klan - nosilca kapitalizma v Sloveniji, nosilca novega suženjstva in zatiranja!** Slovenstvo je v Karantaniji živel pod okriljem družbenega reda plemenskega bratstva z elementi začetka fevdalizma, propadlo pa pod okriljem družbenega reda razvitega fevdalizma. Ali naj se dandanes to ponovi takole: slovenstvo je v Sloveniji preživel pod okriljem družbenega reda socializma, propadlo pa pod okriljem družbenega reda liberalnega kapitalizma?

Tako sem prišel do ugotavljanja, v čem je razlika med stališči Janeza Janše in mene. Kako neumno, skoraj razdiralno se marsikomu zdi, da ne sprejemam njegovega

mišljenja o najustreznejših političnih rešitvah za slovenski narod. Bistvo razlike je: po Janševem je najustreznejši družbeni red za Slovence zahodnoevropski liberalni kapitalizem, po mojem je za Slovence najustreznejši družbeni red ljudski kapitalizem v kombinaciji z narodnim in krščanskim socializmom. Ker je on za isti družbeni red, kot vlada v EZ, je logično tudi za priključitev v EZ in NATO. V kakšnem skladju je ta zahodnoevropski kapitalistični družbeni red s socialdemokratskim prepričanjem Janše, naj kar sam razloži. Če pa bi bil Janša za zahodni kapitalizem zaradi interesov denacionalizirancev in drugih kapitalistov, ki bi lahko zato podpirali SDS, toliko slabše zanj in njegovo stranko. Janša ne verjame v možnost slovenske posebnosti, v **slovensko pot**, zato je (podobno kot Janez Drnovšek in Milan Kučan) za kopiranje Zahoda in Amerike. V tem smislu je Janša tudi govoril na TVS pri okrogli mizi ob desetletnici Roške, 22.6.98, in v intervjuju, 30.6.98. Sam sem nasprotno prepričan, da je treba izbrati svojo pot. Janša je proti novim družbenim eksperimentom, mogoče je to njegov refleks na "neuspešne komunistične eksperimente". Janša je v tem intervjuju tudi rekel, da so v socializmu poskušali 50 let, dokler država ni poginila od eksperimentov. Se ne strinjam, kajti država (sistem, družbeni red) ni poginila od eksperimentov, ampak jo je načrtno uničila UM oziroma v Sloveniji KK. Ali zahodni kapitalizem ni zlobni eksperiment človekovega pohlepa? Ali je zahodna kapitalistična družba realna preslikava človeške duše in osebnosti? Ali je zahodna družba zares stabilna? Tako, kot rimski imperij, ki je bil stabilen s svojim sužnjelastniškim redom, dokler se ni sesul, še prej pa je uničil identiteto večine malih narodov pod svojo oblastjo. Mogoče pa je razlika med Janšo in menoj zaradi različne profesionalnosti: Janša je obramboslovec, sam sem kemik raziskovalec. Mogoče je obramboslovec strokovnjak, ki operira z gotovimi zadevami, doktrinami, izdelanim orožjem najboljše znamke, vse v skladu z znanimi evropskimi ali ameriški standardi itd. Na standarde se najbolj sklicuje tisti, ki stvari ne pozna v notranjosti, v vsebini, ki tudi standardov oziroma postopkov preizkusov ne pozna v njihovi vsebini. Preizkus po standardu, ki ga opravi drugi, mu zagotavlja, da je vse v redu, in ga reši odgovornosti. Mogoče takega obramboslovca ne zanima izdelava malo drugačnega orožja, kot ga ima nasprotnik, izdelava nove modifikacije že znane doktrine. Nasprotno sem sam profesionalno nagnjen k iskanju novega. Npr. prepričan sem, da bi večino orožja za kopensko vojsko (saj drugega ne potrebujemo) lahko izdelovali sami, ne po kupljenih licencah, ampak s kopiranjem in z dodatnimi inovacijami. Verjamem v naše možnosti, kot so se zgodile husitom: razvili so nova, cenejša orožja, novo in cenejšo tehniko ter novo taktiko, s katero so porazili neprimerljivo boljše in dražje opremljene nemške križarske vojske. In podobne možnosti vidim na vseh drugih področjih od gospodarstva kot materialne podlage družbe naprej.

Verjamem v naše možnosti uspeha z našimi inovacijami brez tuje nadvlade. Prva inovacija pa je družbeni preobrat (revolucija) in nov družbeni red. Treba je pogledati resnici v obraz: Kučan je za kapitalizem, Janša je za kapitalizem, zato sta tudi oba za priključitev Slovenije v EZ. Res sta nasprotnika in vodita nasprotujoča si tabora, toda znotraj istega družbenega reda. Da so za isti družbeni red kot KK, so

dokazali: Demos na oblasti, Lojze Peterle kot predsednik vlade in v koaliciji z LDS, Jože Pučnik kot vodja Demosa in v (kratki) koaliciji z Drnovškom ter M. Podobnik v sedanjí (97, 98, ...) koaliciji z LDS. Janši, kot obrambnemu ministru, ki ga je KK močno oviral in kontroliral, ne morem pripisati odgovorne vloge pri uvajanju kapitalizma. On ni mogel bistveno vplivati na oblikovanje družbenega reda in bi, če bi sedaj zmagal na parlamentarnih volitvah in vodil vlado, izmed sedanjih vodilnih politikov še največ socialno korigiral sedanjí režim - liberalni kapitalizem, toda spremenil ga ne bi. V tem je tudi razlaga, zakaj ni prišlo do še večjega političnega konflikta in spopada med Janšo in Kučanom, kakor so marsikateri radikalcí pričakovali ter še vedno pričakujejo in upajo. Tega "velikega" spopada ne bodo videli, naj kar pozabijo! Ob tem želim spomniti na logično nedoslednost Janševe izjave v navedenem intervjuju na TVS, 30.6.98, ki se je glasila približno takole: "Vladajoča elita Slovenije napačno razlaga, da je EZ cilj. Cilj je vsestranski razvoj Slovenije in slovenskega naroda, EZ pa je sredstvo, je pogodbená skupnost, ki bo (lahko) nekoč razpadla." In ko bo EZ razpadla, njena članica Slovenija ne bo več takšna, kot je danes ali kot je bila v času osamosvojitve! V Sloveniji bo poleg nemških in italijanskih priseljencev nemški in italijanski kapital, ki bo dirigiral slovensko politiko. Zato EZ ni sredstvo Slovenije, ampak bo sredstvo naših sosedov za ekspanzijo v Slovenijo. Tisto o vsestranskem razvoju drži le za državo Slovenijo, in ne za slovenski narod. Tuja podjetja v Sloveniji ter priseljevanje tujcev niso razvoj slovenskega naroda, ampak razvoj tujega naroda!

Katera elita bo uresničila spremembo družbenega reda? Da je prva oblastna elita v Sloveniji KK, nam je že dolgo vsem znano. Kot je razvidno iz razprave v prejšnjem poglavju (*Ideologija je maska ali izraz interesov*), ugotavljam, da obstaja druga politična elita "meščanska desnica" ali jedro za "žlahtno konservativno stranko", ki obstaja in razvija svojo moč pravzaprav ves čas tranzicije, s tem da tega nisem hotel videti in si priznati. Enačil sem Demos (*pomladnike*) in ljudstvo ter tarna, kako da "desničarji" niso socialni in narodni. Bil sem kritičen, toda nisem hotel iti z logiko do konca. Nič ni slučajnega! Priznam, da sem potreboval še pisanje te knjige, da sem "nešteto krat" primerjal in sodil in končno ugotovil, da Kučanovemu klanu brez kolaboracije "meščanske desnice" ne bi uspelo. Torej je jasno, kaj je to "meščanska desnica" - in ta ne bo prinesla spremembe družbenega reda. Sem pa že pred leti (*Delo*, P.p. 29, 7.10.95) definirál, da naj bi se nova politična elita rekrutirala iz desetisočglave množice tehnologov, razvijalcev, raziskovalcev, projektantov ali tistih, ki so to bili in sedaj tej eliti pripadajo le še po načinu razmišljanja in reševanja problemov, ali tistih, ki nimajo naravoslovne in/ali tehnološke izobrazbe, vendar je način njihovega razmišljanja in reševanja problemov razvojno-tehnološki. V to množico ne spadajo tisti, ki sicer imajo naravoslovno in/ali tehnološko izobrazbo, vendar so praktično in mišljenjsko spolitizirani, skomercializirani, nasploh "pokvarjeni". Naravni zavezniki razvojno-tehnološke elite so tisti, ki proizvajajo izdelke in opravljajo storitve: nepriviligirani obrtniki (privilegirani so v bazi LDS), delavci s poklicno izobrazbo in priučeni delavci. Znano je, da je liberalno-kapitalistična "zgodba o uspehu" blokirala

razvojno delo vojske inženirjev in tehnikov, ljudi, ki jim je pomebneje razviti in izdelati tržni izdelek kot pa pridobiti dobiček za vsako ceno. Iz te vojske bi moral iziti upor. Sam se po izobrazbi, praksi in mišljenju štejem v to množico in se upiram. Iz razvojno-tehnološke elite pa še ni nastala nova uporniška politična formacija.

16. poglavje

KAKŠNA LUSTRACIJA JE POTREBNA?

Lustracija je očiščenje, osvetlitev, simbolična ali ustrezna kazen za pretekle grehe, čemur sledi odpuščanje. Slovenska akcija lustracije to ni, saj z *Deklaracijo o protipravnem delovanju komunističnega totalitarnega režima* pravzaprav ponuja priliko vladajoči eliti, da bo "kompromisno" sprejela (saj ima večino v DZ) neko svojo deklaracijo za navidezno očiščenje, to je za nadaljnje zamegljevanje politične scene - in vse bo teklo naprej po starem. Predlagatelja prvotne lustracije Janša in Peterle sta medijem celo poudarjala, da jima ne gre za sodne pregone, nihče naj ne bi odgovarjal in bil kaznovan za zlorabo oblasti. Kakšen lari fari! V predsedniški predvolilni kampanji 97. mi je bilo celo rečeno, naj podprem lustracijo, saj je pravzaprav humana, ker omogoča tistim, ki so na oblasti (KK), da se pred javnostjo očistijo. Ja, s čim so hoteli mene prepričati!

Lustracijo kot **osvetlitev** razumem, da je treba *razkrinkati* politične goljufije in prevare. V tem smislu je moja knjiga en sam poskus lustracije. Lustracijo kot **izločitev** razumem, da je treba politično kaznovati politične goljufe, npr. takole: začasna prepoved političnega delovanja, začasni (npr. 10-letni) odvzem aktivne in pasivne volilne pravice. Enako kot za politične goljufe bi moralo biti urejeno za običajne goljufe, obsojene zaradi velike korupcije, velikih malverzacij in kraj družbene ter državne lastnine. Pred tako kaznijo ne bi smela ščititi nobena imuniteta. To je zame **lustracija: razkrinkanje in kaznovanje zaradi kriminala in goljufij**. Politična kazen za politični delikt, materialna in politična kazen za materialni delikt. Političen delikt, politična goljufija ni v tem, da si v resnici komunist, ampak je v tem, da ljudem lažeš, da si komunist! Itd., podobno v primerih drugih ideologij. Lustracijo je treba izvesti kot diferenciacijo in analizo delovanja vsakega pomembnejšega politika na podlagi upoštevanja položaja, v katerem je bil, in dejanj, ki jih je storil. Tudi vsako matematično, fizikalno ali kemijsko nalogo rešujemo z upoštevanjem začetnih parametrov. Prepričan sem, da bi vse pomembnejše člane KK lahko brez očitka o lovu na čarovnice in z odobravanjem ljudstva lahko preganjali predvsem zaradi raznih goljufij, ne pa zato, ker so bili komunisti, saj to sploh niso bili. V tem je vic. Sedanja lustracija je popolnoma zgrešena, slepilni maneuver in sredstvo manipulacije KK, dokler preganja komuniste nasploh.

Nekaj primerov lustracije na moj način. Zame ni problem, da je bil Kučan komunist, ker v resnici ni bil; problem je, da se je delal, kot da je komunist, zato da je zlorabil

položaj komunističnega najvišjega hierarha za nadaljevanje (kontinuiteto) oblasti KK. V tem je njegova politična goljufija, ki je obsodbe vredna s stališča katerekoli barve pravice. Ta moja ugotovitev o Kučanu ni od danes; že 9.9.95 so mi v Delu, P.p. 29, objavili tudi naslednje besedilo: "Kučan ni bil nikoli pravi komunist. Komunističnega karakterja ne moreš podedovati. Komunist si lahko, če so tvoja dejanja komunistična ali vsaj socialistična oziroma socialdemokratska. Takih dejanj Kučana ni. Komunist ne more voditi tranzicije komunizma v liberalni kapitalizem. Kučan je torej v resnici dobro maskirani liberelec oziroma vodja nekdanje partijske nomenklature, ki jo označujemo za udbomafijo. Ko govori o sociali, se popolnoma spreneveda, kot da on ne bi bil glavni avtor tranzicije Slovenije, ki je zrušila socialo prejšnjega sistema. Ne more biti komunist tisti, ki je dejanski zastopnik interesov elite novih kapitalistov." Poleg navedene politične prevare je, po mojem, glavna obtožba proti Kučanu, da po službeni dolžnosti kot predsednik CK ZKS in kasneje kot predsednik predsedstva RS ni branil ustavne ureditve, in sicer od začetka uvajanja kapitalizma v Sloveniji (1.1.89), ko je še veljal ustavni red samoupravnega socializma po Ustavi Socialistične republike

Slovenije, pa do konca leta 1991. Še več, ker ni branil socializma, je pravzaprav podpiral protiustavno uvajanje kapitalizma, torej je proti veljavnemu ustavnemu redu celo deloval. Nadalje, od decembra 91, ko je bila sprejeta sedanja Ustava, ni sprožil nobene akcije proti rušenju socialne države, kakršna je določena v Ustavi. S tem je tudi posredno podpiral nadaljnje uvajanje protiustavnega reda v Sloveniji, ki se je uresničevalo z nadaljnjim rušenjem socialne države. In to se še vedno dogaja.

Zame je manjši problem, da je bil Mitja Ribičič revolucionar in je sodeloval v revolucionarnem terorju. Glede terorja se lahko v naši državi sproži normalen sodni postopek (vendar ne v tujini ali na pobudo nekdanjih okupatorjev oziroma njihovih potomcev, katerim odrekam pravico v Sloveniji preganjati kateregakoli Slovenca). Zame je večji problem, da je Mitja Ribičič izdal revolucijo s tem, ko je z očitno podporo Kučanovemu klanu posredno podpiral uvedbo kapitalizma. Zato bi mu odvzel pokojninski dodatek za revolucionarne zasluge oziroma za zasluge pri izgradnji socializma, ker ga je pomagal uničiti, in bi mu dal navadno pokojnino. Nelogično je nekomu plačevati za neke dosežke, ki jih je potem sam pomagal izničiti. Isto velja za vse druge "revolucionarje", ki prejemajo izredne pokojnine za revolucionarne zasluge v času socializma in so v zadnjih desetih letih neposredno ali posredno podpirali uvedbo izkoriščevalskega kapitalizma in s tem izdali delavski razred. Pa tudi tistim borcem - revolucionarjem, ki so v času demokracije javno izjavljali, da niso delali revolucije, ampak samo narodnoosvobodilni boj, bi zmanjšal pokojnine, ker so zatajili revolucijo.

Če preidem na primer Janeza Stanovnika, on verjetno nima pokojnine zaradi revolucionarnih zaslug in mu glede tega nič ne moreš. Je pa kot član predsedstva RS odločilno podpiral protiustavno uvedbo kapitalizma s tem, da ji ni nasprotoval. To je politična goljufija, ki se mora kaznovati moralno oziroma politično. Stanovnik seveda javno nastopa, kot da on z restavracijo kapitalizma v Sloveniji nima nič.

Tako je v Magu, 21.5.97, navedeno, da je Stanovnik v svojem nastopu na svetu ZZB govoril približno takole: “Dovolj jim (ljudem) je bilo rekapitalizacije (obnove kapitalizma) s poglobljeno družbeno diferenciacijo, z vsemi družbenimi problemi, ki jih je proces pretiranega nekontroliranega liberalizma nosil s seboj.” Iz tega bi bilo videti, kot da on sploh ni bil med tistimi pri “rekapitalizaciji” Slovenije in da s tem nima nič. Kdaj bodo borci NOB spoznali ali priznali, kakšno vlogo je v resnici igral? Tudi ni znano, da bi se Stanovnik zaradi sodelovanja pri “rekapitalizaciji” Slovenije vsaj pred ZZB pokesal in posul s pepelom ali da bi to storil celo pred javnostjo! Nasprotno, po navedbah Maga, Stanovnik trdi: “Naša organizacija/ZZB/ je čuvár vrednot OF!” S tem posredno trdi, da je tudi on čuvár vrednot OF. Toda pogledjmo napis na [Spomeniku revolucije](#) v Ljubljani: “/.../ da so delavci, kmetje in delovna inteligenca ter vsi napredni ljudje Slovenije, združeni v vseljudsko organizacijo **Osvobodilne fronte**, s Komunistično partijo na čelu, s svojim bojem v narodnoosvobodilni vojni in socialistični revoluciji zrušili stari družbeni red.” Stanovnik zame ni noben čuvár vrednot (pridobitev) OF, te vrednote je on izdal s sodelovanjem pri vnovični uvedbi “starega družbenega reda”, ki ga je OF zrušila. Privilegiranih pokojnin borcev ne štejem v pridobitve NOB, če slučajno to brani. Nasploš bi, ob pomoči nove zakonodaje, politično kaznoval vse visoke funkcionarje nekdanje komunistične stranke, ki so restavrirali kapitalizem ali to podpirali ali so sami postali kapitalisti na sumljive načine.

Kar je tu povedano, je neprijetna pravljica za tiste, ki jih obsojam. Zakaj pravljica? Ker se ne bo zgodila, razen če pridemo “mi” na oblast, česar ves čas vladajoči normalno ne verjamejo. Vse, kar naj bi bilo možno, je, da si slikamo nebesa v onstranstvu. Toda sam se bojujem za Božje kraljestvo na Zemlji, za pravičnejšo družbo na tej Zemlji, pa naj si kdorkoli s “cinično distanco” misli, kar hoče. **Mogoče tistim, ki smo uporni, ne bo uspelo udbomafijcev postaviti pred sodišča in jim naložiti zasluženih kazni, zato pa se jim še ne bomo klanjali ali jim molčali!**

Naj navedem še primer obravnavanja lustracije v zvezi z Igorjem Bavčarjem, kakor so mi objavili v Magu, 4.3.98: “Ne drži mnenje novinarja, da se Bavčarju ni treba bati lustracije oziroma politične lustracije. Bavčar je bil in je še vedno najpomembnejši izmed mlajših članov Kučanovega klana ter je za njegove (in svoje) interese opravljal pomembne naloge. Bil je poslan ‘padalec’ v Odboru za varstvo človekovih pravic v primeru četverice, v SDZ in v Peterletovi vladi. Ob podpori prikritega ozadja je dejansko imel glavno besedo v Peterletovi vladi ter vplival, da se je v Sloveniji protiustavno in nedemokratsko uvažal liberalni kapitalizem ter se ni razveljavilo protiustavno in nedemokratsko lastninjenje po Markoviću. Kameleonstvo je premila oznaka za pretvarjanje Bavčarja v času, ko je zagovarjal komunizem in socializem. To je bila politična goljufija, ki bi morala biti vsaj moralno kaznovana. Najmanj dve politični goljufiji je storil Bavčar: ko je deloval v komunistični oziroma socialistični stranki (ZKS in SZDL) z dejanskim, kasneje z dejanji izkazanim kapitalističnim svetovnim nazorom, in ko se je infiltriral v Demos, saj je pripadal nasprotni strani. Zato je še kako potrebno primer

Bavčar prav osvetliti. Osvetliš ga lahko le, če si upaš povedati resnico. Zadevo pa lahko očistiš - kaznuješ Bavčarja - le, če si na oblasti. /.../ Bavčar se neutemeljeno izgovarja, da kot notranji minister v Peterletovi vladi ni imel časa skrbeti za arhive Udbe, čeprav je bil tudi za to odgovoren. Najmanj, kar bi moral storiti, je, da bi takoj odločno sprožil pregon vseh odgovornih za izginotje arhivov. Tega ni storil, torej je sam pomagal prikriti izginotje arhivov, in tudi to je sodelovanje s prejšnjim totalitarnim režimom. Za to ga ni obtožil njegov predsednik Lojze Peterle, saj se ga je bal. /.../ Zavračam lustracijo, češ, ti si bil komunist, zato te bomo lustrirali. Lustracija v stilu protikomunizma je dejansko zavajanje od prepotrebne lustracije najrazličnejšega kriminala "belih ovratnikov" in kraje družbene lastnine ter denarja davkoplačevalcev v času večstrankarstva od 1990 do danes, pa tudi prej. Posameznike je treba lustrirati zaradi njihovih konkretnih dejanj, ob upoštevanju njihovih okoliščin, in ne zaradi njihovih etiket. Bavčarja bi lustrirala že zadeva policijski čoln P-111, če bi jo izpeljali do konca."

V nadaljevanju navajam kritiko predloga ***Deklaracije o protipravnem delovanju komunističnega totalitarnega režima ter razmejitvi med komunističnim režimom in demokratično Republiko Slovenijo***, o katerem so se vodje parlamentarnih strank sporazumeli junija 98. Najprej se ne strinjam, ker se obenem s totalitarizmom in terorjem komunističnega režima v celoti obsoja revolucija - družbeni preobrat in zraven še socializem. Revolucija je imela tudi svojo pozitivno stran: uvedbo socialne države, podružbljanje proizvodnih sredstev in prednost dela pred kapitalom. Vemo, da je bilo vse to deformirano s privilegiji partijcev, toda socialni položaj zaposlenih in nižjih socialnih slojev je bil vseeno boljši kot v nekdanjem in sedanjem kapitalizmu. V tem je bistvo! Znotraj revolucije in med revolucionarji je treba narediti diferenciacijo: to je dobro, to je slabo, ta je bil pošten, ta je zlorabljal revolucijo. Ali je socializem kriv, če ga je nek partijec zlorabljal? Ne, torej obsodimo konkretno partijca, ne obsojamo socializma!

Teror in omejevanje politične svobode sta seveda negativni strani revolucije. Meni se ti dve negativni strani sploh ne zdita nujni za uveljavljanje in obstoj socializma in sta bili po mojem le sredstvo zlorabe vladajoče partijske elite, ki se je s tem spreminjala v mafijo. Ti dve negativni strani pa se danes v *Deklaraciji* v stilu demagogije zlorabljata, da bi se očrnile tudi pozitivne strani revolucije in socializma. To ni dobro! Poiščimo drugačne rešitve z diferenciacijo! Če so kapitalistu vzeli tovarno, je bila to revolucija, če pa so zraven pobili še njega in njegovo družino, je bila to strahovlada. Diferenciacija pove, da je revolucija eno, teror pa drugo. Saj so likvidatorji po nalogu CK likvidirali tudi vsakega partizana in komunisto, če je s svojo svobodomiselnostjo ali različnostjo ogrožal mafijsko oblast vladajoče partijske elite!

Ne strinjam se, ko se v *Deklaraciji* v imenu človekovih pravic in temeljnih svoboščin obsoja omejevanje pravice do zasebne lastnine in odvzem premoženja na temelju revolucionarnega prava. Dokler gre za malo zasebno lastnino in

premoženje, se v družbi še ne pojavijo velika nasprotja. Toda ko gre zasebna lastnina in premoženje v skrajnost in postane velekapital, postaneta kapital in profit glavni vrednoti družbe. Vladajoča elita se povampiri, družbena nasprotja se povečajo do nepremostljivih konfliktov. V preteklosti so temu sledile krvave revolucije. Ali naj bo tako tudi v prihodnosti? Seveda si kapitalistični vampirji predstavljajo, da bodo lahko v kali zatrli vsako revolucijo, in zagotavljajo javnosti, da je njihov sistem stabilen. Smo že videli, da ni tako! Torej je lahko omejevanje zasebne lastnine in zaseg premoženja poseg, ki naj bi zmanjševal družbena nasprotja in zmanjševal možnost norih, krvavih revolucij. To, kar dela nova, povampirjena nekdanjepartijska buržoazija od Vladivostoka do Trsta, od Rusije do Slovenije, je ustvarjanje ugodnih razmer za krvavo revolucijo. Neusmiljeno so žejni bogastva in ga grabijo, zato je beseda vampir zanje kar ustrezna. So več kot kršitelji 10. Božje zapovedi (Ne želi blaga svojega bližnjega), so kršitelji 7. Božje zapovedi (Ne kradi). Dejansko ni v njih - novih kapitalistih - nič človeške humanosti in razsodnosti.

Tako na nek način prihajam v kontradikcijo s tistim, za kar so me in me še bodo etiketirali, za revolucionarja. *Sem za mirno revolucijo - nenasilen preobrat v družbeni red narodnega in krščanskega socializma*, tudi zato, da ne bi naš narod nekoč spet trpel za brezumno, krvavo revolucijo. Isto želim vsem drugim narodom od Trsta do Vladivostoka, pa tudi od Trsta do Atlantika. **Moje bistvo (cilj) ni revolucija, ampak narodno bratstvo.** Za interes uravnotežene družbe kot pogoja notranje stabilnosti naroda se splača tudi omejevanje osebne lastnine in premoženja!

Nadalje se v *Deklaraciji* ne strinjam z zapisom, "da je komunistični totalitarni režim proti koncu osemdesetih let pod pritiskom demokratične javnosti in ob vplivu nastajajoče opozicije znotraj institucij **dopustil** mirno prehajanje v večstrankarski sistem." Najprej, večstrankarski sistem je le sredstvo, in ne cilj. Cilj nosilcev navedenega režima, ti pa so člani KK, je olastniti družbeno premoženje tako, da vodilni člani KK postanejo velekapitalisti. Totalitarni režim (to je oblastna struktura KK) ni nič dopustil, ampak je vse planiral, kot opisujem in dokazujem v knjigi. KK je le preštudirano dopustil Lojzetu Peterletu, Janezu Janši in drugim, da so igrali po njihovih notah! *Deklaracija* je v popolnem nasprotju s sporočilom pričujoče knjige, je torej zopet ene vrste dimna zavesa, ki posredno legalizira tranzicijo. Za to *Deklaracijo* je še najbolj zainteresiran KK in opozicija (Janša, Peterle) mu tako spet daje legitimnost. Deklaracija bi lahko bila tudi sredstvo politične trgovine: stranke SKD in SDS bi dale KK odpustek glede legitimnosti in on bi zopet malo popustil njihovim strankarskim interesom oziroma interesom lobijev v njihovem ozadju, npr. denacionalizirancem ali še komu. Glavno vprašanje je: Ali priznavamo izvedeno lastninjenje? Onegavljenje Boruta Pahorja in spori znotraj ZLSD o *Deklaraciji* in spravi so le majhne dimne zavesa, da je zadeva videti bolj resna pred javnostjo. Javnost bi sumila, če ne bi bilo nobenega spora! Je podobno, kot je bilo v primeru Roške; tedaj je Milan Kučan povedal, da na žalost fantje

(pri *Mladini*, *Tribuni* in na Radiu Študent) mislijo, da delajo revolucijo. Seveda je niso delali v letih 1988-91, saj je tedaj njegov klan delal kontrarevolucijo in jo vodil iz ozadja. Tudi danes mogoče Peterle in Janša mislita, da delata *Deklaracijo*. Ne, ne, dela jo KK in izkoristil jo bo KK! Ko *Deklaracija* govori o preteklem delovanju tajne politične policije, ne razčisti, kdaj in kako je ta sploh nehala kot taka delovati, ampak legalizira tudi nerazčiščenost delovanja tajne policije. Prav tako je navajanje preteklega politično usmerjenega gospodarstva odvracanje pozornosti od sedanje situacije, ki je podobna. Še na več mestih in nasplošno je *Deklaracija* zavajanje, kakor da se danes ne dogajajo iste stvari, kot so se v preteklosti, le zavite v demokratične postopke. **Nekoč smo imeli totalitarizem na način socializma, sedaj pa ga imamo na način demokracije.**

Kaj pa je mišljeno pod "ukrepi za dokončno odstranitev vseh škodljivih posledic komunističnega totalitarnega režima"? To ni povrnitev vsega nakradenega družbenega in državnega premoženja ter zaplemba kapitala UM v tujini. Niti eden ni v tem smislu črnil besede! Mene zanima resna odprava teh posledic, to pa je odprava oblasti KK in razlastitev vsega nakradenega! Tega pa ne more storiti *Deklaracija* na papirju, ampak družbeni preobrat s političnimi spremembami. Končno, kaj pa pomenijo besede v naslovu: "razmejitev med komunističnim režimom in demokratično RS"? Torej se leta 1990-91 ni nič razmejilo! Pa, saj mi to že vemo!

Že prej sem zapisal, da sem za miren preobrat, mirno revolucijo. Kdaj pa je po mojem mnenju upravičena tudi nasilna revolucija? Najprej, vem, da bi se tudi v "pravično" revolucijo poskušala infiltrirati mafija in jo izkoristiti za svoje interese. Če bi ji uspelo, bi zato bilo še več kriminalnih stranpoti kot zaradi nekih ideoloških ali človeških zmot. **Nasilna revolucija je upravičena, če ni možen boj za družbene spremembe s političnimi sredstvi oziroma če v družbi ni demokracije.** Če bi v Sloveniji KK z denarjem oziroma korupcijo in drugimi tehnologijami prevare, ki seveda izvirajo iz korupcije, popolnoma obvladal medije in politične stranke, tako da bi bile v kali zatrte ali razbite politične sile, delujoče v interesu ljudstva, potem bi to ne bila demokracija; to bi bila oblast kapitala, v demokratične laži zavita diktatura kapitalistov in fi oligarhije. V tem primeru bi bil nasilen upor upravičen. Seveda se revolucija ne zgodi, če je upravičena, ampak, če se ljudje za to odločijo.

Sam si za zdaj predstavljam, da je v Sloveniji možno vzpostaviti ljudsko oblast, to je demokracijo ali vladavino ljudstva, s političnimi sredstvi. Ljudstvo bo prej ali slej spoznalo, koga mora podpreti, le poštena politična sila se mora dovolj masovno pojaviti v slovenskem političnem prostoru. Uspeh ljudske oblasti je zame odvisen od poštenih političnih voditeljev, ne razumnosti ljudstva. Ljudstvo je dovolj razumno, le (lažno) "ljudski" voditelji so prevaranti. Verjamem, da se v Sloveniji lahko razvije nova politična sila s poštenimi političnimi voditelji, ki ne bodo zatajili. Sledi ljudska oblast!

II. DEL

VNOVIČNA UVEDBA IZKORIŠČEVALSKEGA KAPITALIZMA V SLOVENIJI

1. poglavje

KUČANOV KLAN JE LETA 1989 ZAČEL UVAJATI KAPITALIZEM

V Jugoslaviji in hkrati v Sloveniji se je kapitalizem začel formalno znova uvajati leta 1989 s sprejetjem **Markovičeve** zakonodaje. Restavracijo kapitalizma so uzakonili:

ZAKON O PODJETJIH - ZP (Ur. l. SFRJ, 77/88, 29.12.88; dopolnitve: 40/89, 30.6.89; 46/90, 8.8.90), ki je zamenjal znani *Zakon o združenem delu*. Poleg podjetij v družbeni lastnini je uvedel podjetja v zasebni in mešani (družbeni in zasebni) lastnini ter tudi podjetja *bypass* in s tem posredno tako imenovane “finančne inženiringe”. Zato ker je UM obvadovala (in še vedno obvladuje) tudi sodno oblast, je omogočil navidezno pravno kritje za različne, tudi finančne špekulacije, kakor so brezplačni prenosi družbenega premoženja na podjetja *bypass* ali obvodna podjetja v zasebni lastnini (145.b člen);

ZAKON O PROMETU IN RAZPOLAGANJU Z DRUŽBENIM KAPITALOM (Ur. l. SFRJ, 84/89, 21.12.89; dopolnitev 46/90, 8.8.90, ko se je spremenil tudi naslov zakona v *Zakon o družbenem kapitalu*), ki je uvedel protiustavno prodajo družbenega kapitala ter omogočil uvedbo in špekulacije z internimi delnicami, uvedbo in špekulacije s prodajami delov ali celotnih podjetij, določil ustanavljanje skladov za razvoj ter agencij za prestrukturiranje po republikah; in

ZAKON O PRISILNI PORAVNAVI, STEČAJU IN LIKVIDACIJI (Ur. l. SFRJ, 84/89, 10.12.89), ki je uvedel protiustavne stečaje podjetij v družbeni lasti in omogočil špekulacije s stečaji.

Markovičeve zakonodaje pač ni zasnoval in izpeljal sam Ante Marković, tedanji predsednik izvršnega sveta (vlade) SFRJ, s svojim strokovnim štabom; po njem so jo le poimenovali. Markovičeva zakonodaja je bila posledica politične odločitve najvplivnejših iz partijske nomenklature oziroma iz notranjega kroga Partije za spremembo družbenega reda iz samoupravnega socializma v kapitalizem. Pri tej odločitvi so zanesljivo sodelovali tudi naslednji tedaj najvplivnejši člani slovenske partijske nomenklature oziroma KK: Milan Kučan, Stane Dolanc, Mitja Ribičič,

Janez Drnovšek (v Beogradu je bil kot član predsedstva SFRJ), Živko Pregl (podpredsednik Markovićeve vlade) in Mitja Gaspari (namestnik guvernerja Narodne banke Jugoslavije).

Republiška skupščina Slovenije, ki jo je vodil Miran **Potrč**, je še pred prvimi večstrankarskimi volitvami na podlagi Markovićeve zakonodaje na predlog **Šinigojeve** vlade sprejela:

ZAKON O SKLADU RS ZA RAZVOJ in ZAKON O AGENCIJI RS ZA POSPEŠEVANJE, PRESTRUKTURIRANJE IN SPODBUJANJE PRENOVE PODJETIJ (oboje v Ur. l. RS, 14/90, 29.3.90), ki sta omogočila ustanovitev navedenih dveh glavnih institucij za uresničevanje divjega lastninjenja "po Markoviću",

in

ZAKON O VARSTVU OSEBNIH PODATKOV (Ur. l. SRS, 8/90, 7.3.90), ki je v kombinaciji z ukrepi Gospodarske zbornice omogočil tajne plače vodilnih in s tem enega od načinov za krajo denarja zaposlenih.

Slovenska partijska nomenklatura (najvplivnejši člani Partije) se, z izjemo sicer premalo izraženega odpora Franceta Popita, ni uprla vnovičnemu uvajanju kapitalizma oziroma kasneje Markovićeve zakonodaji, ampak je pri tem sodelovala. Značilen je primer Mirana Potrča, ki je tudi v času najinega skupnega poslanskega mandata v Državnem zboru 92-96 po moji presoji izražal pozo, kakor da mu je hudo, ker ni več socializma, ampak on k temu nič ne more pomagati, saj se kot poslanec in vodja poslanske skupine ZLSD trudi rešiti, kar se rešiti da. Skoraj bi nasedel tej njegovi pozi, toda ne more me prepričati. Zakaj pa se Potrč ni uprl Markovićeve zakonodaji? Če bi bil jaz na njegovem mestu v tedanji slovenski skupščini, bi se zagotovo uprl, čeprav nisem bil nikoli v komunistični stranki in nimam niti stotinke komunistične ali socialistične vzgoje, kot jo ima on. Že vnaprej zavračam njegov morebitni izgovor, da ni vedel, za kaj gre: jaz sem kot kemik stvari doumel v treh letih izkušenj v Državnem zboru in profesionalni politiki, torej je on (dolgoletni izkušeni, profesionalni politični delavec in pravnik po poklicu) leta 89 dobro vedel, za kaj gre.

Še bolj kot Potrčevi pozi sem pred leti skoraj nasedel pozi poslanca Leva Krefta. O njem sem bil skoraj stoodstotno prepričan, da je, sicer po njegovih kriterijih, iskren oziroma pravi levičar. Pa mi je v intervjuju, ki ga je na TVS 8.3.98 imel z njim Lado Ambrožič, "odprl oči". Kreft je povedal, da je konec sedemdesetih let spadal v politično skupino, v kateri so bili: Kučan, Mitja Gorjup, Milan Meden in Živko Pregl. Povedal je, da za njegovo generacijo socializem ni bil vera, da se jim z zrušitvijo socializma ni zrušil svet, da je sam pomagal leta 90 zrušiti prejšnji sistem in da je njegov sistem zmagal. Bil pa je za ohranitev Jugoslavije in prizadel ga je razpad Jugoslavije, ne propad socializma. To so izjave človeka iz idejnih vrhov marksizma v Sloveniji, predaval je v Marksističnem centru in se še ima za

marksista ter levičarja. Krefta nihče ne označuje za člana KK, vendar je njegovo razmerje do socializma enako, kot ga imajo člani KK, zato ga objektivno štejem za ideologa obrambe tranzicije v interesu KK. Še več, **Kreft je javno priznal, da je sodeloval pri zrušitvi socializma, to je pri vnovični vzpostavitvi kapitalizma.** Torej je tipični ideolog tranzicije po meri KK. Nadalje je govoril, da je bistvo leninskega komunizma, da ko prideš na oblast, je več ne izpustiš. Ampak zakaj ni sebe in njegove skupine oziroma KK primerjal s to svojo postavko: tudi oni nočejo več spustiti oblasti iz rok, raje so se prelevili iz navideznih komunistov v prave kapitaliste, toda s kvazilevičarsko masko. To kvazilevičarsko masko pa je Kreft razložil 5.3.98 na Radiu Slovenija v Studiu ob sedemnajstih: levica, ki se je naslanjala na delavski razred in je imela vizijo bodočnosti ter se zanjo borila (skoraj) z vsemi sredstvi, ni več; sedanja levica se naslanja na različne družbene manjšine in zagovarja njihove pravice. Da, prav takšna je sedanja kvazilevičarska maska nekdanjih partijcev v ZLSD in LDS. Kreft govori o utopiji in vizijah socializma zato, da mu ni treba obravnavati tistega, kar je bilo dobrega v socializmu in kar je tudi on pomagal zrušiti: socialna država, delo in službe vsaj v Sloveniji praktično za vse, zaščita svojih državljanov pred tujino oziroma tujci, kar je obenem zaščita slovenskega naroda pred tujci z Zahoda, itd.

Ob tem je zanimivo še enkrat komentirati Kučanovo izjavo iz leta 88 ob priliki Roške: "Ti fantje pri Radiu Študent, *Tribuni* in *Katedri* mislijo, da delajo revolucijo." Seveda so oni samo mislili, da delajo revolucijo, kajti **v resnici je Kučanov klan delal kontrarevolucijo.** Kučan večkrat posredno oznani resnico, le če jo hočemo z logiko razumeti.

Demosova - **Peterletova** vlada, kljub zahtevam nekaterih Demosovih poslancev, ni suspendirala Markovičeve (in Šinigojeve) zakonodaje, zato štejem Lojzeta Peterleta in vse vodilne politike Demosa (sem ne štejem padalcev KK v Demosu), ki se niso ustrezno bojevali proti Markovičevi zakonodaji, za **kolaboracioniste** nekdanje partijske novokapitalistične elite oziroma KK. Noben izgovor Peterleta ne odveže popolne odgovornosti, da ni zares poskušal preprečiti nedemokratske in popačene oblike kapitalizma, ampak je mešetaril po znani formuli: mi vam dovolimo lastninjenje po Markoviču, vi nam denacionalizacijo. To je politična trgovina in korupcija! Zaradi relativno upravičenega interesa denacionalizacijskega lobija (Cerkve, emigracije in drugih razlaščencev) je tako kot tudi drugi pomembni demosovci Ivan Pučnik, Franc Zagožen, Ludvik Toplak itd. (padalcev in agentov KK ne štejem) privolil v nepravilno razlaščanje državljanov in tudi večine svojih volilcev. V tem je največji greh vodilnih demosovcev ali/in pomladnikov: *prodali so ljudstvo - demos!*

In če sedaj v časovni oddaljenosti (po bitki smo vsi generali) ocenjujem, ali je večja prevara Zmaga Jelinčiča ali Lojzeta Peterleta, ugotavljam, da je Peterletova prevara bistveno večja od Jelinčičeve. Jelinčič je bil iz nasprotnega tabora in je normalno, da nas je prevaral, pa še hitro se je pustil odkriti. Toda neprimerno hujša stvar je, ko te izda (proda) voditelj iz tvojega tabora! To bo treba v našem taboru javno še temeljito obdelati. Zaradi posledic (divja privatizacija) je Peterletova izdaja

ljudstva oziroma Demosovih volilcev po svoji teži še vedno večja izdaja, kot je to sedanja kolaboracija obeh Podobnikov. Saj ni zatajil samo Peterle, zatajili so vsi tisti vodilni demosovci, ki se niso bojevali proti divji privatizaciji. Izneverili so se predvolilni obljudi Demosa, napisani v *Deklaraciji o slovenski samoodločbi*, ki je bila izdana januarja 90: “/.../ referendum, ki bo slovenskemu narodu omogočil določiti **naravo svoje države** v obliki nove ustave /.../”. Na plebiscitu smo se odločali o neodvisnosti države, kakšna bo ta država (naravo države, družbeni red) pa so nam stranke v skupščini v medsebojnem mešetarjenju preprosto podtaknile. Podtaknile so nam liberalni kapitalizem, tak kot pri nas dejansko je. Seveda, strankam pa je liberalni kapitalizem podtaknil KK. Demos je spravil množice v gibanje, domišljali smo si, da spreminjamo stvarnost in se osvobajamo. Prevaro potrjuje ravnanje večine Demosovih veljakov, ki so se vključili v delitev “vojnega plena” (službe, privilegiji, kariere, ugodnosti, malverzacije pri lastninjenju itd.). Kam naj štejem npr. Franceta Bučarja: ali med padalce KK ali med meščansko desnico? **Bučar je bil po funkciji tretji najpomembnejši funkcionar v državi v času osamosvajanja oziroma v času, ko bi morali razveljaviti Markovićevo zakonodajo.** Danes se v raznih intervjujih spreneveda, kot da on ni imel nič z divjim lastninjenjem. Tako je pri Okrogli mizi TVS 27.4.98 govoril približno takole: “Proces lastninjenja je povzročil razdelitev družbene lastnine, ki ne ustreza demokraciji. Novim lastnikom družbenega kapitala je problem kako legalizirati stvarno moč (moč lastnine), ki je nastala mimo ustave.” Kdaj in kako se je Bučar bojeval proti divjemu lastninjenju? Priče tistih zgodovinskih dogodkov povedo, da je podpiral lastninjenje po Mencingerju, to je po Markoviću. Tudi on je odločilno preprečil, da bi Demosova vlada začela odstavljati direktorje, poslušne KK. Očitno je, da je delal v interesu KK, kakšno zvezo ima z njimi oziroma kakšno vlogo ima, pa naj sam obrazloži.

V času naslednjih **Drnovškovih** vlad je večina v Državnem zboru sprejela spremembe in dopolnitve navedenih zakonov oziroma je sprejela nove zakone, ki so bili vsebinsko podobni Markovićevi in Šinigojevi kapitalistični zakonodaji. Zgodila se je popolna pravna *KONTINUITETA* iz Markovićeve v Drnovškovo zakonodajo. To je podlaga kontinuitete oblasti: isti ljudje so ostali na oblasti. Osamosvojitve je bila maska kontinuiteti, da bi ljudje imeli občutek, da se je nekaj velikega spremenilo. Nadomestni občutek! V tem smislu se tudi Demosove in pomladne stranke samozvano maskirajo kot diskontinuiteta, vendar so s kolaboracijo s KK omogočile kontinuiteto.

Formalni **preobrat iz samoupravnega socializma v kapitalizem** se je torej zgodil z Markovićevo zakonodajo leta 89 v socialistični Jugoslaviji pod vodstvom Zveze komunistov Jugoslavije oziroma v Sloveniji pod vodstvom Zveze komunistov Slovenije. Lahko bi razumeli izjave nekaterih politikov, pa tudi Kučana, da naj bi se kapitalizem (Kučan ga imenuje *tržno gospodarstvo* - inavguracijski govor, 22.12.97) uvedel z ustavnimi dopolnili k Ustavi Socialistične republike Slovenije, sprejetimi 27.9.89. Ta razlaga ne drži, kajti Ustava SRS je ostala socialistična še naprej (veljala je do 28.12.91), četudi so nekateri amandmaji uvajali kapitalistične kategorije. Kdor ne verjame, naj si to Ustavo SRS in amandmaje iz leta 89 prebere.

Logična je ugotovitev, da se je notranji krog partijsko-udbovske nomenklature skrivoma odločil za kapitalizem oziroma za spremembo družbenega reda verjetno kmalu po smrti Josipa Broza - Tita leta 80 ali kasneje leta 86, ko so, po dogovoru med predsednikom ZDA in papežem, zahodne razvite kapitalistične države prenehale kreditirati komunistične režime. To, da je vladajoča elita bila že pred letom 89 odločena vpeljati kapitalizem, dokazuje tudi poteza, da so svoje najboljše kadre, ki so bili ali so še njihovi glavni strokovnjaki pri uvajanju kapitalizma (Tone Rop, Mira Puc, Uroš Korže, Nina Plavšak, Draško Veselinovič itd.), “pravočasno”, pred letom 89, poslali v Združene države Amerike na študij vseh trikov kapitalizma.

Andrej Aplenc v svoji knjigi *Prodaja Slovenije* govori o “Riglovem (Peter Rigl) načrtu” in “Riglovi revoluciji”. Toda to, kar on obravnava, je lahko le del načrta KK in (kontra)revolucije KK.

Tudi pred odločitvijo za vnovično uvedbo (restavracijo) izkoriščevalskega kapitalizma vsebina razmerja notranjega kroga partijsko-udbovske nomenklature do družbenega in državnega premoženja ni bila socializem, ampak bi jo označil za prikriti fevdalizem ali prikriti mafijski odnos. Socializem je bil le njihova krinka in metoda obvladovanja večine državljanov. **Kot imamo kontinuiteto oblasti politične mafije, tako imamo kontinuiteto enoumja na drugi način: prej je bilo obvezno malikovanje socializma, sedaj je obvezno malikovanje kapitalizma.** Kot je bilo prej skoraj grešno (kaznivo) zavzemati se za parlamentarno demokracijo, privatno lastnino in kapitalizem, tako je sedaj na drugačen način za nemogoče ožigosano zavzemanje za socializem in tudi pravo socialno državo. Lahko se nekomu zgodi, da isti človek, ki je prej zaničeval kapitalizem in parlamentarno demokracijo, sedaj zaničuje socializem. Pa tudi nekateri “biriči” socializma so postali “valpti” tržnega gospodarstva. Imamo torej kontinuiteto oblasti mafije in enoumja, ne pa socializma ali komunizma.

2. poglavje

UVEDBA IZKORIŠČEVALSKEGA KAPITALIZMA V SLOVENIJI JE PROTIUSTAVNA IN NEDEMOKRATIČNA TER JE PREVARA SLOVENSKEGA NARODA

Ni sprejemljiva legalnost in legitimnost postopka, ki se je, kot je videti, zgodil takole:

- a) v enopartijskem socialističnem sistemu SFRJ notranji krog udbomafije (UM) sprejme sklep o uvedbi kapitalizma;
- b) ta sklep nato formalno v prikriti obliki sprejme ZKJ (tudi ZKS) in njeno članstvo (ki pač večinoma ne ve, za kaj gre) (mogoče te faze sploh ni bilo);
- c) strokovnjaki UM pripravijo temeljno kapitalistično zakonodajo;
- č) Markovičeva vlada, sestavljena večinoma iz članov UM, predlaga to zakonodajo zvezni skupščini;
- d) delegati zvezne in republiških skupščin, izvoljeni na nedemokratičnih volitvah in večinoma člani ZK, sprejmejo Markovičevo kapitalistično zakonodajo!

Markovičeva zakonodaja je bila v nasprotju s socialistično Ustavo SFRJ in socialističnimi ustavami Republik, tudi z Ustavo SRS, torej je bila protiustavna že pri svojem nastanku. **Uvedba kapitalizma je bila očitno protiustavna.** Veljavna Ustava SRS je temeljila na socialistični revoluciji, socialističnih samoupravnih odnosih, varstvu socialističnega samoupravnega sistema. Celo v amandmajih 89 je na primer navedeno, "da socialistična družbena ureditev SRS temelji na oblasti delavskega razreda, da odnosi med ljudmi v tej ureditvi izključujejo vsako obliko sistema izkoriščanja človeka, da je nedotakljiva podlaga človekovega položaja družbena lastnina produkcijskih sredstev, osvoboditev dela z odpravljanjem nasprotja med delom in kapitalom, pravica do samoupravljanja, soupravljanja ali do sodelovanja v upravljanju v podjetjih in drugih gospodarskih subjektih in v organizacijah v družbeni, zasebni in mešani lastnini," itd. Po Ustavi SRS je socializem (formalno, pravno) veljal do sprejetja nove Ustave Republike Slovenije 28.12.91. **Amandmaji iz leta 89. še niso uvajali kapitalizma!**

Ker je bil veljavni ustavni (družbeni) red samoupravni socializem, ki ga je postavila Komunistična partija, je bil v Sloveniji, moralno gledano, prvi odgovorni za obrambo tega ustavnega reda predsednik predsedstva CK ZKS: do 22.12.89 Milan Kučan in za njim Ciril Ribičič do sprejetja nove ustave decembra

91. To, da se je ZKS preimenovala v SDP, ne spremeni odgovornosti; SDP je bila dedinja ZKS in bi morala braniti svojo prejšnjo politiko vsaj v okviru ustave.

Nadalje bi veljavni ustavni red oziroma družbeni red po Ustavi SRS morali po službeni dolžnosti braniti:

- a) predsedstvo SRS s predsednikom predsedstva na čelu (Janez Stanovnik do maja 90 in za njim Milan Kučan do sprejetja nove Ustave RS decembra 91),
- b) skupščina SRS (kasneje RS) s predsednikom skupščine na čelu (Miran Potrč do maja 90 in za njim France Bučar do sprejetja nove Ustave RS decembra 91),
- c) Ustavno sodišče RS s predsednikom US na čelu (Stane Markič do decembra 90, za njim kot vršilec dolžnosti Janko Česnik do aprila 91 in za njim Peter Jambrek do sprejetja nove Ustave RS decembra 91),
- č) vlada (izvršni svet) s predsednikom na čelu (Dušan Šinigoj do maja 90 in za njim Lojze Peterle do sprejetja nove Ustave RS decembra 91).

Kdor bi tedaj imel oziroma prevzel oblast, bi lahko Kučana, pa še ostale odgovorne zraven, upravičeno obtožil, da niso branili ustavnega reda, ali nekatere, tiste, ki so imeli dejansko oblast, celó, da so rušili ustavni red. **To je tudi še danes možno storiti za nazaj.** Tudi ta primer kaže, da je bistvena oblast, ne pravo. Oblast ima, kdor obvladuje politično sceno oziroma naklonjenost večine volilcev in volilk ob pomoči medijskega (ali drugačnega) obvladovanja javnega mnenja ter vodi oziroma usmerja represivne državne organe: policijo, vojsko in sodstvo. Pravo služi trenutni oblasti. Glorificiranje pravne države je le eno od propagandnih sredstev za zavajanje javnosti. Socialistična ustava ni imela, sama na sebi, nobene moči, KK je mimo nje v Sloveniji uvajal kapitalizem. Politično odgovornost, ker niso branili ustavnega reda samoupravnega socializma, imajo tudi: vodstvo Svobodnih sindikatov z Dušanom Semoličem na čelu, vodstvo nekdanje SZDL s pokojnim Jožetom Smoletom na čelu, vodstvo Socialistične stranke (dedinje SZDL) z Viktorjem Žakljem na čelu in vodstvo ZSMS z Jožefom Školčem na čelu. **Ker niso branili socializma, so očitno sodelovali pri uvajanju kapitalizma.**

V skladu z logiko prava, **kapitalizma ne moreš uvajati, dokler še velja socializem. Kapitalizma ne more demokratično uvajati komunistična stranka oziroma njena enostrankarska skupščina.** Zvezna in republiške skupščine bi morale sprejeti zakonodajo: o javni razpravi, z referendumom o spremembi družbenega reda, o političnih strankah in o večstrankarskih volitvah v ustavodajno skupščino, kjer bi demokratično sprejeli novo kapitalistično ustavo (ali pa je ne bi sprejeli) in na njeni osnovi kasneje kapitalistično zakonodajo oziroma zakonodajo o privatizaciji. Torej, v Jugoslaviji in v Sloveniji **je bil kapitalizem znova uveden nedemokratično.**

Kaj pa tedanje Ustavno sodišče, ustavni sodniki in sestavljalci nove ustave? Ali ti niso vedeli, da je uvajanje kapitalizma protiustavno? Zakaj niso sprožili ustavnega spora?! Po 410. členu Ustave SRS, ki je veljala do konca leta 91, je bilo Ustavno sodišče SRS dolžno skrbeti za ustavnost in zakonitost, opozoriti na protiustavnost

določil in zakonov ter zahtevati ustrezne ukrepe za odpravo protiuustavnosti. Zakaj takratno Ustavno sodišče ni ukrepalo?! Naj to nekdo razišče in napiše knjigo!

Po prvih demokratičnih volitvah leta 1990 bi morala skupščina Republike Slovenije na pobudo Demosove koalicije ali na predlog Demosove vlade (ali koga drugega) ugotoviti protiuustavnost, protizakonitost in nedemokratičnost Markovičeve zakonodaje, jo razveljaviti, kakor tudi razveljaviti vse lastninjenje po tej zakonodaji in začeti postopek demokratične uvedbe kapitalizma ter lastninjenja: javna razprava, referendum (lahko hkrati s plebiscitom), nova ustava, na njeni podlagi natančno določen postopek lastninjenja, z ustreznim nadzorom, brez špekulacij in kraj. Vse to je bilo mogoče narediti. Če ne prej, bi to lahko storili hkrati z razglasitvijo samostojnosti 25.6.1991. Toda **Demosovi in pomladni** politiki so kolaborirali s Kučanovim klanom in pomagali pri nadaljevanju protiuustavnega in nedemokratičnega uvajanja kapitalizma.

Pa “pustimo pri miru” jugoslovansko in slovensko socialistično ustavo in naj nas skrbi le slovenski narod! **Vnovična uvedba kapitalizma** oziroma sedanje oblike kapitalizma v Sloveniji brez odločanja slovenskega naroda **je v nasprotju s pravico (slovenskega) naroda do samoodločbe**. Sprememba družbenega reda je prevelika zadeva, da bi o tem namesto naroda odločala samozvana elita. Od družbene ureditve je odvisen obstoj slovenskega naroda, zato bi morale Slovenke in Slovenci razpravljati in sami odločati, kakšno ureditev hočejo oziroma kakšna ureditev bo najbolj koristna za obstoj slovenskega naroda. **Vnovična uvedba kapitalizma v Sloveniji** brez odločanja slovenskega naroda **je prevara slovenskega naroda**. Seveda bi se slovenski narod lahko na referendumu odločil za kapitalizem, ki bi se izkazal za slabega, toda to bi pomenilo, da se lahko na novem referendumu odloči za zamenjavo tega kapitalizma z nečim boljšim.

Kučan je večkrat v javnih nastopih zatrdil, da se je slovenski narod tudi na plebiscitu (23.12.1990) odločil za tržno gospodarstvo in s tem za kapitalizem, ki ga imamo. Pri nas je oznaka *tržno gospodarstvo* maskirni sinonim za kapitalizem, ki ga imamo. Zadnjič je to storil v inavguracijskem govoru 22.12.97 z besedami: “/S/ Plebiscitom smo zastavili /.../ program /.../ tržnega gospodarstva.” Pa pogledjmo tisti del besedila *Izjave o dobrih namerah* (Pripis 2017: [Zakon o plebiscitu o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije](#)) Ur. l. RS, 44/90, predplebiscitna izjava, ki bi se lahko nanašal na družbeno-ekonomsko ureditev: “/.../ naj Slovenija končno in dejansko postane suverena, demokratična, pravna in socialna država. Temeljila bo na človekovih svoboščinah, delu in podjetništvu, na socialni pravičnosti in varnosti za vse, /.../ ustvarjala lasten gospodarski sistem, vodila svojo ekonomsko politiko.” Niti besedice o lastninjenju in kapitalizmu! Pridevniki “demokratična, pravna, socialna” in samostalniki “svoboščine, podjetništvo, socialna pravičnost” ne predstavljajo ponudbe kapitalizma in divjega lastninjenja. **NA PLEBISCITU SE NISMO ODLOČALI ZA KAPITALIZEM!**

Tudi po preprosti logiki je nemogoče, da bi se večina Slovencev in Slovenk odločala za take spremembe, pri katerih bi bili sami oškodovani in oropani. Nasploh smo si želeli in pričakovali, da nam bo v prihodnji ureditvi, ki bo pač neke vrste kapitalizem, boljše in da bo privatizacija oziroma delitev družbenega premoženja pravična. Ker pa nam je vladajoča elita, to je KK ob pomoči kolaboracionistov meščanske desnice, *podtaknila* bistveno slabšo različico družbeno-ekonomske ureditve, kot smo pričakovali, imamo vso pravico in vse možnosti **z vsemi razpoložljivimi političnimi sredstvi razveljaviti njihovo uvedbo kapitalizma**. Seveda moramo obenem demokratično pripraviti boljšo različico družbeno-ekonomske ureditve. Tedaj, ko bo večina volilcev za to, bomo *družbeni preobrat* tudi uresničili.

3. poglavje:

UVEDBA IZKORIŠČEVALSKEGA KAPITALIZMA V SLOVENIJI JE PREVARA TISTIH, KI SMO VERJELI V SOCIALIZEM IN SLOVENSKO POMLAD

Vsi, ki so bili člani ali funkcionarji Partije, funkcionarji organizacije socialistične mladine ali socialistične zveze in ki so danes kapitalisti ali njihovi pomagači ali zagovorniki kapitalizma (gotovo so za to nagrajeni), so v vladajoče "stranke" ZKS, ZSMS in SZDL vstopili zaradi osebnih koristi, da bi se s tem okoristili, ne pa zaradi socialističnega ali komunističnega prepričanja. To je prevara tistih članov teh strank, ki so resnično verjeli v socializem in vanj verjamejo še danes, kar je dokazano le, če temu ustrezno živijo in delajo. Poleg tega je to prevara tudi tistih, ki nikoli nismo bili člani oziroma funkcionarji teh strank, vendar smo bolj ali manj verjeli v socializem in socialistično samoupravljanje ter se z njim bolj ali manj identificirali. Takih pa nas je več kot polovica tistih, ki smo socializem in samoupravljanje doživeli.

Nek deklariran komunist, ki je tudi v resnici komunist, se lahko spremeni v socialista ali naprej v socialdemokrata ali neko drugo različico socialista, npr. krščanskega ali narodnega socialista. Vse ostale levitve pa so dokaz o njegovi prevari (goljufiji, laži). Prevara (goljufija, laž) nekdanjega deklariranega komuniste ali socialista je dokazana, če je danes kapitalist ali pomagač kapitalistov ali zagovornik kapitalistov oziroma kapitalizma. Kaj bi o slovenskem škofu dejali, če bi začel razlagati, da Boga ni, da je vera opij za ljudstvo in da Cerkev izkorišča vernike? **Prevarant, goljuf, lažnik!** Isto bi moji volilci rekli o meni, če bi predlagal, naj v Slovenijo sprejmemo sto tisoč beguncev iz Afrike - in jim damo državljanstvo.

Kaj so potemtaka Kučan in vsi drugi nekoč deklarirani komunisti, ki so se lažno izdajali za komuniste, socialiste in ki so danes kapitalisti ali njihovi pomagači ali zagovorniki kapitalizma? Prevarali so poštene strankarske tovariše, delavski razred in vse nepartijce, ki smo bolj ali manj verjeli v socializem! Kučan ni le danes najbolj avtoritativen zagovornik kapitalizma, ampak je bil tudi glavni zakulisni igralec pri protiuustavni, nedemokratski in protinarodni uvedbi kapitalizma v Sloveniji. To je **politična goljufija**, on pa je **politični goljuf**.

V prejšnjem sistemu so se Kučan in njegovi jasno deklarirali za komuniste in za socializem. Poglejmo nekaj **Kučanovih izjav** te vrste:

a) glasilo *Delavska enotnost*, 17.4.87, iz referata na posvetovanju o izročilu Čebin: "Našo podporo lahko dobijo le tisti predlogi/, ki zagotavljajo krepitev /.../ socialistične perspektive. /.../ Komunisti moramo imeti iniciativo/, Brez tega bo usoda socializma in naroda v rokah drugih sil in druge ideje! Da je človek komunist, mora dokazati s svojim delom, vedenjem, opredeljevanjem";

b) časopis *Delo*, 17.3.88, iz govora na programski seji mestne konference ZKS Ljubljana: "/Za/ socialistično federativno Jugoslavijo, ki bo omogočala in izražala socialistični samoupravni karakter družbenoekonomskih odnosov/, moramo imeti komunisti iniciativo /.../ za bodočnost socialistične ideje. /.../ Branim pravico slovenskih komunistov, da /.../ sodelujejo pri oblikovanju razvojne usmeritve bodoče slovenske socialistične družbe";

c) glasilo *Komunist*, 22.4.88, iz referata na konferenci ZKS: "/V/ samoupravnih družbeno ekonomskih odnosih /je/ delavec dvakrat lastnik: lastnik svoje delovne sile in lastnik družbenega kapitala. To mu daje pravico odločanja o pogojih in rezultatih dela. /.../ Mi ne želimo /.../ liberalnega kapitalizma ."

Kučan je imel javne govore za socializem tedaj, ko je v tajnosti pripadal notranjemu krogu UM, v katerem je tudi on razpravljajl o pripravah in uvedbi liberalnega kapitalizma. To je politična goljufija (pripis M. Poljšak: Danes - 2017 - teh izjav na spletu ne najdete):

Na [Spomeniku revolucije](#), postavljenem maja 1975 na Trgu revolucije (sedaj: Trg Republike) v Ljubljani, je besedilo iz uvoda v Ustavo SRS 1974, ki je veljala do 28.12.91: "V ustavo smo zapisali, da so delavci, kmetje in delovna inteligenca ter vsi napredni ljudje Slovenije, združeni v vseljudsko organizacijo Osvobodilne fronte, s Komunistično partijo na čelu, s svojim bojem v narodnoosvobodilni vojni in socialistični revoluciji zrušili stari družbeni red, ki je temeljil na izkoriščanju, političnem zatiranju in nacionalni neenakopravnosti, in začeli ustvarjati družbo, v kateri bosta človek in njegovo delo osvobodjena izkoriščanja in samovolje in v kateri bodo ustvarjeni pogoji za svoboden in vsestranski razvoj slovenskega naroda."

KOMUNISTIČNA PARTIJA JE Z REVOLUCIJO ZRUŠILA IZKORIŠČEVALSKI DRUŽBENI RED - KAPITALIZEM, ZVEZA KOMUNISTOV S KUČANOM NA ČELU PA JE S PREVARO VNOVIČ UVEDLA IZKORIŠČEVALSKI DRUŽBENI RED - KAPITALIZEM. KU ČA

NOV KLAN JE V SLOVENIJI OČITNO IZVEDEL KONTRAREVOLUCIJO. Druge logike ni!

Sicer se Kučan in njegovi danes v govorih večinoma sprenevedajo, kot da nimajo skoraj nič opravka s kapitalizmom, da je pač ta prišel nekako sam od sebe z demokracijo in osamosvojitvijo. Po drugi strani pa Lojze Peterle in marsikateri politiki Demosa nekako priznavajo, kot da so uvedli kapitalizem in so zraven na to še malo ponosni. Ali vedo, kakšno škodo so s tem naredili Demosu, Slovenski pomladi, slovenskemu narodu in kakšno korist delajo KK? Ali pa je to njim določena igra kolaboracionistov KK, za katero so nagrajeni?! Bo kar držalo, da je UM poslala svoje *padalce* za ustanavljanje ali sodelovanje pri ustanavljanju Demosovih strank in so ji le-te služile kot maska, poskusni zajček in grešni kozel pri uresničevanju njene politike. Še sedaj - leta 98 - **večina volilcev v Sloveniji misli, da so kapitalizem in druge novosti uvedli Lojze Peterle, Janez Janša in drugi pomladniki, ne pa Kučan in njegov klan. To je v sedanjem obdobju glavna prevara slovenskega političnega prizorišča, v kateri pomladniki na žalost sodelujejo. Opravljajo umazan posel za KK. Volilci Demosa si nikoli nismo želeli spremembe na slabše in nismo glasovali za roparski kapitalizem, ki nas je oškodoval. Zato je uvedba sedanjega kapitalizma v Sloveniji tudi prevara tistih, ki smo verjeli v slovensko pomlad.** V tem je tudi pojasnilo za nadaljnji neuspeh Demosa in Pomladi. Zakaj *pomladniki* jasno ne razčistijo podrobnosti uvedbe kapitalizma in kriminala pri lastninjenju? Zaradi svoje *kolaboracije*! Pač pa raje zavajajo, spuščajo meglo, maskirajo glavne probleme s stranskimi, npr. z lustracijo, da volilci ne bi spoznali njihove kolaboracije.

Zakaj je Peterle za kapitalizem? S tem, ko ni za krščanski socializem, je prav tak, kot si ga želi KK. Prikriti agenti KK v SKD skrbijo, da je izločena možnost za pojav politike krščanskega socializma, ker bi ta bila lahko ena zmagovalnih idej nad kapitalizmom KK. Pri tem Franca Miklavčiča, predsednika KSU, nimam za krščanskega socialista, ker ne vidim, da bi se za te ideje resno bojeval.

Kako naj obračunamo s **politično goljufijo**, ki je seveda povezana z materialno ali ekonomsko goljufijo? V sedanji slovenski družbi se lažni demokrati in liberalci ("svobodoljubi") vedejo, kot da je politična goljufija popolnoma normalna stvar demokracije, del sistema in da naj pač goljufe, po želji, kaznujejo volilci na volitvah z neizvolitvijo. Kako mila kazen za velike lopovščine! Po mojem je treba vsaj največje politične goljufije kaznovati na sodišču, seveda moramo prej priti na oblast in, če je potrebno, ustrezno preurediti zakonodajo, tožilstvo, sodstvo. Če goljufija kraljuje, to ni zdrava družba. Goljufijo je treba vsaj moralno kaznovati, npr. z odvzemom pasivne in aktivne volilne pravice! Oblast mora slediti načelu Božje pravičnosti: Bog je pravičen sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje. Sicer ni možno graditi niti "Božjega kraljestva", niti socialne ali socialistične družbe, niti narodnega bratstva, niti obstoja malega naroda.

Jaz sem kot nadzorovan in preganjan protidržavni element v študentskih letih ter kasneje bil proti diktaturi Partije, proti privilegijem partijcev, nikoli pa nisem napadal socializma ali samoupravnega socializma in samoupravljanja, ampak sem s tem poskušal živeti. Npr. jeseni 66 v pismu Jožetu Smoletu, takratnemu uredniku *Dela*, sem pisal tudi naslednje: "Zdi se mi, da gre za odpravo srednjeveških odnosov, ki bi jih nekateri hoteli vtihotapiti pod rdečo zastavo. A nimajo komunisti pri nas privilegiran položaj? Privilegij je srednji vek. A nimajo komunisti vse prav in ni treba niti enega lista, ki bi jim direktno in brezobzirno očital napake? /.../ Odgovorite na vprašanje, zakaj je toliko korupcije v Jugoslaviji. 80 % korumpirancev je v ZKJ. /.../ Zakaj ni politične enakopravnosti? Zakaj ni svobode organiziranja in zbiranja? /.../ Kdo je potem /.../ sovražnik komunizma?" Očitno se mi je že tedaj "svitalo", da so (nekateri) člani Partije sovražniki komunizma. To pismo je bilo poleg drugih obtožb predmet sodnega procesa proti meni leta 67.

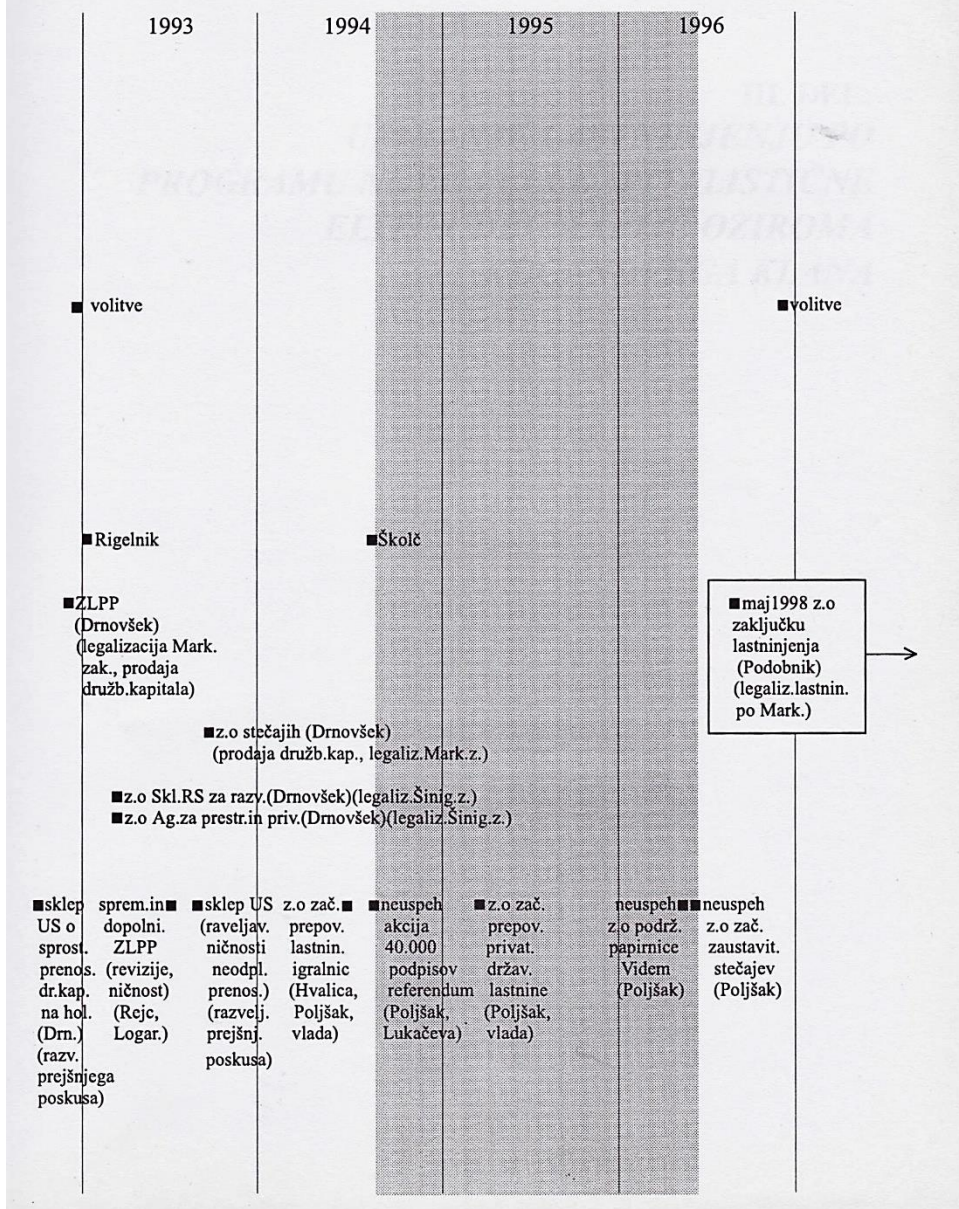
Še primer nekaterih mojih "socialističnih" idej, kot so bile na pomlad leta 72 napisane v skrivnem osnutku *Programa skupnostnega gibanja revolucionarnih narodnjakov*: politična ureditev - samoupravljanje, demokracija; socialna in gospodarska ureditev - socializirana družba, samoupravljanje kot baza gospodarski revoluciji. Iz obdobja po prestani zaporni kazni leta 73 nimam nobenega "dokumenta" o mojih stališčih do socializma in kapitalizma. Imam pa dokumente iz časa uvedbe večstrankarstva, ki odlično pričajo o mojem prepričanju, tudi za nazaj. Za primer navajam nekatera moja stališča iz *Razmišljanja ob tezah gospoda Toneta Peršaka: Vprašanje o politični identiteti in strategiji SDZ* (Slovenska demokratska zveza - moja prva stranka; razmišljanje je bilo napisano in poslano 4.2.91 ter kasneje obravnavano na SDZ): "Znanju, ustvarjalnosti in delu čast in oblast. Lastništvo, lastnina, kapital morajo igrati manj pomembno vlogo. V prejšnjem režimu je vladala politika in strahovlada nad delom. Delo ni vladalo. Socializma in samoupravljanja v glavnem ni bilo. /.../ Lastnina bi se morala čimbolj ujemati z delom na tej lastnini. (Tovarne inženirjem in delavcem, zemljo kmetom.) Jaz gledam na položaj lastnika oziroma na lastništvo kot na nujno zlo, na katerega moramo paziti, da ne prevlada nad znanjem in delom, ki vse ustvarjata. Če pa SDZ zagovarja svetost lastnine in kapitala, potem je to kapitalistična stranka in ne narodnjaška stranka in jaz ne spadam v njo." Zaradi svojih stališč sem tedaj imel kot vodja občinskega odbora SDZ v Ajdovščini polemiko s Peršakom in Igorjem Omerzo.

ČASOVNA PREGLEDNICA POMEMBNEJŠIH STANJ IN DOGODKOV PRI VNOVIČNI UVEDBI KAPITALIZMA

ČASOVNA PREGLEDNICA POMEMBNEJŠIH STANJ IN

leto	1989	1990	1991	1992
<i>veljavna Ustava</i>	■ Ustava SRS	■ amandmaji-Ustava RS (še vedno socialistična)	■ Tem.ust. list.o sam. in neodv.	■ nova Ustava RS (nesoc.)
<i>družb.red po Ustavi</i>	■ socializem (socialistično samoupravljanje)			■ kapitalizem (nemesto socialne var- izkoriščevalska- liberalni kapitalizem)
<i>pomembni dogodki</i>		■ prve demok. volitve	■ plebiscit ■ osamosvojitve	■ padec Dem.vl.
<i>politični sistem</i>	■ enostrankarski (nedemokratičen)	■ večstrankarski (demokratičen)		
<i>predsednik preds.SRS oz.predsednik Repub.</i>	■ Stanovnik	■ Kučan		
<i>predsednik vlade</i>	■ Šinigoj	■ Peterle		■ Drnovšek
<i>preds.skupšč.,DZ</i>	■ Potrč	■ Bučar		
<i>kapitalistični zakoni</i>	■ z.o podjetjih (Marković) (prenos družb. kapitala na bypass in hold.)	■ z.o družb.kapitalu (Marković) (prodaja družb.kapitala)		
		■ z.o stečajih (Mark.)(prodaja družb.kap.)		
		■ z.o Skl.RS za razv.(Šinig.)		
		■ z.o Ag.za prestr.in priv.(Šinig.)		
		■ z.o tajnosti os.podatkov(Šinig.)		
<i>poskusi zaustavitve lastninjenja po Markoviću</i>			■ neuspešen predlog vladi z.o podrž. družb.last. (Rejc)	■ sklep US o zadržanju prenosov družb.kapit. (Rejc)

DOGODKOV PRI VNOVIČNI UVEDBI KAPITALIZMA V SLOVENIJI

III. DEL UPIRANJE LASTNINJENJU PO PROGRAMU NOVE VELEKAPITALISTIČNE ELITE UDBOMAFIJE OZIROMA KUČANOVEGA KLANA

1. poglavje:

KAKO BI PRIVATIZACIJA DRUŽBENE LASTNINE MORALA POTEKATI?

Demosova vlada bi morala najprej:

- a) *Z RAZVELJAVITVIJO MARKOVIČEVE ZAKONODAJE* in na njeni podlagi izpeljanih zakonov ter lastninjenja,
- b) *Z ODPRAVO OŠKODOVANJ*, ki so se nasploh nelegalno zgodila (razne špekulacije, malverzacije, kraje, odliv kapitala v tujino), in
- c) *Z UGOTOVITVIJO SLOVENSKEGA DRUŽBENEGA KAPITALA V TUJINI POVRNITI ODTUJENO DRUŽBENO IN DRŽAVNO LASTNINO V PRVOTNO STANJE*.

Z ustreznimi ukrepi bi morali v celoti preprečiti kakršnekoli malverzacije, špekulacije, kraje, odtujitve in podobno od začetka do konca privatizacije. Opisana razveljavitev vključuje tudi prodaje in stečaje. Do konca privatizacije ne bi smelo biti nobenega stečaja, prodaje delov ali celotnih podjetij ali delnic podjetij, ki so bila v družbeni lasti.

Družbena lastnina je socialistična kategorija, zato ne more iti v stečaj ali biti privatizirana s prodajo. Družbena lastnina se lahko pošteno privatizira le tako, da se razdeli tistim, ki so jo ustvarjali: zaposlenim in drugim državljanom, ali pa se podržavi.

Za boljše razumevanje poštenosti privatizacije se mi zdi dobro ta postopek primerjati z dedovanjem. Pri dedovanju se mora čimprej izpeljati predpisani postopek, ki je delitev, in vmes ne sme biti nobene špekulacije z dediščino. Dediščina se v postopku dedovanja ne sme spreminjati, saj npr. ne sme nihče prodati dela dediščine za desetodstotno vrednost. Pri dediščini vsi enako po deležih dedujejo in navadno ni razloga, da bi se kdo odpovedal svojemu deležu z nekim dogovorom, kar je sicer možno. Dogovor pri dedovanju, ki spreminja delitev po logiki in pravi, bi bil lahko vzorec za analogijo pri privatizaciji, kjer je *Zakon o*

lastninskem preoblikovanju podjetij lažni dogovor, da se večina odpove svojemu deležu družbene lastnine. Zakon je lažen zato, ker se prizadeti zaposleni in drugi državljani niso nikoli odpovedali svojemu deležu, ampak so proti njihovim interesom zanje to storili poslanci v skupščini oziroma državnem zboru. Tudi to je prevara. **Zakon o lastninskem preoblikovanju podjetij (ZLPP) je goljufija; je lažni in vsiljeni dogovor o odpovedi (dednih) deležev družbene lastnine.**

Časovni model postopkov pri dedovanju je prav tako prava primerjava časovnemu poteku privatizacije. Točno se ve npr. datum smrti očeta - gospodarja, vmes je postopek dedovanja in potem je datum, ko je dedščina razdeljena, otroci pa postanejo lastniki vsak svojega deleža. Določen bi moral biti datum, ko se konča samoupravni socializem in družbena lastnina ter se začne prehodno obdobje privatizacije. Kateri je bil ta datum v slovenski praksi? Datum sprejetja Markovićeve zakonodaje, in ne datum sprejetja *Zakona o lastninskem preoblikovanju podjetij - ZLPP*, 11.11.92. (Ur. l. RS, 55/92, 5.12.92). Štiri leta je trajalo "lastninjenje pred lastninjenjem", to je lastninjenje po Markoviću! Prehodno obdobje privatizacije bi moralo biti čimkrajše, npr. eno leto ali največ dve leti. Saj ZLPP je imel določen rok lastninjenja dve leti. Vendar je lastninjenje potekalo prepočasi, nepravilno, v večini primerov ni potekalo po ZLPP, nastala je *certifikatska luknja*. Tako so lastninjenje podaljševali, da še sedaj, sredi leta 1998, to je po petih letih in pol po sprejetju ZLPP, ni končano in tudi 2.4.98 sprejeti *Zakon o zaključku lastninjenja in privatizaciji pravnih oseb v lasti Slovenske razvojne družbe* (Ur. l. RS, 30/98, 16.4.98) dejansko ni zaključek lastninjenja, ampak je "skrupucalo" in ne popravlja nepravilnega lastninjenja.

Nesprejemljiv je način privatizacije z odkupom ali prodajo delnic, razen za certifikate, kar pa ni prodaja, ampak dejansko razdelitev. Načelno se družbena lastnina razdeli ali delno podržavi. Da pa država prodaja delnice podjetja delavcem, ki so to podjetje ustvarili, je moralno in politično nesprejemljivo. Država naj pride do denarja z davki, ne pa s prodajo družbene ali državne lastnine. Tudi nisem prepričan, ali je dobro, da se je družbena lastnina delno podržavila v Pokojninski in Odškodninski sklad. Če pa je to ustrezno oziroma v redu, potem delnice v lasti države ne bi smele biti na razpolago za prodajo, ampak predvsem sredstvo kontrole in vpliva države nad poslovanjem podjetij, in to za dobro poslovanje podjetij.

Pooblaščenke investicijske družbe so novi, od lastnikov certifikatov odtujeni centri moči, novi monopoli, novi instrumenti manipulacije in ne spadajo v družbeno ureditev niti ljudskega kapitalizma niti narodnega in krščanskega socializma. Lastnina naj bo resnično čimbolj razdeljena med ljudmi. Nesprejemljivo je tudi v privatizacijski zakonodaji izumiti tak *Sklad za razvoj*, ki v praksi prodaja podjetja za daleč podcenjeno vrednost prijateljem KK in pogosto niti ne nadzoruje plačila te zmanjšane cene. Vse te umetne tvorbe ne spadajo v sistem poštene privatizacije.

2. poglavje:

REJC JE POSKUŠAL RAZVELJAVITI MARKOVIČEVE NEODPLAČNE PRENOSE

Danilo Slivnik je v knjigi *Kučanov klan* Izidorja Rejca označil za pridruženega člana KK. Komentiram Slivnikove argumente za to oznako.

a) Prvi argument: "Rejc se obnaša tako, kot zahteva Kučanov lobi."

S tako pavšalno ugotovitvijo bi lahko Slivnik še lažje obtožil svojega prijatelja Janeza Janšo, ki dolgoletni boj proti Milanu Kučanu vodi tako, da vedno izgublja, ker vedno znova po nepotrebnem prihaja v javnost s protikomunističnimi temami, ki jih propagandna protiigra KK nujno potrebuje in uporabi. Lažje bi Janšo obtožil zato, ker je v svoji stranki SDS že štiri leta predsednik, Rejc pa se mora ves čas podrežati razmeram, ki mu jih ustvarja njegov strankarski predsednik Lojze Peterle, v teh razmerah pa je "reševal, kar se rešiti da", kakorje vedel in mogel.

b) Drugi argument: "Rejc je pri tem, ko se je ukvarjal s financami oziroma priskrbel denar za SKD (pa tudi za časopis *Slovenec*), prišel v stik z direktorji iz vrst KK in je dobil denar." (Moja pripomba: toliko, kolikor mu ga je Kučanov štab indirektno odobril.)

Zanesljivo je bila za Rejca nevarna igra, ko je z dobrikanjem nasprotniku izpulil nujna sredstva za trenutno preživetje svojih. Ali Slivnik presoja, da je bilo od tega delovanja več škode kot koristi za našo stran? Take stvari lahko sodiš šele pozneje. Prepričan pa sem, da Rejc ni delal z namenom koristiti KK, ampak svojim. Če Slivnik kritično obsoja Rejčevo kolaboracijo, bi moral enako kritično obsojati npr. kolaboracijo Jožeta Pučnika, ki zaradi "čudnih" (!?) razlogov ni uveljavil svoje "komande" kot vodja Demosa; ki ni poskusil poiskati in ustoličiti novega mandatarja iz vrst Demosa oziroma SKD; ki je hitro "skočil" v kolaboracijo s KK; ki je z delovanjem SDSS v Drnovškovi vladi ter z nenasprotovanjem lastninjenju po Markoviču izkazal pripadnost kapitalizmu, kar je ista politična vsebina, kot jo ima KK. Vendar Jožeta Pučnika Slivnik ne obsoja kot pridruženega člana KK. Slivnik bi moral razčistiti, zakaj in čemu je J. Pučnik zagovarjal lastninjenje po Mencingerju, torej po Markoviču in torej v interesu KK. Ej, to pa je usodna kolaboracija v interesu KK!

c) Tretji argument: "Rejc naj bi za protiuslugo finančni pomoči SKD (in *Slovencu*) bil kot predsednik parlamentarne Komisije za spremljanje in nadzor lastninskega preoblikovanja družbene lastnine (Privatizacijska komisija - KSNLPDL) štiri leta zelo nezainteresiran za nekatere probleme iz kupa poročil o gospodarskih malverzacijah in nezakoniti privatizaciji."

Bil sem član te komisije in res sem bil večkrat jezen na Izidorja Rejca ter ga včasih tudi sumil, ko sem ga v nekaterih primerih sodil tako kot Slivnik, da je nezainteresiran. Toda karkoli (predlog mnenja, amandma, zakon) je meni, Ivu

Hvalici ali komu iz SLS uspelo prodreti na komisiji ali zboru, se je to zgodilo s prikrito in izredno učinkovito Rejčevo podporo. Menim, da so Kučanovi že zdavnaj ugotovili, da Rejc ni obvladljiv, in ga zagadelj dali na stranski tir za predsednika Privatizacijske komisije (KSNLPDL). Pri vsaki zadevi, ki zanesljivo ni imela možnosti za uspeh, pa se Rejc ni izpostavljal in je raje hlinil nezainteresiranost, kot trdi Slivnik, ali je predlogu z naše strani celo nasprotoval. Tako je, po mojem, precej časa uspešno slepil nasprotnike o svoji lojalnosti politiki koalicije SKD - LDS. Če bi radikalno, strogo načelno in tako rekoč nepremišljeno nasprotoval politiki KK, bi ga prej ali slej odstavili tudi s predsedniškega mesta Privatizacijske komisije (KSNLPDL). Potem bi bilo naših majhnih uspehov še manj.

Ne vem, ali je politično oceno Izidorja Rejca Danilo Slivnik povzel po novinarju Janezu Markešu ali se je zgodilo obratno, kajti Markeš je še pred izidom knjige *Kučanov klan*, junija 96, v Magu z dne 24.4.96, št.17-18/96, objavil podobne ocene o Rejcu. Rejc lepo potrpi, molči, nadzoruje prizorišče in skrbno gradi priliko, kdaj bo ob pravem trenutku, prikrito, vendar odločno in resnično, posegel za dosego malega uspeha, za pravo stvar. Seveda ne nastopa demonstrativno, ni demagog, ne dela "showa" za politično uveljavitev sebe ali stranke, ne spušča balončkov. Zanj je pomembnejši dejanski kot navidezni učinek. Prazni demagogi in balončkarji so ponavadi tisti, ki ga "sovražijo". Seveda je tudi diplomat, dela kompromise celo z nasprotniki, da bi le kaj malega dosegel. Rejc je občasno kolaboriral s KK, vendar se je po moji presoji od Demosovih politikov še najbolj bojeval proti lastninjenju po Markovičevi zakonodaji, da bi čimvečji delež družbene lastnine dobilo ljudstvo. Zaradi tega mojega kriterija ga ne štejem za kolaboracionista KK ter še zdaleč ne za pridruženega člana KK. Rejc je bil v mojem poslanskem mandatu (92 - 96) glavni, čeprav neradikalni, povezovalac in igralec med skupinami ter posamezniki, ki smo vsaj delno razbili koncept lastninjenja po načrtu UM oziroma KK. **Še do danes jim ni uspelo dokončno izpeljati lastninjenja po njihovem načrtu!**

Saj je mogoče interpretirati Rejčevo sodelovanje z menoj tudi drugače: izkoristil naj bi mojo borbenost za povečanje svoje moči v boju za svoje politične interese oziroma za politične interese SKD. Toda tudi meni sta njegovo sodelovanje in pomoč koristila za povečanje moje politične moči v boju za moje politične interese, različne od Rejčevih. Sodelovala sva v obojestransko korist, to je bilo pravo politično partnerstvo. To analiziram in ugotavljam sedaj; pri nastopih in akcijah nisem nič preračunaval, nastopal sem kot običajno: po občutku, instinktu, po "komandi" kromosomov. Sodelovanje z Rejcem je primerljivo s sodelovanjem z Ivom Hvalico. Ne morem pa primerjati sodelovanja z Rejcem (in Hvalico) s sodelovanjem z Marjanom Podobnikom, ki me je ob vsaki priliki le izkoristili in zraven še blokiral možnost za uspeh vsake akcije, vse v interesu njegovega lobija "žlahtne konservativne stranke" in s tem posredno v interesu KK.

Čeprav se zdi odpor proti KK nemogoč in lastninska slika Slovenije zapečatena, so prav majhni uspehi in izkušnje v mandatu 92-96 ter na tej podlagi nastala

poznanstva ter povezave upora proti divjemu lastninjenju trden temelj za pripravo prihodnjega preobrata. Ta preobrat je mogoč. Naredili ga bomo, če bomo to zares hoteli in če nas bo v "skupini" in "povezavah" dovolj.

Minister Izidor Rejc je imel v Demosovi "vladi" nad seboj podpredsednika izvršnega sveta RS Jožeta Mencingerja in predsednika Lojzeta Peterleta. V vladi je zagovarjal koncept lastninjenja družbene lastnine po naslednjem vrstnem redu:

- a) takojšnje začasno poddržavljenje in s tem vzpostavljen nadzor,
- b) zamenjava neuspešnih in nepoštenih direktorjev,
- c) ozdravitev in vnovična rast gospodarstva ter
- č) pošteno lastninjenje.

Rejc je zagovarjal nadzor lastninjenja v nasprotju s konceptom nasprotnikov, ki so uveljavljali prikrivanje "divjega" lastninjenja. Poskušal je uvrstiti na dnevni red seje vlade *predlog Zakona o poddržavljenju družbene lastnine*, ki mu ga je bil pomagal pripraviti njegov svetovalec Štefan Špilak.

Temu predlogu je najbolj nasprotoval minister Jože Mencinger ob podpori drugih ministrov iz vrst SDZ in SDSS. Na gospodarski komisiji SDSS je bil v tistem času obravnavan predlog, da se podjetja v družbeni lasti poddržujejo in se s tem zaščitijo družbena lastnina ter da bi hkrati zlahka odstavili nesposobne in nepošteno direktorje, ki so že kradli po podjetjih "po patentu Marković" in drugače. Tej varianti je v vodstvu SDSS nasprotoval Mencinger in Jože Pučnik je v tem Mencingerja podpiral. Tako, februarja 91 **Rejčevemu predlogu Zakona o poddržavljenju družbene lastnine ni uspelo priti v vladno proceduro, ker ga tudi socialdemokrati niso podprli.**

Čudno je, da socialdemokrati ne podprejo socialdemokratske rešitve! Ali zna to kdo razložiti tako, da odgovorni uidejo brez obsodbe? Tudi izgovarjanje na nevednost Jožeta Pučnika ne reši objektivne odgovornosti, ki jo ima kot predsednik SDSS ter Demosa, zato si po mojem kriteriju imenovani zasluži oznako kolaboracionist KK. Po moji vednosti Jože Pučnik niti nikoli kasneje ni naredil poteze, zaradi katere bi mu to dejanje odpustil. Kolikor vem, nikoli ni J. Pučnik ali kdo iz vodstva SDS predlagal kake velike akcije za preprečitev lastninjenja po programu KK, razen Mihe Brejca, ki je poskrbel za dosje HIT, in Iva Hvalice, ki se je "kot lev" boril, da se KK ne bi polastil igralnic (Bogomirja Špiletiča ne štejem, ker je bil tedaj uslužbenec SDK oziroma APPNI).

Peterle je "med brati" podpiral Rejčevo protimarkovičevsko varianto - *predlog Zakona o poddržavljenju družbene lastnine*, vendar se zanj v vladi ni izpostavil in zato predlog zakona ni prišel v obravnavo na vladi. Dovtipno bi lahko Peterletovo izbiranje med Mencingerjevim in Rejčevim stališčem opisali takole: ko je bil Rejc pri njem, je dal njemu prav, ko je bil Mencinger pri njem, je dal še njemu prav; in ker je bil Mencinger kot podpredsednik vlade večkrat pri Peterletu, je bil Rejčev predlog zavrnjen. Kvalitetni preskok na podlagi kvantitete. Kaj hočemo, usoda!

Zgrešeno, vedno znova tarnamo, kako Peterle stvari ne razume, ker ni nikoli delal v gospodarstvu. Pa to ni res, prav dobro razume, kaj dela oziroma za čigav interes dela. Popolnoma je odgovoren za nerazveljavitev Markovićeve zakonodaje; tudi zato ima zame oznako kolaboracionist KK, saj do danes ni naredil dejanja, zaradi katerega bi mu to kolaboracijo odpustil.

Mencinger je bil, kot je znano, za to, da direktorji - nekdanji partijci - postanejo lastniki podjetij, kar je v "duhu" Markovićeve zakonodaje. Bil je glavni zagovornik miselnosti, kako naj se država čimprej znebi družbenega kapitala, kar so propagirali mediji pod nadzorstvom KK. Verjamem podatkom iz knjige *Kučanov klan*, da sta celo Niko Kavčič, znani član UM, in Uroš Korže, znani mladi izvršilni kader UM, sodelovala pri pripravljanju Mencingerjevega zakona, ki pa ni bil sprejet v Demosovi vladi, oktobra 91. Temu zakonu je v vladi najbolj nasprotoval Rejc. Po mojih merilih pripada Jožetu Mencingerju, ministru iz vrst SDSS, oznaka kolaboracionist KK, čeprav marsikatero njegove pretekle in nedavne izjave temu ne pritrjujejo. Je eden najbolj zaslužnih ideologov privatizacije (po Markoviću) po meri KK, da se je lažje opravičevala v javnosti. Privatizacija po Markoviću se je dogajala od leta 89 do leta 93, revizije so se zgodile šele leta 94.

Po neuspešnem Mencingerjevem poskusu lastninskega zakona v duhu Markovića so bili glavni sestavljenci ZLPP Emil Milan Pintar, Janko Deželak in Mile Šetinc. Pokažite mi med njimi "našega človeka"! Ne morete! Vsi so z druge strani. Njihova varianta je tudi padla, toda na njej je Tone Rop sestavil ZLPP, ki je bil v DZ sprejet tik pred parlamentarnimi volitvami, 11.11.92. Amandmaje za povečanje deleža za interno razdelitev delnic družbenega kapitala podjetij z 20 odstotkov na 30 so neuspešno vložili naslednji prvopodpisani poslanci: Izidor Rejc, Franc Golja, Marcel Štefančič in Andrej Magajna. Miran Potrč pa je vložil dopolnilo za povečanje deleža za interno razdelitev delnic z 20 odstotkov na 25. Toliko, da se ve, kdo se je zavzemal za večjo razdelitev zaposlenim! Zakon so sprejeli tik pred volitvami, da so, za vsak primer, novi državni zbor postavili pred izvršeno dejstvo. Ta zakon je sprejela Drnovškova večina v Državnem zboru, podprta z delom opozicije. Namreč, Janez Drnovšek si je predhodno na sestanku vseh predsednikov v parlamentu zastopanih strank, z izjemo Franca Golje, predsednika LS, z njihovimi podpisi zagotovil njihovo podporo. Torej so predsedniki prihodnjih pomladnih strank Lojze Peterle, Jože Pučnik in Marjan Podobnik (!) glavni soodgovorni za nadaljnjo potrditev Markovićeve zakonodaje. Tudi vodja Demosovega poslanskega kluba Danijel Starman je privolil v dogovor za podporo ZLPP, vendar so se nekateri Demosovi poslanci temu uprli in glasovali proti ZLPP. To je treba povedati zato, ker je ZLPP legaliziral Markovićevo zakonodajo, čeprav je po drugi strani predvsem s kasnejšimi dopolnili o možnostih revizij (leta 1993) omogočal razveljavitev učinkov Markovićeve zakonodaje. ZLPP je dejansko nadaljevanje Markovićeve zakonodaje, čeprav ima določila, ki bi ob ustrezni uporabi izničila negativne učinke "roparske" uporabe te zakonodaje. Oziroma oboje: ZLPP in Markovićeve zakonodaja imata "nekako" dvojno naravo: lahko služita roparjem,

kar se je zgodilo, ali oropanim za razveljavitev kraje, kar se ni zgodilo. (O ZLPP pišem natančneje v naslednjem poglavju.)

Kot nov poslanec po volitvah 92 sem brez pravega zaledja, znanja in izkušenj ter po razsulu padalske SNS, prek katere sem prišel v Državni zbor, glede potrebnih sprememb ZLPP komaj toliko razumel, da sem včasih lahko kako stvar ustno podprl in seveda pravilno glasoval "po komandi". Ker sem vedel, da je lastninjenje najpomembnejša družbeno-politična zadeva, sem se takoj vključil v tako imenovano Rejčevo komisijo - Privatizacijsko komisijo (KSNLPDL). Rejc je bil glavni, ki je peljal spremembe ZLPP. Vodil je posebno strokovno komisijo zunanjih strokovnjakov, ki je pripravila predloge sprememb. Poudaril bom le pomembnost prispevka, ki ga je pripravila strokovna ekipa direktorice tedanje SDK Romane Logar: to so dopolnila o postopkih revizij za primer suma o oškodovanju družbene lastnine. O strokovnosti in moralnosti te ekipe je bilo napisano že veliko slave in temu se pridružujem! Lahko bi se "naredili neumne" in stvari prepustili toku, kot je storil marsikdo. Ta ekipa je opravila izredno delo na svojem strokovnem področju, pa tudi na politično-akcijskem področju je imela posredno toliko ali še več vpliva kot npr. Izidor Rejc in jaz skupaj.

Mimogrede, npr. Slovenske ljudske stranke pri tej primerjavi ne morem uporabljati, kljub nekaterim "svetlim" izjemam (Metka Karner Lukač, Žarko Pregelj), kajti SLS je vedno izkoristila iniciativo, akcijo ali gradivo drugih in v bistvu ni imela lastne iniciative, razen za svoje interese: lobi denacionalizirancev, lobi bogatih kmetov, kmečka banka, kmečki sklad ipd. Pod SLS tudi ne štejem skupine Civilna iniciativa niti Eda Ravnikarja, ki so bili glavni vir idej M. Podobniku. Benjamin Henigman, poslanec SKD, mi je dejal: "Misliš, da mi ne vemo, kako pelje politične akcije M. Podobnik: ideje pobira pri Civilni iniciativi, pa še malo pri Poljšaku, doda svojo demagogijo in mu uspeva." SLS je spretno uporabljala tudi podatke in ideje drugih, predvsem APPNI. Marsikoga, tudi novinarke in novinarje, ki so zaslužni v boju proti kraji družbene lastnine, omenjam manj ali jih sploh ne omenjam, da jih javno ne izpostavljam. Zasluge večine zaslužnih so opisane v drugih knjigah s to tematiko. Tiste zaslužne, katerih zasluge še niso na nobenem javnem papirju, pa prosim, da svoje zasluge čimprej objavijo. Kot vedno, bodo nekateri bolj zaslužni še naprej ostali za javnost v anonimnosti.

Spremembe in dopolnitve ZLPP so bile sprejete 1.6.93 (manjše nepomembne dopolnitve so bile sprejete že v začetku 93). Glavna dopolnitev zakona je bilo določilo o *NIČNOSTI NEODPLAČNIH PRENOSOV* kot novi tretji odstavek 51. člena ZLPP: "Vsi izvedeni neodplačni prenosi družbenih sredstev iz enega podjetja na druge pravne osebe so nični." To določilo bi pri ustrezni uporabi v sodni veji oblasti ter ob ustreznem sodelovanju revizije in pristojnih služb ministrstva za notranje zadeve razveljavilo vse odtujitve družbenega kapitala z "bypass tehnologijo" za krajo po Markoviću, katere so se zgodile na podlagi spornega drugega odstavka 145.b člena *Zakona o podjetjih* (ZP). To sporno besedilo 145.b

člena ZP se je v dopolnitvah, sprejetih 30.6.89 (Ur. l. SFRJ, 40/89), glasilo: "Sestavljena oblika združevanja oziroma organiziranja nastopa v pravnem prometu v imenu in za račun združenih podjetij ali v svojem imenu in za njihov račun ali v svojem imenu in za svoj račun v skladu s samoupravnim sporazumom o združitvi oziroma pogodbo." Kdo to takoj in enostavno razume?!

Bolj razumljivo je bilo to določilo formulirano v spremembah in dopolnitvah, sprejetih 8.8.90 (Ur. l. SFRJ, 46/90): "Podjetje lahko brez nadomestila prenese svoj kapital ali del svojega kapitala na drugo podjetje, ne da bi imelo pravico upravljati to podjetje." Sicer je bil v 145.b členu sporni drugi odstavek v nasprotju s tretjim in petim odstavkom. Tretji odstavek: "Če podjetje razdeli del svojega premoženja med dve ali več novih podjetij, ki jih ustanavlja, mora za vloženo premoženje zagotoviti delnice na novo ustanovljenih podjetij, na podlagi katerih sodeluje pri upravljanju teh podjetij." In še peti odstavek: "Če podjetje investira svoj kapital v nova podjetja, jih upravlja na podlagi posesti kapitala." Dvournost je bila načrtno vstavljena, da se Markovičeve zakonodaje ne bi moglo gladko obsoditi, ampak **da o zadevi teče spor**, v katerem pa zmaga tisti, ki ima vzvode oblasti v rokah: revizijo so razbili, zadeve so se na tožilstvu in sodstvu ustavile, borci za pravice naj bi se v boju sčasoma utrudili in se sprijaznili z usodo. To je **taktika napol**, uspešnejša od celovite poteze. Primerjajmo jo s primeroma iz zgodovine: Adolf Hitler je odkrito in celovito nastopil s programom zasužnjevanja, zato se mu je bilo (relativno) lahko upreti. Zahodni kapitalistični imperialisti in njihovi nekdanjepartijski posnemovalci se maskirajo z demokracijo, človekovimi pravicami ter pravno državo, stvari so zapletene s procedurami, zato se je zelo težko upreti njihovemu prikritemu napol zasužnjevanju. Marsikateri pravniki so razlagali, da tudi po 145.b členu ni možen neodplačni prenos. In imamo zopet že večkrat naveden poduk: določilo zakona še ne pomeni, da se bodo stvari v praksi tudi tako izvajale. Glavna je oblast, ki lahko zakonodajo in ustavo zlorablja oziroma jo njihova politična večina v DZ in na Ustavnem sodišču razlaga njim v prid. **Zakoni so samo sredstvo in maska, glavna je oblast.**

Boj proti drugemu odstavku 145.b člena ZP je v Peterletovi vladi (izvršnem svetu) začel minister Izidor Rejc, in sicer tudi na pobudo skupščine oziroma poslancev. Sicer leto dni po veljavnosti (8.8.90), toda takoj po osamosvojitvi Slovenije je pripravil vlogo za presojo ustavnosti spornega določila, ki jo je izvršni svet RS podprl in vložil na Ustavno sodišče 25.11.91. Že 28.11.91 je Ustavno sodišče do sprejetja končne odločitve zadržalo izvajanje aktov in dejanj na podlagi tega določila. Ali je bila ta poteza zadnji, odločilni razlog za razpad Demosa? Glavni trik te tehnologije *bypass* je bil, da je uprava podjetja s prevaro organov samoupravljanja izvedla prenos družbenega kapitala, o katerem so po zakonodaji samoupravljanja soodločali zaposleni (delavci), na "holdinge", kjer samoupravljalci niso več imeli besede. Potem pa so z družbenim kapitalom po svoji volji in interesih upravljale ter odločale uprave holdingov, ki jih je kontrolirala in sestavljala večinoma nekdanjepartijska nomenklatura, torej člani KK. Neodplačni prenosi *bypass* družbenega kapitala v zasebno lastnino so se v manjši meri zgodili neposredno in so se kasneje dogajali predvsem posredno prek holdingov. To je

lastninjenje “po Markoviću” oziroma lastninjenje pred lastninjenjem.

Bistvo *bypassa* je protizakonit (ZLPP še ni bil sprejet) in protiustaven odvzem pravic samoupravljalcev, da upravljajo z družbenim kapitalom.

Rejc se je torej potegoval za interese samoupravljalcev, ne da bi bila javnost o tem ustrezno obveščena. (Na primer: jaz, kot eden bolj obveščenih izmed zaposlenih v podjetju in hkrati lokalni aktivist SDZ - politične stranke vladajoče koalicije, nisem vedel za ta boj.) Zakaj Peterletova vlada in Demos nista o tem vodila široke javne kampanje za pridobivanje podpore javnosti? Ne pričakujem odgovora od Lojzeta Peterleta. Vem, on je delal kot ministrant (strežnik) KK. Toda, kaj na to vprašanje lahko odgovori Jože Pučnik? Saj je igral svojo vlogo podobno kot Peterle! Je pa Rejc vodil ta boj tudi na podlagi svojega prepričanja, da mora kapitalizem, ki naj bi ga na novo zgradili, zrasti od spodaj navzgor, prek samoupravljalcev - volilcev Demosa, ne pa, da se razvija prek novih monopolov - holdingov, s katerimi je manipulirala nekdanjepartijska nomenklatura. Monopoli so tudi v nasprotju z duhom podjetništva. To vse je razvidno iz javnega Rejčevega pisma ustavnim sodnikom z dne 3.9.93, kjer tudi pravi: “Določba 145.b člena, zlasti pa drugi odstavek pomeni moralni razkroj odnosa do družbene lastnine. Odtod izvirajo neodplačni prenos, lastninsko preoblikovanje podjetij pred sprejemom ZLPP in s tem prisvajanje moči in zagotovitev monopolnih položajev. Tukaj izvirajo vse divje privatizacije, do katerih so kontrolni organi neprizadeti in neučinkoviti.”

Ustavno sodišče je 10.9.92, očitno pod vplivom politike nove Drnovškove liberalne vlade (na seji 24.7.92 je vlada RS podprla vlogo Iskre holdinga in Poslovnega sistema - holdinga Mercator), spremenilo svojo odločitev o zadržanju izvajanja spornega določila tako, da je iz odločitve o zadržanju izvzelo holdinge. Vmesno vprašanje: Ali se je od 28.11.91 do 10.9.92 izvajal sklep Ustavnega sodišča in se niso izvajali neodplačni prenos? Kdo je to preverjal? Z navedeno spremembo sklepa je Ustavno sodišče prvič v Sloveniji legaliziralo v javnosti tedaj najbolj znano sporno določilo Markovičeve zakonodaje oziroma lastninjenje pred lastninjenjem (pred sprejetjem ZLPP) tako, da kasneje marsikje ni bilo mogoče več lastninjenje po ZLPP. Navedeno politiko Drnovškove vlade sta strokovno (po naročilu) podpirali vladni instituciji: Zavod RS za makroekonomske analize in Agencija RS za prestrukturiranje in privatizacijo. Toliko, da se ve, da vemo kje iskati strokovno odgovornost, ko pridemo na oblast! Rejc je v navedenem pismu tudi napisal: “Odločitev Ustavnega sodišča je tako akt lastninskega preoblikovanja in s tem prevzema moči, še predno je ZLPP stopil v veljavo. /.../ Torej gre Slovenija v Evropo z Markovičevo zakonodajo in moralno pokvarjenostjo, ki izhaja iz nje.”

Rejc seveda ni obupal in se je v novem poslanskem sklicu vztrajno bojeval ter dosegel, da je bilo 1.6.93 v DZ pri spremembah in dopolnitvah ZLPP sprejeto določilo o ničnosti neodplačnih prenosov, kot je že navedeno. Toda ne za dolgo! Ustavno sodišče RS je 13.7.93 z Odločbo št. U-I-108/91 potrdilo svoj sklep z dne 10.9.92 z nekoliko spremenjenim besedilom in odločilo, da sporni drugi

odstavek 145.b člena ni protiustaven, če se je uporabljal v "holdingih" v smislu V.a poglavja ZP: Sprememba oblik organiziranja sestavljenih oblik. Dva dni kasneje, 15.7.93, je Ustavno sodišče sprejelo *Sklep o zadržanju izvrševanja tretjega odstavka 51. člena ZLPP* (to je določilo o ničnosti neodplačnih prenosov, sprejeto 1.6.93) z glavno obrazložitvijo, da je v nasprotju s 155. členom Ustave RS prepoved veljavnosti pravnih aktov za nazaj (razen, če gre za javno korist). Dokončno je Ustavno sodišče razveljavilo ničnost neodplačnih prenosov v 51. členu ZLPP z Odločbo št.: U-I-133/93-56 dne 31.3.94. S tem **je Ustavno sodišče RS razveljavilo v državnem zboru sprejeto določilo o ničnosti neodplačnih prenosov in potrdilo sporno Markovićevo zakonodajo**. Tako je spodletel trud Izidorja Rejca in drugih, ki smo pomagali pri določitvi o ničnosti, izničena je bila tudi volja večine v Državnem zboru. Za navedeno odločbo in sklep je glasovalo šest ustavnih sodnikov, proti so bili trije. Legalizacijo lastninjenja po Markoviću sta z utemeljevanjem podprla predvsem sodnika Lojze Ude in Matevž Krivic, pri glasovanju so se jima pridružili še ustavni sodniki Janez Snoj, Janez Šinkovec, Franc Testen in Boštjan M. Zupančič. Proti so glasovali in podali odklonilno ločeno mnenje sodniki Tone Jerovšek, Lovro Šturm in Peter Jambrek.

Tako je pač v državi, kjer večina ustavnih sodnikov določilo, ki obnavlja ustavnost in zakonitost, razglasi za protiustavno. Tam, kjer naj se začneja pravna država, že tam je ni. Seveda je bila ta odločitev sprejeta po navodilu vladajoče politične elite KK. Sodna veja oblasti ni neodvisna in neomadeževana. Kaj storiti z ustavnimi sodniki, ki so odločali protiustavno in protizakonito ter KK pomagali pri prilaščanju družbene lastnine? Zamenjati jih po novi zakonodaji novega družbenega reda, seveda če pridemo in ko pridemo na oblast ter izvedemo družbeno-politični preobrat. Šele potem bo možen začetek graditve pravne države. Hiše ne moreš graditi na gnilih temeljih. Protiustavna, protizakonita in krivična dejanja ne morejo biti temelj pravne države.

Zanimivo je že omenjeno odklonilno ločeno mnenje ustavnih sodnikov Jerovška, Jambreka in Šturma, ki so glasovali proti Odločbi (U-I-108/91-13.7.93). V nadaljevanju tega odstavka navajam povzetek njihovega mnenja, moji komentarji so v oklepajih. Niso soglašali s stališčem, da 145.b člen ZP ni bil v nasprotju z ustavo, ampak so menili, da neodplačni prenosi niso bili pravno dopustni in da so bili v nasprotju z ustavo. Ustavno sodišče ne bi smelo interpretirati, ali je uporaba določila drugega odstavka 145.b člena ustavno dopustna ali nedopustna, ker po ustavi ni za to pristojno. (Torej je Ustavno sodišče odločalo protiustavno! Zadevo sta "strokovno" izpeljala ustavna sodnika Ude in Krivic ter za svojo razlago "pridobila" večino ostalih ustavnih sodnikov. Vse v korist KK, ki ni hotel, da se zadeva spet sproži v DZ in se z njo seznanja javnost. Ta razlog je bil, po mojem, navzoč že pri glasovanju o ničnosti v DZ, ko je KK načrtno dovolil njegovo izglasovanje, saj so zanj glasovali tudi nekateri tipični člani KK. Česa vsega se strokovnjaki KK ne domislijo! Če je potrebno, jim Ustavno sodišče opravi zadevo, ki bi jo moral DZ.) Odločanje Ustavnega sodišča, ki je ocenilo pravno dopustnost

ravnanja na podlagi ne več veljavne norme, pa v posledici pomeni tudi pozitivno oceno neke pretekle zakonodajne ureditve. (145.b člen ZP je prenehal veljati 5.12.92. Za to je šlo: **pozitivna ocena pretekle zakonodajne ureditve!** To pa je politična opredelitev v interesu KK!) S tem je Ustavno sodišče podelilo legitimiteto določeni uporabi zakona za nazaj in ustreznemu spornemu ravnanju v preteklosti. Odločitev Ustavnega sodišča je bila nepotrebna tudi zato, ker je zakonodajalec (DZ) medtem že uredil reševanje ustreznih vprašanj tako, da je določil možnost revizije spornih lastninjenj (v ZLPP). Če je sodišče kljub temu odločilo nadaljevati postopek, je ravnalo v nasprotju z načelom sodnega samoomejevanja, ker je poseglo v pristojnost druge, to je zakonodajne veje oblasti (DZ). Odločba Ustavnega sodišča prejudicira interpretacijo in uporabo 48. člena ZLPP, s tem ko razlaga, kaj naj bi se štel za oškodovanje družbene lastnine z brezplačnimi prenosi družbenega kapitala. (Odločba je bila napisana tudi kot dodatna ovira za opravljanje revizij po 48. členu ZLPP.) **Izrek v obliki ugotovitvene odločbe** (drugi odstavek 145.b člena ZP ni bil v nasprotju z ustavo, če se je uporabljal za prenos družbenega kapitala med pravnimi osebami, ki so bile ob uveljavitvi zakona še povezane v sestavljene organizacije združenega dela (SOZD oziroma sozd) in delovne organizacije (DO)), **je pravni konstrukt** (umetna tvorba), ki ni utemeljen z določbami ZP, saj je zakonodajalec ukinil sozde in delovne organizacije z 31.12.89, 145.b člen druge novele ZP pa je začel veljati 18.8.90, zato uporabe 145.b člena ni mogoče vezati na SOZD in DO (145.b člen se ne more nanašati na SOZD in DO, ampak na podjetja, določena po noveli ZP - torej izrek interpretacijske odločbe ne velja). Tudi sporno določilo govori o podjetjih, ne pa o sozdi in delovnih organizacijah. V Odločbi ni navedeno, s katero ustavo ni bila uporaba 145.b člena v nasprotju, če je šlo za prenose družbenega kapitala v okviru že obstoječih SOZD in DO. Veljavna ustava je določala, da je družbeni lastnini imanentno tudi upravljanje delavcev in da je pravica do upravljanja neodtujljiva, vsako, s temi določbami nasprotno ravnanje, pa je brez pravne podlage. Ustavni zakon za izvedbo ustavnih amandmajev 89 je določal, da do zakonske ureditve lastninsko-pravnih razmerij (zakon o lastninjenju) se v organizacijah združenega dela ne smejo določati lastninski upravičenci na družbeni lastnini v obstoječem poslovnem skladu in skladu skupne porabe. Drugi odstavek 145.b člena, ki je določal, da lahko podjetje brez nadomestila prenese svoj kapital ali del kapitala na drugo krovno podjetje, in to celo tako, da nima pravice upravljati tega podjetja, je ustavna načela v celoti izničil. (Veljala je še socialistična ustava in Markovičeva kapitalistična zakonodaja je bila protustavna.) Ustavno sodišče je utemeljevalo svojo interpretacijsko odločbo z ekonomskimi ocenami, za kar ni pristojno. (Tudi to dokazuje političnost odločitve.) Odločba (večine) sodnikov Ustavnega sodišča se sklicuje na prehodnost obdobja, zato naj bi določbe o samoupravljanju razumeli v kontekstu spreminjajočih se določb o družbeni lastnini oziroma v kontekstu spreminjajočega se ustavnega sistema. Prehodnost obdobja ne more

biti zadosten razlog za nespoštovanje predpisov. (Namesto da bi ustavni sodniki po svoji dolžnosti branili ustavna in zakonska načela, so služili kontrarevoluciji: legalizirali so kapitalistično prakso pred ustrezno zakonodajo.) Odločba ustvarja vtis, da pravno utemeljuje koncentracijo družbenega kapitala na ravni bivših sozgodov po Markovičevem ustavno spornem modelu in da tako legitimira pravno nedopustno odtujevanje družbenega kapitala. Nasprotno, **Ustavno sodišče bi moralo z vso potrebno doslednostjo zagotoviti ohranitev družbene lastnine ter upravljalске pravice delavcev v podjetjih glede upravljanja “s svojo lastnino” do trenutka, ko bi na podlagi nove ustave družbena lastnina prešla v lastnino z znanimi titularji.** Dopusten bi bil le tisti prenos družbenega kapitala, ki je v celoti stoodstotno ostal v družbeni lasti do začetka lastninjenja po ZLPP. Prenos kapitala brez nadomestila in brez pravice upravljanja na drugo podjetje ne glede na statusne oblike podjetij, znotraj katerih so se prenosi opravljali, dne 25.6.91 ni bil skladen z veljavno Ustavo RS (členi 12, 14, 15, 16, 17, 21, 26 ter 35) in se od takrat naprej 145.b člen ZP ne bi smel več uporabljati. (Kaj pa prej? Tu ne razumem utemeljitve trojice Jerovšek, Jambrek, Šturm, saj je bilo določilo tudi pred 25.6.91 v nasprotju z Ustavo RS.) Odločba Ustavnega sodišča vsebuje nedopustno ugotovitev in razlago pravne norme po prenehanju njene veljavnosti, zaradi česar ima tudi ustavno nedovoljene retroaktivne učinke. (Preprosto povedano, ustavni sodniki Jerovšek, Jambrek in Šturm so v strokovnem, povprečnemu bralcu in tudi meni težje razumljivem pravnem jeziku povedali dovolj o ustavni in pravni spornosti lastninjenja.)

Izidor Rejc je reagiral na obravnavano Odločbo in Sklep Ustavnega sodišča s 15 (!) strani dolgim javnim pismom ustavnim sodnikom 3.9.93. Pri tem je lahko povzel podatke in stališča iz odklonilnega ločenega mnenja treh ustavnih sodnikov, vendar jih je javno postavil kot svoja stališča in dodal svojo politično oceno. V pismu je ugotovil, da so ustavni sodniki opozorili, da po prvem odstavku 51. člena ZLPP s 5.12.92 preneha veljati 145.b člen ZP za razpolaganje z družbenim kapitalom. Toda kdo je kontroliral, da se po tem datumu niso dogajali neodplačni prenosi? Nihče, neodplačni prenosi so se dogajali; prav za zameglitev tega sta bila potrebna navedena Odločba in Sklep Ustavnega sodišča. Isto vprašanje in odgovor sledi za obdobje od 28.11.91 do 10.9.92, to je čas zadržanja izvajanja drugega odstavka 145.b člena ZP. Nekdo bi lahko natančno preiskal in opisal neodplačne prenose, koliko jih je bilo in kako so se zgodili po posameznih časovnih obdobjih ter katera sodišča ali Ustavno sodišče imajo “zaslugo” za posamezna dejanja neodplačnih prenosov. Knjiga bi lahko imela naslov “Nezakonitosti in protiustavnosti lastninjenja po zaslugah varuhov zakonitosti in ustavnosti”!

Rejc tudi piše: “S tem členom (145.b) in z izrazi razdeljevanje premoženja, pridobivanje kapitala, investiranje kapitala, prenos brez nadomestila in brez pravice upravljanja, so bile odprte možnosti za vse mogoče akte in dejavnosti v smeri zmanjševanja družbenih sredstev, znebitve družbenih sredstev, nekontroliranega

prisvajanja in gotovo zelo malomarnega odnosa do družbenih sredstev (slabo poslovanje, stečaji). **Poslovni moralni razkroj.**” “**Samoupravljanje je bilo izigrano** in z brezplačnimi prenosi brez pravice upravljanja **ogoljufano.**”

“/S/poštovani ustavni sodniki, uveljavljate in potrjujete, opravičujete in delate /.../ razkroj pravnega reda.” (V zvezi z zadržanjem izvrševanja ničnosti neodplačnih prenosov, ki naj bi posegal v pridobljene pravice brez zahteve javne koristi.) “Vprašam vas, spoštovani ustavni sodniki! Ali je **javna korist**, da se dela proti morali, proti obligacijskemu pravu, proti vestnemu gospodarjenju, proti odgovornosti, da se zlorablja pravica prednosti ali politična moč, da se zlorablja obstoječa centralizirana moč, da se jemlje pravica do upravljanja. Najbrž ne! /.../ To določilo posega v **pridobljene pravice** pravnih subjektov: kako pridobljene - nemoralno, prisvojene pravice z zlorabo, lastninjenje pred lastninjenjem, uveljavlja oblast prilaščene (družbenega) kapitala pred ZLPP, odvzema pravice delavcem, bivšim zaposlenim in upokojencem, da lastninijo po ZLPP.” “S 145.b členom so nastale nepopravljive škodljive posledice. To vemo vsi. Posledica je v moralnem razkroju in nespoštovanju **družbene lastnine, ki bi morala biti takoj po osamosvojitvi državna.**”

Po padcu ”ničnosti neodplačnih prenosov” in po vedno novih ugotovitvah o neizvajanju ZLPP je Rejc postajal vedno bolj otopel. Tak je bil njegov zunanji izraz obupa zaradi nemoči.

Franc Skinder je bil leta 93 družbeni pravobranilec samoupravljanja v Ljubljani in kasneje v strokovni ekipi APPNI. Navajam njegovo mnenje iz članka: “*Zakonito oškodovanje družbene lastnine?*”, strokovna revija *Pravna praksa*, dne 6.5.93: “Izkaže se, da so izgovori (zaradi oškodovanja družbene lastnine) na tako imenovani Markovičev zakon (Zakon o družbenem kapitalu) in Zakon o podjetjih res samo izgovori. Niti Zakon o podjetjih in niti t.i. Markovičev zakon, ne glede na nekatere nedoslednosti in nejasnosti posameznih določb, ne dopušča t.i. divje privatizacije oz. (in) zakonitega oškodovanja družbene lastnine. Do tega prihaja zaradi enostranske in nestrokovne interpretacije teh predpisov ali zaradi zlorabe teh predpisov.” Saj to drži, “ničnost neodplačnih prenosov” je bila pač parola političnega boja proti divjemu lastninjenju, kakor je bila Markovičeva zakonodaja parola za divje lastninjenje. Toda to ne zmanjša pomena boja za ničnost in škode, ki jo je Ustavno sodišče naredilo, ko je to ničnost razveljavilo. Ko bi se ZLPP tako, kot je bil dokončno oblikovan, tudi brez ničnosti neodplačnih prenosov izvajal, bi bil to zares nek kompromis. Razveljavljenje ničnosti je bilo bolj moralni poraz. Leta 95 je sledilo razbitje APPNI, ki bi z revizijami in izvajanjem posledic revizij dosegla ustrezní učinek. In če funkcionarji v raznih institucijah za izvedbo lastninjenja ne bi služili predvsem pohlepu novokapitalistične elite KK in bi določila ZLPP dosledno izvajali, bi bilo lastninjenje tudi po mojih ostrih merilih, recimo, napol pošteno, kar bi bilo verjetno nekako znosno.

Po mojem je glavno protiustavno določilo Markovićeve zakonodaje določilo o prodaji družbenega kapitala v *Zakonu o prometu in razpolaganju z družbenim kapitalom* (Ur. l. SFRJ, 84/89, 21.12.88). Kdo vse je bil v Sloveniji tedaj dolžan po službeni dolžnosti braniti družbeno lastnino? Zakaj niso ustavni sodniki ukrepali proti Markovićevi zakonodaji? Želim, da bodo nekega dne vsi odgovorni za to tudi odgovarjali.

3. poglavje:

NAČRTNE NEPRAVILNOSTI IN “LUKNJE” V ZLPP, NEIZVAJANJE IN PROTIUSTAVNOST TEGA ZAKONA

a) PRIZNAVANJE STEČAJEV PO MARKOVIĆEVI ZAKONODAJI

V 2. členu ZLPP je bilo določeno, da se ta zakon ne uporablja za “podjetja v stečajnem postopku od pravnomočnosti sklepa o začetku stečajnega postopka dalje”, razen postopkov revizije, ali če poseben zakon ne določa, da se ZLPP uporablja za podjetja v stečaju. S tem so bili nekako legalizirani stečaji oziroma Markovičev zakon o stečajih in njegova uporaba (Drnovškova varianta *Zakona o stečajih* je sledila decembra 1993, po uveljavitvi ZLPP). Ta legalizacija stečajev je bila protizakonita (družbena lastnina ne more iti v stečaj, ampak je lahko le razdeljena ali podržavljena in med postopkom lastninjenja se lastnina ne sme spreminjati) in protiustavna (ker je temeljila na Markovićevi protiustavni zakonodaji), kot sem dokazoval že v prejšnjih poglavjih. Ne spominjam se, da bi to kdo problematiziral pri obravnavi sprememb in dopolnitev ZLPP v prvi polovici leta 93 ali tudi kasneje. Tudi jaz tega tedaj nisem vedel in razumel. Poskuse zaustavitve in razveljavitve stečajev z ustreznimi zakoni sem začel šele leta 96, toda o tem kasneje.

Tako v nadaljevanju ZLPP 41. člen navaja možnost likvidacije in stečaja podjetja. Določila, ki legalizirajo stečaje, so v neskladju z določilom prvega odstavka 44. člena ZLPP: “Z dnem uveljavitve tega zakona so **prepovedane vse statusne spremembe**, ki predstavljajo kakršnokoli spremembo v strukturi osnovnega kapitala podjetja, dokler se podjetje ne preoblikuje v skladu s tem zakonom.” Po mojem bi ta člen moral veljati tudi za podjetja, ki so bila že prej prenesena na SR in so bila v postopku stečaja. Stečaji bi se morali prekiniti in razveljaviti. Zagotovo pa velja, da so tudi vsi prenosi podjetij na SR in vsi stečaji, začeti po 1.1.93, protizakoniti, saj so v nasprotju s 44. členom ZLPP. Očitno se 44. člen ZLPP ni izvajal. V času mojega poslanskega mandata (92 - 96) se nisem zavedal

navedenega pomena prvega odstavka 44. člena ZLPP in sem se v Državnem zboru proti stečajem bojeval s predlaganjem posebnih zakonov.

b) MOŽNOST ZMANJŠANJA VREDNOSTI OTVORITVENIH BILANC

4. člen ZLPP je omogočal dva različna načina ugotavljanja otvoritvene bilance, to je stanja družbenega kapitala podjetja na dan 31.12.1992, formalnega začetka lastninjenja: po metodologiji Agencije RS za prestrukturiranje in privatizacijo (APP) ali na podlagi cenitve pooblaščenih ocenjevalcev. Z drugo možnostjo, to je s "pooblaščenimi ocenjevalci", so bila vodstva podjetij spodbujena za pripravo čim nižje vrednosti otvoritvene bilance, saj zato je bilo to tako v 4. členu določeno. To je seveda tudi delno koristilo delavcem in državljanom, da so za svoj certifikat dobili večji delež od nominiranega, če so certifikat vložili v ustrezno podjetje. Menim pa, da so največjo korist od tega imeli vodilni v podjetjih in špekulanti. Vrednost kapitala podjetja so zmanjšali tudi z dvema trikoma: obveznosti iz naslova "slabega imena" - predvidene prihodnje petletne izgube - so odšteli od otvoritvene bilance, pa tudi dobre prihodnje možnosti so ocenili za slabe in odšteli še ekološke rezervacije za projekte ekoloških sanacij, potrjenih od ministrstva za okolje in prostor, katerih izvedbe potem ni nihče preverjal. APP bi lahko rigorozno revidirala vsako otvoritveno bilanco in poskrbela, da bi bile le-te realne. Pa tega ni naredila. Tudi zato se je *vrednost družbenega kapitala podjetij, ki se lastninijo po ZLPP* (v nadaljevanju: VDKPL), namenjenega za zamenjavo za certificate državljanov, zmanjšala. Nikoli nismo videli razvidnega in logičnega poročila APP ali tedanjega "Ropovega" ministrstva za ekonomske odnose in razvoj o tem, koliko je znašalo zmanjšanje VDKPL zaradi podcenjenih otvoritvenih bilanc, npr. v primerjavi z znanimi otvoritvenimi bilancami podjetij v družbeni lasti, ki jih je za namene priprave zakona pripravila Služba družbenega knjigovodstva - SDK (kasnejša Agencija za plačilni promet, nadzor in informiranje - APPNI). 4. člen ZLPP in še bolj neustrezno delovanje APP v zvezi s tem členom sta dala svoj prispevek k neuresničitvi privatizacije po ZLPP.

Julija 98 je bilo sicer na zaprti seji Privatizacijske komisije (KSNLPDL) obravnavano poročilo APP: *Poročilo o višini družbenega kapitala in dejavniki njegovega zmanjševanja* pod oznako "tajno". To poročilo mi zatorej ni bilo dostopno in sem podatke izvedel le iz sredstev javnega obveščanja. 31.12.92 naj bi bila VDKPL 2.020 mrd. tolarjev, 1.1.93 pa samo še 801,4 mrd. tolarjev. V prvem primeru gre za VDKPL po otvoritvenih bilancah, ki jih je naredila APPNI, v drugem primeru pa po otvoritvenih bilancah, ki so jih naredili cenilci. Kam je izginilo debelih 1.200 mrd. tolarjev VDKPL? Razprava o tem, koliko je izginilo in kako je izginilo družbeno premoženje, ni razčiščena in sploh ni končana.

c) PRIZNAVANJE AGENCIJE RS Z PRESTRUKTURIRANJE IN PRIVATIZACIJO, NASTALE PO MARKOVIČU

4. člen in VII. poglavje ZLPP sta uvajala APP. Toda APP je bila ustanovljena že leta 90 na podlagi Markovičeve zakonodaje, namesto da bi bila ustanovljena na podlagi ZLPP. Ne spomnim se, da bi kdo opozoril na to spornost (nastanka) APP. Najmanj, kar bi se moralo zgoditi, je, da bi morali razveljaviti dotedanje delo APP, sprejeti nov *Zakon o APP*, narejen na podlagi ZLPP, in po tem zakonu APP reorganizirati. Natančneje, to bi se moralo zgoditi že ob razveljavitvi Markovičeve zakonodaje, najkasneje takoj po osamosvojitvi, torej že jeseni 91. Z legalizacijo APP je bilo “nekako” legalizirano njeno dotedanje delo po Markovičevi zakonodaji, opravljeno v korist KK. Besedo “nekako” uporabljam zato, ker te legalizacije ne priznavam, saj temelji na protiustavnih zakonih.

d) NEIZVAJANJE MODELA O RAZPOREDITVI CERTIFIKATOV

Model razporeditve delnic podjetij v družbeni lasti naj bi po 22., 23., 24., 25. in 25.A členu ZLPP izgledal (približno, idealno) takole:

- 10 % za Pokojninski sklad,
- 10 % za Odškodninski sklad,
- 20 % za nadaljnjo razdelitev pooblaščenim investicijskim družbam (PID), ki naj bi jih dobile za zbrane certifikate državljanov,
- 20 % za notranjo razdelitev za certifikate zaposlenih, nekdanjih zaposlenih in upokojenih delavcev,
- 40 % za notranji odkup za zaposlene, nekdanje zaposlene in upokojene delavce s popustom za denarna sredstva, kasneje se je priključila še možnost odkupa za certifikate in neizplačane osebne dohodke, ali za javno prodajo za denarna sredstva in kasneje se je vključila še možnost za certifikate državljanov.

Ta model je glavna vsebina ZLPP. Veljati bi moral ne le za manjšino podjetij, ki so ta model izvajala, ampak tudi vsaj približno za vsa podjetja, ki so se lastninita po ZLPP. Model se, razen v postavkah za Pokojninski in Odškodninski sklad, za celotno VDKPL ni niti približno uresničil, torej se ZLPP ni izvajal, zato je sedanje lastninjenje v nasprotju z glavnim določilom ZLPP, torej je protizakonito. Vlada in vladne službe bi morale skrbeti za izvajanje ZLPP ter z ukrepi že prej in kasneje uravnavati lastninjenje, da bi vsaj približno ustrezalo postavljenemu modelu. Preprečiti bi morale zmanjševanje VDKPL in poskrbeti, da bi odtujeno (nakradeno) družbeno premoženje odtujevalci vrnili nazaj. Vlada je, pod vodstvom KK, storila nekaj popolnoma nasprotnega: razbila je APPNI in s tem revizije ter preprečila izvajanje posledic revizij, torej uresničevanje ZLPP. Pri tem je uslužno sodelovala sodna oblast, ki je prav tako pod kontrolo KK.

Poleg ostalega bi se moralo kontrolirati, kako pidi zbirajo certifikate. Znano je,

da so pidi zbrale certifikate več kot 1.200.000 državljanov, po zakonu pa naj bi zbrale certifikate največ milijona državljanov. Zaradi neizvajanja ZLPP je nastala tudi "certifikatska luknja", toda o tem kasneje.

e) OMOGOČANJE (PROTIUSTAVNE) PRODAJE DRUŽBENE LASTNINE, UVEDENE ŽE Z MARKOVIČEVO ZAKONODAJO

Po ustreznih členih III. poglavja ZLPP je bila v lastninsko preoblikovanje podjetja vpeljana tudi **prodaja, odkup in dražba** delnic podjetja ter prodaja vseh sredstev podjetja. Pod tem se razume tudi prodaja v obliki nominalne zamenjave za certifikate, kar pravzaprav ni prodaja, ampak razdelitev in je sprejemljiva. **Delnice in sredstva, ki so predstavljali družbeno lastnino, ne bi smeli biti predmet prodaje za denar, ampak le predmet razdelitve zaposlenim, državljanom in recimo še upravičenim državnim skladom - odškodninskemu in pokojninskemu**, ki delnic ne bi smela prodajati naprej. Tu je torej bila protipravno in protiustavno uvedena oziroma potrjena prodaja družbene lastnine z namenom, da jo čimbolj poceni kupijo pripadniki novokapitalistične elite KK, kar so izkoristili tudi novi iznajdljiveži in špekulanti brez direktne zveze s KK. Hkrati je bilo s tem nezakonito legalizirano določilo Markovičevega *Zakona o družbenem kapitalu* o prodaji družbene lastnine, kar bi sicer ZLPP moral razveljaviti. Družbeni kapital, prodan za denar po določilih III. poglavja ZLPP, pomeni zmanjšanje VDKPL, namenjene za zamenjavo s certifikati. Kolikšna je vrednost tega zmanjšanja, ne vem. Minister Tone Rop mi na mojo poslansko zahtevo tega podatka ni sporočil, saj verjetno niti on niti nihče drug tega podatka ni vedel in ne ve.

f) UVEDBA POOBLAŠČENIH INVESTICIJSKIH DRUŽB - NOVIH MONOPOLOV

V III. in VI. poglavju je ZLPP uvedel pooblaščenke investicijske družbe - pide, ki so kot novi centri od ljudi in zaposlenih odtujene moči oziroma novi monopoli nesprejemljive za družbo ljudskega kapitalizma, narodnega bratstva ali demokratičnega socializma. Strokovnjaki KK so nam v imenu demokracije uvedli nov trik za manipulacijo in izkoriščanje. Pidi so nesprejemljive tudi zato, ker posredno uveljavljajo interese bank ter še povečujejo njihovo moč in monopol.

g) PRIZNAVANJE SKLADA RS ZA RAZVOJ, NASTALEGA PO MARKOVIČU

V III. in V. poglavju ZLPP je bil uveden tudi sklad z namenom nadaljnje razdelitve delnic pooblaščenim investicijskim družbam oziroma sklad po 29. členu ZLPP; to je vsem nam dobro znani Sklad RS za razvoj (SR) ali po domače **Koržetov sklad**. SR je bil prav tako kot APP ustanovljen leta 90 po Markovičevi zakonodaji in je leta 93 že imel za seboj lepo tradicijo strokovnih izkušenj asistencije divjemu lastninjenju in kraji družbene lastnine. Enako kot v primeru APP bi morali razveljaviti delo SR za nazaj in ga reorganizirati, da bi zares izvajal naloge po svojem namenu in imenu: za razvoj, ne pa za uničevanje in prodajo podjetij. VDKPL za nadaljnjo razdelitev za certifikate se je zmanjšala tudi za vrednost podjetij, ki jih je s stečaji ali na druge načine prodal SR. Saj se je to pripetilo skoraj četrtini večjih slovenskih družbenih podjetij!

h) CERTIFIKATI PO KRITERIJU STAROSTI NAMESTO KRITERIJA DELOVNE DOBE

V 31. členu ZLPP je bila uveljavljena sprememba tako, da je bila višina vrednosti lastninskega certifikata določena po kriteriju starosti namesto po kriteriju delovne dobe z izgovorom, da bi bila izvedba po kriteriju delovne dobe neprimerno težje izvedljiva. Menim, da to ne drži in da je sprememba na kriterij po starosti bila narejena predvsem z namenom ustvarjanja čim večje zmede med upravičenci do certifikatov. Čimprej naj bi jih prepričali, da je to ničvreden papir in da naj nanj kar pozabijo.

Ob tem moram omeniti **Kopšetov amandma** (kolega Jožef Kopše je bil poslanec SNS iz Maribora), ki 27.5.1993 ni bil sprejet zaradi nediscipline in hlapčevstva poslancev na levi in tudi na desni. Predlagal je, naj certifikate dobijo tisti, ki so bili slovenski državljani na dan konstituiranja prve večstrankarske skupščine 9.5.1990, in ne na dan sprejetja zakona 5.12.1992. Tako bi se izognili podelitvi certifikatov novim državljanom, "nastalim" predvsem po znamenitem 40. členu *Zakona o državljanstvu RS*.

V Sobotni prilogi *Dela*, 12.6.1993, so mi objavili članek: *Kdo je "kriv", da bo dobilo "certifikate" okrog 160.000 "Neslovencev"?*, v katerem sem navedel, kako je kdo od poslancev glasoval in kakšno je bilo razpoloženje v DZ: "Šok (v prvi rundi) izglasovanega 'nacionalističnega' amandmaja je izražal zaprepadenost in nasprotje občutkov, ko je hlapec vesel, ker se je uprl gospodarju, in se obenem čuti krivega, ker se je uprl gospodarju, ki ga je 45 let vzgajal v pokorščini, bratstvu in enotnosti." Bila je objavljena poimenska navedba, kako je glasoval vsak poslanec; verjetno je bila to ena prvih takšnih objav v slovenskih medijih. Vladajoča elita je bila še zainteresirana za volilne glasove Neslovencev in jim je s podelitvijo

certifikatov dajala dodaten občutek, kako se zavzema za njihove interese. Seveda je bilo to zavajanje. **KK nima boljšega odnosa do Neslovencev kot do Slovencev, z obojimi manipulira in se okorišča.** V resnici je ta elita že tedaj načrtovala, da bo v prihodnosti s špekulacijami zmanjšala vrednost certifikatov oziroma z njimi pridobljenih delnic in jih pokupila, kar se dandanes tudi dogaja.

i) VIŠINA VREDNOSTI CERTIFIKATOV

Višina vrednosti lastninskih certifikatov je bila odvisna od v zakonu določenega deleža za razdelitev in od ocene, kolikšna je bila VDKPL. Logično je, da bi morali certifikati imeti višjo vrednost. Tu stvari niso bile nikoli prav razčiščene, toda o tem v 9. poglavju: *Privatizacijska luknja je posledica divjega lastninjenja.*

j) NEUPORABLJENA MOŽNOST REVIZIJE PODJETIJ, LASTNINJENIH PO MARKOVIČU

45. člen ZLPP določa tudi, da podjetja, “ki so se preoblikovala v kapitalske družbe z izdajo internih delnic oziroma potrdil o deležih po *Zakonu o družbenem kapitalu* (Markovičev zakon) (Ur. l. SFRJ, 84/89 in 46/90), morajo /.../ pripraviti program uskladitve lastninskih razmerij s tem zakonom./ pridobiti soglasje APP, /ki/ lahko zahteva pregled poslovanja in preoblikovanja.” Ali menite, da se je to izvajalo, kot se spodobi? Ja, tako bi bilo, če bi to lahko pregledovala APPNI. Prepričan sem, da je APP stvari delala “po domače” oziroma po navodilih KK in v korist KK, torej ni zahtevala pregledov!

k) MOŽNOST REVIZIJE SAMO V PRIMERU SUMA OŠKODOVANJA

“Luknja” v ZLPP je tudi v tem, da je predpisal možnost revizije samo v primeru prijave utemeljenega suma oškodovanja, namesto da bi bila revizija obvezna v vseh podjetjih, ki so se statusno preoblikovala po Markoviču. Prvi odstavek 48. člena ZLPP je namreč določal: “Pred začetkom preoblikovanja se v podjetjih ali v njih odvisnih ali povezanih podjetjih, ki so se v času od 1.1.1990 do uveljavitve tega zakona kakorkoli statusno preoblikovala, reorganizirala, brezplačno prenašala družbeni kapital ali ustanavljala in vlagala v nova podjetja ali so prenašala posamezne poslovne funkcije na druga podjetja, opravi **finančni, računovodski in pravni pregled** ter preverjanje zakonitosti in pravilnosti poslovanja (v nadaljnjem besedilu **postopek revizije**), **če obstaja utemeljen sum**, da je pri tem prišlo do oškodovanja družbene lastnine.” Kot že rečeno, revizija bi morala biti opravljena pri vseh zadevnih podjetjih, ne le, če je bil prijavljen sum. Seveda smo po Sloveniji množično prijavljali podjetja za revizijo, toda dvomim, da smo vse zajeli.

I) NESPOŠTOVANJE IZSLEDKOV REVIZIJ JE NEIZVAJANJE ZLPP

Določila členov 48, 48.A, 48.B, 48.C, 49, 49.A, 50 in 50.A o reviziji in postopkih revizije v XIII. poglavju ZLPP so bila po zaslugi strokovne ekipe APPNI zelo dobra in so na več načinov omogočala uvedbo temeljite revizije praktično v vsakem podjetju, pred čemer jih niso mogle rešiti “luknje” v drugih členih ZLPP. Revizijske ekipe APPNI so se nepričakovano resno, hitro in temeljito lotile revizij. Toda še preden so bile revizije v vseh podjetjih končane, je vladajoča politična elita razbila delovanje APPNI. Ker je APPNI resno vzela določila ZLPP in jih uresničevala, so proti njej z večino v Državnem zboru sprejeli zakonodajo za razformiranje APPNI in s tem onemogočili njene revizijske ekipe. **Nadzor nad lastninjenjem je bil sredi lastninjenja onemogočen!** 50. člen ZLPP določa, da revizijski organ (APPNI) o izsledkih revizij obvesti tudi “družbenega pravobranilca samoupravljanja, pristojnega javnega tožilca oziroma pristojni organ za notranje zadeve”. Tudi službe ministrstva za notranje zadeve so pridno preiskovale in zalagale tožilstva s prijavi. Delo družbenega pravobranilca samoupravljanja so hudo ovirali. Kako so končale prijave na tožilstvih in tožbe na sodiščih, vemo! Tako, da praktično nihče ni bil kaznovan, obtožbe ali sodbe so zastarale ali se procesi vlečejo tako, da ne bodo končani, čeprav zakon določa prednostno in hitro obravnavo problemov lastninjenja na sodišču. Sodna veja očitno dela v skladu z navodili KK. Tudi to je dokaz, da so izvajalci “divjega lastninjenja” delali po navodilu in zagotovitvi varnosti iz KK. Tako je to: lahko narediš zakon, ki sicer ni najboljši, kot na primer ZLPP, vendar je bil le-ta še vedno neprimeren za lastninjenje po načrtih KK, ki je potem njegovo uresničevanje tako in drugače onemogočil.

Če bi se ZLPP zares maksimalno izvajal, bi danes ob ustrezni politiki, ki bi ustvarjala moralno in prijateljsko ozračje, imeli zame še nakako sprejemljivo lastninsko strukturo. Nastalo je nekaj popolnoma nasprotnega, pošastna slika s kapitalističnim pohlepom razdrte slovenske družbe. Močno je zmagalo satanovo kraljestvo; upam, da ne za dolgo.

Resda je zaradi revizij bilo povrnjenega nekaj odtujenega družbenega kapitala, vendar zaradi nedokončanih revizij in zaradi neizvajanja posledic revizij je ostalo odtujenega (ukradenega) še bistveno več družbenega kapitala za razdelitev za certifikate. Nad družbenim kapitalom v tujini sploh ni bila izvedena nobena revizija, ker vlada ni hotela tega dela omogočiti APPNI. Družbeni kapital v tujini je bil večinoma preprosto odtujen oziroma hinavsko ukraden. Neizvajanje revizij in posledic revizij po določenih ZLPP je neizvajanje teh členov oziroma neizvajanje ZLPP. Glavno spoznanje o ZLPP je, da se ni izvajal.

m) (PROTIUSTAVNA) LEGALIZACIJA PODJETIJ BYPASS PO MARKOVIČU

O obvodnih podjetjih kot zadnji, moralno največji, namerno narejeni "luknji" v ZLPP sem že dovolj napisal. Nastala je z razveljavitvijo **ničnosti neodplačnih prenosov** iz 51. člena ZLPP, ki jo je zagrešila večina med ustavnimi sodniki. Neodplačni prenosi so bili protiustavni zato, ker so temeljili na protiustavni Markovičevi zakonodaji. To je bila prava krona lastninjenja. Saj! Zopet ponavljam: pravo je sredstvo, s katerim si vladajoča elita (nekoč so rekli: vladajoči razred) zaščiti svoje interese. S pravom si vladani lahko pomagajo le toliko, kolikor jim vladajoči dovolijo. Dokler nisi na oblasti, si s pravom ne moreš kaj dosti pomagati. Oškodovanja družbene lastnine bi bilo možno preganjati tudi z drugimi veljavnimi zakoni, toda to bi bilo po usodno razveljavljeni ničnosti neodplačnih prenosov in v danih političnih razmerah, ko KK obvladuje politično sceno in sodstvo, nemogoče (Sizifovo) delo.

n) PROTIUSTAVNOST ZLPP IN NJEGOVEGA IZVAJANJA

O lastnini je v 67. členu slovenske ustave, sprejete 28.12.91 (pred ZLPP), zapisano: "Zakon določa način pridobivanja in uživanja lastnine tako, da je zagotovljena njena gospodarska, socialna in ekološka funkcija." Vemo, da se je zaradi lastninjenja sesula tretjina slovenskega gospodarstva in socialna država. Za to je kriv zakon ali izvajanje zakona. Sledi, da je ZLPP protiustaven ali da je Drnovškova vlada protiustavno izvajala ZLPP, vendar je tega doslej še nihče ni obtožil. - Menim, da je za sesutje gospodarstva in sociale kriva vlada oziroma KK, ne ZLPP.

O razlastitvi je v 69. členu ustave zapisano: "Lastninska pravica na nepremičnini se lahko v javno korist odvzame ali omeji proti nadomestilu v naravi ali proti odškodnini pod pogoji, ki jih določa zakon." Tako naj bi se po ZLPP del lastnine zaposlenih in državljanov, to je del delnic podjetja v družbeni lasti, lahko odvezl za javno korist. Toda v primeru odvzema delnic za interno in javno prodajo za denarna sredstva, od katerih je kupnino prejel SR, ni šlo za javno korist in tudi sredstva od prodaje niso bila državi nujno potrebna. Ta varianta je v praksi povzročila povečanje koristi nekaterih na račun razlastitve mnogih. In to je očitno protiustavno. Torej je ZLPP zaradi (prave) prodaje protiustaven tudi glede na našo sedanjo ustavo, ki je veljala ob njegovi uveljavitvi.

Kot sem že večkrat navedel, je ZLPP protiustaven, ker legalizira lastninjenje po protiustavni Markovičevi zakonodaji. To bi se dalo še "spregledati", ker ima ZLPP dovolj dobrih določil o reviziji. Če bi se ta določila pedantno izvajala, bi lahko vsi "lopovi prišli v mlin" in bi bile lahko zadovoljivo izničene posledice lastninjenja po Markoviču.

4. poglavje:

AKCIJA ZA DODATNO RAZDELITEV CERTIFIKATOV, 1994

a) PRIJAVE PODJETIJ ZA REVIZIJO LASTNINJENJA, MAREC 93

Že pred izvolitvijo za državnozborskega poslanca sem marsikaj razumel, znal povedati in napisati na teoretični, načelni ravni. Vsi, ki smo dalj časa resno delali v politiki, vemo, da je to za poskuse pridobitve praktičnih rezultatov (določil zakonov) daleč premalo. Ideja, govorenje še ni rezultat. Tega marsikdo ne razume in marsikdo si lasti moralne zasluge že za idejo, za katero misli, da je najprej njemu "blisknila" in naj bi zato bil njen lastnik. Če bi natančno analizirali, bi ugotovili, da se ideje različnih ljudi med seboj spodbujajo in prepletajo, zato je avtorstvo ideje manj pomembno. Pomembnejša je njena realizacija, te pa ni brez pravilno napisanih in uporabljenih papirjev. To delo ni od muh, tu demagogi klecnejo. Seveda je avtorstvo političnih akcij pomembno za tiste, ki si iz tega kujejo politične točke. V nadaljnjem bom poleg drugega navedel tudi zanimive primere, kako je moje politično delo za svojo slavo izkoriščal Marjan Podobnik, predsednik SLS.

S hitrimi in kratkimi govori sem začel v DZ nastopati šele po treh mesecih poslanske prakse. In imel sem veliko tremo, ki me je postopno zapustila. Potem sem se pridruževal raznim manjšim akcijam drugih, kolikor sem jih razumel. Še zdaleč nisem vsega razumel. Tak primer sem opisal tudi v prejšnjem poglavju, kako šele sedaj prav razumem nekatera določila ZLPP, ki sem jih med mandatom velikokrat prebral, pa jih tedaj nisem razumel. Tako je, bitko začneš tam, kjer stvari razumeš in kolikor jih razumeš. Veselje in voljo do praktičnega političnega dela in boja pa sem vedno imel.

Prva majhna akcija, katere sem se lotil, je bila v zvezi s pozivom javnosti, s katerim je 18.3.93 Privatizacijska komisija (KSNLPDL) povabila vse državljane in državljanke, ki utemeljeno sumijo, da je prišlo do oškodovanja družbene lastnine v postopkih lastninskega preoblikovanja podjetij, da dajo pobudo za pričetek revizije v teh podjetjih do 5.4.93, ko poteče rok za to pobudo. Ker poziv ni bil objavljen v medijih, kot smo sklenili na komisiji, sem pridobil M. Podobnika, da sva 24.3.93 pisno spodbudila Izidorja Rejca, da je potem izvedel pritisk na medijske hiše. Večina medijev je ta poziv objavila. V okviru "nejelinčičeve" Slovenske nacionalne stranke - SNS, ki je bila tedaj moja stranka, potem ko smo se z Jelinčičem razšli, sem poslal dopise z navodili za akcijo prijave sumov oškodovanj vsem občinskim odborom SNS, ki so bili povezani z nami. Vem, da je šla v isto akcijo SLS in verjetno tudi LS ter SDSS, pa še katera organizacija. Sam sem prijavil v revizijo 11 podjetij. Ne vem, koliko je moje spodbujanje pomagalo,

toda korajžo za prijave sem vlival vsem, ki sem jih dosegel. Po vsej Sloveniji je bilo prijavljenih mnogo podjetij, revizije in preiskave so stekle. Potem pa z velikih seznamov osumljenih, med katerimi jih je bilo nekaj iz Ajdovščine tudi po moji zaslugi, nihče izmed njih ni bil obsojen in se večina nakradenega družbenega premoženja ni povrnila. Edina možna korist te akcije: obstaja dokumentacija o revizijah, ki se v prihodnosti lahko uporabi.

b) PRIPRAVE NA POSKUSE SPREMEMB ZLPP, 1993

Za članstvo "nejelinčičeve" SNS in za poslance, o katerih sem menil, da niso ali lahko ne bi bili več pod vplivom vladajoče elite, sem 13.4.93 v politični analizi in konceptu *Lastninjenje - aktualna politična situacija* napisal tudi naslednje: "Lastninjenje družbene lastnine je glavno družbeno politično dogajanje in vir nasprotij v Sloveniji. Na tem se dogaja glavni spopad. Na eni strani so privilegiranci in povzpelniki iz prejšnjega režima in jih v medijih že označujejo kot Udbomafijo. Pravzaprav si hočejo svoj nekdanji položaj še izboljšati s tem, da si privatizirajo večino družbene lastnine. /.../ Prilaščanje družbene lastnine je kraja. Družbena lastnina ni nikogaršnja last, ampak je last vseh državljanov ali zaposlenih določenega podjetja, ki so to podjetje ustvarili. Markovičeva zakonodaja, ki naj bi legalizirala kraje, je navadna floskula, saj ne velja obenem enako za razlaščevalca in razlaščenca. Krivdo nosi včerajšnja - današnja politična elita, ki ni ukinila Markovičeve zakonodaje ob razglasitvi neodvisnosti. Oni zagovarjajo pravno kontinuiteto, kot da se z osamosvojitvijo ni zgodil prelom. In Udbomafija naj bi v imenu pravne države v Slovenijo pretihotapila Markovičevo pravo ropanja. To je tako, če to priznamo in **mi** (Samostojna poslanska skupina - SNS) **tega ne priznavamo**. Markovičevo zakonodajo proglašamo za nelegalno in vsa prilaščanja družbene lastnine s strani peščice zaposlenih za kraje." Pravzaprav dobra analiza in stališča, ki sem se jih v poznejših akcijah držal in zame veljajo še danes. Kljub tej dobri analizi in konceptu pa v maju in juniju 93 pri obravnavi sprememb in dopolnitev ZLPP nisem znal napisati enega samega amandmaja. Naj bo to tudi, že navedenim lastnikom idej, slikovit prikaz, kako lepa ideja brez uresničitve ni nič. Lahko bi mi ustrezne amandmaje napisal kdo drug, pa ga nisem znal poiskati, sicer pa pravnega jezika tedaj še nisem zadovoljivo razumel. Torej se moraš najprej naučiti razumeti pravni jezik. Postopno, seveda. Dobro, da je precej podoben matematični logiki! Prvo veliko skupino amandmajev sem pripravil in vložil septembra 93 pri obravnavi sprememb *Zakona o državljanstvu RS*. Ko sem se torej naučil pisati amandmaje, je bila obravnava sprememb ZLPP že zdavnaj mimo. Tako je bilo treba napisati predlog zakona oziroma sprememb zakona, kar je po strokovni zahtevnosti ena stopnja več kot amandmaji. Za to sem potreboval še pol leta praktične šole v Državnem zboru.

Poslanske kolege iz strank SLS, SDSS, SKD, SND in ZESS sem 17.11.93 pozval, naj se do predvolilne kampanje začasno odpovedo strankarskemu nabiranju političnih točk, da bi skupaj dosegli uspehe, sicer se ne bo s čim hvaliti v predvolilni kampanji, in dalje, da naj kdo, ki ima strokovni aparat za seboj, takoj napiše zakon o

nacionalizaciji igralnic, zakon o nacionalizaciji (zasegu) nakradenega, in sem jim izrazil začudenje: "Saj je smešno: manjšina razlašča večino! Ne morem razumeti, da organizacije sindikatov, ki imajo desetisoče in stotisoče članov, ne morejo z zborovanji in demonstracijami pritisniti vlade in parlamenta v radikalnejša stališča." Res sem nepopravljiv, fanatični idealist, saj nisem razumel, kako globoko je družbene odnose razbil strankarski ter osebni egoizem. Štiri leta sem se bojeval ter budil vest vsem poslancem in moram njim ter sebi priznati, da nam je včasih skoraj uspelo, saj so morali agenti UM pogostoma prekinjati seje, da so lahko svoje poslance v klubih pripravili v strankarski disciplini.

Decembra 93 sem dvakrat pisno pozval člane Privatizacijske komisije (KSNLPDL), da bi se zavzeli za povečanje brezplačne razdelitve družbene lastnine zaposlenim in državljanom ter pripravili spremembe in dopolnitve ZLPP. 21.12.93 sem pozval poslance SLS, SDSS, SKD, SND in ZESS na pripravo akcij za uveljavitev aktualnih političnih stališč, tudi o lastninjenju z referendumom. Nisem si jaz izmislil referenduma; teh idej je tedaj krožilo veliko, predvsem v zvezi z odvzemom državljanstev, jaz sem le prvi resno poskusil uporabiti referendum.

c) POSKUSI SPREMEMB ZLPP, 1994

Končno sem med poslanci dobil delovnega partnerja: poslanka Metka Karner Lukač je imela ideje in voljo do dela za spremembe ZLPP. Malo sva si tovariško konkurirala, še več pa sodelovala. Oba sva prihajala iz gospodarstva in tam sva imela veliko znancev, s katerimi sva se posvetovala kaj in kako. Tako sem do 17.1.94 prvič spisal predlog zakona, to je predlog sprememb ZLPP, a ga nisem vložil. Predlog je ponujal podjetjem dve varianti: Metkin predlog za **dodatno razdelitev delnic v višini že vloženega certifikata z odpovedjo nadaljnjega popusta** (Metka je bila tedaj proti delavskemu odkupu, češ da delavstvo nima denarja) in moj predlog za **povečanje popusta pri notranjem odkupu na 75 %, če enakopravno in sorazmerno plačam odkupuje delnice več kot 90 % zaposlenih** (sorazmerno plačam, kajti tedaj so bila razmerja še nizka in to se mi je zdelo dovolj pravično, saj delavci ne bi mogli biti zmanipulirani; moj teren se je s tem strinjal, ker so bila podjetja pripravljena organizirati delavski odkup, kar so kasneje tudi storila). M. Podobnik je postavil ultimati, da predlog za **povečanje popusta** ne pride v poštev.

Jaz sem raje odstopil od avtorstva zakona in jih z ultimativno grožnjo, da bom sicer sam vložil moj zakon, prisilil, da sta 4.2.94 predlog zakona (samo z njihovo varianto - dodatne delnice in z določilom o prednosti lastninjenja z delavskim odkupom s certifikati po ZLPP tudi za podjetja na Skladu RS za razvoj - SR) vložila Metka Karner Lukač in Žarko Pregelj. K temu zakonu sem jaz vložil amandmaje z že navedenim povečanjem popusta pri notranjem odkupu. Amandmaje je vložila tudi poslanska skupina Združene liste oziroma Miran Potrč. Njegovi amandmaji so bili dobri in sem jih kasneje uporabil pri pripravljanju akcije "referendum

Certifikati”. Najpomembnejši so bili Potrčevi amandmaji za dodatno razdelitev certifikatov v polovični vrednosti že razdeljenih. Metkin predlog zakona je bil najprej umaknjen z dnevnega reda 18. seje, 21.2.94, potem pa po razpravi v prvi obravnavi ni bil sprejet na 19. seji, 22.4.94. Za nadaljnjo (drugo) obravnavo zakona je glasovalo 19 poslancev: vsi navzoči poslanci Samostojne poslanske skupine in SDSS ter skoraj vsi navzoči poslanci SLS in ZL; proti je glasovalo 43 poslancev: vsi navzoči poslanci LDS (tedaj so jim bili že pridruženi Zeleni in Demokrati) in SNS, skoraj vsi poslanci SKD ter nekaj poslancev ZL. Ne vem, ali je imel predlog zakona sploh možnosti za uspeh, vendar se SLS (M. Podobnik) kot glavna nosilka akcije ni potrudila za lobiranje (pri SKD in ZL), kar bi bilo nujno potrebno, da bi mogoče dobili večino. Nelobiranje potrjuje sum, da je vodstvo SLS vodilo akcijo le za medijski učinek, ne pa za resničen uspeh.

Potem ko zakon ni bil izglasovan, sem zaradi korektnosti vprašal Potrča, ali nameravajo oni spet vložiti predlog sprememb ZLPP z njihovimi (dobrimi) amandmaji, ker bom sicer to storil jaz. Oni tega niso nameravali storiti, zato sem jaz v treh dneh pripravil in 25.4.94 vložil predlog sprememb in dopolnitev ZLPP s prirejenimi Potrčevimi amandmaji o 50-odstotni dodatni razdelitvi certifikatov in z Metkinimi amandmaji o prednosti lastninjenja z delavskim odkupom po ZLPP tudi za podjetja na SR. Predlog zakona sem hitro vložil tudi zato, ker sem že obvladal proceduralne trike in sem izvedel, da v LDS nameravajo vložiti imitacijo predloga sprememb ZLPP, da bi onemogočili našo nadaljnjo akcijo. Nadaljnja akcija pa je bila referendum, kajti v tistem času smo sprejeli že nov zakon o referendumu, o čemer sem 5.5.94 pisal vsem največjim slovenskim sindikatom in tudi kasneje z njimi kontaktiral. Zanimivo, da France Tomšič, predsednik KNSS, ni imel resnega posluha za akcijo, medtem ko je Gregor Miklič, ki sicer ni bil v vrhu ZSSS, dajal največ strokovne pomoči, seveda brez privolitve svojega vodstva. Proceduro vrstnega reda zakonov in referendumov sem že tako dobro obvladoval, da me nasprotniki s proceduralnimi triki niso več mogli neprijetno presenetiti.

d) PRIPRAVLJALNO DELO ZA REFERENDUM O CERTIFIKATIH

Bil je res pravi čas za preobrat, jaz sem to čutil. Če bi le Marjan Podobnik in Janez Janša to želela! Bila je možnost prisiliti vlado k odstopu in izzvati predčasne volitve. Po spektakularni odstavitvi Janeza Janše so ljudje še imeli upanje, zaupanje in so bili pripravljeni na upor. Preobrat v družbeni red ljudskega kapitalizma bi se lahko zgodil. V začetku sem to akcijo imenoval “kol za vampirje”, pa se ime ni prijelo, saj si “Slovenčki” ne upajo niti misliti, da bi ostro obračunali z vampirji. Tako sem 6.5.94 pisal Janši in M. Podobniku o tehnologiji referendumov in da moja stranka SND ni sama sposobna izvesti akcije za referendum, da ni sposobna zbrati 40.000 podpisov, zato naj bi akcijo prevzel eden od njiju ali najbolje oba. Zame je bil pomemben uspeh akcije, ne pa moje politične točke ali popularnost moje stranke. Seveda je akcijo prevzel M. Podobnik, toda kasnejša dejanja so pokazala,

da je bil cilj M. Podobnika le izkoriščanje političnega potenciala boja proti divjemu lastninjenju za pridobivanje političnih točk, kar mu je prineslo velik uspeh na državnozborskih volitvah 96. V bistvu je to igra tipa Zmago Jelinčič, le da je bila Jelinčičeva prevara relativno hitro odkrita, pri M. Podobniku pa je zelo nevarno, da mu bo z enako prevaro uspelo tudi v prihodnje. M. Podobnik ni nagovarjal Janše za skupno akcijo, ker je ljubosumno varoval svoje politično področje zase. Janša je bil vsaj pošten in ni z zadevo manipuliral. Indirektno mi je sporočil, da nimajo dovolj močne organizacije (kar seveda ni bilo res), da bi zbrali 40.000 podpisov, zato niso formalno pristopili v sodelovanje. Morda Janša ni razumel političnega naboja revizije lastninjenja, kar mu je prineslo drugo mesto namesto prvega med pomladniki na volitvah 96. Mogoče pa politika vrnitve nakradenega družbenega premoženja ni njegov politični interes in ni tega obljubljal volilcem, kar je pošteno. Še danes Janša ali ne razume pomena lastninjenja ali pa se strinja z obstoječimi razmerami, zato tudi v prihodnje ne bo zmagal.

Kako smešno: jaz sem z dopisi, pismenimi načrti in nagovarjanjem sekiral M. Podobnika, da bi odobril akcijo za njegove interese! Bog ne daj, da bi se moral še kdaj pajdašiti s takimi ljudmi! Poglejmo enega od mojih pisnih načrtov (z dne 30.5.94) o možnih zakonih za zakonodajni referendum: spremembe ZLPP (moj že vloženi zakon), odprava odušinskih obresti (ustrezen zakon bi lahko pripravila in vložila SLS), začasna državna uprava igralnic (zakon sem pripravil jaz in je bil že vložen), nadzor nad javnim dolgom (zakon bi morala pripraviti Civilna iniciativa), minimalne plače, pokojnine in socialne podpore (zakon bi morala pripraviti SDSS), revizija državljanstev (Štefan Matuš - SLS - je že vložil zakon), razveljavitev državljanstev (je bila le ideja, ki je nisem vsiljeval). Referendum naj bi se nanašal na več zakonov oziroma različnih političnih področij, da bi v akcijo zajeli čimveč političnih sil za začetek preobrata. Seveda, ker sem moral celotno organizacijsko delo opraviti sam, smo šli v akcijo referendum le z enim zakonom. Prvič sem kontaktiral z Edom Ravnikarjem in Civilno iniciativo, ki je že tedaj in še prej dajala strokovno pomoč M. Podobniku in SLS, tudi v akciji referendum Certificati 94. M. Podobnik se je odločil za akcijo Certificati 16.6.94, po mojem mnenju šele pod pritiskom Civilne iniciative oziroma Ravnikarja in Rastka Plohla, predsednika Neodvisnih sindikatov Slovenije - NSS (Ptuj).

Potem sva z Metko Karner Lukač dopolnila predlog sprememb ZLPP, ki sem ga vložil 25.4.94, tako da sva **dodatno razdelitev certifikatov** povečala s 50 % na 100 % in razširila predkupno pravico zaposlenih pri odkupu delnic svojega podjetja na SR še na Pokojninski in Odškodninski sklad. To je bil pravi boj za notranje lastništvo. Bila sva prepričana, da za to obstaja družbeni kapital, in tako je tudi bilo. Besedilo predloga je bilo seveda dokončano in napisano v moji poslanski skupini (SND), vendar sem na zahtevo M. Podobnika napisal naslednji vrstni red predlagateljev sprememb ZLPP, s katerim smo 20.6.94 v vložišču zamenjali moj že vloženi zakonski predlog (EPA 638): Metka Karner-Lukač, Marjan Poljšak in Žarko Pregelj. Tako je bilo tudi kasneje. Vendar se niti en "papir" za akcijo

Certifikati ni izdelal v pisarni poslanske skupine SLS ali na stranki SLS. M. Podobnik je že vedel, kako se nabira politične točke na račun drugega, javnosti pa je akcijo predstavljal kot akcijo SLS. Tedaj mi zaradi tega ni bilo hudo, ker sem upal, da M. Podobnik glede akcije pošteno misli, in tudi danes mi ne bi bilo žal, če bi bilo tako res. Pa je bilo njegovo sodelovanje ena sama prebrisana sabotaža! Vsaka šola nekaj stane! Metka Karner Lukač je bila korekten sodelavec in se je maksimalno trudila po svojih močeh, tega ne bom nikoli pozabil. Prav tako je bil Pregelj vedno korekten. Kot sovlagatelj je bil napisan po volji M. Podobnika, za okras, kot poslanec SLS, da se je v javnosti vedelo, da je to akcija SLS.

Še misel o notranjih lastnikih v primerjavi: ali je svobodni kmet kot notranji lastnik svoje zemlje ustrezen gospodar ali je bolje, da postane tlačan in bo lastnik njegove zemlje zunanji - graščak, ki bo poskrbel, da bo donos zemlje prinašal dobiček, ker kmet tega ne zna in ne zmore. Glejte, kam nas peljejo prebrisani krivi preroki - v fevdalizem, kjer bodo vladali njih gospodarji! Ta novi fevdalizem pač ima kapitaliste namesto graščakov in mezdne delavce namesto tlačanov. Ker naj bi zaposleni ne znali in zmogli gospodariti s svojimi podjetji, so nujno potrebni zunanji lastniki podjetij - kapitalisti, lahko tudi iz tujine. Ja, kam plovemo!

e) OBLIKOVANJE REFERENDUMSKEGA VPRAŠANJA “CERTIFIKATI” IN SPLETKE MARJANA PODOBNIKA

Seveda je M. Podobnik nadaljeval isto prakso kot prej: jaz sem ga spodbujal z dopisi in drugimi papirji, on je zavlačeval. To je bila preračunana, prefinjena politična igra prevare, o kakršni nisem imel pojma. Saj so me nekateri prijatelji v DZ opozarjali na prevarantsko igro M. Podobnika, a kaj, ko jaz nisem bil pripravljen in sposoben tega razumeti. Česar v tvojem srcu ni, težko razumeš. Razumeš šele, ko te večkrat udari po glavi. Tudi zato, da bi M. Podobnika prisilil v akcijo, sem 1.7.94 ob podpori Rastka Plohla, predsednika NSS (Ptuj), povabil k sodelovanju predstavnike vseh sindikatov z obrazložitvijo, da je pri akciji za dodatno razdelitev certifikatov SLS odpovedala in je SND premajhna, da bi šla sama v akcijo, zato naj akcijo prevzamejo sindikati. Tako so pri sestavi referendumskega vprašanja največ sodelovali: Gregor Miklič, funkcionar ZSSS (akcijo je podpiral del ZSSS, brez blagoslova, pa tudi brez nasprotovanja vodstva), Dušan Rebolj, predsednik KSS Pergam, in Rastko Plohl, predsednik NSS. Največ od dvesto, na hitro zbranih, osnovnih podpisov k vlogi pobude volilcem za zbiranje 40.000 podpisov za referendum so zbrali v Plohlovem NSS in v Sindikatu LEK (podjetje, iz katerega je izhajala Metka Karner Lukač). V manjši meri so nas podpirali tudi drugi sindikati, razen Tomšičevega (KNSS), pa tudi Koordinacija odbora društva upokoencev je bila z nami. Deloval sem tudi tako, da bi dobili vsaj tiho podporo dela ZL. Akcija je bila torej široko in množično zastavljena in uspeh se je obetal, četudi sodelujoči niso bili militantni po mojih merilih. Potem je vmes posegel M. Podobnik, si dokončno podredil mojo in našo akcijo

za strankarsko akcijo SLS in s tem nekatere sodelujoče "odgnal" (odšli so sami), mnogi so sodelovanje zmanjšali, mnogi se zato niso vključili. Danes vem, da je bila ekipa Karner-Lukačeva, Poljšak, Rebolj, Plohl, Miklič in Liljana Erženičnik sposobna zbrati 40.000 podpisov, zato je moral M. Podobnik poseči in hinavsko odgnati sindikaliste s prilastitvijo akcije.

Janez Janša je v intervjuju v *Magu*, št.39/97 (septembra 97), indirektno postavil tezo, da se je dogovor o sodelovanju SLS in LDS oziroma M. Podobnika z Janezom Drnovškom zgodil avgusta 95, ker se je tedaj zgodil preobrat v odnosu medijev do SLS. Sedaj postavljam tezo, da se je M. Podobnik dogovoril z Drnovškom že julija 94, recimo, takole: M. Podobnik bo z najzaupnejšimi sodelavci v SLS kontroliral in zmanipuliral akcijo (dodatni) Certificati; če se bo s tem izkazal, bo LDS pomagala SLS za čimvečji uspeh ter jo kasneje povabila k sodelovanju v vladi. Teza sloni na dejstvu, da se je M. Podobnik izkazal s sabotažo, in se naprej ujema z Janševo tezo o pomoči medijev, ki jih kontrolira KK, od avgusta 95 dalje. Seveda je M. Podobnik delal tudi v skladu z interesi lastnikov Kmečke banke in pida Kmečka družba. V *Mladini* je 11.7.94 novinar Stanislav Kovač pisal o ozadju pogovorov med Drnovškom in M. Podobnikom. SLS naj bi ponudili eno od ministrskih mest, če odstopi od akcije referendum Certificati, toda SLS naj bi pri akciji vztrajala. Po moji tezi naj bi bili pogovori drugačni, kot je verjetno namenoma pricurljalo do Kovača. M. Podobnik naj bi ostal v akciji in jo sabotiral, kajti obstajala je možnost, da bo akcija uspešna tudi brez SLS.

Glavna dokaza o sabotaži M. Podobnika pa sta naslednja: pred rokom uspešno zbranih več kot 40.000 podpisov za referendum o večinskem volilnem sistemu v režiji SDS leta 96 in daleč pred rokom uspešno zbranih več kot 40.000 podpisov za referendum o ohranitvi gozdov v režiji ZLSD leta 96. SDS in ZLSD sta resno mislili in sta se zato takoj resno vrgli na delo ter precej pred rokom zbrali dovolj podpisov za referendumski vprašanji, ki sta daleč manj zanimivi za povprečnega volilca, kot pa je vprašanje dodatne razdelitve certifikatov. Sabotaža SLS je s tem očitna! Toda poleti 94 sem še upal na poštenost M. Podobnika.

Je še ena jasna indikacija, ki marsikaj pojasni o M. Podobniku: občasna udeležba na sejah Privatizacijske komisije (KSNLPDL). Tam smo bili stalno navzoči, skoraj "kot pribiti": Izidor Rejc, Benjamin Henigman, Ivo Hvalica, Jožef Kopše in jaz z naše strani, pa tudi Miran Potrč in Breda Pečan z nasprotne strani. Žarko Pregelj je bil še kar reden, odsoten je bil le zaradi udeležbe v drugih komisijah, predvsem kot predsednik odbora za infrastrukturo in okolje. Toda M. Podobniku je bila Privatizacijska komisija (KSNLPDL) glavna komisija njegove politike, zato je bi moral biti na njej "kot pribiti". Pa ni bil. Prišel je za eno uro, povedal svoje, kar je imel pripravljeno (npr. od Civilne iniciative), ali je na hitro uporabil informacije, na katere smo ga kolegi opozorili. Za to je bil in je mojster. Ko so ga TV in drugi

mediji posneli, je odšel. Takšno njegovo vedenje je bilo natanko ustrezno pripravi na kolaboracijo z LDS: zanimal ga je medijski učinek, ne pa zadeve. Prefinjen opazovalec bi iz tega ravnanja že sklepal, za kaj gre M. Podobniku, sam tedaj še nisem. Enako se je M. Podobnik vedel na sejah DZ.

f) REFERENDUMSKO VPRAŠANJE “CERTIFIKATI”

Ob sodelovanju nekaterih strokovnjakov (ki se jim za pomoč zahvaljujem, a jih ne imenujem, da jih ne bi izpostavil možnim posledicam) sem prvič v Sloveniji pripravil tudi vse ustrezne papirje po novem zakonu o referendumu. Ni bilo vzorcev za kopiranje. Metka Karner-Lukač (SLS), Marjan Poljšak (SND), (Žarko Pregelj, SLS, naj bo v oklepaju, ker se je le podpisal in ni delal), Dušan Rebolj (KSS Pergam), Rastko Plohl (NSS), Gregor Miklič (ZSSS) in Liljana Erženičnik (Sindikat LEK) smo 14.7.94 podpisali pristop v skupino pobudnikov za **referendum Certificati** in izjavili, da bomo z dogovarjanjem in sorazmerno moči posameznika in organizacije sodelovali pri pobudi, zbiranju podpisov in propagandi ter izvedbi referenduma Certificati. Sledila je takojšnja akcija. Predvsem v Sindikatu LEK in v NSS so zbrali osnovnih 200 podpisov podpore pobudi volilcem za vložitev zahteve za razpis predhodnega zakonodajnega referenduma ter izvedli še zadnjo redakcijo besedil. Podpisani Karner-Lukačeva, Poljšak in Pregelj smo 19.7.94 vložili v Državni zbor pobudo za referendum z naslednjim referendumskim vprašanjem:

“Ali ste za to, da Državni zbor Republike Slovenije sprejme *Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o lastninskem preoblikovanju podjetij* - EPA 638 (prva obravnava), vloženim 20.6.94, s katerim bo uredil:

1. da se državljanom RS dodatno brezplačno razdelijo lastninski certifikati, vsakomur v vrednosti že prejetega lastninskega certifikata,
2. da se možnost interne razdelitve delnic podjetja zaposlenim, ožjim družinskim članom zaposlenih, bivšim zaposlenim in upokojenim delavcem podjetja poveča od 20 % na 40 % vrednosti družbenega kapitala podjetja,
3. da podjetja, ki so že izvedla lastninjenje po sedanjem zakonu, lahko z dodatnimi lastninskimi certifikati odkupijo delnice podjetja, prenesene na Sklad RS za razvoj,
4. da podjetje lahko zaposlenim, bivšim zaposlenim in upokojenim delavcem, ki so državljani Republike Slovenije, razdeli delnice za razliko med plačanimi in neizplačanimi bruto plačami po splošni oz. kolektivnih pogodbah dejavnosti za čas do 1.1.1993,
5. da mora pri notranjem odkupu delnic sodelovati enakopravno in sorazmerno neto plačam večina zaposlenih v podjetju,

6. da imajo zaposleni, bivši zaposleni in upokojeni delavci podjetja pod enakimi pogoji predkupno pravico pri nakupu delnic, ki jih je podjetje preneslo na sklade,
7. da državljani s certifikati lahko sodelujejo tudi pri lastninjenju gospodarskih javnih služb, javnih zavodov, zavarovalnic, bank in gospodarskih subjektov, ki se sanirajo z javnim dolgom,
8. da se lastninijo po tem zakonu tudi podjetja, s katerimi upravlja Sklad Republike Slovenije za razvoj,
9. da so delnice interne razdelitve in notranjega odkupa neprenosljive tri leta od njihove izdaje, razen z dedovanjem,
10. da podjetja lahko spremenijo ali dopolnijo program lastninskega preoblikovanja v skladu s spremembami zakona, če tega programa še niso izvedla,
11. da se rok za lastninsko preoblikovanje podjetij podaljša za dvanajst mesecev oziroma do 31.12.1995.”

Sijajno! Večje praktične socialistične akcije v tem desetletju nisem doživel! V Sloveniji smo zbrali verjetno vse ideje in predloge, ki so bili v smeri (bolj) poštene razdelitve družbenega premoženja. Besedilo je dejansko izdelek širokega kroga dobronamernih ljudi. Izvirno moja ideja je le v 5. točki pri notranjem odkupu zahtevana sorazmernost s plačami. Vse ostale postavke referendumskega vprašanja so nastajale in se združevale, Bog ve, v katerih glavah, preden so prišle do mene. Moj uspeh je bil predvsem, da sem te ideje razumel in jih združil na papir. Ni navedeno, vendar je razvidno, da bi tudi “dali v kot” (če ne kar zrušili) nove monopole - pide. Ob uspehu take akcije bi se lahko razvile nove politične sile in z nadaljnjim bojem prevzele oblast. Razumljiva je bila panika oblastne elite KK, saj niso imeli dovolj dobrega orožja proti nam, razen seveda izdaje v naših vrstah. Res so morali biti kasneje hvaležni M. Podobniku za to izdajo in hvaležnost so mu izkazali.

Tako je 18.7.94 posegel M. Podobnik in zahteval, da poskusimo uporabiti lažjo varianto, to je zbrati 30 podpisov poslancev, kar je tudi zadosten pogoj za razpis referenduma. S tem bi si prihranili napor in tveganje zbiranja 40.000 podpisov. Takoj smo zbrali 21 podpisov vseh poslancev SLS, SDSS in SND, potem se je pa ustavilo, zato sem 20.7.94 pisno zahteval od M. Podobnika, naj takoj lobira za podpise s poslanci DSS in SKD ali pa naj si izbere lobiranje s poslanci ZLSD. Nič ni lobiral. Po mojem je posegel le zato, da je preveril stanje akcije in se spet potrdil za vodjo.

g) ZAČETEK ZBIRANJA 40.000 PODPISOV ZA REFERENDUM “CERTIFIKATI”

Predsednik Državnega zbora Herman Rigelnik je določil datum 23.8.94 za začetek 60-dnevnega roka za zbiranje 40.000 podpisov podpore zahtevi za razpis zakonodajnega referenduma z geslom “*CERTIFIKATI*”. 24.8.94 je Metka Karner Lukač pripravila pismen nagovor volilcem in ga kot fotokopije skupaj z obrazci 0,5 za podpis podpore volilca začela deliti v svojem organizacijskem krogu: SLS, sindikati, znanci iz gospodarstva. Iz medijev sem izvedel, da je M. Podobnik na tiskovnih konferencah SLS in kasneje v govoru na taboru SLS na veliki šmaren (15.8.94) razglasil, da je akcija za dodatno razdelitev certifikatov akcija SLS. Meni je bilo tudi tako prav: če si SLS akcijo prisvaja, bo tudi delala in meni zanj ni treba skrbeti.

Posvetil sem se raje pripravljanju ustreznega zakona in vseh potrebnih listin za zbiranje 40.000 podpisov za referendum o odvzemu državljanstev, podeljenih po 40. členu *Zakona o državljanstvu*. To akcijo sem nameraval začeti okrog 15.9.94, da bi tako izkoristil razpoložanje akcije *CERTIFIKATI* in bi večina volilcev obenem podpisovala še 40. ČLEN. Prvo fronto, *CERTIFIKATI*, naj bi vodila SLS in SND bi ob uspehu prve odprla drugo fronto, 40. ČLEN. *Predlog Zakona o odvzemu državljanstev, pridobljenih na osnovi 40. člena Zakona o državljanstvu RS*, sem 2.9.94 vložil v DZ. V nedeljo, 4.9.94, smo bili “vsi” v Vrhpolju pri Vipavi na velikem ljudskem zborovanju ob proslavi 1600. obletnice velike bitke med vojskama krščanskega in pogankega cesarja. Člani SND smo se “znašli”, mimogrede postavili mizo in zbirali temeljnih 200 podpisov za akcijo 40. ČLEN. Na zborovanju sva govorila tudi M. Podobnik in jaz. Jaz sem govoril pred njim, toda ljudi nisem obvestil o akciji *referendum CERTIFIKATI* ter jih nisem povabil k podpisovanju, ker sem računal, da bo to storil M. Podobnik, ki si je, kot že povedano, lastil to akcijo. On pa niti besede o tem! Mislil sem si: on že ve! Moja organizacija je delovala, 14.9.94 je bila vložena še pobuda volilcem za zbiranje 40.000 podpisov za referendum 40. ČLEN, a sem jo kmalu umaknil, ker sem sprevidel, da ni pogojev za “drugo fronto”, saj “prva fronta” *CERTIFIKATI* ni tekla, kot bi morala. M. Podobnik je, namesto da bi se resno angažiral, šel na potovanje v tujino. Lukačeva je imela težave z delom organizacijske mreže SLS, ki je akciji zaradi interesov kmečkkega lobija nasprotovala; poskušala je pritegniti celó podporo pidov z logiko, da so zainteresirane zbrati čim več certifikatov. Seveda, pidi nam niso pomagale! Kako naj bi se “otrok” liberalnega kapitalizma uprl svojemu “roditelju”?! Sindikati se niso ustrezno vključili, ker si je M. Podobnik akcijo strankarsko prilastil. Tedaj sem se v akcijo *CERTIFIKATI* z vso silo vrgel tudi jaz.

h) ZBIRANJE 40.000 PODPISOV ZA REFERENDUM “CERTIFIKATI”

Prijatelji so mi “očitali”, da sem znorel. V pisarno v Državnem zboru sem prihajal delat tudi ob 5. ali 6. uri ter odhajal v poslansko stanovanje zvečer ob 22. uri. Zjutraj, ko je bil še mir, sem pripravljaval različne dopise, besedila, načrte in gradiva. Čez dan in zvečer sem pripravljaval poštne pošiljke in obenem sprejemal telefonske pozive za pojasnila ter sam po telefonu klical aktiviste in znance. Bolj ko se je bližal 21.10.94, konec roka za zbiranje podpisov, hujša je bila “norišnica”.

Najprej sva skupaj z Lukačevo pripravila besedilo *letaka Pojasnila in navodila za zbiranje “40.000 podpisov” za referendum “Certifikati”*. Poiskal sem tiskarja in takoj je bilo stiskanih 10.000 letakov, 3.000 sem jih dal Lukačevi za SLS, 7.000 smo jih delili jaz in SND. Plačala je SND. Tedaj sem značilno doživel, da “velika” SLS ni imela urejene organizacije za hitro plačilo. Ne vem, ali so bili blokirani zaradi zadolženosti ali je bila to igra M. Podobnika. Kakšen partner, ta SLS, da Bog pomagaj! Še preden mi je zmanjkalo letakov *Pojasnila*, sem pripravil in si dal stiskati 10.000 letakov *Poziv SND*, kasneje sem si skopiral še okrog 4.000 teh letakov. Navajam besedilo *Poziva*:

“Slovenska nacionalna desnica poziva: zaposlene in upokojene, kateri so v svojih podjetjih s certifikati dobili bistveno manjši delež lastnine, kot so jo ustvarili; stavkajoče, katerim so udbomafjci in bančni oderuhi spravili podjetje na prag stečaja; brezposelne, katerim je vladna politika vzela delovna mesta, okradla podjetja ali jih spravila na boben; mladino, kateri vladna politika ne daje možnosti lastnine in dela; Slovenke in Slovence, katerim je pravo jamstvo svobode, demokracije in slovenstva lastnina nad narodnim bogastvom; k spoznanju, da morajo zbrati vero, upanje in pogum, da podpišejo podporo referendumu ‘Certifikati’. Če zberemo 40.000 podpisov, smo že zmagali, kajti uspeh na referendumu ni vprašljiv. Podpisovanje podpore za referendum je prav tako pomembno, kot je bila udeležba v Osvobodilni vojni 91. Podpis podpore je dejanje nadaljnjega osvobajanja slovenskega naroda. Vsakemu podpisovalcu to dejanje šteje kot zasluga za narod! Hrabri Slovenci in Slovenke, sodelujte v tem boju! Naj živi ljudski kapitalizem!”

Ker SLS ni pripravila letaka, mi je na mojo pobudo Metka Lukačeva dala besedilo za njihov letak, poskrbel sem za tisk in jim dostavil 10.000 njihovih letakov. Vem, da sem jih potem moral še sitnariti, da so letake spravili v obtok, in SND je morala potem še gnjaviti SLS, da je (seveda z zamudo) tiskarju plačala svoje letake.

Fotokopiral in razdelil sem 2.000 letakov z obrazložitvijo *“Ali obstaja družbeni kapital za novo izdajo certifikatov*, ki sem ga sestavil 26.9.94. Dokazoval sem, da obstaja družbeni kapital za dodatno razdelitev: tisti odtujen z divjim lastninjenjem v tujini in doma, ki ga lahko vrnemo z revizijami, ter tisti, ki ga namerava vlada prodati v javni prodaji in naj bi ga raje razdelili državljanom, ter rezerva v bankah

in javnih podjetjih. Seveda je, kot pri drugih razpravljalcih, tudi pri meni zmeda okrog številke, kolikšna je bila ocena vrednosti družbenega kapitala za privatizacijo in kakšna je bila na tej podlagi vrednost izdanih certifikatov. Toda o tem kasneje pri razpravi o certifikatski luknji.

SND je kupila 20.000 obrazcev št. 0,5 za podpis volilca in jih delno sama razdelila prek svojih članov, delno sem jih razposlal različnim znancem in neznancem, da so jih oni delili. Delilo se je osebno v roke in v poštne nabiralnike kombinirano *Poziv z navodili* ter obrazec za podpis. Dopise s priloženimi navodili in obrazci sem poslal na okrog 500 naslovov: dvakrat občinskim odborom NSD (Napnite vse moči!); najrazličnejšim znancem iz mladosti in gospodarstva; neznanim aktivistom sindikatov SKEI (Sindikar kovinske in elektro industrije), NSS in ZSSS po seznamih, ki sem jih dobil od prijateljev, ali pa kar na naslove podjetij; 12.10.94 okrog 60 direktorjem največjih podjetij v gospodarstvu Slovenije (akcija je upor v pomoč gospodarstvu proti grabežljivosti politike, zastavite svoj vpliv za akcijo v podjetju in na občinskih organih za funkcioniranje podpisovanja); 13.10.94 vsem predsednikom izvršnih svetov slovenskih občin (prosim, da zadnji teden organizirate delo na podpisnih mestih tako, da bodo podpisna mesta na razpolago ves dan, in plačate nadurno delo uradnic iz občinskega proračuna); vsem občinskim društvom upokoencev.

SND je za zbiranje podpisov organizirala tudi dva večja sestanka za svoje članstvo v Kranju in Črnomlju ter 20.10.94 javno zborovanje v Mariboru. Zadnjih osem dni podpisovanja sem v imenu SND organiziral stojnico na Prešernovem trgu v Ljubljani, kjer je naš aktivist delil *Navodila* in zbiral podpise. Občasno sem bil pri stojnici tudi sam in z osebnim pogovorom pojasnjeval in prepričeval posameznike. SLS se je zadnje tri dni vgnezdila na našo stojnico, razobesila svojo zastavo in izvajala svojo propagando. Tudi M. Podobnik je večkrat nastopil pri stojnici in izkoristil priliko za predstavitev SLS in sebe. V zadnjem tednu je SLS objavila oglas za podpisovanje v *Delu* in M. Podobnik mi je stalno očital te stroške, češ, koliko so oni žrtvovali za akcijo. Je mešetar, in to ta pravi! Seveda je večina volilcev poslala podpisane obrazce na SLS; oni so jih zbrali okrog 20.000, jaz le okrog 2.000.

i) MOJE PROŠNJE MARJANU PODOBNIKU IN JANEZU JANŠI ZA AKCIJO

V začetku oktobra je Lukačeva od žalosti zaradi nekooperativnosti strankarskih kolegov zbolela in ni mogla več delati propagande. Mogoče pa je obolela zato, ker je M. Podobnik glavnemu tajniku stranke Franciju Feltrinu, poznanemu po odličnih organizacijskih sposobnostih, prepovedal pomagati Metki. Jaka Sever, tajnik M.

Podobnika, je "ravno tedaj" dobil zidarje in je moral ostati doma za zidavo.

Dne 3.10.94 sem M. Podobniku, F. Zagožnu, J. Janši, Ivu Hvalici, Vanetu Gošniku in Marjanu Vidmarju pisal *Poziv* za akcijo "osebnega nagovarjanja" in "javnega poziva", **JIH PROSIL IN ROTIL**, da se z vsemi osebnimi močmi in z močmi njihovih strank angažirajo, da se v tem času odpovedo medstrankarskim in znotrajstrankarskim intrigam, ljubosumju, "aferaštvu" ter demagogiji, sprožijo val zborovanj in drugih akcij neposrednega nagovarjanja volilcev, ter jih spomnil na priznanje Janeza Kopača v oddaji "Pro et contra", 19.9.94, da bi uspeh akcije *CERTIFIKATI* bil za LDS katastrofa.

Dne 6.10.94 sem pisal Marjanu Podobniku, Francu Zagožnu in Metki Karner Lukač in jih tudi pozval, da začnejo "bobnati z vsemi bobni" in "trobiti z vsemi trobentami"; ker je akcija *CERTIFIKATI* najprej njihova akcija, naj "udarijo" vsaj sedaj, ko se čas izteka. Poleg drugega sem jim dal nasvet in napotke, kako naj v Ljubljani in Mariboru postavijo stojnico (z zastavo SLS).

Dne 11.10.97 sem od M. Podobnika pisno zahteval, da SLS pripravi 20.000 letakov in jih razdeli v največjih slovenskih mestih. Potem sem jaz poskrbel za 10.000 njihovih letakov, ne vem pa, kako so to delili, možne so tudi sabotaže nekaterih aktivistov v SLS. 18. in 19.10.94 sem od M. Podobnika, Karner-Lukačeve (doma je ležala bolna) in Severja pisno zahteval, da analogno meni pišejo vsem občinskim odborom SLS in vsem prijateljskim sindikalnim aktivistom, da organizirajo zborovanja in da M. Podobnik nagovori Janšo, naj on javno nastopi. Ne vem, kaj so od tega v SLS naredili, zborovanj gotovo ne in Janše tudi niso nagovorili. Jaz sem Janšo še enkrat po faksu **PROSIL**, naj javno povabi svoje simpatizerje in volilce k podpisovanju, ker bo sicer naš poraz tudi njegov poraz.

Ekipa SLS, ki jo je SLS angažirala pri akciji zadnjih osem dni zbiranja podpisov, je bila: Marjan Podobnik, Jaka Sever, Tit Turnšek in Boža Grešovnik, vsekakor dovolj sposobna ekipa, da bi kljub zamudi lahko dosegla uspeh. Pa so po mojem delali toliko, kolikor sem jih jaz nadlegoval. Iz MNZ smo dnevno dobivali podatke o številu podpisov (teh na žalost nisem ohranil) in štiri dni pred koncem je bilo jasno, da nam ne bo uspelo. Tedaj pa je M. Podobnik povečal svojo aktivnost na maksimum, da mu ja kdo ne bi mogel očitati premajhne dejavnosti ali celo sabotaže.

V petek, 21.10.94, okrog 11. ure, praktično zadnji dan (samo v Ljubljani so potrjevali podpise še v soboto, 22.10.94), se je "zaradi preobremenjenosti" izklopil centralni računalnik na MNZ. Ne vem, ali naj to razumem kot za dodatno sabotažo. Objektivno gledano, taka sabotaža ne bi bila potrebna, ker se v enem dnevu fizično ne bi moglo zgoditi še 20.000 manjkajočih podpisov.

i) SPOPAD "CERTIFIKATI" V MEDIJIH

Čeprav sem bil gonilna sila akcije (če jaz ne bi preštudiral in pripravil vseh papirjev in gnjavil sodelavcev, akcije Certificati nikoli ne bi bilo, pa tudi kasnejše referendumske akcije, ki so se zgledevale po tej prvi, bi bile bistveno kasneje), so mene v medijih komaj kaj več kot omenjali. Niso me povabili na TVS, niti na Pro et contra niti k Okrogli mizi. Tudi se v medije nisem silil, ker zaradi terenske aktivnosti niti nisem imel časa. V oddaji Pro et contra, 19.9.94, sta bila z naše strani Metka Karner-Lukač in Peter Lampič, na nasprotni strani pa Janez Kopač in Tone Rop. Še se spominjam, da zadeve Lampič ni obvladal in ni najbolje dajal svojega "contra" nasprotnikom. Jaz bi se neprimerno bolje obnesel. Toda šlo je za politične točke: akcijo sta si lastili SLS in Civilna iniciativa, zato naj Poljšak ostane v ozadju in naj tam naprej gara. Kolikokrat v življenju sem že doživel podobno situacijo! Meni ni šlo za moje točke, toda v interesu uspeha akcije bi lahko gledalce dvignil s svojim žarom upornosti in čustvenim nastopom.

Naj kar pod tem podnaslovom navedem konflikt s Tonetom Ropom. On je predvsem sposoben izvrševalec navodil KK in specialist za kamuflažo napak na področjih, za katere je v vladi pristojen, to pa sta lastninjenje in sociala. Tako je poleg Igorja Bavčarja najpomembnejši med mlajšimi člani KK, čeprav se močno trudi, da bi si v javnosti ustvaril čimbolj nevtralen, strokoven videz, "kot da on z mafijo nima nič". Tako skrbno pazi, da ne bi bil vpleten v kakšno afero. Njegova glavna vrlina je, da odlično blefira strokovni nastop pri zagovorih vladne politike. Isto spretnost izkazuje sedaj kot minister za delo in sociala. Jaz sem pač zmotno mislil, da nas vlada sabotira pri zbiranju podpisov (sabotiral je M. Podobnik), zato sem se na stopnišču Državnega zbora na mrtvo sporekel z Ropom in mu zagrozil, da jim bomo že povrnili, ko pridemo na oblast. Tedaj mi je Rop odgovoril, da bomo zanesljivo prišli na oblast, SLS bo prišla in bomo že videli, kako je težko reševati probleme. Če se prav spomnim, mi je rekel, da jih bomo skupaj reševali. Po mojem je on vedel, da je SLS že v "špilu" z njimi, ni pa vedel, da jaz nisem v "špilu". Meni se tedaj ni niti sanjalo o kakšnih "špilih"; to sedaj sklepam.

Avgusta 94 je bil v Sobotni prilogi *Dela* objavljen prispevek Aleksandra Bajta *Kaj bo storilo ustavno sodišče*, v katerem je pokazano, da protiustavnost sistema lastninjenja po ZLPP temelji na zanikanju, da je osebek lastninjenja posameznik, državljan. Tako bi po 14. členu Ustave RS (enakost pred zakonom) vsak državljan moral imeti enake možnosti za pridobitev družbenega premoženja in bi morali vsi državljani pridobiti vse premoženje. To je načelo poštene razdelitve. Seveda so državljani imeli zelo različne možnosti, precejšen del družbenega premoženja pa je bil po ZLPP tako rekoč podržavljen v sklade. To je nadalje navedeno kot protiustavno, ker slovenska ustava ne pozna podržavljenja - nacionalizacije,

le razlastitev v javnem interesu. Ne strinjam se z nadaljnjo Bajtovo postavko, da bi bila za pravično razdelitev potrebna ocena posameznega podjetja glede na povpraševanje, kajti tu vnaša kapitalistično kategorijo povpraševanja v socialistično kategorijo razdelitve, pa tudi ocenjevanje vrednosti po povpraševanju bi proglasili za neizvedljivo. Nadalje je ugotovljeno, da Ustavno sodišče ne more preverjati ustavnosti ZLPP na lastno pobudo. Ne Bajt ne nihče drug ni tedaj niti kasneje z izkazanim pravnim interesom zahteval presoje ustavnosti ZLPP. Jaz tega tedaj nisem razumel in znal. Aleksander Bajt je torej podprl akcijo za dodatno razdelitev certifikatov.

Proti akciji Certifikati pa je bil v Sobotni prilogi *Dela*, 24.9.94, objavljen članek Jožeta Mencingerja *Neskončnost ničvrednosti*, v katerem je omalovaževal vrednost in koristnost certifikatov in s tem prikazoval nesmisel dodatne razdelitve certifikatov ter certifikatskega malega lastništva nasploh. V isti Sobotni prilogi je bil v rubriki *Prejeli smo* objavljen prispevek Franca Vodopivca *Lastninjenje in druga izdaja lastninskih certifikatov*, ki v imenu SLS in Civilne iniciative utemeljuje dodatno razdelitev certifikatov predvsem z naslednjim: podjetja ne bodo izvajala notranjega odkupa svojih delnic in jim bo tako ostal prepotrben denar za investicije; kapital za razdelitev obstaja s povrnitvijo doma in v tujini odtujene družbene lastnine; s certifikati bo mogoče lastniniti tudi javna podjetja in banke v sanaciji, ki se sanirajo z denarjem davkoplačevalcev in sedaj še niso predmet lastninjenja. Na koncu prispevka je še navodilo bralcem, kako izvedejo podpisovanje. V Sobotni prilogi *Dela*, 15.10.94, je Andrej Aplenc v imenu SLS, SDSS (ne vem, zakaj jo navaja, saj SDSS ni bila v akciji, mogoče jo je Aplenc želel v to pritegniti) in Civilne iniciative v prispevku *Vrednost ni cena* ovrgel argumente Mencingerja iz navedenega članka *Neskončnost ničvrednosti* ter utemeljil lastninjenje s poudarjenim notranjim lastništvom kot državotvornim dejanjem, ki omogoča Slovencem večinsko lastništvo, pravilno socialno usmeritev in s tem politično samostojnost. Aplenc je tudi napadel investicijske družbe kot sredstvo, s katerim desno-liberalna kapitalistična oligarhija obvladuje slovensko gospodarstvo in ogroža demokracijo.

Nasploh so novinarji *Dela* in tudi drugih dnevnikov pisali večinoma akciji naklonjeno in večkrat objavili za podpisovanje potrebne podatke. Zanimivo je zadnjih deset dni akcije v *Delovih* dnevnikih poročilih slediti, kako je M. Podobnik izrabljal akcijo za svoje uveljavljanje. Skoraj vsak dan je imel tiskovno konferenco ali dajal izjave, ki so jih nato objavljali. Namesto da bi aktiviral organizacijsko mrežo SLS, je za oviranje podpisovanja obtoževal vlado in predvsem ministrstvo za notranje zadeve, kjer je bil minister Andrej Šter iz vrst SKD. Kreganje namesto dela, kako mi je to zoprno! Po mojem mnenju nas MNZ ni oviralo. Saj je razumljivo, da so nas simpatizerji politike LDS na nekaterih uradih ovirali, so nam pa na drugih uradih šli na roke naši simpatizerji in tudi simpatizerji SKD. M.

Podobnik je neupravičeno napadal SKD, ki nas je dejansko tiho podpirala. Torej je bila to, sama na sebi, mala sabotaža: z napadi na SKD zmanjšati tiho pomoč in sodelovanje SKD ter odgnati podpise članstva SKD. To je prava vsebina tedanje načelnosti M. Podobnika proti SKD. Oviranja na podpisnih mestih še zdaleč niso bila taka, da ne bi mogli zbrati podpisov. Nepravilnosti je M. Podobnik zadevo napihoval tudi zato, da je prikril lastno sabotažo. Takoj po koncu zbiranja podpisov so mu v *Delu*, 24.10.94, objavili *Izjavo za javnost*, v kateri je obtožil vlado in MNZ oviranja, zahteval podaljšanje roka za zbiranje in odgovornost MNZ ter tako preusmerjal pozornost od vprašanja, zakaj SLS ni uspelo zbrati 40.000 podpisov.

j) MASKIRANJE SABOTAŽE NA IZREDNI SEJI

Seveda nisem M. Podobniku takoj očital sabotaže. To sem mu v obraz vrgel šele po neuspelem poskusu podaljšanja zbiranja podpisov na izredni seji DZ, da me ne bi obdolžil onemogočanja zadnjega poskusa. Naredil sem napako, ker nisem M. Podobnika napadel in razkrinkal tudi javno v medijih. A kaj ko sem naivno upal, da v naslednji bitki mogoče ne bo stvari izdal, pa jo je, tudi v naslednji bitki. Preprosto nisem imel druge izbire soborcev. Težko mi je bilo "v tej Sloveniji" najti prave soborce!

V DZ smo na izredni seji, 13.12.94, obravnavali točko *Obravnava nepravilnosti pri zbiranju podpisov podpore volilcev k zahtevi za razpis zakonodajnega referenduma pod geslom "Certifikati"*. Jaz sem polemiziral le o logističnih problemih in očital MNZ, da ni pripravilo načrta oziroma projekta, kako bo volilcem omogočilo podpisovanje. M. Podobnik se previdno ni niti oglasil. Za SLS so nastopali: Metka Karner-Lukač, Janez Podobnik in Žarko Pregelj. Predstavniki MNZ so SLS očitali, da podpisov nismo zbrali, ker so se premalo potrudili, ne pa zaradi njihovih napak, kakor je tudi zares bilo. Toda, kako naj bi nezadovoljni volilci verjeli vladi!? SLS pa je uspelo ohraniti avtentičnost pred svojimi volilci. Menim, da je bila akcija *CERTIFIKATI* glavna akcija, ki je vplivala na dejansko povečanje popularnosti SLS pred volitvami 96. Tako je to, propaganda je tista, ki pove, kaj je res!

Dne 14.12.94 sem še enkrat javno pisno pozval Marjana Podobnika in Janeza Janšo (je bilo tudi v medijih), da se osebno zavzameta in zberemo še nekaj manjkajočih podpisov poslancev, kar bi z njunim lobiranjem pri SKD tudi uspelo. To je bila zadnja možnost. Seveda nista reagirala.

Akcija *CERTIFIKATI* je bila tako končana, SLS je pridobila politične točke, preprečena je bila katastrofa liberalne vlade in sistema, le jaz sem se iz tega premalo naučil o hinavščini politikov. Po neuradnem mnenju poslanskega kolega Miloša Pavlice (ZLSD) je naš boj Certifikati imel naslednjo (majhno) korist: medtem ko je nas vlada zaustavila, je morala ob njihovem pritisku (Delavska stranka, Svobodni

sindikati) priznati in izpeljati sicer v ZLPP določeno lastninjenje z neizplačanimi plačami. Manjša posledica akcije Certifikati je tudi kasneje od vlade predlagan in v DZ sprejet zakon o lastninjenju podjetij v lasti Sklada RS za razvoj.

5. poglavje

AKCIJA ZA PODRŽAVLJENJE IGRALNIC, 1994

a. SKLEP DRŽAVNEGA ZBORA O PODRŽAVLJENJU IGRALNIC

Igralništvo ni bilo moje področje. Na tem področju sem spoštoval ter podpiral politični boj poslanca Iva Hvalice in na prvem mestu iz osebne solidarnosti nekajkrat praktično vskočil v akcijo tedaj, ko on ni več zmozel ali znal. Ob priliki njegove znamenite obstrukcije v Državnem zboru, ko je 31.1.95 govoril štiri ure v zvezi z *Zakonom o igrah na srečo*, sem preko televizije slovenski javnosti povedal, da Hvalico podpiram, ker mu verjamem, toda tisti trenutek, ko bom opazil, da ima zadaj "neke" interese, bo "odpadel od mojega srca" in se zanj ne bom več postavil. Doslej so mi "prišepetovali vse sorte" proti Hvalici, toda nič takega, da mu ne bi več zaupal.

K akciji me je s svojimi informacijami spodbujal tudi suspendirani uslužbenec igralnice iz Portoža Miran Lipovec. Zanimivo je, da sem speljal nekaj akcij, čeprav stvari nisem poznal v podrobnostih in me podrobno niti niso zanimale. Najpomembneje se mi zdi bralcu prikazati, kaj zmore narediti nekdo z majhno močjo, če ima za to voljo.

Prva akcija je bila v Državnem zboru 29.10.93 ob prvi obravnavi predloga zakona o igrah na srečo - EPA 196. Hvalica me je nagovoril, da sem se izpostavil namesto njega. Seveda, zakaj pa ne, na Goriškem so vodilni iz podjetja HIT že nahujskali večino njegovega okolja proti njemu, zato je doživljal šikane, moje ajdovsko okolje pa je večinsko podpiralo politiko podržavljenja igralnic. Poleg tega je Hvalica po značaju čustven in ga prizadene nerazumevanje ter nasprotovanje ljudi, jaz pa sem kolerično vztrajen in skoraj neobčutljiv, prav primeren za težke udarce, ali da jih sam zadam ali da jih od drugih sprejemem. Lipovec mi je pomagal pripraviti besedilo predloga za sklep: "Državni zbor zavezuje vlado, da z odlokom začasno, do sprejetja zakona o igrah na srečo, podržavi igralnice oziroma začasno do istega roka uvede državno upravo in zamenja vodstva z ljudmi, ki bodo delali v interesu slovenske države." Predlog je bil z ustrezno utemeljitvijo vložen med obravnavo, to je v slogu presenečenja (nekaj so me že naučili), in je padel, toda z 32 glasovi

za in 32 glasovi proti. Ampak jaz sem bil na preži in pripravil sem isti predlog z drugačnim besedilom: "Zaradi spornega lastninjenja in poslovanja slovenskih igralnic jih bo vlada začasno podržavila, predvidoma za leto 1994. To bo pomenilo tudi dodatna sredstva za državni proračun." To je bil amandma k proračunskemu memorandumu za leto 94. Amandama je bil tudi izglasovan 11.11.93 z 42 glasovi za in 25 glasovi proti. Zanimivo, da so zanj glasovali tudi Igor Bavčar, Dimitrij Rupel, Polonca Dobrajčeva in Zmago Jelinčič. Bog ve, kakšna politična igra je bila za tem. Dogodek je doživel velik odmev v medijih in začasno povzročil pravo paniko v igralniškem lobiju. 24.11.93 je minister Lojze Janko v imenu vlade pojasnil, da dopolnilo ne obvezuje vlade, ker z odlokom ne more urejati lastništva, ampak le z zakonom. Nakazal je tudi vprašanje pravne dopustnosti podržavljenja zasebne lastnine v igralnicah (očitno je priznaval ali mu je bilo naročeno priznavati privatizacijo glavnih igralnic po Markoviču), za kar ni opore v ustavi. Nakazal pa je nesporno možnost začasne prepovedi lastninjenja, kar so junija 94 tudi storili.

Sporno lastninjenje v Hitu je v javnost izbruhnilo kot afera z znanim revizijskim poročilom SDK spomladi 93, ki ga je za svoje uveljavljanje uporabil M. Podobnik. Spornost lastninjenja Hita je bila nadalje podprta z dosjееm HIT, ki ga je priskrbel Miha Brejc in katerega je garaško študiral Hvalica. Afera HIT je opisana v različnih knjigah o tranziciji, mogoče najboljše v knjigi Stanislava Kovača *Zamolčane zgodbe* (1997). No, meni je Hvalica že leta 93 pojasnil, da je lastninjenje po Markoviču nelegalno, kajti ves dobiček iz igralništva bi se po veljavnem *Zakonu o igrah na srečo* in drugih zakonih moral investirati izključno v turizmu. Sporno lastništvo v Hitu še danes, leta 98, ni popolnoma rešeno.

b. PRIPRAVA PREDLOGA ZA ZAKON O ZAČASNI DRŽAVNI UPRAVI IGRALNIC

Ko je novembra 93 marljivi Lipovec videl, koliko sem učinkovit, mi je hitro prinesel svoj osnutek Zakona o začasnem podržavljenju igralnic. To je normalen odziv po načelu: obremeni konja, ki vleče. Jaz pa sem, zato ker me je igralništvo premalo zanimalo, tudi normalno reagiral po načelu: prenesi skrb na druge rame, in ta osnutek izročil poslanskim kolegom: Ivu Hvalici, Marjanu Podobniku, Izidorju Rejcu in Leu Šešerku. Hvalica je besedilo malo dopolnil in mi ga zopet vrnil, da bi ga jaz obdeloval naprej. Še malo sem ga dopolnil in mu ga vrnil, da ga on dokonča. Tisti čas je Hvalica navezal stike z nekaterimi na ministrstvu za finance, ki naj bi pokazali resno voljo za pripravo ustreznega zakona o podržavljenju igralnic. Ivo jim je po navedenem principu, prenesi skrb na druge rame, izročil naš osnutek. Nato sva zadevo oba "dala na stran" in tudi drugi obveščeni kolegi, kot ponavadi, niso ničesar storili. Pa je prišel začetek februarja 94 in na Komisijo za spremljanje in nadzor lastninskega preoblikovanja družbene lastnine, katere člani smo bili tudi za podržavljenje igralnic angažirani poslanci, je v obravnavo prišel *predlog Zakona o lastninskem preoblikovanju igralnic* (EPA 500). V trenutku je bil ogenj v

strehi, vse smo zablokirali: kje je zakon o podržavljenju, zakaj ga vlada ni poslala v obravnavo, kdo je kriv, kdo bo rešil situacijo?! Nikogar nisem mogel pregovoriti, da na hitro pripravi zakon. Sicer pa sem vedel, da Hvalici to ne leži, tudi ne vem, koliko je Rejc k temu pripraven. Jaz pa sem bil v tistem trenutku ravnokar dozorel za tako delo. In sem ga tudi prevzel in opravil v enem tednu. *Predlog Zakona o začasnem državnem upravljanju pravnih oseb, ki prirejajo posebne igre na srečo* (EPA - 540) je bil prvi zakonski predlog, ki sem ga jaz sestavil in s sopodpisi Hvalice, Rejca in F. Zagožna vložil 21.2.94, normalno, v slogu presenečenja.

Seveda nisem jaz ustvaril besedila zakona, le logično sem s preverjanjem svojega dela pri nekaterih strokovnjakih pripravil, predelal in sestavil različne kose besedil iz različnih zakonov. Za to delo sem zbral in pregledal različne vzorce zakonov:

- *Zakon o nacionalizaciji zasebnih gospodarskih podjetij*, Ur. l. FLRJ, 98/46;
- *Zakon o igrah na srečo*, Ur. l. SRS, 32/80 (zanimivo: predsednik skupščine SRS je bil tedaj Milan Kučan) in 29/86;
- *Pregled načinov podržavljenja iz Poročevalca Skupščine RS*, št. 7, z dne 19.2.91;
- *Osnutek zakona o igrah na srečo* (ESA 416) Peterletove vlade iz januarja 92, ki v 44. členu določa, da mora biti v ustanovnem kapitalu igralnice udeležena Republika Slovenija z najmanj 80 odstotki;
- *Predlog zakona o začasnem imenovanju zastopnikov državne uprave v organe upravljanja družb, ki prirejajo posebne igre na srečo* (katerega sem dobil od Lipovca novembra 93);
- *Predlog zakona o lastninskem preoblikovanju podjetij, ki prirejajo igre na srečo* (EPA 500), druga obravnava;
- *Pripombe in amandmaji k vladnemu predlogu zakona o igrah na srečo* (EPA 196) iz septembra 93, ki sem jih dobil na SDK v začetku februarja 94;
- *Osnutek predloga zakona o podržavljenju igralnic*, ki sem ga dobil na SDK v začetku februarja 94.

V *Poročevalcu DZ*, 9/94, ki je obšel vso Slovenijo, sem v besedilu *Ocene stanja in razlogi za sprejem zakona* izhajal iz 11.11.93 sprejetega dopolnila k proračunskemu memorandumu o začasnem podržavljenju igralnic in med drugim napisal: "Za predstavnike Vlade je bilo to dopolnilo sporno, češ da se ne morejo odločiti, 'ali je pravno dopustno poleg družbenega kapitala (ki je v družbeni lastnini) začasno podržaviti tudi morebitno zasebno lastnino in ali ne bi takšna rešitev pomenila nedopustnega posega v zasebno lastnino, za katerega ni nobene opore v Ustavi Republike Slovenije (nacionalizacija).' Vlada se torej boji prizadeti morebitne zasebne lastnike, čeprav dobro ve, da se ti niso bali prizadeti države s prilaščanjem družbene lastnine. Vsem je znano, da je zasebna lastnina v igralnicah sporna. Torej je najprej treba opraviti revizijo in šele nato lastniniti igralnice v interesu države in lokalne skupnosti." Revolucionarnost spremljevalnih besedil k zakonom sem nadalje stopnjeval. Mogoče je bil tudi to majhen prispevek k ozaveščanju poguma strokovne javnosti, ki bere *Poročevalec*.

c. POSKUS OBRAVNAVE PREDLOGA ZAKONA O ZAČASNI DRŽAVNI UPRAVI IGRALNIC

Kot že rečeno, s taktiko presenečenja sem tik pred začetkom 18. seje DZ, 21.2.94, vložil *predlog Zakona o začasni državni upravi igralnic* in potem smo Rejc, Benjamin Henigman (poslanec SKD iz Ribnice) in jaz skušali prepričati večino v DZ, da uvrsti ta zakon na dnevni red. Hvalica se načrtno ni udeležil prepričevanja, da ne bi spodbudil protiučinka nekaterih, ki so bili nanj alergični. Rezultat bitke: izgubili smo - z 29 glasovi za (SKD, SPS, SDSS, SLS), proti 35 glasov (LDS, ZLSD, narodnosti, DS, ZEŠS). Sicer so se vzdržali štirje poslanci SKD in neopravičeno sta manjkala dva iz SLS (kot ponavadi tudi M. Podobnik), toda za uspeh bi morali lobirati vsaj še z eno stranko, kar je pa malo težje pri taktiki presenečenja, ko ni časa. Seveda za vsem tem stoji ali pa ne stoji volja do uresničevanja neke politike. Saj, če bi "naši" zares imeli voljo, bi že zdavnaj zmagali. To, da sem spodbujal voljo in so se poslanci delno odzivali, še ni bil zadosten pogoj za uspeh. Za zmago mora biti pamet in volja v vseh naših politikih. Še enkrat smo brez uspeha poskušali spraviti zakon na dnevni red naslednje seje DZ 23.3.94. Predsedujoči Herman Rigelnik predloga ni hotel dati na glasovanje. Glavni uspeh naših naporov pa je bil kmalu zatem od vlade predlagan in v DZ, junija 94, sprejet *Zakon o začasni prepovedi lastninskega preoblikovanja pravnih oseb, ki prirejajo posebne igre na srečo*. Privatizacija je bila v igralnicah ustavljena in postopno se privatizirano vrača v javno last.

Smo pa v letu 94 napravili eno napako pri glasovanju o zavrnitvi obvezne razlage 4. člena tedaj veljavnega *Zakona o igrah na srečo*, ki jo je predlagal Hvalica: "Nezakonito je vsako prirejanje iger na srečo (izjema od 13.8.93 velja le za igre na igralnih avtomatih v gostilnah), s katerimi se ukvarjajo podjetja v zasebni in mešani lasti." Če bi bila ta razlaga sprejeta, bi bilo celotno dotedanje lastninjenje v Hitu pod vprašajem oziroma na poti razveljavljenja. Gre za lastninjenje, javnosti znano kot *afera HIT*, pri katerem so si zaposleni - predvsem vodilni v Hitu - po Markovičevi zakonodaji v dveh letih povečali vrednost svojih kapitalskih vložkov za 14 tisoč odstotkov. Tedaj sva se s Hvalico začasno celo malo sprla, ker je mislil, da sem se namenoma izognil glasovanju. Obravnava in glasovanje o obvezni razlagi 4. člena sta potekala 9.11.94, to je na zadnji dan za vlaganje kandidatnih list za občinske volitve 94. Po opoldanskem odmoru sem nekaj časa potrpežljivo čakal, da bomo glasovali takoj, tudi zato, ker smo imeli začasno večino. Enako jasno je bilo poslancem SKD, da je treba molčati in čimprej glasovati, zato niso hodili k mikrofonu. Toda ne! Ivo Hvalica in Franc Zagožen sta "moral" hoditi na govornico še in še razlagat svoje poglede, namesto da bi ugotovila, da imamo trenutno večino in naj bi čimprej glasovali. To je tista trma načelnosti za vsako ceno! Sam nisem nikoli tako delal, hitro sem pogledal, kakšne so taktične možnosti, in kdaj tudi primolčal, če sem presodil, da bo od tega boljši rezultat. Ne vem, zakaj je Hvalica tedaj naredil to napako, sploh pa ne vem, zakaj jo je izkušeni F. Zagožen. Potem so se začeli nabirati zadnji poslanci LDS, ki so se prej, mogoče celo načrtno, da

bi nam pomagali, zadrževali v jedilnici DZ. Nekateri, tudi jaz, pa smo obupali in odhiteli na teren vlagat kandidatne liste. Vsaj osem poslancev z "naše strani" nas je bilo v trenutku glasovanja odsotnih zaradi vlaganja kandidatnih list. In kmalu potem, ko so bili poslanci LDS in ZLSD v večini, se je zgodilo glasovanje in razlaga je padla z 31 glasovi za in 28 glasovi proti (glasovalo se je za umik predloga razlage). Po mojem izbira tega dneva za glasovanje ni bila niti načrtna poteza LDS, verjetno so že računali na izgubo. Potem pa, zakaj ne, če nasprotnik naredi avtogol. *Mladina* je poročala, da so ob tem vodilni Hita pripravili veliko slavlje. Drugi dan sem Hvalici vse pisno analiziral ter njega in Zagožna vprašal: "Ali je zate važnejše govoriti ali zmagati?"

Ne vem, kako hude posledice je imel ta poraz. Opisal sem ga predvsem zato, da bi bralec spoznal podrobnosti še enega primera "našega" (manjšega) poraza po "naši" zaslugi. Res je, da so odločilne velike bitke, vendar menim, da karakter in sposobnost za velike gradiš v majhnih bitkah. Zato je neizprosni pogoj borca, da enako ravna v malih kot v velikih bitkah. Oziroma je slika poraza iz male bitke slika poraza za veliko bitko.

d. POLEMIKA Z NELIDO NEMEC

Po akciji poskusa podržavljenja igralnic, ki je ustavila njih privatizacijo, se mi je zgodila strupena polemika z Nelido Nemic, direktorico Sektorja za komuniciranje z javnostmi pri Hitu. Formalno me je napadala v interesu podjetja Hit, dejansko pa v interesu ožje skupine vodilnih Hita z direktorjem Danilom Kovačičem na čelu, ki je, po mojem mnenju, v soglasju s Kučanovim klanom in kakor za interese Kučanovega klana tako za svoje interese lastnila Hit. Verjetno je pri zadevi Hit delno udeležen tudi srbski del udbomafije, saj je bil Hit še pred nedavnim, v času Jugoslavije, tudi pod nadzorstvom zvezne Udbe.

V Pismih bralcev v *Delu* so mi 29.3.94 objavili moj odmev na odločitev Hermana Rigelnika z dne 23.3.94. Med drugim sem napisal: "Rigelnik je očitno na strani igralniškega lobija. /.../ Vsak dan ponikne iz najbolj donosne igralnice 500.000 DEM /moja ocena je bila verjetno previsoka, toda čeprav je bila v resnici desetkrat manjša, je bila dovolj zgovorna/ v privatne žepe ali na račune udbomafije onkraj meje. /.../ Potem pa se lahko iz tega denarja podkupujejo politiki in agenti ter plačujejo akcije. /.../ Analiza glasovanj in obravnave Zakona o igrah na srečo mi je povedala, da je največ 20 poslancev interesno vezanih v igralniškem lobiju in oni izvajajo politični pritisk na 30 poslancev njihovih poslanskih skupin."

Nelida Nemic je reagirala takoj in mi v Pismih bralcev v *Delu*, 1.4.94, zagrozila s tožbo. Zopet mi je s tožbo zagrozila v Pismih bralcev v *Delu*, 14.6.94, pod naslovom *Dekret za odstavitev Hitovega vodstva?* in med drugim zapisala: "Poslanec Marjan Poljšak je s svojimi zadnjimi izvajanjmi na zasedanju posebne

parlamentarne komisije za ugotavljanje zlorabe pooblastil funkcionarjev v zadevi HIT /9.6.94/ postavljaj neresnične in zlonamerne trditve/, zato naj dokaže, da je denar Hita odhajal v tujino in da se to še vedno dogaja s ‘polno paro’. /.../ Resen razmislek zasluži tudi Poljšakovo vprašanje, ‘kdo bi moral z dekretom vlade odstaviti vodstvo Hita, ko so v Hitu opazili malverzacije?’ /.../ Zamenjava nekega vodstva podjetja z zakonom /nakazan je predlog mojega zakona o državni upravi v igralnicah/ bi bila edinstven primer v slovenski gospodarski in politični praksi. Takih metod se ni posluževala niti prejšnja nomenklatura.”

Odgovoril sem ji v Sobotni prilogi *Dela*, 24.6.94, in med drugim napisal naslednje: “Ga. Nelida mi v isti sapi grozi s ‘sodnim pregonom’, objokuje demokracijo, ker je strpna do mene, in se spreneveda, da prejšnja nomenklatura ni odstavljala in postavljala vodilnih, seveda spretno, brez javnih dekretov. Tako je prejšnja nomenklatura, ki je tudi današnja, postavila na položaj vodilne v Hitu, katerih interes zagovarja ga. Nelida. Naj ga. Nelida pove, kateri član prejšnje nomenklature v sedanjem slovenskem političnem vrhu ni sprejel predloga operativcev VIS, da se prepreči tok Hitovega denarja prek meje! To je vse registrirano v zapisnikih javnih sej preiskovalne komisije za Hit. /.../ V tem gradivu boste dobili dokaze, da je javno znano, da denar še vedno odhaja čez mejo.” (Tudi posredno prek posojilniških služb.)

Sledil je protinapad Nelide Nemec v Sobotni prilogi *Dela*, 16.7.94, kjer med drugim piše: “Gospodarska škoda, ki je nastala zaradi prepovedi delovanja posojilne službe, /.../ kar naj poslanec Poljšak pripiše tudi sebi/, je soodgovoren za veliko gospodarsko škodo, ki je nastala /.../ po izbruhu ‘afere Hit’. /B/rez dokazov ponovno trdi, da Hitov denar odteka v tujino.”

Nisem ji ostal dolžan in ji v Sobotni prilogi *Dela*, 30.7.94, poleg tistega dela besedila, zaradi katerega me je tožila (glej v nadaljevanju), “nasul” tudi naslednje: “Posojilniška služba deluje naprej v spremenjeni obliki. /.../ Da Hit ni prizadet zaradi prepovedi delovanja posojilniške službe, potrjujejo podatki, ki jih v javnost daje sam Hit. Ga. Nelida natolcuje, češ, da sem jaz in še drugi podobni poslanci prispevali k zaustavitvi projekta Cimos. /.../ Investicijo so zaustavili vodilni Hita okoli ge. Nelide, kar ona dobro ve. /.../ Ne razumem, kako naj bi jaz in drugi poslanci vplivali na gospodarsko škodo zaradi opustitve investicij Hita na Češkem, v Albaniji, San Marinu, itd. Ali smo Hitu odvzeli denar z davki? Ne! Kje je denar, ki je bil namenjen za te investicije? Menda se te investicije uresničujejo, seveda pod drugimi firmami. /.../ Slovenska država je oškodovana, toda ne zaradi nas poslancev, ampak zaradi tistih, za katere dela ga. Nelida.”

e. TOŽBA

Nelidi Nemec je najbrž prekipelo in me je še dvakrat napadla v Sobotni prilogi

Dela, 6.8.94 in 27.8.94; drugič je že zmedeno ponavljala svoja prejšnja besedila. Nisem več odgovarjal, dovolj je bilo polemike. Povedal sem, kar je bilo potrebno. Če je bralec hotel razumeti, je razumel. Sledila je tožba. Dne 2.11.94 je odvetnik Mitja Ulčar iz Kranja v imenu Hita in Nelide Nemec na temeljnem sodišču v Ljubljani proti meni vložil zasebno tožbo z obdolžitvijo kaznivega dejanja žaljive obdolžitve zaradi naslednjega dela besedila mojega članka, objavljenega v Sobotni prilogi *Dela*, 30.7.94: "Poslanci smo hoteli posojilniško službo uzakoniti, da bi jo kontrolirali. Prepovedalo pa jo je finančno ministrstvo. Katera gospodarska škoda, za katero naj bi bil soodgovoren, se je zgodila, ga. Nelida nič ne pove. **Mogoče tista od dobičkov pri pranju denarja? /.../ V ta projekt so nameravali investirati sprivatizirani dobiček, naložen onstran meje, pa so se ustavili, ker teče v parlamentu postopek sprejemanja zakona, po katerem bodo postale igralnice last države in občine. /.../ Vse bolj se mi zdi, da je Hit del Mačkovega /Ivan Maček/ gospodarskega imperija, oz. kot bi danes rekli, gospodarskega imperija udbomafi Tudi ugotovljene zveze z Aldom Fanellijem to potrjujejo."** (Poudarjeno je podčrtal odvetnik.)

Najel sem odvetnico, ki je že branila Iva Hvalico pred mnogimi tožbami Hita. Tožba Nelide Nemec je bila na sodišču zavrnjena.

6. poglavje:

PROTI ODERUŠKIM OBRESTIM, SREDSTVU GRABEŽA

Pojav oderuških obresti leta 89 v Sloveniji in Jugoslaviji, spodbujen z Markovičevimi ukrepi, je eno od načrtnih dejanj UM za grabež družbene lastnine in denarja davkoplačevalcev s povzročitvijo sesutja gospodarstva z namenom, da gredo podjetja v stečaj in jih potem poceni kupijo člani UM ali pridejo v last bank, katerih vodilne položaje so zasedali kadri UM.

Jugoslavija, edina med 120 državami s pravnim sistemom (podatek iz *Poročevalca Skupščine RS*, št. 19/92, 24.9.92), ni imela zakonskih določil glede oderuških obresti. Pred letom 89 potrošnikom posojil (podjetjem, drugim pravnim osebam ali posameznikom, to je fizičnim osebam varstvo pred oderuštvom niti ni bilo potrebno, kajti inflacija je bila višja od obresti za posojila in posledica je bila, da je posojilojemalec dejansko "prejemal" del denarja zastoj (v dar) od posojilodajalca - države ali svojega podjetja. Tedaj še tako visoke obresti niso bile oderuške, ampak "radodarne". Nekateri so mi sedanje oderuške obresti opravičevali z navedenimi, od inflacije nižjimi obrestmi v preteklosti, češ, nekoč so državljani ter podjetja prejeli od bank ter države in sedaj naj jim banke ter država vzamejo nazaj.

S takim utemeljevanjem se ne strinjam. Res da so bile od inflacije nižje obresti nenormalne in jih ne zagovarjam, vendar so bile za ljudi uravnlalni dodatek k tedanjim nizkim plačam ter so delovale kot spodbujevalec investicij in s tem gospodarstva. Obresti, nižje od inflacije, niso bile način kupovanja socialnega miru, ampak so bile eno od orodij socialne države oziroma so dajale možnost graditve zasebnih hiš in nakupa stanovanj tudi nižjim socialnim slojem. Nekdanje obresti, nižje od inflacije, niso krive za javni dolg. Javni dolg je predvsem posledica odtujevanja družbenega kapitala v tujino. Po mojem védenju ni še nihče napisal ustrezne knjige, v kateri bi dokazoval, da je jugoslovanski in slovenski zunanji dolg pred 1990 povzročila nekdanja kreditna politika.

Ante Marković je za interese UM sprožil oderuštvo z dvema potezama. Prva poteza je bila narejena z *Zakonom o računovodstvu* (Ur. l. SFRJ, 12/89, 24.2.89) s predpisom revalorizacije obresti, ki so po tem ukrepu ustrezale tedaj visoki inflaciji (inflatorne obresti). Temu ustrezno so se uravnale dolžniško-upniške pogodbe. 29.9.89 je izšel tudi prvi (Markovičev) napol *Zakon o obrestni meri zamudnih obresti* (Ur. l. SFRJ, 57/89). Prej so zamudne obresti urejali odloki, toda ta zakon je bil skromen, kot odlok, in je določal le zamudne obresti v zvezi s poslovanjem države na 20-odstotno realno letno obrestno mero ($R + 20\%$) ter določal, da se to ne uporablja za dolžniško-upniška razmerja, ki jih ureja drugi zakon. To drugo je bilo področje s prostim lovom oderuštva. Demosov ponaredek tega zakona z realno letno obrestno mero 30% ($R + 30\%$) je bil sprejet 18.3.92 in prav tako omogoča oderuštvo v dolžniško-upniških razmerjih, ki naj bi jih urejal poseben zakon. Kateri?

Druga poteza uresničitve oderuštva je bila stabilizacija dinarja konec leta 89, s tem da niso bile hkrati regulirane normalne obrestne mere, ampak je še naprej veljala praksa in zakonska možnost visokih obrestnih mer, ki so prav s stabilizacijo dinarja postale oderuške. Spomnimo se Markovičevega propagandnega TV-nastopa v zvezni skupščini, ko je mahal z novim stabiliziranim dinarjem, češ kako dober je ta ukrep. Oderuštvo je bilo sicer v nasprotju z *Zakonom o obligacijskih razmerjih*, katerega določila so bila uporabna tudi proti oderuštvu, vendar tega v praksi ni nihče uveljavljal. Torej je bilo oderuštvo protizakonito tudi brez zakona, ki bi preprečeval oderuške obresti. Zopet smo tam, kjer smo že bili: kaj ti pomagajo zakoni, ti so na prvem mestu slepilo za ljudstvo, instrument okoriščenja vladajočega razreda. Kako bo, odloča moč oblasti, ne pa določila zakona, ki ne učinkujejo samodejno. V trenutku preobrata je bila večina podjetij zadolženih s posojili z visokimi infl obrestmi, ustreznimi nekdanji infl infl ni bilo več oziroma je bila zelo nizka, visoke obresti pa so ostale in postale oderuške. V tem je trik!

Sledil je tudi naslednji pojav: direktorji podjetij, ki so bili člani UM ali povezani in pokorni UM, so na podlagi tajnih dogovorov ter navodil načrtno in za podjetja škodljivo jemali posojila z oderuškimi obrestmi prav zato, da so svoja podjetja spravili v stečaj. Primerov je nešteto in jih vsak bralec nekaj pozna iz svoje

prakse oziroma okolja, ogromno pa jih je bilo naštetih v časopisih in so še naštetih v knjigah o tranziciji.

Tedaj so se pojavila zasebna finančna podjetja, tako imenovani finančni inženiringi, ki so delovali po naslednjem sistemu:

- privatniki v finančnem inženiringu so bili dogovorjeni z vodilnimi na banki, občini ali drugi pravni osebi, ki je imela na voljo denar za posojanje,
- podjetja, ki so potrebovala posojilo, ga na banki (občini itd.) niso dobila z nekim izgovorom, npr. z nezanesljivostjo vračanja posojila,
- finančni inženiring je dobil posojilo in ga po bistveno višjih obrestih posojal podjetjem,
- finančni inženiring je tako postal skoraj stroj za tiskanje denarja, lahke dobičke so si razdelili vsi udeleženi špekulanti. Na tak način je nastalo mnogo novih slovenskih bogatašev, nisem pa še zasledil študije, ki bi to natančneje obdelala in, recimo, navajala seznam novih kapitalistov te vrste.

Kot sem že povedal, oderuštvo je bilo in je velika goljufija, tudi po tedaj veljavnem *Zakonu o obligacijskih razmerjih*, ki je določal **neveljavnost pogodb, s katerimi kdo sebi ali komu drugemu izgovori nesorazmerno premoženjsko korist, s tem, da zlorabi gospodarsko stisko, nevednost, zmedenost dolžnika ali neodgovornost dolžnikovega zastopnika. In prav to se je dogajalo v primerih oderuških obresti.** Oderuške obresti so bile največje v letih 90 in 91, torej tik pred osamosvojitvijo. Po mojem bi lahko vse, ki so tedaj obogateli z oderuštvom, sankcionirali tudi kot vojne špekulante oziroma dobičkarje. Oderuške obresti so se pozneje zniževale in danes, leta 98, so le še v manjši meri oderuške, toda nekdanji oderuški dolgovi so ostali in večina podjetij se ni izvlekla iz zadolžitev, veliko jih je šlo tako v stečaj, oderuštvo pa je svoj namen opravilo.

Naša možnost uspešnega protiukrepa je le v tem, da razveljavimo oderuške obresti za nazaj. Razveljavitev oderuških obresti sem utemeljeval tudi z naslednjo logiko: **če je Republika Slovenija odpisala dolgove bank v sanaciji, potem morajo tudi te banke sorazmerno odpisati dolgove podjetjem. Zgodila pa se je smešno očitna špekulacija: država je bankam odpisala dolgove, banke pa niso sorazmerno odpisale dolgov podjetjem.**

Zanimivo je, da v začetku ni bilo niti manjšega upora proti tej roparski politiki. Upirali so se le posamezniki, predvsem najemniki posojil za nakup stanovanja in za zasebno gradnjo, ki so jih nenadoma začele dušiti oderuške obresti. Zakaj se Demos s Peterletovo vlado ni uprl oderuškim obrestim? Ne vem za noben primer, da bi kateri pomembnejši politik ali minister iz vrst Demosa zagnal velik krik proti oderuštvu. Sicer pa so bili vsi finančniki v Peterletovi (ne)Demosovi vladi nedemosovci. Pravi demosoenci so nameravali sesuti gnile banke, namesto da bi jih ozdravili. Mogoče so videli v tem zadostno rešitev pred grozečim vplivom

finančne oligarhije KK. Oderuške obresti so skupaj z ukrepi Drnovškove vlade za sanacijo glavnih bank dale Sloveniji "sanirane" in obogatele banke kot nove koncentracije finančne in politične moči UM oziroma KK, in to na račun podjetij, ki so bila s tem gospodarsko na kolenih ali v stečaju.

Oderuške obresti niso edina špekulacija na finančnem področju, špekulira se tudi z izračunavanjem revalorizacije in obresti. Pa tudi previsoke obresti na temeljno izdajo denarja Banke Slovenije lahko štejemo k manjšemu krivcu za oderuštvo. Država naj denar pobira z davki, ne pa z visokimi obrestmi na denar, ki ga posoja bankam. Potem pa se guverner Banke Slovenije hvali, kako so narastle devizne rezerve, in vsem se to zdi lepo, ker ne vedo, da so te rezerve nastale iz obresti, ki smo jih davkoplačevalci posredno plačali Banki Slovenije. Obresti so potemtakem drugi način pobiranja davkov.

Oderuške obresti so ena najbolj žalostnih zgodb tranzicije. Oderuške obresti so barbarstvo, ropanje, povampirjeni grabež. Iz tega nastane, milo rečeno, pokvarjena družba. Normalna družba in ekonomija je, če se zasluži več pri proizvodnji, to je pri resničnem ustvarjanju nove vrednosti, kot pa pri finančnih špekulacijah. V svetu zadošča bankam 3-odstotna ali manjša bančna marža. Še sedaj, leta 98, so oderuške obresti videti kot neka naprava, vzvod izkoriščanja zaposlenih v zadolženih podjetjih - in teh je večina. Ta podjetja se seveda ne morejo izkopati iz dolgov, delajo predvsem za pokrivanje izgub zaradi oderuških obresti. Nehote dobiš asociacijo na razmere zgodnjega kapitalizma, le da vlogo kapitalista igra bankir. Razmerja, ko delavstvo v prezadolženem podjetju gara za mizerno plačo, pogosto tudi neizplačano, spominjajo pravzaprav na sužnjelastniški družbeni red.

Edini papir o akciji proti oderuškim obrestim, ki sem ga leta 94 izbrskal, ker so me zanimale oderuške obresti, je *Predlog zakona o obrestni meri* - ESA 594 (iz *Poročevalca Skupščine RS*, št. 19/92, 24.9.92), ki so ga vložili tedanji poslanci Ludvik Toplak, Franci Feltrin in Anton Horvat. Prva obravnava je bila julija 92. Predlagali so na spremembo srednje vrednosti tečaja ekuja revalorizirane maksimalne obrestne mere: 6 % med posamezniki in pravnimi osebami, 8 % za gospodarske pogodbe in 12 % za zamudne obresti ter povrnitev preplačil pri oderuških obrestih za nazaj. Skupščina RS je ta zakon zavrnila pred drugo obravnavo jeseni 92. Po mojih neuradnih informacijah večina poslancev oziroma politikov SLS in SKD leta 92 ni podpirala tega zakona. Ne vem, zakaj ni Toplak tega zakona spet vložil v novem sklicu Državnega zbora leta 93, saj je bil poslanec. Tako Toplaka ne morem šteti za glavnega pobudnika te akcije. Doslej mi ni uspelo ugotoviti, kdo je bil glavni motor te akcije.

Je pa iz obrazložitve k predlogu zakona jasno razvidno ter za prihodnjo uporabo dokumentirano, kdo je nasprotoval ustavitvi in razveljavitvi oderuških obresti pri obravnavah leta 92 in kako je svoje nasprotovanje utemeljil. Glavni nasprotniki odprave oderuštva so bili minister Mitja Gaspari in poslanci LDS. Navajam nekaj

floskul Mitje Gasparija in protiargumente predlagateljev omenjenega zakona (v oklepajih):

“Predlagani zakon pomeni grob poseg v svobodo odločanja pri sklepanju pogodbenih in drugih obligacijskih razmerij, takšna ureditev je v nasprotju s temeljnimi načeli tržnega gospodarstva” - (ne drži, saj podobne omejitve obstajajo v zakonodaji vseh držav s tržno ekonomijo); “predlagani zakon pomeni administrativne rešitve” - (ne drži, ker je omejitev obresti striktna norma na področju civilnega prava, da se zavarujejo instrumenti resnične tržne ekonomije in enakopravnost subjektov ter se izključi monopol in oderuštvo); “določanje zgornje meje stroškov pri posredovanju kredita oziroma pri zavarovanju rizika za druge stroške, povezane s posredovanjem kredita, pomeni administrativno določitev pogojev poslovanja, kar pa mora biti vselej rezultat prostih pogodbenih odločitev” - (to so nevzdržna stališča, vlada ne more dopustiti, da so pri finančnem posredništvu cene za 10-, 100- ali celo 200-krat višje kot cene istih storitev v drugih evropskih državah, te cene so posledica zlorabe monopolnega položaja finančnih institucij ter zlorabe stiske kreditogjemalecev, ki jih civilizirana država mora zaščititi pred oderuštvom, oderuštvo ima vse elemente civilnega delikta, kazenskega delikta in moralnega delikta v sodobni evropski civilizaciji in kulturi); “sredstva bi se zaradi teh omejitev neracionalno uporabljala, takšna uporaba bi škodovala celotnemu gospodarstvu Slovenije” - (neosnovano, saj ni razloga, da bi pri nas lastniki denarnih sredstev ravnali drugače, kot ravnajo v drugih državah).

Še nekaj dodatnih značilnih floskul iz “ust” Banke Slovenije, ki jo je zastopal guverner Franc Arhar, in protiargumenti predlagateljev (v oklepaju): “limitiranje obresti bi neizbežno pripeljalo do ogromnega prestrukturiranja portfeljev finančnih naložb v devizne depozite v tujini” - (očitek ne drži, ker je v sosednjih državah predpisana bančna marža 3 %, predlog zakona pa dopušča 1 - 2 % višjo bančno maržo, torej ni razloga za beg denarja); “proces omejitve obresti bi spremljala administrativna distribucija preostalih finančnih viškov - povečan državni intervencionizem” - (potreba po državnem intervencionizmu bi se v resnici zmanjšala, ker bi se okrepila zlasti realna ekonomija v primarnem in sekundarnem sektorju, ki sta danes prav zaradi visokih obresti izčrpana in obremenjena z novimi krediti, kar generira nove obresti in zopet nove kredite. Nenormalno je, da je realna ekonomija, ki v resnici ustvarja novo vrednost, v podrejenem položaju stalnega prosilca za pomoč, kredite, beneficije, kompenzacije in podobno, v nadrejenem položaju pa so državna administracija in banke. Realno ekonomijo je treba osvoboditi). - Za to gre!

Kot je že navedeno v poglavju *Akcija za dodatno razdelitev Certifikatov, 1994*, sem maja 94 v okviru akcije z delovnim naslovom “kol za vampirje” prišel do zamisli, da bi tudi razveljavitev oderuških obresti vključili kot eno od referendumskih vprašanj za bližajočo se akcijo zbiranja 40.000 podpisov za referendum. Ker sem

si pridobil besedilo prej obravnavanega zakona proti oderuškim obrestim, ki je bil tako rekoč zakonski predlog poslancev SLS leta 92, sem pisno 30.5.94 in večkrat ustno sekiral M. Podobnika, naj to prevzamejo oni in njihovi strokovnjaki ter naj znova vložijo (recimo) še malo popravljen zakon, ki je potreben kot podlaga za referendumsko vprašanje. Pa saj tedaj nisem vedel in doumel, da je SLS pri vsaki zadevi "za" in "proti" ter da jo končno izpelje v korist svojega ozadja, v tem primeru Kmečke banke, ki je prav tako, sicer v manjši meri, pridobivala koristi z oderuški obrestmi. Molčali so mi, pa nič naredili. Nisem upošteval sporočila ljudskega pregovora, da molk desetim odgovarja.

Sem pa sam poizkusil nakaj narediti. Ne navajam imen tistih, ki niso javne ali javno znane osebe, pa so mi pomagali, ker računam, da večina tega ne želi in ne bi bilo zanje koristno, da jih javno izpostavim. Podobno sem že ravnal in bom še ravnal pri opisu raznih mojih akcij. Tudi pri političnih akcijah pogosto velja svetopisemsko pravilo: trkajte (v poštenem imenu) in se vam bo odprlo. Koliko strokovnjakov mi je z dobro voljo svetovalo in pomagalo! Hvala jim! Niso zapisani v moji knjigi, ampak v mojem spominu in izpis iz mojega spomina sem jim vedno pripravljen napisati.

O oderuških obrestih sem se posvetoval in dal poučevati pri več strokovjaki v Državnem zboru, na raznih institucijah in v podjetjih. Dva od njih sta mi tudi pomagala pri pripravi členov nove različice zakona na podlagi členov Toplakovega zakona. Tako sem imel 7.3.95 pripravljeno zadovoljivo varianto *predloga Zakona o najvišji obrestni meri ter o oderuških obrestih*, ki si je sam niti tedaj niti kasneje nisem upal vložiti, ker na tem področju nisem strokovnjak in tudi med poslanci nisem našel partnerja za akcijo. Ne moreš nastopati, če obvadaš le logiko členov, ampak moraš biti sposoben braniti utemeljitve in širšo vsebino zakona. Tega pa jaz pri oderuških obrestih nisem obvladoval.

Vlada je junija 95 poslala v obravnavo *predlog Zakona o predpisani obrestni meri, zamudnih obrestih in temeljni obrestni meri* in v DZ je bil tudi sprejet 25.7.95. Zakon je bil skrpucalo, ki ni razveljavljalo oderuštva za nazaj in ga ni dovolj omejilo za naprej, saj je sprejeta omejitev obresti na $R + 18\%$ še vedno oderuška. Da je bil ta ukrep skrpucalo, je dokaz tudi to, da ni imel posebno pozitivnega učinka v praksi.

Kot sem že povedal, je oderuštvo v letih od 89 do 91 in še recimo tri naslednja leta opravilo svoje. Seveda lahko, če pridemo na oblast in ko se bo to zgodilo, v imenu "javne koristi" razveljavimo oderuške obresti tudi za nazaj.

7. poglavje:

AKCIJA ZA ZAČASNO PREPOVED PRIVATIZACIJE DRŽAVNE LASTNINE, 1995

To je edini primer moje akcije, da je bil v DZ sprejet predlog zakona, ki sem ga bil vložil. Toda vsi člani so bili popravljeni ali zamenjani tako, da je bila temeljito zmanjšana ostrina mojega predloga. Lahko rečem le, da sem dosegel osnovni namen: minimalno zaščito razprodaje državnega premoženja v okvirih interesov vlade oziroma državnega sekretarja Toneta Ropa. Na nek način sem s svojo hitrostjo le spodbudil njihov ukrep, sicer bi ga vlada s svojo počasnostjo ponudila mogoče čez leto dni.

Dne 12.1.95 smo na Privatizacijski komisiji (KSNLPDL) obravnavali *predlog Zakona o privatizaciji pravnih oseb in premoženja v lasti RS*, ki je bil znova pripravljen za prvo obravnavo. Vsem nam je bilo znano in tudi predstavnik vlade Tone Rop je priznal, da obstaja možnost divje privatizacije in s tem oškodovanja državne lastnine. Med drugim naj bi to preprečil predlagani zakon o privatizaciji državne lastnine, zato naj bi ga tudi čimprej sprejeli. Večini članov komisije z menoj vred je bilo jasno, da se ta zakon še dolgo ne bo sprejel; tako še sedaj, sredi 98., ni sprejet. Niti komisija niti nihče od posameznih članov komisije ni hotel prevzeti priprave za zakonski predlog. Torej sem s svojo hitrostjo in sistemom dela (kopiranje raznih določil iz vzorcev zakonov, neformalno ali celo tajno posvetovanje z raznimi strokovnjaki) nemudoma posegel in v petih dneh sem zakonski predlog pripravil in vložil. Zakon (s popolnoma predelanimi določili) je bil sprejet v DZ 22.3.95.

V oceni stanja k predlogu zakona sem navedel zanimive primerjave: zakon o lastninskem preoblikovanju podjetij se je sprejemal in popravljal več kot dve leti, medtem ni nihče vložil zakona, ki bi začasno prepovedal "divjo privatizacijo" podjetij po Markoviću; zakon o lastninskem preoblikovanju igralnic se je prav tako obravnaval leto za letom in medtem so se igralnice delno lastninile po Markoviću, toda junija 94 je bil sprejet zakon o začasni prepovedi lastninskega preoblikovanja igralnic; logično sledi enaka potreba po prepovedi privatizacije državne lastnine, da se počasi in temeljito pripravi ustrezen zakon.

Ob tej primerjavi se mi zopet zbudijo naslednje misli: kako, da demosovci, bodisi poslanci bodisi ministri ali sekretarji, niso vložili in sprejeli zakona, ki bi na enega od možnih načinov zaustavil divjo privatizacijo z izgovorom na Markovićevo zakonodajo, če sem v svojem mandatu sam zmožel začeti take akcije. Takoj za

tem pa logično sledijo naslednje kritične misli: zakaj je Lojze Peterle sestavil vlado iz nedemosovcev, zakaj ni vanjo povabil zanesljivih prijateljev iz časov njegove študentske politične aktivnosti (tudi mene), zakaj ni odločno poskušal zaustaviti privatizacije po Markoviću. Po takem razmišljanju je Peterletova kolaboracija s KK čedalje bolj razločno vidna.

8. poglavje:

POSKUS POBUDE ZA ODSTAVITEV DIREKTORJA SKLADA RS ZA RAZVOJ UROŠA KORŽETA, 1995

V dneh od 11. do 13.7.95 se je zgodila 31. izredna seja DZ o problematiki preoblikovanja družbene lastnine. Poslanci SLS so večinoma na podlagi strokovnih podlag APPNI pripravili veliko sklepov, katere je večina poslancev vladajoče koalicije zavrnila. Sicer pa, kaj bi pomagali sprejeti sklepi, če jih potem vladni uradniki ne izvajajo, edino kot en argument več proti vladi. Toda argumenti brez dejanske politične moči ne pomagajo nič. Politično moč predstavljajo ljudje na oblastnih položajih. Če niso "pravi", jih je treba zamenjati. **Vladajoča elita je zamenjala oziroma onemogočila ekipo APPNI tako, da je s politično močjo oziroma z nadzorom nad večino poslancev v DZ sprejela novo zakonodajo, s katero je razbila organizacijo APPNI.** Strokovna ekipa APPNI je vsem poslancem, politikom in novinarjem, ki smo se bojevali proti divjemu lastninjenju, dajala največjo strokovno podporo in je bila vir informacij. Zato so z njimi obračunali julija 95 na naslednji seji po obravnavani izredni seji o lastninjenju. **Mi nismo odstavili Uroša Koržeta, oni pa so postopoma "odstavili" Romano Logar.**

Pomemben izvajalec lastninjenja po Markovićevo zakonodaji je prav v tej zakonodaji že leta 89 v *Zakonu o prometu in razpolaganju z družbenim kapitalom* (Ur. l. SFRJ, 84/89) določeni Sklad za razvoj (SR). Delovanje SR je določal *Zakon o Skladu RS za razvoj* (Ur. l. RS, 14/90), ki ga je v skladu z Markovićevo zakonodajo sprejela "Potrčeva" republiška skupščina tik pred prvimi parlamentarnimi volitvami, 29.3.1990. Pravo "kukavičje jajce" za prihodnjo Demosovo vlado! SR pa je po tem zakonu sredi leta 90 organizirala Peterletova (nedemosova) vlada. Ali se Peterle in drugi demosovci niso zavedali, da jim je bila nastavljena kapitalistična zakonodaja in da je bila njihova naloga le nadaljevanje te zakonodaje - kontinuiteta? Kontinuiteto je pravzaprav izvajala tudi oziroma najprej Demosova vlada. Tako kontinuiteta ni bila očitno razvidna. Ta spoznanja sem na tej seji DZ v razpravi tudi prvič navajal, delno z drugimi besedami. Da je kapitalizem uvedel del partijske

nomenklature, sem torej spoznal in javno govoril že leta 95. Danes vodilni politiki pomladnih strank nastopajo proti kontinuiteti, kot da z njo nimajo nič, kar ni res. Toda še danes ni v javnosti razvidno, da je Demos omogočil kontinuiteto in da so zanj krivi tudi vodilni pomladni politiki. Kdaj se bodo za to pokesali in naredili poteze za popravo storjenih napak? Za volilce oziroma slovensko javnost so vodilni demosoenci, s Peterletom na čelu, igrali pokončno držo, kot jo igrajo še danes, v resnici pa so kot hlapčki izpolnjevali nastavljeno politiko KK. Ne le, da niso razveljavili Markovičeve zakonodaje, KK jim je spretno podtaknil tudi svoje ljudi, med njimi direktorja SR Uroša Koržeta, kar je opisano v knjigi *Kučanov klan*. Korže je vestno izvajal politiko razprodaje podjetij, ki so večinoma na način špekulacije prešla v SR, in tako postal za prizadete delavce osovražen simbol privatizacije po Markoviću.

Želel sem pridobiti možne obremenilne podatke o Koržetu in drugih funkcionarjih "tranzicije" s tem, da sem Privatizacijski komisiji (KSNLPDL) predlagal in komisija je dvakrat, 15.10.94 in 8.3.95, sprejela sklep, da se pridobijo podatki o stanju osebnega premoženja vseh imenovanih funkcionarjev SR in APP na dan imenovanja in na dan sprejetja sklepa. Seveda teh podatkov Privatizacijska komisija (KSNLPDL) ni od vlade dobila nikoli.

Čutil sem, da bi bilo najbolj koristno zamenjati najbolj škodljive ljudi na položajih. Poleg tega se mi je zdelo pomembno narediti simbolično potezo. Tako sem instinktivno šel v poskus odstavitve Uroša Koržeta s položaja direktorja SR. DZ sem predlagal dva dodatna sklepa: pobudo vladi za razrešitev upravnega odbora SR zaradi malomarnosti pri kontroli nad delom direktorja Koržeta in pobudo vladi, da izpelje razrešitev direktorja Koržeta. Pobudi sem utemeljeval s primerom škodljive prodaje Tobačne tovarne Ljubljana tujcem (ali nekemu pod to krinko), ko Korže ni ravnal v skladu z določili *Zakona o obligacijskih razmerjih*: deloval je v korist tujcev namesto v prid celotne družbene skupnosti. Ni ravnal s skrbnostjo dobrega gospodarja. Korže bi lahko odločil tudi, da se Tobačna ne proda, itd. Korže je v zagovoru celo trdil, da je bila prodaja Tobačne v narodnogospodarskem interesu! Nadalje sem očital, da SR s tem, ko prodaja podjetja, kar je Korže v svojem nastopu tudi priznal, ne opravlja svoje predpisane naloge, torej prestrukturiranja in razvoja podjetij (prodaja ni prestrukturiranje in razvoj) ter ni nič naredil proti oderuškim obrestim, ki so glavni vzrok propadanja podjetij. **To, da podjetje po prodaji v lasti kapitalista uspešno deluje, je dokaz, da bi lahko uspešno delovalo tudi v lasti zaposlenih.** Ker so se poslanci LDS delali, kot da jim gre za ukrepe proti divjemu lastninjenju, sem jim postavil pogoj, da je njihovo stališče resno, če bo do konca leta zaprtih 20 do 30 tistih, ki so kradli družbeno lastnino. Pozival sem k represiji. Vemo, da **še danes, leta 98, ni nihče zaprt zaradi kraje družbene lastnine.**

Naslednji dan sem doživel presenečenje, na katerega se nisem pripravil: protinapad poslanca Igorja Omerze, ki me je obtožil laži in blatenja Uroša Koržeta

na Privatizacijski komisiji (KSNLPDL) z nedokazanim sumom o njegovem solastništvu nekega hotela na Obali. Gotovo sem naredil naslednjo napako: več kot jasno bi mi moralo biti, da me bo nekdo napadel, oziroma bi moral logično sklepati, kdo me bo napadel in s čim me bo napadel, ter se na to pripraviti. Koržeta je branil, kdor ga je na funkcijo "pripeljal": Igor Omerza. Z napadom me je Omerza spravil iz položaja napadalca na Koržeta v položaj obrambe pred obtožbami Omerze. Uspelo mu je preusmeriti razpravo iz zadev SR na nepomembno zadevo, ki sem jo že skoraj pozabil. Napadel sem ga nazaj z njegovo metodo osebnih obtožb, mogoče manj uspešno, kot je bil on mene napadel. Verjetno je bila to napačna poteza, vztrajati bi moral pri razpravi o Koržetovem vodenju SR. Mediji so z veseljem objavili "ocvirke" iz spopada. Omerza mi je očital, da sem nevaren človek, ki deluje pod krinko originalnosti in duhovitosti ter da je to podtalen in nevaren način dela, da so to metode specialne vojne, za kar naj bi bil jaz naravni talent. Sam sem očital Omerzi, da je član udbomafije, da je ustanovil posebno komisijo o obdavčenju igralnic, da bi prišel do provizij, itd. Zaradi izjave: "Igor Omerza je 'en navaden grabež', ki dobiva provizije od igralnic in je eden prvih članov udbomafije," so poslanka Ljerka Bizilj in poslanca Ciril Ribičič ter Jože Jagodnik dali predsedniku DZ pobudo, da mi izreče opomin. Sami "ocvirki" za medije!

Ne morem presoditi, koliko je polemika z Omerzo vplivala na kasnejši izid glasovanja o predlogu za odstavitev Uroša Koržeta s položaja direktorja SR. Ozračje je bilo napeto. Predlog je bil zavrnjen z 32 glasovi proti, za je glasovalo 30 poslancev. To je bil sicer najvišji glasovalni uspeh predlogov opozicije na tej izredni seji, vendar analiza glasovanja pokaže, da bi nam lahko uspelo. Pri napadu na Koržeta sem računal na solidarnost precej poslancev iz vrst LDS in ZLSD, ki so izhajali iz okolja, kjer je bil Korže osovražen zaradi stečajev podjetij prek SR. Verjetno jih je nekaj discipliniral nastop Igorja Omerze, saj jih je le malo ustrezno "sabotiralo" (no, resnici na ljubo povem, da je nekaj poslancev LDS in ZLSD bilo solidarnih, eden je celo glasoval za odstavitev Koržeta, osem se jih ni prijavilo ali so se nekako izmuznili). Zatajilo pa je šest manj pomembnih poslancev SKD (so se potuhnili in niso glasovali), kajti vodilni poslanci SKD so s Peterletom na čelu glasovali za odstavitev Koržeta. Mogoče je te poslance discipliniral (ustrahoval) Jožef Školč na skupnem sestanku poslanskih klubov vladne koalicije. Mogoče jim je napad Omerze prišel prav za izgovor, da so se lahko "podelali" in prevalili krivdo name. Takšna je še ena slika iz anatomije mnogih malih bitk, katerih izidi so porazi "novih demokratičnih" sil.

9. poglavje:

PRIVATIZACIJSKA LUKNJA JE POSLEDICA DIVJEGA LASTNINJENJA

Po izbruhu afere *privatizacijska luknja* so se nekateri posmehovali akciji za dodatno razdelitev certifikatov, češ, kako neutemeljena naj bi bila ta akcija, saj je družbenega premoženja zmanjkalo celo za že razdeljene certifikate, sploh pa naj bi ga ne bilo več za dodatno razdelitev.

V času akcije za dodatne certifikate je Tone Rop navajal dva podatka, ki sta si bila v nasprotju in ki potrujeta osnovni sum, da je bilo pri lastninjenju nekaj zelo narobe. Prvi podatek je: VDKPL (vrednost družbenega kapitala podjetij, ki se lastninijo po ZLPP) naj bi bila 14 mrd. DEM; in drugi podatek je: vrednost izdanih certifikatov naj bi bila 9 mrd. DEM. Leta 94 sem verjel prvemu podatku in nisem verjel drugemu, saj če drži prvi, bi morala biti, po 31. členu ZLPP, vrednost izdanih certifikatov 40 % VDKPL, to je 5,6 mrd. DEM. Tudi s tem podatkom sem v akciji referendum Certifikati leta 94 utemeljeval možnost dodatne razdelitve. Domneval sem tudi, da si je vlada iz previdnosti pustila neko rezervo podjetij, ki še niso bila vključena v lastninjenje. Nadalje sem videl še rezerve za dodatno razdelitev v kapitalu, odtujenem v tujino (ocena 2 mrd. DEM; slovenski delež kapitala UM v tujini, ki bi ga z ustreznimi ukrepi lahko povrnili, je bistveno večji), in v kapitalu, odtujenem z divjim lastninjenjem (ocena Civilne iniciative, *Delo*, 26.11.94; 3 mrd. DEM). Domneval sem, da je z rezervami pokrito zmanjšanje VDKPL, ki se je zgodilo zaradi sistemskih napak ZLPP, to je predvsem popustov pri notranjem odkupu in nižjih ocenitev podjetij. Zadeva bi morala biti skladna, za vsak primer pa smo vsi navajali še rezerve družbenega kapitala v bankah, zavarovalnicah in javnih podjetjih.

Šele kasneje, v začetku leta 96, sem sprejel podatek 9 mrd. DEM za vrednost razdeljenih certifikatov kot verodostojen. Kaj pa sedaj? Če se je vlada držala 31. člena ZLPP, potem je bila izhodiščna ocena VDKPL najmanj 22,5 mrd. DEM. Za kaj gre? Kaj se je zgodilo? Samo dve možnosti sta. Prva, neverjetna: da je vlada (oziroma odgovorna oseba Tone Rop) namenoma razdelila skoraj dvakratno vrednost certifikatov, kot bi po zakonu smela, in zakaj ter po čigavem ukazu je to naredila. Druga, verjetnejša: Rop je, po navodilu nadrejenih, v javnost plasiral skoraj za polovico nižjo izhodiščno VDKPL, da bi pokazal nemožnost dodatne razdelitve in da bi se prikrilo veliko oškodovanje družbene lastnine, "rop stoletja". Gre torej za protizakonito vrednost certifikatov ali za protizakonito zavajanje javnosti z napačnimi podatki o temeljni zadevi. **Odgovornost Toneta Ropa in tistih, ki so mu dajali "komande", je očitna v vsakem primeru.** Rop s podatki ni manipuliral zaradi sebe, izpolnjeval je ukaze nadrejenih. Fraza o njegovi strokovnosti je prav tako služila prikrivanju nepravilnosti in zmede, saj v njegovih

delovnih razmerah nihče ne bi mogel zares strokovno delati. Ropova strokovnost je bila v gasilski vlogi in krpanju lukenj.

VDKPL sem leta 96 primerjal tudi z oceno vrednosti delovnih mest: če je eno delovno mesto vredno okoli 100.000 DEM in imamo le 250.000 delovnih mest, smo prej pri številki 22,5 mrd. DEM kot pri številki 14 mrd. DEM. Lahko predlagate zmanjšano vrednost delovnega mesta, pa ponudim zvišano število delovnih mest, saj je šlo pri privatizaciji gotovo za bistveno več delovnih mest kot 250.000. Kakorkoli obračáš, logika in matematika ti povesta, da se je zgodila velika sleparija.

Kmalu po akciji Certificati sem 5.1.95 na Privatizacijski komisiji (KSNLPDL) vložil in komisija je 8.3.95 tudi sprejela vprašanja, naslovljena na vlado oziroma ministrstvo za ekonomske odnose in razvoj (MEOR) ter na APP (Agencija RS za prestrukturiranje in privatizacijo). Ta vprašanja so se nanašala na vse potrebne podatke za presojo, kje smo in kam bi se morali naprej usmeriti pri lastninjenju.

Zahteval sem podatke:

- o VDKPL po otvoritvenih bilancah ali cenitvah,
- o deležih tega kapitala, ki so že bili ali še bodo lastninjeni z interno razdelitvijo, z notranjim odkupom s certifikati ali iz dobička oziroma plač ali z gotovino ali z neizplačanimi osebnimi dohodki, z javno prodajo za certifikate ali za gotovino,
- o vrednosti certifikatov, ki so jih zbrale pooblaščne investicijske družbe, in deležem certifikatov, ki je že ali še ni zamenjan za delnice,
- o vrednosti delnic za nadaljnjo razdelitev oziroma prodajo pidom za certifikate, katere še niso prispele na SR (Sklad RS za razvoj), pa naj bi, glede na predložene programe lastninjenja,
- o številu in vrednosti podjetij v upravljanju SR,
- o oceni vrednosti podjetij, ki še niso predložila programa lastninjenja,
- o višini oškodovanja VDKPL,
- o vrednosti družbenega kapitala v tujini, ki se je lastninil oziroma se še lastnini po ZLPP,
- o vrednosti družbenega kapitala v tujini, ki se še ni lastninil po ZLPP.

Seveda nikoli nisem dobil pravih odgovorov na ta vprašanja. Ustni in tudi pisni podatki (npr. pisni odgovor Toneta Ropa, 27.3.95) so bili vedno nepopolni, nepovezani in pogosto tudi napačni, sploh pravi zmazki "brez repa in glave", da iz njih pri vsej dobri volji in spretnosti nisi mogel narediti celovite analize. Čez leto dni pa se je v javnosti prikazala *privatizacijska luknja*, popoln dokaz, da so bila moja vprašanja izpred leta dni močno upravičena.

Istega dne, 5.1.95, sem postavil tudi vprašanja o naslednjih podatkih za posamezna podjetja v večinski lasti tujcev (tuje pravne in fizične osebe): ime in naslov, spreminjanje števila zaposlenih, spreminjanje vrednosti, ime ali imena tujih lastnikov, imena odgovornih (iz podjetja in vladnih institucij) za prodajo

večinskega deleža tujcem in razlog za prodajo večinskega deleža tujcem. Seveda tudi na ta vprašanja nisem nikoli dobil pravih odgovorov.

Pooblaščenke investicijske družbe (pidi) so že jeseni 95 opozarjale, da zmanjkujе družbenega kapitala za certifikate, ki so jih dotlej zbrale. Na zahtevo Privatizacijske komisije (KSNLPDL) je MEOR 8.3.96 pod številko 464-01/93-5-1/96 izdalo *Informacijo o vrednosti družbenega kapitala podjetij, ki se lastninijo po ZLPP, in o uporabi lastninskih certifikatov* (v nadaljnjem besedilu *Informacija MEOR*). Po obliki in kvaliteti je bila podobna Ropovim odgovorom na vprašanja pred letom dni. V njej je "privatizacijska oblast" priznala obstoj privatizacijske luknje in mediji so bili polni informacij in analiz o tem. V *Informaciji MEOR* so napisali, da je bila VDKPL 997 mrd. tolarjev = 16 mrd. DEM (tečaj 31.12.92 je bil 61,2 SIT za 1 DEM), niso pa pojasnili, zakaj so ob tem razdelili za 9 mrd. DEM certifikatov. Namesto da bi jasno opredelili vzroke za luknjo, so hitro obljubili možnost privatizacije državne lastnine s certifikati. Pidi so ocenjevali, da je privatizacijska luknja velika do 200 mrd. SIT.

V medijih so se pojavila različna netočna mnenja, kdo je kriv za luknjo. Novinarica Silva Čeh, *Delo*, 13.3.96, je poskusila odgovoriti: nižje ocenitve vrednosti podjetij, notranji odkup iz razlike neizplačanih plač in povečanje popusta pri notranjem odkupu. Moja zavrnitev teh postavk: v VDKPL je bilo dovolj rezerve, da odstopanja pri cenitvah sama ne bi mogla povzročiti nastanka *certifikatske luknje*; še manj je lahko *certifikatsko luknjo* povzročil popust in nakup z neizplačanimi plačami pri notranjem odkupu, kar po objavljenih podatkih pomeni zelo majhen del VDKPL. Navedena zmanjšanja še zdaleč niso mogla izničiti 100 % rezerve v delnicah, namenjenih za interno razdelitev in javno prodajo; to je bilo po ZLPP 40 % VDKPL, saj so teh nakupov udeležili največ pidi, ki bi morali biti zadovoljeni že z znanim 20-odstotnim deležem delnic podjetja za zamenjavo za certifikate državljanov (glej v 3. poglavju tega dela pod točko č), model razporeditve delnic podjetij). V tujino odtujeni družbeni kapital in znani stečaji velikih slovenskih podjetij v družbeni lasti so bili in so še več kot očitna razlaga, zakaj je nastala privatizacijska luknja, odtujeno in prodano družbeno premoženje ni več moglo biti predmet certifikatskega lastninjenja, čeprav bi moralo biti. To je, kot navaja novinar Stanislav Kovač, *Mladina*, 27.2.96, Tone Rop tudi priznal z besedami: "VDKPL /.../ se je zmanjšala zaradi /.../ že olastninjenega premoženja po Markoviću." Izjava je popolna, če ji pripišemo še logično nadaljevanje besedila: "In zaradi še nadaljnjega lastninjenja po Markoviću" (Zakon o stečajih, Zakon o družbenem kapitalu, Zakon o podjetjih in ustrezna Drnovškova zakonodaja, ki je, kakor tudi večji del ZLPP, nadaljevanje Markovićeve zakonodaje).

Zmanjšanja VDKPL zaradi stečajev in odtujitev v tujino vladne ustanove niso hotele ovrednotiti, razvidno pa gre za velike vsote. Vzemimo za primer Videm Krško: recimo, da bi bil ocenjen na 200 milj. DEM in bi 80 % tega šlo za certifikate (kolikor je maksimalna možnost), bi pri približni povprečni vrednosti certifikata

na dan 31.12.92, to je okrog 4.500 DEM, lahko v Videm svoj certifikat vložilo približno 35.000 državljanov. Zmanjšajte to številko, pa ocenite podobno še druga prodana nekdanja družbena podjetja in boste hitro ugotovili, da *privatizacijske luknje* ne bi bilo, če samo stečajev ne bi bilo, četudi bi se zgodile vse ostale privatizacijske nepravilnosti in malverzacije. To je moj dokaz, kaj je glavni vzrok in kaj je manj pomembno pri privatizacijski luknji. V tem smislu je pisal novinar Igor Guzelj v Magu, št. 12/96 (konec marca 96): "Vzrok je, kot kaže, skrit predvsem v nedoslednosti vladnih snovalcev zakona oziroma v že opisanem zakonskem odstopanju od otvoritvenih bilanc. To odstopanje, ki je druga kričeča značilnost zapleta, je certifi razdeljene med prebivalstvo, iz produktov eksaktnega ovrednotenja delitvenih deležev znotraj vnaprej izdelanega modela lastninjenja, devalviralo v neverodostojne odpustke, v plodove ekonomske metafizike in v **prevaro nacionalne razsežnosti**. Pri čemer so dovoljene vsakršne, pa čeprav udbomafijske razlage, kam je izpuhtel pogrešani kapital. Je mar postal plen nedovoljenih mahinacij v podjetjih?/ So ga pojedle pokrivane izgube v gospodarskih tvorbah,/ se je stopil v stečajnih postopkih, kakršen je zaokrožil legendo o Zlatarni Celje? /.../ Je potopljen v razprodajalski zagnanosti razvojnega sklada?/"

Dne 15.4.96 sem članom Privatizacijske komisije (KSNLPDL) dal pisni ***Predlog za zavrnitev Informacije MEOR*** (št.: 464-01/93-5-1/96) z naslednjimi utemeljitvami:

- a) V *Informaciji MEOR* ni verodostojno pojasnjeno, kolikšna je bila in je VDKPL. Dokaze sem navedel podobno, kot sem jih že opisal v tem poglavju: glavni je določilo 31. člena ZLPP, ki opredeljuje izdajo certifikatov v 40 % VDKPL in res določa vrednost izdanih certifikatov na okrog 9 mrd. DEM ter predvideva celo možnost dodatne razdelitve certifikatov, če bi se kasneje izkazalo, da vrednost izdanih certifikatov ne dosega 40 % VDKPL. To dokazuje, da je bila ocenjena VDKPL več kot 22,5 mrd. DEM, in ne le 14 mrd. DEM, kot sta jeseni 94 in kasneje navajala Rop in MEOR.
- b) V *Informaciji MEOR* ni komentarja, zakaj razporeditev certifikatov ni sledila modelu v določilih ZLPP in zakaj vlada ni izvajala ZLPP. Samo ponovim znani model razdelitve delnic podjetja: 10 % za Pokojninski sklad, 10 % za Odškodninski sklad, 20 % za nadaljnjo razdelitev pidom za certifikate državljanov, 20 % za interno razdelitev zaposlenim in nekdanjim zaposlenim za certifi te, 40 % za notranji odkup in/ali javno prodajo (praviloma ne za certifikate). Med drugim sem navajal dokaze: pidi bi v idealnem primeru zbrali certifikate okrog milijona državljanov, pa so jih bistveno več; zakaj vlada ni tega kontrolirala in pidom omejila možnosti za zbiranje certifikatov, saj nujno sledi prepad med vrednostjo zbranih certifikatov pri pidih in vrednostjo delnic pri SR za nakup s temi certifikati.
- c) V *Informaciji MEOR* je malo ali nič podatkov o zmanjševanju VDKPL. Navajal sem, da bi morali biti zbrani, analizirani in na voljo podatki o VDKPL

in zmanjšanja VDKPL vsakega 31.12. za vsako leto od 1989 dalje zaradi: podjetij bypass, prodaj in stečajev podjetij, odlivanja kapitala v tujino in privatizacije podjetij v tujini, oderuških obresti, neutemeljeno visokih plač vodilnih, nižjih cenitev in sporne prodaje "nepotrebnih" osnovnih sredstev. (To bi bili odgovori na vprašanja, ki sem jih Privatizacijski komisiji (KSNLPDL) in vladi dal že v začetku leta 95.)

Sklenil sem, da če bi ovrednotili zmanjševanja VDKPL, bi ugotovili, da ne obstaja le priznana privatizacijska luknja 100 do 200 mrd. SIT, ampak gre še za **velikansko utajo in krajo VDKPL** ter da se je zaradi pohlepa privatizacijskih povzpeticov in sokrivde vladnih služb **sesul celoten model lastninjenja** ter je zato nujno ustaviti proces lastninjenja. Komisiji sem predlagal dva dodatna sklepa: (Prvi) **Privatizacijska komisija (KSNLPDL) ugotavlja, da lastninjenje ne poteka po ZLPP**, in poziva vlado, da zaustavi lastninjenje ter predvsem stečaje in prodaje podjetij v družbeni lasti.

(Drugi) Ker vlada ne ukrepa, **se člani Privatizacijske komisije (KSNLPDL) odločamo pripraviti izredne ukrepe.**

(Navedel sem: prvi tak ukrep naj bi bil *predlog Zakona o začasni ustavitvi stečajev in prodaje podjetij v družbeni lasti ter začasni zamrznitvi statusnega preoblikovanja pravnih oseb, ki so spremenile svoj status družbene lastnine na način stečaja ali prodaje*; in drugi ukrep naj bi bil predlog vnovične revizije vseh netransparentnih poslov in lastninjenj v zvezi z družbeno in državno lastnino doma in v tujini.)

Privatizacijska komisija (KSNLPDL) je res bila, tudi po mnenju drugih poslancev, najbolj radikalno telo DZ v sklicu 92 - 96, vendar tako radikalnega predloga, kot sem ga bil dal, ni bila sposobna sprejeti in izglasovati. Celo prijatelj Izidor Rejc je odlašal obravnavanje mojega *Predloga zavrnitve Informacije MEOR* na Komisiji, čeprav je ob primeru Videm tudi to plasiral kot gradivo DZ. Končno smo 3.6.96 predlog obravnavali na Privatizacijski komisiji (KSNLPDL) in tedaj sem izsilil glasovanje o naslednjem sklepu: **"Privatizacijska komisija (KSNLPDL) ugotavlja, da lastninjenje družbene lastnine podjetij ne poteka po ZLPP in da ne poteka uspešno."** Od navzočih članov Privatizacijske komisije (KSNLPDL) smo glasovali za: Jožef Kopše, Žarko Pregelj in jaz, ter proti: Tone Anderlič, Branko Janc, Igor Omerza, Breda Pečan, Miran Potrč in Izidor Rejc. Ni bilo možnosti za uspeh, saj moji kolegi niso bili pripravljeni na popoln spopad z vladajočo "privatizacijsko oblastjo", SLS se je že potihoma pripravljala na kolaboracijo z LDS, SKD pa si ni upala biti radikalna, saj je pravkar kolaborirala. **Privatizacijsko luknjo nameravajo mašiti s privatizacijo državnega premoženja, namesto da bi jo zapolnili z razlastitvijo tatov družbenega premoženja oziroma iz zaplembe naropanega.**

10. poglavje:

GIBANJE SLOVENSKA POT IN GENERAL AMBROŽIČ PROTI NEPOŠTENEMU LASTNINJENJU

Junija 96 smo vsi poslanci v DZ prejeli knjižico z naslovom *Deklaracija o neodvisnosti in preroditvi Slovenije*, ki jo je izdalo gibanje Slovenska pot. Člani gibanja so, po mojem védenju, večinoma nekdanji borci NOB in nekdanji, manj znani politiki iz prejšnjega sistema, ki so ostali zvesti svojim nekdanjim idejam, se niso okoriščali pri lastninjenju in niso vključeni v KK. V medijih je njihov program večkrat predstavil general Lado Ambrožič - Novljan.

Dva glavna stavka iz besedila *Deklaracije Slovenske poti* sem uporabil 18.7.96 na seji DZ, ko sem hotel pridobiti poslance ZLSD, da bi podprli moje amandmaje za revizije in ustavitev stečajev (glej 10. poglavje tega dela) in zanje glasovali. Govoril sem jim tudi naslednje: "Obračam se na poslance Združene liste, ki so idejni in materialni dediči Partije. /.../ V javnosti se delajo, kot da branijo družbeno lastnino, ko pride zadeva v parlament, pa zatajijo. /.../ Brošurico *Slovenska pot* so napisali nekdanji partizani, nekdanji člani Partije, vi ste njihovi moralni dediči. Oni so v tej brošuri napisali: 'Ukinjanje družbene lastnine pomeni pregon temeljnih proizvodnih slojev prebivalstva s pridobljenih položajev.' /.../ Delavstvo je imelo položaje, delo v podjetjih. Stečaji so vaš temeljni sloj, vaše volilce pregnali. /.../ Če ste za stečaje, potem ste popolnoma nezvesti tisti politiki, katere dediči se delate, da ste. /.../ In če naprej preberem, kar so napisali partizanski heroji: 'Ponovno lastninsko preoblikovanje družbenega premoženja je treba izvesti po načelu, da so upravičenci do lastništva tisti, ki so družbeno premoženje ustvarili.' Kako se držite vi tega pravila? Saj to so besede vaših! /.../ Pozivam vas, da se držite tistih idejnih izhodišč, za katere pravite, da iz njih izhajate, in vas prosim, da temu ustrezno pri tem zakonu in amandmajih glasujete. /.../ Ni prav, da ste vi v besedi in v javnosti radikalni, tukaj v parlamentu pa delate drugače. Konec dvoličnosti!"

Navedel bom še nekaj glavnih idej iz *Deklaracije Slovenske poti* in nastopov Lada Ambrožiča - Novljana ter mojo pripombo ali kritiko ob posamezni ideji. "Velikost slovenske nacije, njeno etično stanje in stopnja gospodarske ustvarjalnosti zahtevajo pospešeno vsestransko državno preroditev, da bo sposobna hoditi po svoji in neodvisni slovenski poti." - Se strinjam!

"Slovenija je privlačna dežela za narode, ki so v nedavni preteklosti pripravili okupacijo in genocidni scenarij za popolno uničenje slovenskega naroda." - Se strinjam! Nacionalistična izjava prve vrste!

"Težave so zaradi nenadne spremembe družbenopolitičnega reda. Pod udarci zmagovitih političnih sil leta 1990 so se začele postopno izničevati bogate socialne, gospodarske in politične pridobitve naših državljanov. Glavne napake so se zgodile

zaradi tranzicijskih zakonov: zakon o denacionalizaciji in ZLPP. Slovenska vlada je z zakonom o lastninjenju podjetij v družbeni lasti udarila po delavstvu in zaposlenih, v naša družbena razmerja pa se je odločilno vmešal tuj kapital, tudi prek washingtonske Banke za razvoj, ki je /podplačevala/ in še podplačuje projekte in izvedbo privatizacije. Zahodni svet nam postavlja svojo obliko kapitalizma kot pogoj za vstop v EZ.” - Tu pa je *Slovenska pot* premalo kritična, ne razčisti stvari do konca in, če bo na tem nivoju ostala, bo malo koristna za slovenski narod. To ni ničemur podobno, da oproščajo protisocialistična dejanja nekdanjim partijskim veljakom: Milanu Kučanu, Janezu Drnovšku, Miranu Potrču, Janezu Stanovniku itd., vso krivdo pa zvračajo na Demos, Lojzeta Peterleta, Janeza Janšo in druge. Drnovškova vlada je sprejela ZLPP in ni izvedla revizije zakona o denacionalizaciji. To je vendarle trgovina: mi vam priznamo vašo nekdanjo lastnino, vi nam priznate prilaščanje družbene lastnine, vse skupaj pa bodo požegnale EZ in ZDA. Pridobitve “naših državljanov” je izničil KK, to je del nekdanje Partije, brez posebnega odpora tudi tistih, ki se še danes radi razglašajo za komuniste. Če *Slovenska pot* in Ambrožič ne bodo spoznali in objavili resnice, da je kapitalizem v Slovenijo uvedel KK in sta Peterle ter Demos pri tem le kolaborirala s KK, ter ne bodo KK

napadli in obsodili, potem je *Slovenska pot* pristranska in zato nekoristna. Sploh ne raziskujejo Markovičeve zakonodaje, njenega nastanka, soudeležbe članov KK oziroma Partije pri tem in njene kontinuitete v zakonodaji samostojne Slovenije. Njihova analiza uvedbe kapitalizma je netočna in tako skoraj škodljiva. **Kdor prav ne analizira preteklosti, ne more graditi prihodnosti.** Nadalje, **v Sloveniji ne uvajajo kapitalizma tujci ali CIA, ampak ga uvaja KK ob pomoči CIE.** Temeljni problem sedaj ni pritisk tujcev, ampak interes oziroma izdaja vladajoče elite, ki se ne bo spremenila. Če hočemo stvari spremeniti, moramo vladajočo elito zamenjati! Ta vladajoča elita pa ima svoje ime, imena svojih glavnih članov in ime svojega vodje. In ta imena mora *Slovenska pot* ugotoviti in povedati javnosti! To je bistveno! Kapitalizem ima svoje nosilce. Upam, da ne bo metoda Lada Ambrožiča - Novljana postala podobna metodi M. Podobnika: mi se borimo proti pojavom, ne posameznikom. To ni revolucija!

“Izvajanje zakona o denacionalizaciji je treba zadržati in izvesti strogo revizijo. Zakaj bi vračali premoženje preživelim družbenim formacijam - fevdalcem? Lahko tudi delno razveljavimo denacionalizacijo oziroma izvedemo ponovno delno nacionalizacijo.” - Se strinjam, vendar to lahko narediš le, če prideš na oblast. Zakaj torej *Slovenska pot* ne prevzame strankarske organizacijske oblike, potrebne za boj za oblast?

“Ukinjanje družbene lastnine pomeni pregon temeljnih proizvajalnih slojev prebivalstva s pridobljenih položajev, ki so pomenili napredek, svobodo in enakopravnost. Tako se je začela skokovita in pogubna socialna delitev prebivalstva, v katero se ponovno vgrajuje razredni spopad. Ponovno lastninsko preoblikovanje družbenega premoženja je treba izvesti po načelu, da so upravičenci do lastništva tisti, ki so družbeno premoženje ustvarili. Pod strogim državnim in družbenim nadzorom naj bi bilo gospodarsko sodelovanje s tujino. Pomembno je odkriti in razjasniti vse finančne vire, ki so omogočili manipulacije in goljufije

med lastninjenjem. Tistim, ki so se tako okoristili, naj se pridobljeno premoženje odvzame. Postaviti jih je treba pred sodišče in kaznovati.” – Se strinjam! Podobne ideje sem javno zagovarjal, preden sem prečital *Deklaracijo Slovenske poti*, in jih zagovarjam tudi potem.

General Ambrožič (in verjetno tudi drugi člani *Slovenske poti*) ima pretirano odklonilen odnos do Katoliške Cerkve in je do nekdanjih domobrancev premalo toleranten. Delno razumem, da se Ambrožič ne more rešiti v vojni pridobljenega sovraštva do Cerkve in domobranstva, vendar mora kljub temu vsaj delno spremeniti svoje razmerje do Cerkve, ker se s Cerkvijo istoveti večina slovenskih kristjanov, ki so tako kot tudi večina duhovščine glede političnih idej večinoma prej na naši kot na Kučanovi strani. Kdor te odbija, objektivno dela za KK in mu pomaga vladati po načelu “deli in vladaj”. **Nekdanji partizani in nekdanji komunisti bi morali povečati popustljivost vsaj do tistih nekdanjih nasprotnikov, ki imajo njim podobne predstave o slovenski prihodnosti: so za slovensko neodvisnost in za socialno državo.** Najprej bi morali ugotoviti, kaj si kateri iz nekdanjega nasprotnega domobranskega tabora misli o prihodnosti, in če se z njim ujema o prihodnosti mora potlačiti razlike iz preteklosti, sicer so nekdanji partizani in komunisti ujetniki preteklosti, in to je slabo. Imamo enak primer, kot je primer, ko so nekdanji domobranci ali klerikalci ujetniki njihove preteklosti. **Tu ni milosti, nekdanji nasprotniki se morajo hočeš nočeš spraviti, da se bodo skupaj bojevali za skupno prihodnost.** Pravzaprav so že prestari in se bodo vedno manj bojevali, toda svojim potomcem in sorodstvu morajo praktično pokazati nujnost skupnega boja za prihodnost. To je vse, kar od njih še pričakujem in kar lahko storijo, da ne bodo klavrno odšli s slovenskega političnega prizorišča. Političnih goljufov iz njihovih nekdanjih partijskih vrst ne bodo premagali, za to nimajo več energije; to bomo lahko storili le mi, povojna generacija. **Brez večine slovenskih kristjanov se ne bo uresničila preroditev Slovenije in slovenskega naroda. Socialnega ali socialističnega preroda ne bodo podprli Kučan in njegovi, saj so nosilci restavracije kapitalizma! Lahko Kučan Ambrožiču na sprejemu gostoli sladke besede, mu pripne medaljo ter mu daje prav.** Toda to so le besede, in to besede spretnega mojstra besednega zavajanja. **Kučan to dela za lastno priljubljenost in Ambrožič mu s tem daje svojo legitimiteto. To ni v redu! Meni je več kot jasno, da je politika Kučanovega klana dejansko popolnoma nasprotna duhu NOB.** Na žalost tudi najbolj kritični borci in komunisti še niso dovolj spoznali prave vsebine KK ter se od njega niso še odločno odvrnili. **Upam, da jim bo k temu pomagala ta knjiga.** V predvolilni kampanji 97 sem na Radiu Ptuj tudi takole parafraziral znano partizansko revolucionarno pesem: “V podjetjih že davno nam banke Kučanovega klana sedijo, z oderuškimi obrestmi nam pijejo kri, od žuljev se naših pijavke redijo, zaman zaposleni se trudi in trpi.” Borci NOB, ali ta stavek ne velja?!

11. poglavje:

BOJ ZA PAPIRNICO VIDEM KRŠKO - "STALINGRAD" SLOVENSKE TRANZICIJE

O tem boju je bilo zelo veliko napisanega in poročanega v različnih medijih. Veliko je tudi napisano v knjigah o tranziciji, največ v knjigi *Zamolčane zgodbe slovenske tranzicije* Stanislava Kovača, 1997. O Vidmu imam sam pet map gradiva, tudi magnetograme razprav na Privatizacijski komisiji (KSNLPDL) in v DZ, tako da bi moje gradivo in spomini zadostovali za manjšo knjižico. Vendar se ne bom spuščal v večino podrobnosti, ki jih bralec lahko najde v raznih pisnih in drugih virih, tudi v gradivih DZ. Opisal bom predvsem to, kako sem se sam vključil in kaj sem poskušal v tej bitki, ker se mi to zdi za bralca zanimiv praktičen primer, koliko se lahko potruди neodvisni poslanec, če hoče.

Problematika slovenske papirne industrije in papirnice Videm je bila v DZ obravnavana že leta 93 in so bili sprejeti ustrezni sklepi. Sam sem le glasoval za predloge poslanskih kolegov, ki so izhajali iz volilnih okrožij s problematično papirno industrijo. Dne 6.2.96 sem se udeležil javne razprave o problematiki celulozne in papirne industrije v Državnem svetu, kjer sem se srečal s šestimi nekdanjimi sošolci na študiju kemijske tehnologije, ki so bili ali so večinoma še vedno neposredno ali posredno udeleženi v propadajoči industriji celuloze in papirja. Jasno, da jim ni bilo treba, da bi me prepričevali. Imam čut solidarnosti: ko so na udaru sošolci iz študentskih let, je solidarnost avtomatična, brez razmišljanja. Tako sem se v prvi polovici leta 96 angažiral za rešitev Vidma, kolikor sem mogel. Videm je bil ključna točka, če nam bi uspelo rešiti Videm, bi po podobnem modelu lahko reševali druge podobne primere.

Stečaj Vidma je februarja 91 prvič neuspešno predlagala SDK pod vodstvom Igorja Omerze. Uspešno pa je drugič predlagal stečaj marca 93 Uroš Korže, direktor SR. Glej, glej, značilni izvajalci politike KK, s katerimi sem že zdavnaj prišel v konflikt, še preden sem vedel, čigavi so!

Za 13.3.96 je bila razglašena javna dražba Vidma v stečaju. Pripravil sem *predlog sklepa Državnega zbora z zahtevo vladi*, da poseže v dražbo tako, da ostane Videm v "slovenskih rokah", in ga 27.2.96 poskušal uvrstiti na dnevni red 38. seje DZ kot dodatno točko. Predsedujoči Jožef Školč, seveda, predloga ni dal na glasovanje. Naslednji dan, 28.2.96, sem na podlagi različnega gradiva, ob sodelovanju Eda Ravnikarja in poslanca Franca Černeliča sestavil *zahtevo predsedniku vlade Janezu Drnovšku in ministru za gospodarske dejavnosti Metodu Dragonji*, ki jo je takoj podpisalo še 20 poslancev iz vseh poslanskih skupin, razen LDS in SNS,

ter jo seveda razposlal naslovnikom in medijem. Zahtevali smo, da v primeru javne dražbe Vidma vlada ukrepa v skladu z že sprejetimi sklepi DZ (7. seja DZ, 15.4.93) tako, da bo premoženje tovarne za proizvodnjo celuloze in papirja v Krškem ostalo v slovenski lasti.

Da ne bo pomote, **pokopu Vidma je botroval minister Maks Tajnikar**, ne pa Metod Dragonja, ki ga je nasledil, saj je SR začel postopek stečaja Vidma že 1.4.93. Vidno izpostavljena botra stečaja sta bila še: direktor SR Uroš Korže in Janko Deželak, direktor ASBH. Sicer pa sta stečaj in prodaja Vidma določenemu kupcu imela prave botre na vrhu slovenske oblasti: direktorju ASBH nadrejeni minister za finance Mitja Gaspari, njemu nadrejeni predsednik vlade Janez Drnovšek, ki bi zadeve lahko uredil ustrezno državnim interesom. In za vsemi temi botri je bilo v ozadju zlahka zaznati glavnega botra: predsednika države Milana Kučana. Zato je bila bitka za Videm tako pomembna. Normalno, socialistično, bi se moralo zgoditi tako, da bi zaposleni Vidma in drugi prebivalci krške občine s certifikati postali solastniki Vidma. Sposobna menedžerska ekipa bi podjetje vodila naprej v svojo korist, v korist "certifikatskih" lastnikov, zaposlenih ter države. **Kdor socialistično razmišlja, se ne more strinjati z ropom družbene lastnine na račun delavcev in državljanov.** Navedeni botri zanesljivo niso (in nikoli ne bodo) razmišljali socialistično.

Tudi ob primeru Vidma so naši nasprotniki navajali značilno floskulo: država je slab gospodar podjetja, zato je treba podjetje na vsak način privatizirati. Toda **kdaj je država slab gospodar podjetja? Ko najeti državni upravitelj - menedžer v dogovoru z vlado slabo gospodari v interesu tretjega - Udbomafije.** Vendar je to dogovorjena sabotaža in gospodarski kriminal, ko vlada dela proti interesom lastne države in naroda. Zakaj in čemu bi namreč isti menažer ravnal različno, če ima nad seboj privatnega lastnika ali vladno službo? Le v primeru sabotaže zaradi korupcije!

Skupina 20 poslancev smo zapisali: "Zaradi **narodnega interesa** preprečevanja vdora umazanega kapitala **zahtevamo**, da vlada postavi **dodatna pogoja** na javni dražbi:

- 1.) Če se izkaže, da sredstva kupnine, ki prihajajo iz tujine, izvirajo:
 - iz transakcij z odkupi jugoslovanskih dolgov na sekundarnem trgu (posebno leta 1991),
 - iz v tujini zadržanih terjatev iz klirinške menjave subjektov nekdanje SFRJ s tujino,
 - od fizičnih in pravnih oseb, povezanih podjetij ali bank z območja SFRJ,
 - iz sredstev podjetij bypass podjetja Videm, d.o.o., pred stečajem in se ugotovi, da so bila ta sredstva predhodno kanalizirana v tujino z namenom, da se v pravem trenutku vrnejo kot sredstva za nakup, bodo ta sredstva zasežena v korist državnega proračuna.
- 2.) Če se izkaže, da so kupci oziroma solastniki kapitala za nakup Vidma na javni

dražbi bivše vodilne osebe Vidma, d.o.o., oziroma povezanih podjetij iz obdobja od 1980 dalje, se zanje obvezno preveri izvor kapitala in, če je ta kapital sporen, je pogodba o nakupu nična.”,

Vlada je po tej zahtevi na seji, 12.3.96, sprejela tudi naslednjo dodatno klavzulo za dražbo Vidma: “Pogodba je nična, če je sklenjena z osebo, ki je povezana z osebami pravne subjektivitete ZRJ ali če so uporabljena sredstva pridobljena iz sekundarnega trgovanja obveznosti bivše SFRJ.” Po moji vednosti se niti ta pogoj ni uveljavljal. To je bil “pesek v oči” 20 poslancem in javnosti, češ, saj nekaj smo pa naredili. Vlada ni hotela ugotavljati, kateri so dejanski solastniki denarja za nakup Vidma in kako so ga pridobili. 13.3.96 se je javna dražba Vidma tudi zgodila in formalni kupec je bila češka firma ICEC.

Zahteva 20 poslancev je bila zahteva za **UGOTAVLJANJE IZVORA KAPITALA** z očitnim sumom, da je kapital pod krinko češkega podjetja dejansko kapital UM. O tem sem bil tedaj in sem še danes prepričan. Ne samo v primeru Vidma, ampak v primeru večine nakupov slovenskih podjetij, ko so kupci “tujci”, gre za s “tujci” maskirani nastop kapitala UM. Zato ne soglašam z mnenjem Stanislava Kovača v prej navedeni knjigi, da zgodba Vidma razkriva neorganizirano delovanje Sklada RS za razvoj (SR) in Agencije RS za sanacijo bank in hranilnic (ASBH). Tako kot vlada RS sta njeni ustanovi SR in ASBH “presneto” organizirano sodelovali pri izvedbi propada, stečaja in prodaje Vidma točno določenemu kupcu. Če bi bil na oblasti, bi vse to dokazal in sankcioniral. Kovač ne obravnava, kako je zadolženost Vidma nastala. Ta je nastala predvsem zaradi oderuških obresti bančnih posojil za sumljive investicije ter za pokrivanje izgub pri izvozu izdelkov po izgubarskih cenah, ko je bil družbeni kapital Vidma prek podjetij bypass kanaliziran v tujino, da bi se prek verige prenosov vrnil za nakup Vidma. Kovač pa pove, da se je zaradi dolgov Vidma povečal javni dolg za 75 milj. DEM, kar prek proračuna poravnavamo davkoplačevalci. Tipična kraja družbenega kapitala in denarja davkoplačevalcev!

Dne 22.3.96 smo imeli sejo Privatizacijske komisije (KSNLPDL) samo o vprašanih stečaja podjetja Videm Krško, na kateri sem predlagal pisni sklep, da komisija zahteva od vlade preprečitev podpisa pogodbe o prodaji, z utemeljitvijo, da je ASBH zlorabila zakonska pooblastila, ko je s terjanjem dolgov najprej porinila Videm v stečaj in se potem odpovedala tem dolgovom, saj bo s plačilom preniszke kupnine državi povrnjenih manj kot 25 % vrednosti dolgov. In ker je vlada RS, ki zastopa interese države, nadrejena ASBH, zadošča volja vlade, da se Videm ne proda. Minister Metod Dragonja je dal upanje, da pogodba lahko tudi ne bo podpisana, vendar je to bilo le prazno upanje, saj so različne instance prekladale odgovornost ena na drugo ob tem, ko je prodaja Vidma potekala naprej po svoji, od UM oziroma KK začrtani poti, v slogu “psi lajajo, karavana gre dalje”. Romana Logar je označila primer Videm kot največji primer škodljivega poslovanja v obdobju tranzicije, da je ICEC le navidezno tuje podjetje, da ni bila pred določitvijo izhodiščne cene za stečaj opravljena običajna revizija, in opozorila na podatke

o okorišcanju podjetja Vitacel, ki je imelo v najemu proizvodnjo celuloze, iz česar sledi, da sta ICEC in Vitacel igralca z istim ozadjem. Tudi poslanci LDS in ZLSD, člani Privatizacijske komisije (KSNLPDL), so bili radikalno razpoloženi za razčiščenje zadeve Videm in M. Podobnik je predlagal zahtevo za čimprejšnjo **izredno sejo DZ o Vidmu**. Še isti dan so bili na ustrezná ministrstva in institucije odposlani sklepi Privatizacijske komisije (KSNLPDL), da do 3.4.96 pripravijo odgovore na postavljena vprašanja (gradivo za izredno sejo), da vlada preuči možnosti začasne ustavitve postopka prodaje Vidma in da se skliče izredna seja DZ o Vidmu, na katero naj bodo povabljeni odgovorni predstavniki vseh udeležencev v tej zadevi. Sklep Privatizacijske komisije (KSNLPDL) je bil tudi, da APPNI izvede revizijo Vidma. APPNI je takoj začela delati in zgodila se je prekinitve revizije, ker stečajni upravitelj najprej ni dovolil revizije poslovanja v času stečaja, od 1.4.93 dalje. Potem se je tudi ob tem vnela majhna bitka in upravitelj je moral popustiti. APPNI je kljub oviranju ustrezno opravila revizijo. Edino možnost, da se bo res preprečila prodaja Vidma, sem videl v veliki akciji, ki naj jo vodi najmočnejša opozicijska stranka SDS oziroma najmočnejši voditelj iz opozicije Janez Janša. V zapiske sem si ob dogajanju v Vidmu napisal: "Počutim se v veliki stiski in iščem izhode in rešitve. Ali se Janša zaradi tega počuti v stiski? Ideja bi bila, da delavstvo zasede tovarno Videm in vzpostavi delavsko upravo." 4.4.96 sem Janši napisal *javni poziv*, ki so ga nekateri mediji tudi objavili: "Javno pozivam Janeza Janšo, da s svojo izbiro taktike učinkovito poseže v zadevo Videm in prepreči prodajo Vidma, d.o.o. Poslanci, člani Komisije za spremljanje in nadzor lastninskega preoblikovanj družbene lastnine, vedno znova dajemo vladi vprašanja, predloge in zahteve, da bi Videm ostal v slovenskih rokah. Naš pritisk doslej ni obrodil sadov. Celotna procedura stečaja se ne bi mogla dogajati, če zadeve ne bi podpirala najvplivneša člana vlade minister Mitja Gaspari in predsednik Janez Drnovšek. Nanju lahko izvede **politični pritisk** le najmočnejši politik v opoziciji Janez Janša, če ima za to politično voljo in interes. Ne vem, ali Janša lahko vpliva na Drnovška z osebnim kontaktom, zagotovo lahko vpliva z organizacijo množičnih **demonstracij** (samo članov SDSS je 13.000, prišli pa bomo tudi drugi) ali z organiziranjem celotne opozicije za konstruktivno nezaupnico. Praksa kaže, da ima novokapitalistična mafija načrt še letos spraviti v stečaj in direktno ali prek bank olastniniti ali vsaj kontrolirati čimveč podjetij. Videm, d.o.o., je **Stalingrad slovenske tranzicijske vojne**; če pade Videm, se bo vrsta stečajev pospešeno nadaljevala. Da bi ustavili sedanji razvoj dogodkov in slovenskim volilcem dokazali, kaj hočemo, se moramo politično povezovati ne glede na vsiljene ali nevsiljene etikete. Upoštevajmo zgodovinsko sporočilo 2. svetovne vojne: angleški demokrati so se povezali z ruskimi komunisti, da bi premagali nemške naciste. Ali je Janša pripravljen stopiti na oder in zagnati bojni klic '**Ustavimo novokapitalistično mafijo!**' ter to uresničiti?"

Seveda, Janša ni povedel "svete in pravične vojne", ki bi tedaj tudi, na enega od načinov, bila uspešna, raje je trošil energijo za večinski volilni sistem. Le v Krškem je sama SDSS priredila manjše krajevno zborovanje. Ne morem drugače

sklepati, kot da Janša ni za geslo "tovarne delavcem in inženirjem", pa tudi za velike tvegane akcije ni (osamosvojitev ni bila velika tvegana akcija, toda o tem v drugi knjigi). Politiko vodi kot šahist od poteze do poteze. Toliko pač pazi, da je najbolj radikalen med znanimi politiki, vendar gre od roba naprej le za en korak, da se lahko hitro umakne nazaj. Če bi Janša namesto strankarskih potez šel v predlagano splošno akcijo, SDS na volitvah 96 ne le, da ne bi zaostala za SLS, ampak bi mogoče prehitela tudi LDS. Je pa pošteno od Janše, da če za neko stvar ni, ne gre v politični boj zanjo, četudi bi imel od tega politično korist. Janša ne blefira kot M. Podobnik.

Dne 11.4.96 je bil na pobudo poslancev iz Krškega Franca Černeliča in Branka Janca neformalni sestanek poslancev, ki smo se za Videm zanimali, ter predstavnikov sindikata zaposlenih v Vidmu in podjetja Vitacel. Zanimivo, pisno gradivo sindikata je ugotavljalo, da je Videm prišel v težave predvsem zaradi oderuških obresti posojil bank in SR, odliva kapitala prek podjetij bypass, izgube z vsiljenim tujim menedžerjem in z nepravilnim prenosom kapitala iz Ljubljanske banke na SR.

Nisem si dal miru in sem takoj napravil še nekaj manjših potez, vendar niso imele učinka, ker jih naslovljenci niso hoteli resno vzeti. Le z odmevi in objavami v medijih sem s tem, poleg drugih, pomagal vzdrževati napetost boja. So pa bili vsi moji papirji o Vidmu uradno prek Privatizacijske komisije (KSNLPDL) poslani vsem "inštancam" in poslancem v DZ. Verjetno gre za to precejšnja zasluga Izidorju Rejcu, predsedniku Privatizacijske komisije (KSNLPDL), ki je z veseljem odredil obtok vseh papirjev, potrebnih za politični boj za Videm. 16.4.96 sem od Alojza Jamnika, direktorja ASBH, zahteval, da takoj posreduje pri stečajnem senatu v Krškem, da odloči začasno prekinitev postopka stečaja in prodaje Vidma, dokler Vrhovno sodišče RS ne odgovori na dopis APPNI. 18.4.96 sem proti stečajnemu upravitelju Vidma Branku Ogorevcu na tožilstvu v Krškem prijavil sum storitve kaznivega dejanja oškodovanja upnikov (predvsem ASBH) v primeru prodaje podjetja Papiroti Krško, d.o.o., (del nekdanjega Vidma) in priložil ustrezne obremenilne dokumente, ki mi jih je dal nekdanji zaposleni iz Vidma potem, ko v njegovi stranki SLS nihče ni bil zainteresiran narediti to potezo.

Nadalje sem isti dan z istimi argumenti dal pobudo Alojzu Jamniku, direktorju ASBH, da v interesu države od stečajnega senata v Krškem zahteva razveljavitev prodaje podjetja Papiroti in v vlogi glavnega upnika odstavi stečajnega upravitelja zaradi suma oškodovanja upnikov. Namesto da bi stečajni upravitelj varoval interese upnikov oziroma glavnega upnika, torej države, je za nagrado, po navodilih KK, opravljal umazan posel. Vedel je, da so stvari nepoštene, in vedel je, da ima zaščiteno hrbet. Pa kaj?! Verjetno bi se izgovarjal podobno, kot se je stečajni sodnik Elana Anton Šubic, ki je na moje vprašanje na "komisiji HIT" odgovoril, da ni bil prisiljen biti stečajni sodnik, da je to bil po dolžnosti zjutraj, toda popoldne, ko je bil doma zunaj dolžnosti, mu je bilo za tisto, kar se je dogajalo zjutraj, žal.

Jaz take razlage ne sprejemam: če noben sodnik ne bi hotel biti stečajni sodnik Elana, Elan nikoli ne bi šel v stečaj. Mene ne bi mogli pridobiti za tako vlogo. Če Branko Ogorevc in nihče drug ne bi hotel biti stečajni upravitelj Vidma, se ta stečaj po zakonu ne bi mogel zgoditi. Stečajni sodniki in stečajni upravitelji so res le stranski igralci v stečajih, toda to jih ne rešuje ustrezne moralne odgovornosti.

Verjetno je tragedijo Vidma najbolj plastično opisal dolgoletni vodilni strokovni delavec v Vidmu, katerega gradivo sem v začetku maja 96 tako kot druge papirje uradno plasiral med ostalo gradivo o Vidmu, namenjeno Privatizacijski komisiji (KSNLPDL) in DZ. Navajam najbolj značilno iz te njegove analize:

“Tako so tovariši: Milan Kučan, Jožef Školč ./../ in Silvo Gorenc, člani CK ZKS, dne 2. oktobra davnega leta 1989 (ob obisku Vidma) predstavili projekt Videm 1992: skupna vlaganja, delničarstvo in mešano podjetje. Ob tej priložnosti je takratni direktor Vidma tovariš Gorenc ob 50. obletnici obstoja Vidma na svečani seji delavskega sveta tega podjetja predstavil Videm z naslednjimi številkami: vrednost letne proizvodnje 220 milj. USD z 9-odstotno letno akumulacijo, vrednost skupnega premoženja 250 milj. USD in 3.000 zaposlenih. ./../ Ob tej priložnosti je predsednik predsedstva ZKS tovariš Milan Kučan med drugim poudaril vrednote, da človek lahko živi od svojega dela in predvsem od lastnega kapitala. Sedaj pa pogledajmo, kaj je projekt Videm 92 prinesel: - 1500 odpuščenih delavcev (večina si še danes išče delo), - 150 milj. USD dolgov, - kam je šel kapital?, - izginotje obratnega kapitala, - zaradi izgube je podjetje pristalo v ‘Koržetovem’ skladu. ./../ Minister za gospodarstvo Maks Tajnikar (ZLSD) je bil tako ‘dalekoviden’, da je že 1.1.93, ko še ni bilo stečaja Vidma (stečaj se je začel 1.4.93), sklenil z bodočim najemnikom proizvodnje celuloze podjetjem VDI pogodbo v višini 80 milj. SIT nepovratnih sredstev pomoči: po katerem zakonu in s kakšno pravico? ./../ Tov. Gorenc je že 4.8.89 ustanovil mešano podjetje VDI - danes Vitacel. Podjetje Vitacel je bilo sodno registrirano maja 93 ob prevzemu najema proizvodnje celuloze. Podjetje Vitacel je z osnovnim kapitalom, očitno darovanim od države (Jožica Puharjeva, Maks Tajnikar, Uroš Korže), v dveh letih in pol pridobilo 2 mrd. SIT vrednosti v zalogah, več kot 2 mrd. SIT dobička in 77 % lastništva v podjetju Videm papir. Vitacel je kupil večinski delež Videm papirja, s tem da je odkupil 1,4 mrd. SIT njegovih dolgov za 416 milj. SIT (kakšen popust!). Vendar je Vitacelu “za olajšanje” nakupa ministrstvo za delo prispevalo 209 milj. SIT in ministrstvo za gospodarstvo 240 milj. SIT, torej je Vitacel kupoval terjatve Videm papirja z državnim denarjem. ./../ **Zaključujem, da so se državni funkcionarji kot vodstvo stečaja Vidma potrudili prenesti družbeni kapital v Vidmu v privatne roke.”**

V tem opisu je natančneje obdelana prva varianta projekta prevzema Vidma v privatno last članov UM oziroma KK, saj so projekt peljali po dveh poteh: znotraj države VDI - Vitacel in zunaj države Hago - ICEC. Kakšno zavarovanje za uspeh projekta!

Druga varianta (prevzem Vidma s kapitalom, odtujenim v tujino) je še ostreje

opisana v članku istega avtorja za krajevni časopis, ki sem ga z drugimi posredovanimi argumenti vključil v gradivo DZ, 7.6.96, tik pred izredno sejo. Med drugim je pisec Silvu Gorencu, nekdanjemu direktorju Vidma, ki je bil glavni izvajalec projekta Videm 92, navedel: "Za Videm si najel komercialne (oderuške) kredite pri firmah Maditerio credite - Italija, Placek - Avstrija, Hago - Avstrija, Imexo Milan - Italija (podjetja bypass) v višini 30 milj. DEM. Preostalo vrednost do 45 milj. DEM opreme za PS I (papirni stroj) in 25 milj. DEM za belilnico si poravnal z do 30 % nižjimi izvoznimi cenami celuloze in papirja ter z do 30 % višjimi cenami uvoznih surovin prek firm Hago in VDI, ki sta imeli ekskluzivne pravice izvoza in uvoza za Videm. /.../ Vse to početje je načrten prenos denarja prek meje in zmanjševanje vrednosti podjetja Videm. /.../ Ker so pri propadu velikana Videm in pri prenosu lastništva v privatne roke sodelovali nekdanji člani CK ZKS, ministra, gospa Puharjeva in gospod Tajnikar, člana ZLSD, Čeha - gospoda Dostala je pripeljal Zvone Dragan, nekdanji član CK ZKS in član ZLSD, **je moja ugotovitev, da ZLSD ni partija delavcev, ampak partija domačih in tujih kapitalistov, pravilna.** S projektom Videm 92 in njegovimi rezultati je bil opeharjen vsak delavec kolektiva Videm, ki je vlagal svoj trud in svoje znanje, glede na tvojo nekdanjo parolo, da so delavci samoupravljalci solastniki. Danes so ostali brez kapitala, brez službe in možnosti vnovčitve certifikatov. /.../"

Dne 8. in 9.5.96 sta bili še dve seji Privatizacijske komisije (KSNLPDL) samo o problematiki stečaja Vidma in smo še enkrat, ostreje kot prvič, postavili vodstvu DZ (Jožef Školč) zahtevo za sklic izredne seje o Vidmu, najkasneje do 14.5.96, saj trimesečni rok za možnost izpodbijanja prodaje poteče 14.6.96. Školč nas seveda ni uslišal, saj je bil v skupini projekta Videm 92 in je splošno znano, da je Kučanov človek.

Ni le KK obkoljeval Vidma na več linijah, tudi jaz sem poskušal v obrambo Vidma uporabiti različne prijeme. V začetku maja sem pripravil in 10.5.96. vložil (kratek) *predlog Zakona o začasni prepovedi stečajev podjetij v družbeni lasti in o reviziji teh stečajev* in zanj predlagal hitri postopek, z utemeljitvijo potrebe sprejetja na bližnji izredni seji DZ o Vidmu. Nadalje sem utemeljeval hitri postopek "zaradi izrednih potreb države, da se socialno in moralno stabilizirajo razmere v državi, ki so destabilizirane s krajšo družbene lastnine v Sloveniji, predvsem s postopki načrtovanih stečajev. Osrednji primer je stečaj Vidma, d.o.o., pri katerem poteče rok za normalno ukrepanje 13.6.96. V danem primeru vlada trdi, da nima pravnih sredstev, zato ostane le še, da Državni zbor poskrbi za pravno sredstvo s sprejetjem tega predlaganega zakona. Primer podjetja Videm, d.o.o., ni osamljen, programirani stečaji za oškodovanje družbene lastnine so se že zgodili ali so na tem, da se zgodijo v najmanj tretjini večjih in velikih podjetjih v Sloveniji. Obseg pojava, ki je tudi vzrok certifikatske luknje, utemeljuje realno oceno, da je treba te stečaje **ustaviti s takojšnjim aktom Državnega zbora**". Podobno sem sestavil analizo stanja in razloge za sprejetje zakona. To besedilo je z vloženim zakonom v *Poročevalcu DZ* romalo po institucijah in tudi po vsej Sloveniji. 23.5.96 sem na podlagi tega vloženega zakona pripravil vse papirje za zahtevo za predhodni zakonodajni referendum, katero naj bi podpisalo 30 poslancev. Akcijo sem opustil,

ker sem spoznal, da na ta način ne bi mogel ustaviti prodaje Vidma.

Dne 24.5.96 je bil predsednik Milan Kučan na obisku na Češkem. 28.5.96 sem pisal: na urad predsednika Republike in na ministrstvo za zunanje zadeve sem naslovil zahtevek za uradne informacije ter na ministrstvo za zunanje zadeve poslansko vprašanje o vsebini uradnih in neuradnih pogovorov ter obljub glede prodaje Vidma "češkemu" podjetju ICEC. Pojasnil seveda nisem dobil.

Člana društva Slovenski razvojni svet Janvit Golob (kemik) in Štefan Horvat (pravnik) sta 10.6.96 najustreznejšim predstavnikom vseh poslanskih skupin osebno izročila in razložila *predlog Zakona o razglasitvi narodnogospodarskega interesa, da ostane industrija celuloze in papirja v domači - slovenski lasti*, ki je vključeval tudi preklic prodaje Vidma. Ko sem ugotovil, da nihče od kontaktiranih poslancev ne bo poskušal tega predloga obdelati ter vložiti, sem popoldne poiskal poslanca SLS Žareta Preglja, ki je bil odličen parlamentarni samouk za pisanje pravnških zakonodajnih formulacij, in skupaj sva v nekaj urah pripravila operativno sposoben *predlog Zakona o podržavljenju podjetja Videm, d.o.o., Krško v stečaju*. Saj Pregelj ni imel časa, toda midva sva bila prijatelja in to je odtehtalo njegove izgovore. Kaj pomeni prijateljstvo! Naslednji dan, 12.6.96, to je na dan začetka izredne seje o Vidmu, sem zjutraj poiskal še štiri sovlagatelje iz različnih poslanskih skupin: Franca Černeliča (SKD), Franca Lipoglavška (ZLSD), Lea Šešerka (Zeleni-LDS) in Draga Šiftarja (SDSS). Zakon sem vložil petnajst minut pred začetkom seje v skladu s taktiko presenečenja. In presenečenje je bilo popolno, kajti kljub prekinitvi seje za posvetovanje o predlogu je bil s 40 glasovi za in 19 glasovi proti sprejet predlog razširitve dnevnega reda s pravkar vloženim zakonom. Kritičnost večine poslancev do problematike papirnice Videm ni bila presenečenje, saj smo jo obravnavali štiri mesece. Presenečenje je bilo v vsebini predloga, to je podržavljenju Vidma. Razpoloženje med poslanci je bilo zelo uporniško in čutiti je bilo, da bi zadeva lahko bila uspešna. Tudi večina poslancev LDS, ki so glasovali po strankarski disciplini proti uvrstitvi, je dejansko bila za ukrep podržavljenja in potihoma so uživali, da upor dobro kaže. Ne vem, ali je bilo med poslanci ZLSD kaj špekulacije, ker so najprej glasovali za uvrstitev, potem pa so glasovali proti zakonu. To bi mogoče bila taktika: zmedi nasprotnika s tem, da mu dovoliš prodor, potem ga obkoli in uniči. (Navedel sem že pobudo za profesionalce - politologe, da napišejo knjigo o taktikah, prevarah in strategiji politične borbe, kajti moje analize političnega samouka ne morejo biti najboljše.)

Mogoče zmotno menim, da je večina poslancev ZLSD v srcu podpirala idejo o podržavljenju. Vedno pa je moje presenečenje delovalo največ 24 ur. V tem času je KK neposredno ali posredno discipliniral poslance pod svojim vplivom. Tako je potem naslednji dan, 13.6.96, zvečer, padel zakon o podržavljenju Vidma, ko je 35 poslancev glasovalo za predlog, da se zakon ne sprejme v drugo obravnavo in nas je le še 17 glasovalo proti temu, 38 pa jih je bilo opravičeno ter neopravičeno odsotnih. Poglejmo glasovanje po poslanskih skupinah: LDS - 22 za, samo 3 so si upali sabotirati z neopravičeno odsotnostjo; ZLSD (hlapčki partijske discipline) -

12 za, samo 2 sta si upala sabotirati z neopravičeno odsotnostjo; poslanca SF sta bila neopravičeno odsotna - torej sta se izmaknila glasovanju v podporo podržavljenju, isto je bilo s poslancema SNS, poslanci DSS so tudi "obrnili plašč"; sum, da so tudi nekatere poslance SLS in SKD obdelali agenti KK, potrjuje podatek, da so v podporo zakonu glasovali le 4 poslanci SLS, medtem ko jih je bilo 6 neopravičeno odsotnih; SKD - 6 poslancev je glasovalo za zakon, medtem ko jih je bilo 6 neopravičeno odsotnih in 3 so se vzdržali; samo poslanci SDS in skupine samostojnih poslancev smo disciplinirano glasovali v podporo zakonu. (Opravičeno odsotne sem povsod upošteval.) Zakon bi vsekakor bil izglasovan, tudi če so se pritisku KK uklonili poslanci LDS in ZLSD, če bi le vsi ostali bili zares trdno za podržavljenje. **To je tisto, kar sem že poudaril: KK ne vlada le prek "svojih" strank LDS in ZLSD, ampak tudi prek padalcev, kolaboracionistov in odvisnikov v drugih strankah.** Zanima me, kako so poslance LDS in ZLSD ter njihove odvisnike v drugih strankah disciplinirali, kajti če bi odločali brez pritiskov po lastni vesti, bi bil Videm začasno podržavljen skoraj z aklamacijo. Mogoče mi bodo to povedali, ko bo zares dokončno padel režim KK, tako kot mi nekoč mladi prijatelji s pohodov v letu 1971 sedaj pripovedujejo, da jih je policija tedaj zasliševala.

Razprava na izredni seji DZ o problematiki Vidma in o podržavljenju Vidma je bila dva dneva trajajoč spopad med zagovorniki interesov KK in nasprotniki stečaja Vidma. Zagovornikom interesov KK smo zabrusili vse najhujše, kar smo vedeli. Tako sem npr. že na začetku seje uvrstitev zakona o podržavljenju na dnevni red utemeljeval z dokazovanjem odliva kapitala Vidma prek podjetij VDI ter Hago in ocenil vrednost odlitega kapitala na 150 milj. USD, od katerega lahko vlada ob logičnem sodelovanju avstrijske in italijanske vlade povrne vsaj polovico, kar je trikrat toliko kot kupnina Vidma. Jaz sem taktično (ne le v primeru Vidma, tudi v mnogih drugih primerih) že zjutraj "zažgal sceno" (kot je dejal moj prijatelj Ivo Hvalica) in potem je "gorelo in pokalo" ves dan. Podobno sem v razpravi na dolgo in široko poslanecem (in javnosti) razlagal, kako je UM odlivala kapital v tujino v primeru Vidma in kako slovenska vlada pri tem sodeluje. Pri predstavitvi zakona o podržavljenju Vidma sem zlepa skušal prepričati večino poslancev. (Vedno sem zlepa poskušal pridobiti del kritičnih poslancev LDS in ZLSD. Koga pa naj bi pridobival? Prepričanih na desni ni bilo potrebno, odvisnike KK na desni je bilo zama. Napeljeval sem jih, da naj podprejo zakon, ker je proceduralna možnost, da se preseka "gordijski vozle"; naj se več ne uklanjajo, naj v svojem mandatu naredijo eno veliko potezo, primerljivo z osamosvajanjem. Popoldne se je tako zgodila osrednja polemika med Tonetom Peršakom in menoj. Peršak je pravilno ugotovil, da **parlamentu predlagam velik korak, odločitev, ki bo "presedan" (tj. precedens, izhodišče ali vzorčni primer) za začetek sprememb družbenega reda**, za preusmeritev Slovenije v smer državnega kapitalizma ali državnega socializma. (No, ti dve oznaki nista najbolj točni; v tistem času sem oznanjal spremembo obstoječega družbenega reda liberalnega kapitalizma v družbeni red ljudskega kapitalizma in narodnega socializma.) Njegovo razlago sem dopolnil, da ne sprejemam družbenega reda liberalnega kapitalizma, ki ga je pomagal

vzpostavljati tudi Peršak in katerega posledice so špekulacije in kraje, ampak sem za družbeni red, ki bo te špekulacije in kraje ugotovil in z njimi poračunal. Res, za to je šlo in za to bo šlo tudi v prihodnje.

Kmalu potem se je zgodila še znana polemika med Jožefom Školčem in meno. Školč: *“Gorje državi, kjer je reševanje ključnih problemov odvisno od idej gospoda Poljšaka. On ne skriva, da gre pravzaprav za vzpostavitev novega družbenega reda, da se nazaj pripelje revolucionarne metode reševanja, kot je podržavljenje. To so stvari, ki gredo predaleč. Potrebno je ščititi privatno lastnino in svobodo privatne iniciative, ne pa državne interese ...”* Školč je zares na kratko povedal program liberalnega kapitalizma, le da se njegove dejanske vsebine večina volilcev ni zavedla niti takrat, niti še sedaj se je ne zaveda. Odgovoril sem mu: **“Gospod Školč, gorje državi, ki ima na oblasti take ljudi, kot ste vi in vaša stranka Liberalna demokracija. Vi ste bili Zveza socialistične mladine, vgojili so vas v socialističnem duhu in ta duh ste vi izdali:** rekli ste, da boste ščitili privatno lastnino, se razume kapitaliste, pri čemer ni važno, ali so to lastnino pridobili s krajo. /.../ **Vi ste proti nacionalnim in državnim interesom,** dotirali boste podjetnika, podjetnik se bo okoriščal - in potem govorite, da ste za demokracijo, **vi ste za kapitalistokracijo, za oblast kapitala, vaša stranka dobiva denar od kapitalistov, od kapitala in vi prek denarja obvladate politični prostor.** To je vaš red, vaša anarhija na oblasti, to je anarhija oblasti kapitalistov. /.../ Drugemu očitajte moralo, sebe vprašajte za moralo, zakaj ste vstopili v Partijo, k socializmu. /.../ Včasih sem mislil, Školč je druge vrste človek, drugače razmišlja, drugače vidi in rešuje probleme, ampak ob tem Vidmu sem sprevidel, da ste vi povezani z Udbomafijo.”

Zgodila se je tudi polemika Jožef Školč - Žarko Pregelj in Jožef Školč - Izidor Rejc ter še vrsta drugih polemik med različnimi poslanci, kot je razvidno iz magnetograma, ki se ga vedno lahko dobi v DZ. Seveda jaz citiram predvsem svoje nastope, povem pa, da jih je bilo še veliko kvalitetnih in zanimivih. Tudi mediji so bili polni stališč iz teh polemik.

Kljub izgubljeni bitki sem še poskušal. Dne 18.6.96 sem postavil poslansko vprašanje o ustanoviteljih in novih lastnikih podjetja Hago, toda nisem dobil ustreznega odgovora. Od ministra Metoda Dragonje sem 12.7.96 zahteval izvrševanje sklepa DZ o izpodbijanju prodaje Vidma oziroma razveljavitvi prodaje, ki jo je dovolila ASBH kot večinski upnik, toda minister se je uklonil neprimerno večjim pritiskom KK, ne mojemu. Zato sem 23.7.96 javno pozval predsednike SKD, SLS, ZLSD in SDS **za takojšnjo konstruktivno nezaupnico Janezu Drnovšku** zaradi neizvrševanja sklepa DZ o izpodbijanju prodaje Vidma, za kar so oni in njihovi poslanci tudi glasovali v DZ. Seveda naslovljenci niso sprejeli mojega poziva. Uspeha nisem dosegel, vendar ne bom rekel, da so bile moje akcije popolnoma zaman, saj so jih mediji objavljali.

12. poglavje:

TIPIČEN PREBOJ MOJE POLITIKE ZA ZAUSTAVITEV STEČAJEV, 1996

Pred obdobjem Anteja Markovića v Jugoslaviji stečajev praktično skoraj ni bilo. Veljal je *Zakon o sanaciji in prenehanju organizacij združenega dela* (Ur. l. SFRJ, št. 72/86); v 7. členu je jasno določal, da se stečaj opravi nad temeljno organizacijo ali nad delovno organizacijo, ki v svoji sestavi nima temeljnih organizacij, v 8. členu pa je določal, da se stečaj ne opravi nad delovno organizacijo, ki ima v svoji sestavi temeljne organizacije, itd. Večja in velika podjetja torej niso niti mogla iti v stečaj, glavni ukrep je bila sanacija. Potem pa je Ante Marković za uresničevanje protiustavne in protizakonite prodaje družbene lastnine po 1. členu (prav tako Markovičevega) *Zakona o družbenem kapitalu* (Ur. l. SFRJ, št. 84/89) sočasno uveljavil pravi kapitalistični zakon o stečajih. To je bil *Zakon o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji* (Ur. l. SFRJ, št. 84/89, 10.12.89) kot eden od zakonov, po katerih se je začelo protiustavno in nedemokratsko uvajanje kapitalizma v Jugoslaviji in Sloveniji, kakor sem že navedel na začetku knjige. To je bil prvi (kapitalistični) zakon na koncu 45 let socializma, ki je “zares” določal stečaje.

Nadaljnji Drnovškov *Zakon o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji* (Ur. l. RS, št. 67/93) je le malo spremenjena, poslovenjena izdaja Markovičevega *Zakona o stečajih* (to je kontinuiteta zakonodaje). Sprejet je bil na začetku mojega poslanskega mandata, premalo sem zadeve razumel, da bi se sploh spustil v polemike, in upam, da vsaj nisem glasoval za ta zakon.

V prejšnjem poglavju sem opisal, kako sem v boju proti stečaju Vidma 10.5.96 vložil (kratek) *predlog Zakona o začasni prepovedi stečajev podjetij v družbeni lasti in o reviziji teh stečajev* (EPA 1472) z utemeljitvijo, da se socialno in moralno stabilizirajo razmere v državi, ki so bile destabilizirane s krajo družbene lastnine, in to predvsem s postopki načrtovanih stečajev. V aktualnem primeru stečaja Vidma naj bi zakon dajal pravno sredstvo za takojšnjo ustavitev stečaja. Dne 15.5.96 je bila prva prilika, da bi zakon zaradi hitrega postopka prišel na dnevni red redne seje. Bil sem nepripravljen, predloga za uvrstitev na dnevni red nisem zagovarjal in tako je možnost uvrstitve padla z 19 glasovi za in 29 glasovi proti. Sicer samo moj zagovor stvari ne bi spremenil, moral bi prej lobirati s poslanci SKD in ZLSD, npr. da bi med njimi prej pravočasno dobil sopodpisnike, pa še poslance drugih manjših skupin bi moral opozoriti. Naredil sem dve napaki: prvo iz neznanja, ker po štirih letih še nisem natančno vedel, da se zakoni po hitrem postopku na naslednji seji po vložitvi avtomatično predlagajo DZ za dodatno uvrstitev na dnevni red; in drugo zaradi slabe taktike: ker namreč nisem lobiral z večino poslancev, ni bilo možnosti za uspeh. Ne spomnim se več natančno, mogoče sem trenutno “zamočil” zaradi preutrujenosti ob preveliki aktivnosti. Dne

23.5.96 sem na podlagi tega (EPA 1472) vloženega zakona pripravil vse papirje za zahtevo za predhodni zakonodajni referendum, za katero sem poskušal zbrati 30 poslancev, da bi jo vtirili v postopek hkrati z referendumom o večinskem volilnem sistemu, ki se je tedaj obetal. Akcijo sem opustil, ker mi je uspelo zbrati le 17 podpisov poslancev, saj mi ni uspelo pridobiti poslancev SKD in ker na ta način ne bi mogel ustaviti prodaje Vidma.

Dne 5.6.96 smo moj *predlog zakona o začasni prepovedi stečajev* obravnavali na matičnem delovnem telesu, Privatizacijski komisiji (KSNLPDL). Zakon sem utemeljeval tudi takole: "Družbena lastnina je bila lastnina vseh državljanov in prehod iz samoupravnega socializma v kapitalizem bi se moral zgoditi na način poštenega stečaja družbene lastnine, kar pomeni, da se to lastnino razdeli med vse državljane. Šele potem, ko državljani postanejo pravi lastniki svojega deleža, s tem deležem lahko postopajo kot neki mali kapitalisti, ga obdržijo, prodajo, zapravijo ali dajo v stečaj. **Družbena lastnina (po lastnem principu) ne more iti v stečaj!**

/.../ Zavračam frazo o neznanem lastniku družbene lastnine ali da je družbena lastnina nikogaršnja; **državljeni so znani lastniki družbene lastnine!** /.../ Če vi /pravna služba/ meni govorite, da predlog ni v skladu z ustavnim in pravnim redom, potem mi najprej utemeljite, kako je z Ustavo in pravom utemeljeno razlaščanje državljanov, neposredno in prek proračuna, kar se dogaja tudi ali predvsem s stečaji. /.../ Če tisti, ki se deklarirajo za konservativno politiko, ki spoštuje le poštene stečaj, dejansko podpirajo razlaščanje s stečaji, to je politiko liberalnega kapitalizma, zavajajo javnost s konservativnim videzom in tisti, ki zagovarjajo socialno politiko, delavsko delničarstvo ter zmanjšanje socialnih razlik, dejansko pa podpirajo razlaščanje s stečaji, zavajajo javnost s socialnim videzom. To moramo med seboj in pred slovensko javnostjo razčistiti! Tisti, ki za čas po volitvah oznanjate konservativno ali socialno politiko, lahko to storite že danes s podporo predlogu zakona. /.../ Ne bo šlo skozi. Kraja družbene lastnine je ena skrajnost in vi greste v to skrajnost ter boste povzročili drugo skrajnost. Bo pa pljusknilo nazaj, mogoče prav kmalu." Privatizacijska komisija (KSNLPDL) je odložila obravnavo predloga, dokler vlada ne bo dala svojega mnenja. Vlada je 11.6.96 dala negativno mnenje o mojem *predlogu zakona o začasni prepovedi stečajev*.

Toda v začetku julija 96 se je slučajno in nepričakovano odprla možnost preboja za zaustavitev stečajev. Kljub utrujenosti tokrat nisem "zamočil", ampak "perfektno" speljal akcijo tako, da so potem mediji objavili novico pod naslovom: *Poljšakova zmaga*. Dne 12.6.96 so poslanci Demokratske stranke France Bučar, Tone Peršak in Danica Simšič vložili *predlog dopolnitev Zakona o prisilni poravnavi, stečaju in likvidaciji*; po njem bi bila prepovedana možnost, da podjetje v stečaju kupijo osebe, ki so bile v zadnjih petih letih na odgovornih vodilnih položajih v tem podjetju. To bi bil majhen ukrep proti načrtovanim stečajem, saj vodilni lahko, sicer z več težavami, kupujejo svoje podjetje, ki ga spravijo v stečaj, tudi prek tretje osebe. Predlog je torej bil cenen poskus nabiranja političnih točk za Demokratsko

stranko, da bi se s tem v zvezi govorilo o njej v medijih. Tudi prav, toda računati bi morali, da bo še kdo izrabil to priliko. Ko sem jo sam izkoristil, so se name držali jezno.

V *Poročevalcu DZ* z dne 20.6.96 sem namreč ta zakon opazil in sem 2.7.96 pisno opozoril prijatelje poslance (da ne bi še enkrat "zamočili"), naj premislijo, kako bi v tem primeru lahko vključili določila iz mojega *predloga zakona o začasni prepovedi stečajev*. Predlog Demokratov je prišel na vrsto 16.7.96 dopoldne, vendar, kljub mojemu opozorilu za pripravo amandmajev, nihče od nas ni pripravil in vložil nobenega amandmaja. Zase se spominjam, da tega nisem storil zaradi preobremenitve z delom. Ni ostalo drugega, kot da sem "zažgal sceno", "kuriti" so mi pomagali kolegi in razpravo smo zavlekli do odmora za kosilo. Med odmorom sem hitro napisal in vložil amandmaje. Potem se je druga obravnava nadaljevala šele naslednji dan, 17.7.96, zjutraj.

Moj prvi amandma k zakonskemu predlogu Demokratov je za v prihodnje (po uveljavitvi zakona) določal obvezno revizijo in odpravo ugotovljenih nepravilnosti ter oškodovanj pri vsakem stečaju. Sprejet je bil s 25 glasovi za ter 18 glasovi proti. Ta amandma je SLS v tretji obravnavi zamenjala s svojim, kot so rekli, "bolj operativnim" amandmajem, verjetno pa le zato, da se je o njih slišalo. Nič za to. A kaj ko so prav oni "zamočili", potem ko se je zakon vrnil v DZ zaradi veta Državnega sveta! O tem kasneje. Če bi to določilo postalo pravnomočno, bi bili stečaji s 1.9.96 praktično ustavljeni.

Še hujši učinek bi imel moj drugi amandma, da se v vseh podjetjih z družbenim kapitalom, kjer revizije še ni bilo, opravi revizija in odpravijo oškodovanja, če so ta podjetja šla v stečaj po 30.12.89 (začetek veljavnosti Markovičevega zakona o stečajih) do uveljavitve zakona. To bi dejansko pomenilo revizijo za vse stečaje podjetij za nazaj. Določilo je padlo za en glas: 18 za, 18 proti. Tretjina poslancev se je pri glasovanju vzdržala, nekaj se jih je potuhnilo (potuhniti pomeni: ne se prijaviti na "sivo tipko" v klopi ali se sploh izmakniti iz dvorane), da se ne bi eni ali drugi strani zamerili z glasovanjem za ali proti. **Tako je pogosto s politično zavestjo poslancev: njihov glavni cilj je, da se ne bi zamerili.** Vzdržali so se: celo trije iz LDS, šest iz ZLSD, 5 iz SKD in celo eden iz SLS. Razen tega, da se je en poslanec SLS "čudno" vzdržal, so bili poleg njega, kot ponavadi, navzoči le še štirje poslanci SLS, ki so seveda glasovali za. Zakaj se je poslanec SLS, ne bom ga imenoval, vzdržal? Verjetno zaradi interesa. V parlamentu ni nič slučajnega. Vsak poslanec je za vsako svoje dejanje popolnoma odgovoren, čeprav bi marsikateri imeli radi predvsem mir in plačo, za vse slabo pa naj bi bili odgovorni "oni drugi". Tudi to glasovanje dokazuje, da SLS ni imela resničnega interesa za revizije načrtovanih stečajev, kakor se je prikazovala v javnosti. Tudi več poslancev SKD je zaradi privzgojenega strahu pred oblastjo zatajilo.

Naslednji dan, ko sem isti amandma spet vložil v tretjo obravnavo zakona, je bilo

prepozno, kajti predsedujoči Vladimir Topler je ob pomoči vodje sekretariata DZ za zakonodajo poskusil utemeljiti, da mojega amandmaja ne more dati na glasovanje. Glavne utemeljitve sekretariata DZ so bile: to je težka retroaktivnost (veljavnost za nazaj); stečaj je smrt podjetja, podjetja ni več, kako naj se to revidira; postopki stečajev so bili sodno zaključeni in revizija pomeni izničenje odločanja v sodni veji; v stečajne postopke se ne sme več posegati, ne z obnavljanjem postopkov ne z revizijami. Zagovarjal sem amandama z utemeljevanjem, da gre za revizijo poslovanja podjetja pred stečajem, ki je podjetje pripeljalo v stečaj, in za to obstaja dokumentacija ter da so take revizije možne že po ZLPP, tu jih le izrecno predpisujemo. Nato je Žarko Pregelj dal netaktičen predlog (tudi mojstri procedure se zmotijo), naj o proceduralni odločitvi predsednika (da ne dá amandmaja na glasovanje) odločijo poslanci, kajti poslanci so lažje glasovali za poslovniško razlago, kot bi glasovali proti mojemu amandmaju, ker so vedeli, da bom sicer vse nasprotujoče oznanil z analizo glasovanja v časopisu. Če bi bil amandma izglasovan v drugi obravnavi, bi ostal v zakonu tudi v tretji obravnavi, tako pa je v tretji posredno, prek glasovanja o proceduralni odločitvi predsedujočega, padel s 33 glasovi proti in 21 za. Sprememba zakona o stečajih je bila, kljub nasprotovanju predlagateljev zaradi amandmajev, ki so v celoti spremenili njihov predlog, v DZ sprejeta in obetala je temeljit poseg: zaustavitev vseh planiranih, špekulantskih in neupravičenih stečajev, s čimer se je zavestno strinjala večina v DZ.

Toda tudi ta uspeh je bil le začasen. Državni svet je izglasoval veto na zakon in poslanci SLS so poskrbeli, da se je zmaga skazila v poraz. Dne 26.7.96 smo v DZ spet glasovali o zakonu. Za potrditev bi zakon moral dobiti 46 glasov, pa jih je dobil le 41. Za je glasovala več kot polovica navzočih poslancev LDS; očitno niso ubogali Jožefa Školča in so glasovali po svoji vesti. Od navzočih poslancev ZLSD so trije glasovali za, šest pa proti; tudi oni bi lahko odločili o uspehu. Toda poslanci SLS so izkazali pravo sabotažo. Ob 13.30 jih je bilo pri glasovanju o zakonu v zvezi s poslanskimi plačami navzočih devet, čez 37 minut, ob 14.07, pa so bili v dvorani le trije. Seveda bi lahko oni, s šestimi "umaknjenimi" glasovi, odločili zmago. Če bi jih vprašali, zakaj so tako ravnali, bi postregli s sto subjektivnimi izgovori, toda objektivno je zame to bila sabotaža. Očitno SLS ni imela (in nima) interesa ustaviti stečajev, čeprav je v javnosti na ta račun nabirala največ političnih točk.

Dne 31.7.96 sem medijem poslal natančno analizo glasovanja pod naslovom *Zamolčani poraz ali zamolčana sabotaža SLS z ugotovitvijo*: "Politika sociale in pravičnega lastninjenja je le maska SLS, dejansko so stranka za interese novih kapitalistov. V preteklosti sem imel iluzije o SLS in sam sebe varal zaradi njihovega videza. Njihov videz je predvsem namenjen prevari dela njihovih volilcev iz nižjega socialnega sloja. /.../ V politični družini se večkrat sproži pogovor in ugibanje, kdo bo na letošnjih /96/ volitvah 'veliki Jelinčič' slovenskega naroda, to je, kdo bo usodno prevaral volilce novih strank. Krog možnih kandidatov se očitno širi!" To je bila očitna napoved izdaje M. Podobnika, ki se je zgodila po volitvah 96. Objavil jo je le *Slovenec*. Jaka Severja, tajnika Marjana Podobnika,

so v stranki takoj ustavili, ko je zaradi članka v *Slovincu* začel polemiko z meno. Pisno analizo sem izročil in ustna pojasnila sem povedal tudi kolegom iz SKD in SDS, toda nanje nisem imel vpliva, saj je bil pomladni trojček njihova glavna in usodna predvolilna "finta", s katero so se strateško "samoprevarali" in neustavljivo drveli v poraz na volitvah 96.

Novinar Jože Poglajen je v *Dnevniku*, 5.8.96, dogajanje komentiral pod naslovom "Povozili Poljšaka...". Dne 13.8.96 so objavili moja pojasnila z zaključkom: "Ali je imela pri neopravičeni odsotnosti šestih poslancev in poslank SLS prste vmes udbomafija, presodite sami!? Poljšaka (Poljšakovo politiko) so povozili poslanci in poslanke SLS!"

Na koncu moram ob poskusu ustavitve stečajev, kar enako velja za druga področja političnega boja v DZ, komentirati razna glasovanja poslancev posameznih strank skozi interese kapitalskih lobijev, katere so zastopali ali bili odvisni od njihove finančne pomoči.

SKD: vodilni poslanci SKD so popolnoma podpirali boj proti stečaju Vidma, saj si je Videm lastil lobi iz ozadja ZLSD oziroma LDS. Poslanci SKD, ki jih je imel pod delno kontrolo KK, so odstopali. Če analiziraš množico odločilnih glasovanj po posameznih poslancih, takoj dobiš statistične podatke o deviantih. Tako je "Pucko" je že tedaj nakazal svojo prihodnjo obliko. O tem sem opozoril Izidorja Rejca, ker so krščanski demokrati imeli Cirila Pucka preveč v čisljih. Zaradi iluzije SKD, da bi mogel kupiti Litostroj njihov član Jože Duhovnik, vodilni poslanci SKD najprej niso podpirali splošne ustavitve stečajev; šele potem, ko jim je postalo jasno, da jim nekatere stvari niso "usojene", kar bi lahko že prej doumeli, so postali radikalni.

ZLSD: popolnoma je jasno, da jim njihovi partijski šefi niso dovolili glasovati proti interesom lobijev v njihovem ozadju, kljub temu pa nekateri poslanci niso vedno "ubogali". Še večja odstopanja so si dovolili poslanci LDS. Kateri so bili manj pokorni, ugotoviš z analizo dovolj velikega števila glasovanj po posameznih poslancih.

Glasovanja večine poslancev SLS, z redkimi izjemami, so zame dokaz največje hinavščine med vsemi političnimi strankami: "naši" možni mali uspehi so se redno sesuvali zaradi njihove sabotaže. Na zunaj so volilcem igrali zagovornike ljudskega kapitalizma, dejansko pa so vse delali v skladu z interesi svojega lobija, ki je stal za njimi: bogati denacionaliziranci, bogati kmetje, Kmečka banka ter Kmečka družba, pa tudi v skladu z znano željo in težnjo SLS: biti z LDS v naslednji vladni koaliciji. Pa saj to se je v parlamentu neuradno šušljalo in nekako vedelo že leta 1996!

13. poglavje

ZAKLJUČEK LASTNINJENJA NAMESTO RAZVELJAVITVE LASTNINJENJA

Večina ljudi s “kmečko pametjo” že ob minimalnih javnih informacijah in iz lastnih, večinoma bridkih izkušenj z lastninjenjem podjetij, v katerih so bili ali so še zaposleni, ve in pove, da je bilo lastninjenje nepošteno ter da bi ga bilo treba razveljaviti. Isto ugotovitev je razumeti iz vrste medijskih sporočil in knjig o lastninjenju, četudi “iz previdnosti” dobesedno to ni navedeno. Menim, da sem v pričujoči knjigi dovolj dobro pokazal, da je bilo lastninjenje nezakonito in nepošteno ter da bi ga bilo potrebno **razveljaviti** v celoti ali vsaj delno. To je enako jasno vsem poznavalcem zadeve, tudi SLS, ki ji je lastninjenje bilo in ji je še vedno glavna politična tema. Toda namesto razveljavitve je SLS z zakonom poskrbela za **zaključek lastninjenja**, kar **pomeni priznavanje izvedenega lastninjenja** vsaj v večini primerov. To priznavanje je izdaja interesov vseh prizadetih, večine državljanov in državljanek ter velik poklon (darilo) Kučanovemu klanu. Seveda, če M. Podobnik ne bi nameraval priznavati lastninjenja, bi se temu uprl že v akciji za referendum Certifikati 94. Zaključek lastninjenja je **posredna legalizacija kraje družbene lastnine**.

Primerjajmo sedANJI zaključek lastninjenja z izjavo M. Podobnika, objavljeno v *Delu* z dne 22.5.95, pod naslovom *Kaj pomeni napoved, da bo SLS razveljavila divje privatizacije*: “Ob proračunski razpravi in ob drugih priložnostih sem večkrat predstavljal odnos SLS do divje privatizacije. Povedal sem, da bomo, ko bomo dobili možnost, razveljavili divje privatizacije in druge primere kraj družbenega premoženja, **nosilce gospodarskega kriminala postavili pred sodišče**, premoženje pa nato lastnili v skladu z zakonom. /.../ Ne bomo dovolili, da bi prihodnost Slovenije krojili predvsem tisti, ki so družbena podjetja spravili na kolena, jih zadolžili in z neplačanimi obveznostmi obremenili slovenski javni dolg, delavce vrgli na cesto, posle in denar pa speljali na svoja podjetja in račune doma in v tujini. /.../ Zato SLS ostaja nepopustljiva v odločenosti, da ne bo pristala na legalizacijo gospodarskega kriminala. Upam, da bo táko tudi večinsko stališče prihodnje slovenske vlade.” Dejanja M. Podobnika, odkar mu je uspelo priti v Drnovškovo vlado, to je vlado po volji Kučanovega klana, so popolno nasprotje navedene izjave! Tako je M. Podobnik v intervjuju na TV Primorka, 12.8.98, tipično izjavil tudi naslednje: “Ne gre za preganjanje oseb, ampak pojavov.” Že slišano iz ust Eda Ravnikarja in Žareta Preglja! To je metoda zavajanja ljudi. Jasno je, da lopovščine povzročajo osebe; in ko govoriš o lopovščini, ljudje razumejo, da boš preganjal odgovorne. Ko je bilo v interesu vladajočih, smo preganjanje pojava brez preganjanja oseb že videli v prejšnjem režimu; to je bilo navidežno preganjanje kot slepilo za ljudstvo. Isto velja danes.

Kdo verjame v učinkovitost novo ustanovljene vladne Komisije za preprečevanje

oškodovanja družbenega in državnega premoženja ter njenega zakonitega *Poziva za prijavo doslej utajenega družbenega in državnega premoženja?* Morda bodo (za reklamo Komisiji) ujete in kaznovane "majhne ribice" kot žrtvovani "(mali) grešni kozli". Toda doslej se v Sloveniji niti to še ni zgodilo, pa bi se lahko. Po mojem ne bodo kaznovani niti veliki "grešni kozli", ki kaj vedo, ker bi se v primeru, če se pokesajo in obtožijo druge, lahko sprožil plaz medsebojnih obtožb, ki ga KK ne bi mogel več ustaviti. To bi bil začetek konca oblasti UM in KK v Sloveniji. Spomnimo se primera Pavel Koder oziroma Elan: Koder je delal nelegalno, zato bi ga lahko obsodili. Vendar ni delal za svojo korist, ampak za koristi tistih, ki so mu dajali navodila (ukaze) - za UM. Zakaj Kodra ne morejo žrtvovati kot "grešnega kozla"? Ker preveč ve za grehe drugih; in če ga obsodijo, bo javnosti povedal, kar ve. Nadalje, javnosti ne morejo žrtvovati nekoga, ki dejansko ni niti znal niti mogel storiti kaznivega dejanja. Ne more se ponoviti farsa, kakršna je bila obsodba neresničnega morilca Ivana Krambergerja. Tako je Podobnikova vladna komisija v bistvu pesek v oči ljudem. **Kako pa boš v koaliciji z UM preganjal UM?** Tega večina ne razume, tudi jaz ne! Enake ugotovitve imajo kritični novinarji in karikirano analizirajo, npr. v Magu, 18.2.98, tudi takole: "/.../ nad udbomafijo z ljudsko mafijo oziroma proti komunističnemu gospodarskemu kriminalu z ljudskim kriminalom/." Potem lahko za hec rečem: ker je ta spopad mafijske narave, torej skriven, za zdaj (sredi leta 98) še ne vemo, ali sploh poteka in kaj se v resnici dogaja. Ampak jaz v ta spopad verjamem toliko, kolikor sem verjel M. Podobniku, da mu UM grozi z likvidacijo. Nisem mu verjel!

V Zakonu o zaključku lastninjenja in privatizaciji pravnih oseb v lasti Slovenske razvojne družbe (ZZLPPO), Ur. l. RS, št. 30/98, 16.4.98, je nekaj pozitivnega, kar pa se lahko izkoristi le, če pride na oblast radikalna politična skupina. Sedanja vlada in predvsem SLS uporabljata navedeni zakon za namene politične propagande, češ, kako bodo preganjali gospodarski kriminal. M. Podobnik vedno znova na TV "sadi rožice", kako je osebno ogrožen, ker preganja gospodarski kriminal. Verjetno mu tokrat ne bo uspelo prepričati volilcev. Glavne teoretične pridobitve zakona so: da ne zastarajo kazniva dejanja kraje družbene lastnine ter odliva kapitala v tujino; sama navedba oziroma uradno priznanje odliva kapitala v tujino in določitev kazni za dejanja kraje družbene lastnine. Zakon naj bi bil podlaga slovenske akcije "čiste roke". Toda vemo: zakon ti nič ne pomaga, če ni na oblasti prave politične sile. Saj je tudi dosedanja zakonodaja formalno preprečevala krajo družbene lastnine, pa se je ta vseeno dogajala. Če ni tožnika (tožilca; čigav je Anton Drobnič, vemo), ni sodnika! In SLS že ni tista, ki bo v praksi uveljavila ZZLPPO. Boljše ideje za sam zakon so namreč prispevali politično neodvisni pravni strokovnjaki. Zakon uvaža tudi status skesanca, da bi storilci divjega lastninjenja in odlivov kapitala v tujino, posamezniki in podjetja, sami priznali svoja dejanja v zameno za oprostitev odgovornosti. Rok je potekel 1.8.98. Bomo videli, kakšen izid bo dala ta akcija! Enak dvom kot o učinkovitosti "Podobnikove" komisije in zakona o zaključku lastninjenja obstaja o Slovenski razvojni družbi (SRD), ki je prevzela vlogo "Koržetovega sklada". Poskušala naj

bi sanirati čim večji del z divjim lastninjenjem razbitega gospodarstva. Sanirati seveda tako, da se odkrijejo in sankcionirajo nepravilnosti. Vemo, da SRD ne dela v tej smeri. Tudi državnozborska preiskovalna Komisija o sumu zlorabe javnih pooblastil v procesu lastninskega preoblikovanja in privatizacije nekdanje družbene lastnine, ki je bila spomladi 98 dobronamerno ustanovljena na pobudo poslancev SDS, SKD, ZLSD in celo SLS s prvopodpisanim poslancem SDS Bogomirjem Špiletičem (pobudo ima SDS), ne bo mogla pripeljati do uresničitve sankcij. Dobro je, da se je tudi ta komisija ustanovila, da se bodo s tem vzdrževali podatki o gospodarskem kriminalu, recimo, do časa, ko bo oblast prevzela politična sila, ki bo imela resnično voljo stvari razčistiti do stopnje uresničitve sankcij.

Novinar Igor Guzelj v Magu, 22.4.98, slikovito opisuje zaključek lastninjenja pod naslovom **Odveza za tatove**: "Zadevi (razdelitvi plena) se uradno, v bolj spodobnem žargonu, sicer reče zaključek lastninjenja, opisno pa prerazporejanje ekonomskega vpliva na podlagi prisvajanja premoženja, kapitala in (nikogaršnjih) virov njegove akumulacije. Nedvomno zgodovinskega procesa ljudje niso brez razloga prekrstili v *prihvatizacijo*, saj je v praksi dejansko potekal po preverjenih balkanskih scenarijih, v katerih je bila ustrezni zakonodaji namenjena pretežno vloga kamufli oziroma vzdrževalke vtisa, da stvari tečejo tako, kot se za moderno demokratično ureditev spodobi. /Ustrezni/ trenutek (kdaj končati prvo fazo tranzicije) je nastopil, ko so ključni vzvodi gospodarske in finančne moči 'nepreklicno' padli v roke 'praviim ljudem' in ko je izginuli in v tujino odtekli denar srečno dosegel končne postaje. Očitno je popolnoma brezpredmetno, da so utemeljeni sumi o prefinjeno izpeljanih ropih velikih razsežnosti ostali nerazčiščeni in da že vložene ovadbe in celo obtožnice, ki temeljijo na večkrat preverjenih dokazih, niso dočakale epiloga v pravnomočnih sodbah. Politika, ki je prej načrtno preprečevala, da bi se stvari premaknile z mrtve točke, je tudi po zaslugi paralitičnega sodstva nazadnje preprosto *legalizirala zatečeno stanje*."

14. poglavje:

ZAKON O UGOTAVLJANJU IZVORA KAPITALA

V štirih letih svojega političnega dela v DZ sem ugotovil, da je KK pravzaprav združba strahopetcev. Če ne kontrolirajo dveh tretjin političnih pozicij, se jih polasti nemir negotovosti. Zato si doseganje vsakega cilja poskušajo zagotoviti na več načinov. Verjetno je politika zanje preračunani "biznis" brez tveganja, in ne avantura. Tako si vrnitev kapitala UM v Slovenijo skušajo zagotoviti čimbolj varno. Ne pride v poštev, da bi dovolili sprejetje zakona o ugotavljanju izvora

premoženja ali kapitala. Kako so se proti temu dodatno zaščitili? Z *Zakonom o Ratifikaciji evropskega sporazuma o pridružitvi med Republiko Slovenijo in državami članicami Evropske unije* (v nadaljnjem besedilu Ratifikacija), kjer v tretjem odstavku 48. člena piše: "Nič v tem sporazumu ni mogoče razlagati kot obveznost pogodbenice, da razkrije informacije, ki se nanašajo na posle in račune posameznih strank ali katerekoli zaupne informacije ali **informacije o lastninskem statusu**, s katerim razpolagajo javni subjekti." Ratifikacija je kot mednarodna pogodba nad slovensko zakonodajo (153. člen Ustave RS) in dokler velja, je v Sloveniji nemogoče sprejeti *Zakon o ugotavljanju izvora kapitala*. Ko je SLS privolila v Ratifikacijo, je javnosti "potihoma" povedala, da ne namerava ugotavljati izvora kapitala, to je tudi kapitala UM, ki se pod različnimi tujimi maskami vrača v Slovenijo. Javnost se še ne zaveda tega sporočila in dejstva, zato smo dolžni to osvetljevati in razlagati. Ena prvih stvari, ko pridemo na oblast, je razveljavitev navedene Ratifikacije.

Naj spomnim na slučajno informacijo iz predvolilne kampanje za volitve v DZ 96. Na enem zadnjih spopadov med predsedniki največjih parlamentarnih strank, predvajanem na TVS, odigranem v Novem mestu, se je Janezu Drnovšku zareklo, da je v Sloveniji relativno malo tujega kapitala. Janez Janša ga je hitro vprašal približno takole: "Ali s tem priznava, da je tuj kapital, ki prihaja v Slovenijo, dejansko v tujino nelegalno odveden družbeni kapital oziroma kapital UM?" Drnovšek ni dal jasnega odgovora, a tudi ni zanikal Janševe teze. To jo to!

Navajam tipično zavračanje teze (zame ni teza, je resnica) o odlitem kapitalu v tujino. Ljubo Bavcon je na TVS pri Omizju, 13.7.98, napravil naslednjo lažno primerjavo med dachauskimi procesi in sedanjimi obtožbami za krajo družbene lastnine in odliv kapitala v tujino: "Dachauci" so bili obtoženi vohunstva za zahodne sile brez dokazov in mnogi so sedaj obtoženi kraje družbene lastnine brez dokazov. Primerjava je lažna, ker zadeve Bavcon prav dobro pozna in je le izkoristil priliko, ob debati o Informbiroju in s tem v zvezi o dachauskih procesih, za propagando v interesu njegove strani - KK. V čem je glavna razlika: v primeru dachauskih procesov je totalitarna oblast brezprizivno obtoževala nemočne posameznike; **v primeru kraje družbene lastnine pa posamezniki in opozicijske skupine, brez moči oblasti, obtožujemo posameznike in skupine, ki imajo podporo oblasti, kajti vladajoči KK (prijatelji Ljuba Bavcona) z zlorabo oblasti preprečujejo dokazovanje.** Mi bomo vse dokazali, ko pridemo na oblast, in to ne z metodami iz časa dachauskih procesov. Prepričan sem, da slovenske državne službe (obveščevalna, preiskovalna in kriminalistična) hranijo ustrezne dokaze in jih lahko še pridobijo, kolikor je potrebno. Potrebno je le, da jim nova oblast to ukaže predložiti tožilstvu.

Mimogrede, o Bavconu sem v DZ že 25.3.93 med obravnavo tez za *osnutek Zakona o varuhu človekovih pravic* povedal: "Nelogično je, da kandidata za varuha človekovih pravic izbere predsednik Republike, ki predstavlja oblast in dominantne politične kroge. Logično je, da več kandidatov predlaga kandidacijska

konferenca raznih organizacij prizadetih družbenih skupin, npr.: prizadetih od krivic komunistične oblasti, socialno ogroženih, invalidov, brezposelnih, žensk, otrok, itd. Ustrezno temu naj se tekst popravi. Sicer se bo z varuhom človekovih pravic zgodilo kot s Svetom za varstvo človekovih pravic, ki ga vodi gospod Bavcon. On izhaja iz politične elite prejšnjega režima (ki je tudi sedanj) in je sodeloval pri pisanju *Kazenskega zakonika SFRJ* leta 1977, v katerem je tudi prosluli 133. člen (mišljenjski delikt). Tako ima sedanji Svet za varstvo človekovih pravic predvsem vlogo ščitenja članov včerajšnje politične elite in domačih ter pribeglih Neslovencev, na katere se ta elita opira. Bog ne daj, da bi se tako zgodilo tudi z varuhom človekovih pravic! /.../” Tisto o 133. členu mi je nekdo prišepnil, jaz **sem si upal** povedati, mediji so potem objavili.

Milan Kučan je 25.11.97, takoj po predsedniških volitvah, v intervjuju na TVS povedal bistvo interesa KK približno takole: “Ključno je čimprej dokončati proces lastninjenja, **da se prenehajo prepiri o pravnih zadevah okoli lastninjenja** in da se začne ekonomska funkcija lastnine.” To sporočilo razumem tudi takole: *bogastvo smo si prilastili, sedaj prenehajte z vašimi razpravami o spornostih lastninjenja in naj se začne zlata doba našega kapitalizma, mi bomo kapitalistična elita, vi pa boste pridno delali za nas, ni govora o ugotavljanju izvora kapitala*. Seveda ugotavljanje izvora kapitala pride na vrsto šele tedaj, ko bo zrušen režim KK.

Druga plat medalje o izvoru kapitala je natančno ugotavljanje vzrokov nastanka in strukture posameznih dolgov v javnem zunanjem in notranjem dolgu. Finance so posledica s politiko in zakonodajo določenih razmerij. Zato so me finance vedno manj zanimale, nisem se vključil v državnozborski odbor za finance, nimam posebej zbranih podatkov. Vem, če bo oblast v rokah ustrezne politike, bo sledila ustrezna zakonodaja in zadeve financ bodo za nazaj jasne, razkriti bodo odgovorni, sankcije bodo mogoče. Razlaga dolgov in financ je eno pomembnejših področij zavajanja javnosti in ne obstaja knjiga, ki bi razumljivo razložila strukturo, nastanek, odgovorne in kje je končal denar iz posameznih dolgov v javnem zunanjem in notranjem dolgu. Za diktatorske režime tretjega sveta je znano, da so diktatorji večino tujih posojil preusmerili na svoje žiroračune v tujini, še preden je prišel denar v obubožane države. Pri nas je bil odliv kapitala v tujino bolj zakrinkan in je vprašanje, kolikšne zneske so imeli glavni kadri Partije in Udbe na računih “v Švici” ter na kakšen način je bil ta denar pridobljen in odveden. Dosti bolj znane so metode odliva kapitala v času lastninjenja. Klasični primer: podjetje z izgubo izvažja izdelke prek svojega zamejskega obvodnega podjetja oziroma podjetja bypass, ki je v lasti vodilnih in članov UM, izgubo podjetja pokriva banka, izgubo banke pokriva državni proračun ta izguba je lahko pokrita tudi z zunanjim dolgom, zunanji dolg odplačuje proračun, oziroma ga plačujejo davkoplačevalci; podjetje bypass je normalno prodajalo izdelke matičnega podjetja in si je zadržalo dobiček, podjetje (v Sloveniji) propade in gre v stečaj, podjetje bypass pod krinko tujega podjetja kupi matično podjetje v stečaju.

Če imaš oblast, ni težko dokazati vzrokov za dolgove, odgovornih oseb in kje je sedaj ta denar.

15. poglavje:

NIZKE PLAČE SO POSLEDICA KRAJE DRUŽBENEGA PREMOŽENJA IN PRORAČUNSKEGA DENARJA

Nizke plače večine zaposlenih v Sloveniji ne ustrezajo evropski socialni normi, po kateri naj bo najnižja plača tako velika, da lahko preživi tričlansko družino, kar pomeni zadostiti minimalnim življenjskim potrebam treh ljudi. Zakaj so najnižje plače tako mizerno nizke, zagovorniki oblasti pojasnjujejo s prenizko produktivnostjo in neuspešnostjo gospodarstva. Zame so mizerno nizke najnižje plače vedno bile posledica tega, da denar legalno in/ali nelegalno, javno in/ali tajno odteka v žepe oziroma na račune bogatih.

Eden prvih amandmajev, ki sem jih pripravil in vložil v DZ, je bil amandma k *predlogu Zakona o sodelovanju delavcev pri upravljanju*: “10 % dobička se deli med zaposlene kot materialna potrditev sodelovanja delavcev pri upravljanju v profitnih organizacijah.” Moj prvi mali upor proti oblasti kapitala nad delom! Saj so v tistem času različni (nekdanjepartijski, kvazidemokratski in krščanski) kvaziideologi razlagali svetost privatne lastnine in neskončno prednost kapitala pred delom: ves dobiček naj bi pripadal kapitalu. Zanimivo, kako sem utemeljeval amandma: - z doprinosom delavcev pri soupravljanju podjetja (v tem je bilo bistvo zakona o soupravljanju delavcev), sodelovanje delavcev je treba realno utrditi z deležem dobička, ker je ponujanje pravic brez materialnih posledic varanje delavcev, - s prispevkom dela zaposlenih k dobičku, - s potrebo nuditi večini lepšo kapitalistično prihodnost namesto slabše socialistično-samoupravne preteklosti, kjer je bila delitev dobička redek pojav, - s potrebo slovenskega naroda in države po socialno stabilnejši družbi, k čemur bi nekaj pripomogla tudi delitev dobička med zaposlene, saj to ustvarja občutek solastništva, ki je temelj za občutek svobode in narodne zavesti. Torej je bila moja sedanja politika jasno izražena že leta 93. Amandma je 9.7.93 padel s 24 glasovi za in 27 glasovi proti. Poslancev še nisem mogel prepričati, so me še premalo poznali; tri leta kasneje bi mi s takim amandmajem, dopolnilom za “majhne pridobitve za malega človeka”, gladko uspelo. Polovica poslancev SKD je bila še disciplinirano pokorna koaliciji. In poslanci ZLSD, ki se menda danes na široko ustijo o delitvi dobička zaposlenim, so se večinoma vzdržali. Ja, oni pa njh borba za interese delavskega razreda! Razprave o plačah so bile v DZ glavna prilika, da si lahko povedal, kar si mislil. V začetku mandata mi je bilo, podobno kot drugim neizkušnim poslaneom, zelo nerodno nastopati. Poleg tega, da sem hitro govoril, predvsem v strahu, da mi ne vzamejo besede, sem zelo malo nastopal brez pripravljenega besedila,

ampak sem predvsem prebiral pripravljene sestavke za nastop. Tedaj si še nisem upal iti v spopade z replikami. Ponavadi sem nasul besedilo s papirja in že to je bilo dovolj strašno, da so me mediji objavili, čeprav se je potem name usul plaz replik, na katere navadno nisem znal takoj odgovoriti. Pravo nasprotje z letom 96, ko si je vsak poslanec želel, da ga ne napadem, in ko sem komaj čakal na izzive, da sem komurkoli z repliko nasul polno mero! Tako sem 9.3.93 s takole pripravljenim besedilom razložil, zakaj bom glasoval proti sprejetju *Zakona o načinu obračunavanja in izplačevanja plač* (*Zakon o zamrznitvi plač*): “Zato, ker zakon ohranja nenormalne socialne in gospodarske razmere. Ohranja sramotno nizek nivo najnižjih (in zajamčenih) plač. Ohranja privilegiran položaj zaposlenih v monopolnih podjetjih, v nekaterih podjetjih z izgubo, v javnem sektorju in upravi. Kaznuje zaposlene v delovnih organizacijah, ki so se trudile in jim je uspelo poslovati brez izgube ali celo z dobičkom, tudi zaradi nižjih osebnih dohodkov. Kljub določilom 16. člena (predstavniki sindikata lahko zahteva informacije o vseh plačah) zakon dejansko ne **odpira kuvert** in ostalih izplačil vodilnih za javnost ter s tem ne odkriva glavnega razloga za gospodarsko krizo, to je razlašanje zaposlenih oziroma divja privatizacija. V imenu svojih volilcev zagotavljam, da ne bom dal miru, dokler se ne uresniči znosno socialno urejena družba in se pravično razdeli družbena lastnina med tiste, ki so jo ustvarjali, ter se ne izvede revizija divjih lastninjenj. Obljube o sindikalni zaščiti delavcev so lažna tolažba. Razlašeni delavci bodo zares zaščiteni s solastništvom delnic. Naj se uresniči **delavsko delničarstvo**! Spomnite se na parolo: **TOVARNE DELAVCEM**! Nekateri ste bili v stranki, ki ji je uspelo s to parolo. Najprej uresničite oziroma uresničimo to parolo, potem pa gremo lahko v kapitalizem.” Dejansko sem po dobrih dveh mesecih “poslanstva” v DZ slovenski javnosti že pridigal svoj politični nauk.

V zvezi s plačami sem že 23.2.93 v DZ vložil pisno pobudo **Odpreti kuverte**: “Že dva meseca traja kampanja proti poslanskim plačam. /.../ Ima tudi funkcijo usmerjanja jeze socialno ogroženih. Poslanci naj bi bili za grešnega kozla in maska tistim, ki se izredno okoriščajo z družbeno lastnino. Jeza posameznikov, ki imajo do desetkrat nižje plače, je razumljiva. Prvi način boja proti temu je zahteva, da bo najnižja plača za 100 % višja od sedanje. Drugi udarec je ‘odpreti zaprte kuverte’. Parlament naj določi, da morajo biti plače zaposlenih v podjetjih, ustanovah in zavodih z družbenim kapitalom javne, in to tudi za nazaj. Potem bo videti, da imajo menedžerji ne le desetkrat, ampak dvajsetkrat in večkrat višje plače od najnižje. Saj vsi vemo, da so zaprte kuverte nelegalno dejanje, gre za maskirano oblast.” Z izgovorom na znano določilo, da sindikalni zaupniki (ki si ne upajo) lahko izvedo za plače, Herman Rigelnik pobude ni dal v razpravo in glasovanje. Tipična manipulacija! Že prve moje poteze so stresale politično sceno v DZ.

Naslednje leto sem k *predlogu Zakona o izvajanju dogovora o politiki plač v gospodarstvu za leto 1994* napisal in vložil dva sklepa, o katerih je DZ glasoval 26.5.94. Prvi sklep je predlagal, da DZ pozove podpisnice splošne kolektivne pogodbe (socialne partnerje), da v takojšnjih pogajanjih zvišajo izhodiščno (najnižjo) brutoplačo s 35.828 SIT na 50.000 SIT, z utemeljitvijo, da mora plača

zagotavljati vsaj preživetje. Predlog sklepa je padel z 18 glasovi za in 24 glasovi proti. Od poslancev ZLSD se jih je nekaj vzdržalo, ostali so bili proti. Od poslancev SKD, tudi oni so bili vladna stranka, pa jih je že nekaj glasovalo za, nekaj pa jih je, pod budnim očesom Jožefa Školča, disciplinirano za interese koalicije glasovalo proti. Tedaj je že delovala moja intuitivna naveza z Izidorjem Rejcem. Predlog drugega sklepa je pozival podpisnice splošne kolektivne pogodbe za omejitev najvišje plače na 750.000 SIT bruto in padel z 22 glasovi za in 24 glasovi proti. Malo je manjkalo: od poslancev ZLSD so celo trije glasovali za. Zanimiva glasovanja, a ne bom poimensko navajal, kako je glasoval vsak poslanec. Ker o zadevi nimam dovolj papirjev, v arhiv DZ tudi ne bom šel preiskovat, ne vem več, ali so bili moji predlogi originalni ali sem jih pripravljal po vzorcu drugih. Prav mogoče je, da sem v DZ ravno jaz začel predlagati omejevanje najvišje plače in ustrezni dvig najnižje plače. Ker to ni bil glavni predmet moje politike, si nisem shranil dokumentov, pa tudi pozabil sem. Glavna predmeta mojega političnega boja sta bila lastninjenje in državljanstva oziroma obstoj slovenskega naroda. Računal sem, da bodo plače normalizirane kot posledica poštenega lastninjenja oziroma revizij lastninjenja, ko naj bi bila večina kapitala in s tem odločanje v podjetjih v rokah delavcev. Za pravične plače sem se torej bojeval predvsem na posreden način. Čez leto dni se je ponovil spopad o istih vprašanjih. Spomladi 95 je poslanec ZLSD Miloš Pavlica vložil *predlog Zakona o najnižji in najvišji plači*. Ne vem, ali so ga spodbudili moji predlogi pred letom dni? Z majhno zamudo, praktično sočasno, je poslanec SDSS Ivo Hvalica vložil *predlog Zakona o minimalni plači*. Dne 17.5.95 se je v DZ zgodil največji spopad okoli najnižje plače v mojem mandatu. Navajam nekaj značilnih besednih spopadov.

V *Dnevniku* so registrirali naslednje prepričevanje. Janez Jug (LDS): "Ekonomske razlogi delujejo po vsem svetu. Eni jih priznajo, drugi ne. Kaj se dogaja z državami, kjer jih ne priznajo, tako kot je Rusija z odlokom rekla, da pri njih ekonomske razlogi ne veljajo, je pa tudi znano. Mislim, da tudi ti, kolega Poljšak, ko zagovarjaš neke nacionalne interese, moraš vedeti, da ti zakoni delujejo." Moj odgovor: "Moj prijatelj gospod Jug! Prijatelj do tistega trenutka, ko boste - če boste - drugače glasovali; če boste glasovali proti interesu delavskega razreda, potem vas jaz ne bom štel, vas odpišem. Zdaj pa poslušajte! Ekonomske zakoni vladajo tudi na Danskem. Ali ste gledali - spet niste gledali! - ne, to je bilo medtem, ko je bila proslava. Vi ste bili na proslavi, ta čas so na drugem programu ponovno kazali tisto oddajo o Danski. Tudi tam veljajo ekonomske zakoni, kakšna pa so tam razmerja? Da se malo spomnim, saj tudi jaz ne verjamem v tiste stvari, da je socialna podpora 2.000 mark, pravijo, da je razmerje v tamkajšnjih plačah 1:3. Potem je lahko tudi tukaj!"

Moj nagovor nekdanjim partijcem: "Zdaj pa grem na tiste, ki ste vstopili ali v Komunistično partijo ali v Zvezo komunistov. Vstopili ste v stranko in ste bili prepričani, da se je treba postavljati za interese delavskega razreda. In jaz vas prosim, da se spomnite nazaj, v kaj ste bili prepričani in za kaj ste se nekoč borili,

upam, da se niste navidezno, in sedaj glasujte za interese delavskega razreda. Sicer vam povem, da vam zamerim totalno, in če parafraziram, vam povem, **z izdajalci interesov delavskega razreda ni sprave!**”

Lojzetu Peterletu sem v isti razpravi, na govornici pred vso slovensko javnostjo postavil naslednja vprašanja: “Vprašujem gospoda Peterleta, ki je bil predsednik Demosove vlade: kako se je to zgodilo, da je nastal pri nas tak režim, kjer ima prednost oziroma posvečenost velik kapital? /.../ Prosim, da se tukaj pove, kako se je zgodilo, da so postale plače tajne, ker to vprašujejo ljudje po terenu. Kdo je to predlagal? Ali Krščanski demokrati ali SDZ ali Združena lista, ki je imela ministrico?” Ne Peterle ne nihče drug mi ni nikoli odgovoril na ta vprašanja. Šele kasneje sem razčistil, da je tajne plače uzakonila Potrčeva skupščina in jih ni razveljavila Peterletova vlada. Peterletova vlada bi to lahko naredila, v najslabšem primeru bi **dvignila ljudstvo** in trodomno skupščino bi ljudstvo prisililo v razveljavitev tajnih plač ter v druge ukrepe proti divjemu lastninjenju. Toda taki postopki niso bili v duhu politike in interesov politične trgovine Peterleta ter lobija, ki je stal za njim. Razumljivo, da je KK povzdignil na oblast Peterleta prav zaradi teh lastnosti.

Uspeh amandmajev je bil odvisen od poslancev SKD in ZLSD, zato sem jih nagovoril: “Sprli so Združeno listo in Krščanske demokrate, ali pa nekateri igrate spor tukaj, zato da bo videti, kot da ste sprti in se kregate med seboj, potem pa bodo šli vsi vladni predlogi po diktatu skozi. /.../ Pridite takoj k pameti, pa se uprite in izglasujte eno zadevo, ki bo dobra, volilci vas bodo hvalili.” Poslanci SKD in ZLSD so se le deloma uprli navodilom vodstev strank - in vladni predlogi so bili sprejeti. Predlaganih je bilo več amandmajev o višini najnižje (neto) plače: Ivo Hvalica (SDSS), Ivo Verzolak (SND) in moj predlog takoj ali postopoma okrog 45.000 SIT, Štefan Kociper (SKD) okrog 33.000 SIT in Miloš Pavlica (ZLSD) okrog 30.000 SIT. Po mojem smo vsi resno mislili, čeprav je šlo tudi za pridobivanje političnih točk. Za Peterletom in drugimi razpravljalci so režimski novinarji to poimenovali *licitiranje*. Na žalost je prevladala strankarska disciplina in v drugi obravnavi ni bil izglasovan nobeden od navedenih amandmajev, ampak amandma vlade o plači 27.000 SIT. Javnost sem obvestil o tem, v zame značilnem poročilu, kako je glasoval posamezni poslanec, v Pismih bralcev v *Delu*, 20.5.95, pod naslovom: *Naj izpolnijo obljubo!* Da niso bili izglasovani radikalni amandmaji Hvalice in mene, sem razumel. Toda amandmaja SKD ni podprla ZLSD in obratno, zato sta oba padla. V časopisu sem jih pozval, naj za tretjo obravnavo pripravijo skupen amandma, bralce pa sem prosil, naj telefonirajo poslancem in od njih zahtevajo, da izpolnijo predvolilne obljube. Seveda stranki SKD in ZLSD na naslednji obravnavi, 23.5.95, nista nastopili skupno, pač pa se je ponovila še hujša razdeljenost pri glasovanju o dveh glavnih amandmajih Iva Hvalice (SDSS) in Miloša Pavlice (ZLSD). Nič ni pomagalo, da je bila prav tisti dan (23.5.95) v *Delu* objavljena anketa, v kateri je 62,4 % vprašanih odgovorilo, da so povprečne plače prenizke, kar logično toliko bolj velja za najnižje plače. Predstavnico vlade, ki se je izgovarjala

na dogovor socialnih partnerjev: vlade, predstavnikov delodajalcev in sindikatov - predstavnikov delojemalcev, sem zavrnil: "Se ne strinjam, da so se socialni partnerji zedinili. Tudi v današnji anketi v *Delu* natančno piše: na vprašanje, ali po vašem mnenju sindikati dovolj dobro uveljavljajo interese delavcev, jih je 77,5 % odgovorilo - *NE*. To pomeni, da ljudje dobro vedo, se zavedajo in so izjavili, da sindikati ne zastopajo interesov nižjih slojev. Se pravi, da sindikati niso njihovi predstavniki. To pomeni, kdo se je zedinil: delodajalci sami s seboj." Poslanci so se pred volilci kar nekako potuhnili z raznimi izgovori. Polovici poslancev SKD je zatajil socialni čut in so glasovali proti. Polovica poslancev ZLSD je glasovala celo proti amandmaju svojega poslanca Pavlice. Kot ponavadi je bila četrtnina poslancev SLS neopravičeno odsotna. Tako se je sesula fronta za višje najnižje plače. Za nekaj časa je bila zacementirana **znana najnižja plača 27.000 SIT**, prava sramota za slovensko državo!

V *Slovincu* so mi 29.5.95 objavili *Analizo*: "Predlog SDSS za okrog 35.000 tolarjev neto (to je bil predlog Štefana Kocipra (SKD) v drugi obravnavi) je padel z 21 glasovi za in 40 glasovi proti. Bil sem prepričan, da bo sprejet vsaj predlog Miloša Pavlice (ZLSD) za okrog 31.000 tolarjev neto, pa je padel z 29 glasovi za in 33 glasovi proti. /.../ Razliko pet glasov **za** iz glasovanja o dopolnilu Miloša Pavlice bi zlahka pokrili na enega od naslednjih načinov: če bi za glasovali vsi strankarski (ZLSD) kolegi Pavlice, ki so bili proti; če bi se zgodil čudež s socialnim čutom poslancev SKD in bi večina glasovala za; če bi se zgodil čudež, da bi bili navzoči vsi neopravičeno odsotni poslanci opozicije, ki bi seveda nedvoumno glasovali za. Izpustimo hipoteze o možnih čudežih in vzemimo, da je glasovanje kazalec oziroma posledica realnega stanja politike v Sloveniji. Jožef Školč (LDS) je pozval h glasovalni disciplini in označil glasovanje za višjo plačo, kot jo je predlagala vlada, kot glasovanje proti vladi. **Politika vlade pa je na strani novih kapitalistov, ki bogatijo tudi na račun še nižjih plač tistih, ki sicer že imajo nizke plače.** Čas bi bil že enkrat, da se razčisti politika ZLSD: tisti, ki so za delavce, naj zares stopijo na njihovo stran, in tisti, ki so na strani novih kapitalistov, naj snamejo maske in preidejo npr. v (Kučanovo) stranko novih kapitalistov. Bolj kot bo politična scena čista, lažje se bo bojevali za interese delavcev in drugih zaposlenih. Enako je mešana slika pri SKD, ki mora prav tako razčistiti svoje razmerje do novih kapitalistov in delavstva. Tudi SKD ne more hkrati obvladovati kapitalistov in delavcev (ne da se služiti Bogu in belcebubu). Čas bi bil, da Lojze Peterle oznani, ali je na strani novih kapitalistov. Zanima me, ali je njegovo protisocialno glasovanje njegova politika ali pa se hlapčevsko dobrika Janezu Drnovšku. Če člani ZLSD in SKD ne bodo razčistili svoje socialne politike, jim jo bomo mi 'drugi', kar bo zanje gotovo manj koristno." In bilo je za obe stranki manj koristno na volitvah 96: obe sta nazadovali; pa še bosta, ker se nista nič poboljšali!

Čez leto dni se je politični spopad okoli najnižje plače spet ponovil. Rezultat je bil isti, moje kritike so bile bolj radikalne. Iz magnetograma spopada je videti, da sem se tedaj (spomladi 96) že dokopal do svojih temeljnih političnih spoznanj, ki sem jih do danes (poleti 98) poglobil in napisal v to knjigo. Iz mojega nastopa v

DZ, 30.5.96, ob obravnavi *predloga Zakona o minimalni plači*: “Te nizke plače so od 1989 naprej, ko se je v Sloveniji uvedel *Zakon o tajnosti podatkov* zato, da so si eni lahko navili visoke plače, in potem morajo drugi dobiti manj. To ni od včeraj, to se tiče vsake politike tu notri /v DZ/, ki je imela kaj moči in kolikor moči je imela. /.../ V nekaterih tovarnah tajne plače služijo temu, da vodilni skrito dobijo po 10.000 mark na mesec. Nizka plača je enostaven način eksploatacije, ropanja, izkoriščanja. /.../ Namen nizkih plač je prvotna akumulacija kapitala, en način izvajanja tiste politike, v katero je šla vodilna slovenska politika. Ali sta dve politiki v Sloveniji? Ja, gotovo dve, tri, štiri. Ampak moč in oblast je stalno v rokah ene in iste politike, ne glede na to, kako se imenuje. /.../ **Od leta 1989 je stalno na oblasti politika liberalnega kapitalizma, se pravi odiranje delavcev.** /.../ In vi ZLSD, prej SDP, prej ZKS, ste skupaj z ZSMS pripravili ta program, ki teče nepretrgoma od leta 1989. Ne mi govoriti, da ste zavezani socialdemokratski usmeritvi. Že prej niste imeli socialdemokratske usmeritve. Sedaj imate formalno ime. To je izgovor. /.../ Gospod (Janez) Kopač, vidni predstavnik politike liberalnega kapitalizma in izkoriščanja delavcev! Smo na nivoju, kot je bil pred drugo svetovno vojno. Saj smo se vsi učili pri zgodovini, tudi vi, ki ste bili pripadnik socialistične organizacije, kaj je to socializem in sociala. /.../ Generalno vprašanje je, kakšno je politično zavajanje volilcev, kakšna je dejanska politična volja? Ker tukaj se potem naredi nek spopad, lahko celo spopad med ZSMS in SDP, ki je zopet navidezen. /.../ Je bila Demosova vlada. Kaj pa je naredila Demosova vlada? Nadaljevala isto politiko in tista politika je politika liberalnega kapitalizma. **Leta 1989 je partijska nomenklatura postavila politiko liberalnega kapitalizma in ta politika je stalno na oblasti. Upor proti tej politiki je malenkosten in majhen in ne ustreza moči Demosovih strank. To se pravi, da je vse skupaj ena in ista zadeva.** Vsi, ki ste bili na oblasti, morate odgovoriti, zakaj je to stanje, ker ste vi - Demos - prav tako sodelovali v tem ter ste ena in ista zadeva. /.../ Demos je bil na strani ljudstva, opozicija je bila na strani ljudstva in ljudstvo je tlačeno! To ne gre skupaj, to je absurd! Upam, da vas bodo slovenski volilci in slovensko ljudstvo ‘spregledali’. /.../ Kakšni socialni partnerji so to? **Če so menedžerji, niso delodajalci, če pa so delodajalci, so sedaj lastniki ogromnega kapitala, se pravi, so tisti, ki so naropali družbeno in državno lastnino.** Ali je to socialni partner? Če ga vi priznate, je prav, jaz jih ne priznam! Drugič, sindikati - ali so ti predstavniki interesov delavcev?! Ne! Oni so lažni predstavniki interesov delavcev, ker jih izredno slabo zastopajo, ker bi že kdaj morali narediti družbeni preobrat. Potem govorite o mukotrpnih pogajanjih - ja, to je igra! Igra za ljudstvo! In če govorite o socialni državi, ta država je socialna v Ustavi! Ta država je država liberalnega kapitalizma!”

Miran Potrč mi je repliciral: “Saj je najbrž neproduktivno mirno replicirati načinu in vsebini govorjenja gospoda Poljšaka, ampak kljub temu bi rad rekel, da sem pač prav gotovo po svoji usmeritvi bolj **legalist** in gospod Poljšak bolj anarhist. Samo, govoriti s te govornice o institucijah, ki obstajajo, na način, kakor je govoril Poljšak, je nesprejemljivo. Mi bi enostavno po tej logiki morali reči, da nihče v tem sistemu in

v tej državi formalnih pristojnosti, ki jih ima, nima, zato ker gospod Poljšak z njim ni zadovoljen, z njihovimi pogledi, interesi, organiziranostjo, pravicami, rezultati in podobno. Če bo naš Državni zbor deloval na ta način, potem mislim, da bomo veliko pripomogli k temu, da se bo delala škoda in da se bo sistem rušil, ne pa, da bi ga pomagali graditi.” - Glejte, kdo se je oglasil! Eden izmed glavnih graditeljev sistema liberalnega kapitalizma! Kaj pomeni, če reče Miran Potrč, da je legalist? Da velja kapitalistična zakonodaja in zloraba zakonodaje, ki so jo, tudi on, postavili še pred uveljavitvijo demokracije, to je z zlorabo položaja. Legalizem pomeni kontinuiteto oblasti dela partijske nomenklature oziroma KK. Seveda sem Potrču repliciral: “Tisto, ko ste govorili o anarhiji, češ, da sem jaz nagnjen k anarhiji, vi pa k redu. Najbrž je bilo v tem stilu. Rekel bi, da imate tudi vi neko anarhijo glede poštenosti in pravičnosti, ker omogočate krajo družbene lastnine. Ta (anarhija) pa se vam ne zdi pomembna. In če govorite, da jaz rušim sistem, potem me zanima, kateri sistem rušim. Ali lahko poveste, kateri sistem se je leta 1990 ali 1991 zrušil, kdo ga je zrušil in za kakšno škodo je šlo? Vi namigujete, da bi jaz delal neko škodo za nekoga. Mislim, da za delavce ne delam škode. Mogoče sprejemam kritiko, da sem lahko škodljiv, lahko rušim in lahko grozim s škodo za nove kapitaliste.”

Pa še tipična replika Janezu Kocijančiču (ZLSD): “Gospod Hvalica je dal etiketo - *neokomunisti* - gospodu Kocijančiču ali Združeni listi. To zadevo bom razčistil. Mislim, da je gospod Hvalica popolnoma zgrešil z etiketo gospoda Kocijančiča in tudi Združene liste. Med njimi so gotovo nekateri, ki so imeli komunistične ideje in so socialisti ali socialdemokrati. Če pa s svojimi dejanji niso socialisti ali socialdemokrati, potem prosim, da se nobenemu, ki je nekoč bil komunist, ne reče več ne komunist, ne socialist, ne socialdemokrat! Kvečjemu bi jim lahko rekli izdajalci socializma, izdajalci delavskega razreda. To pa ja, s tem se strinjam. In bom povedal, kaj je komunizem. Prosim, gospod Hvalica, če me poslušáš! Komunizem je skupna lastnina proizvodjalnih sredstev. - Ali se oni borijo za skupno lastnino proizvodjalnih sredstev? Mogoče v okviru njihovih ožjih skupin; temu se ne more reči komunizem. Drugič, socialno državo imajo samo na ustih. In diktatura Partije v imenu delavskega razreda - trenutno njihova taktika ni diktatura Partije. Se pravi, **oni nimajo lastnosti komunistične partije ali komunizma ali komunistov**, in prosim, da jim tega ne očitaš več! Spoštovani prijatelj Hvalica, če se zmoreš temu prilagoditi. Sem že zadnjič navajal iz enciklopedije: socialdemokracija je politična ideologija, ki zagovarja miren, evolucijski prehod družbe iz kapitalizma v socializem. Iz kapitalizma v socializem! **Če je tukaj Partija, stranka, ki izvaja obratno pot, iz socializma v kapitalizem, potem to ni socialdemokracija!** Ne, ne, to je sprenevedanje! Kajti zavajanje na politični sceni, pred volilci, pred narodom, pred delovnim ljudstvom, pred komerkoli, pred slovensko državo, je najbolj negativna stvar. Gospod Kocijančič je rekel, da na desni nekaj mešamo nacionalno s socialnim. S čim pa vi kaj mešate? S tem da zagovarjate marginalne družbe, priseljence, tujce, ali mislite, da ste zato levičarji?! Ma, zato niste še levičarji! In prej ste priznali, da je Združena lista stranka delodajalcev, ja, ja, mislim, da sem prav slišal. Potem niste levica! Lani ste imeli kongres, ste rekli,

da greste na levo - ma, kam ste šli na levo?! Nikamor na levo niste šli! Sploh niste levica! Jaz sem potrpežljivo čakal, zdaj je pa konec, zdaj smo pred volitvami, zdaj je pa treba maske dol! In če si jih sami ne boste dali dol, vam jih bomo mi!”

V parlamentu so marsikateri poslanci, ki jih nisem napadal, uživali, ko sem napadal druge. Parlament je, v pričakovanju, v katero smer bom napadel, oživel že tedaj, ko sem šel na govornico. Režimski novinarji, posebno na televiziji, so moje nastope skušali prikazati kot “hokus-pokus”, ki se mu poslanci smejejo zaradi humorja. Pa ni bilo tako, nekoliko humoren je bil le moj nerodni način izražanja. Če ne bi bilo ustrezne vsebine, ne bi bilo nobenega zanimanja in smeha poslancev! Smeh je imel pri večini poslancev dva pomena: masko, da njihovi “šefi” ne bi opazili njihovega notranjega strinjaja s povedanim, in nujni izraz sprostitev zaradi povedane resnice, saj so marsikateri ob mojem nastopu pozabili, kateri politični opciji pripadajo. Predstavljajte si dobrega pridigarja (sicer sebe ne štejem za dobrega pridigarja): kako odleže ljudem, ko javno navede grehe, ki tudi njih zadevajo. To je katarza.

Ob vprašanju nizkih plač sem naletel na zanimivo vprašanje, ki sem ga 30.5.96 javno postavil v DZ in ga tudi takoj poslal dvema znanima ekonomistoma. Nihče mi na to vprašanje ni odgovoril ali obrazložil kako in kaj. To vprašanje je: **Zakaj je povprečen dohodek na prebivalca bistveno nižji od družbenega brutoproizvoda (DBP) na prebivalca?** Poglejmo preprost približen izračun, ki utemeljuje vprašanje! Vzemimo leto 1996. DBP na prebivalca je bil 9.471 USD, brez sive ekonomije, preračunano je to 14.248 DEM. Delim z 12 meseci, dobim **(a) 1.187 DEM mesečnega družbenega brutoproizvoda na vsakega prebivalca** Slovenije. Če niste iz četrti ali zaselka bogatašev, ozrite se okoli sebe in ocenite, če se je (tedaj in sedaj) povprečen dohodek ljudi v vaši okolici približeval tej številki. Nikakor ne!

Ocenimo približno povprečen mesečni dohodek na prebivalca iz zaokroženih statističnih in javno znanih podatkov (za leto 96): 44 % prebivalcev - zaposlenih s povprečno plačo 910 DEM, 23 % prebivalcev - upokojencev s povprečno pokojnino 608 DEM, 17 % prebivalcev - otrok z otroškom dodatkom 100 DEM (v resnici so bili dodatki nižji), 10 % prebivalcev - mladine z dohodki (otroški dodatki, štipendije in drugi možni legalnimi zaslužki) povprečno 250 DEM (ta številka je v resnici nižja), 4 % prebivalcev - brezposelnih s podporo 300 DEM (gotovo je ta številka manjša) in 3 % prebivalcev s socialno podporo 200 DEM (tudi ta številka je gotovo nižja). Tako dobimo **(b) 600 DEM povprečnega mesečnega dohodka vsakega prebivalca.**

Kaj pa se dogaja z razliko **(a - b) = 587 DEM** na vsakega prebivalca. Logično je treba odšteti: odplačevanje dolgov tujini, recimo, da je to 10 % DBP, in recimo letne nove devizne prihranke RS v tujini (v kar sicer ne verjamem) v vrednosti 5 % DBP. Dobimo dejanski DBP na prebivalca na mesec 1.009 DEM, razlika je še vedno 309 DEM na vsakega prebivalca, to je denarja, ki je registriran, pa ni zajet v statistiki tako, da bi se vedelo, kdo ga dobi. Ali naj začnem razmišljati, da je številka

DBP lažna, da je DBP dejansko nižji? Koliko znašajo razni drugačni dohodki, kot so: reprezentanca, dnevnice, kilometrine, nagrade, dohodki po pogodbah ipd.? Ali je to res tako velika vsota, da znese 300 DEM na vsakega prebivalca na mesec, to je četrtno DBP?! Nekje torej je denar! Zato sem prepričan, da se dá takoj ob prevzemu oblasti, brez vsake nevarnosti za gospodarstvo in proračun, zvišati najnižje plače (pa tudi socialne podpore) za 25 %. Seveda, potem ta dener ne bi šel več v žepe tistih, ki imajo danes zelo velike prejemke, pa javnost zanje ne ve.

“Slovenci delajo več, plača je pa nižja kot prej,” je sklepna ugotovitev ankete *Nedela*, objavljene 29.6.97. Na vprašanje, *koliko časa po vašem delate sedaj v primerjavi s časom pred petimi leti*, jih je 53,6 % odgovorilo, da več, in 18,1 %, da manj. Na vprašanje, *kako ste za svoje delo plačani sedaj v primerjavi s časom pred petimi leti*, jih je 49,3 % odgovorilo, da slabše, in 25,6 %, da bolje. Če upoštevamo, da je bila večina delovnih mest z navideznim delom ukinjenih, potem odgovor ankete pove, da zelo zelo narašča izkoriščanje zaposlenih po kapitalistih in seveda po državni administraciji.

Ena najhujših stvari, ki so jih Kučanov klan in anarholiberalci storili slovenskemu narodu, je, da so veliko Slovencev in Slovenk odvadil delati, jih ulenili in s tem **zmaličili našo najvišjo vrednoto - delo**. To je dejanje na stopnji zarote uničenja slovenskega narodnega značaja oziroma **zarota spremembe slovenskega narodnega značaja**. *Tudi proti temu se bojuje moja stranka - Narodna stranka dela.*

**Nagovor na TVS v predvolilni kampanji
volitev v Državni zbor leta 1996**

SLOVENKE, SLOVENCİ !

**PREDSTAVLJAM VAM POLITIČNI BOJ
NACIONALNE STRANKE DELA.**

**SLOVENIJO OBVLADUJE UDBOMAFIJA;
TO JE ELITA NOVIH KAPITALISTOV IN
NJIHOVIH POMAGAČEV,
KI IZVIRAJO IZ PARTIJE ALI UDBE IN
KRADEJO DRUŽBENO IN
DRŽAVNO LASTNINO TER DENAR
DAVKOPLAČEVALCEV IN ZAPOSLENIH.**

**NAČINI KRAJE UDBOMAFIJE SO:
NENADZOROVAN ODLIV KAPITALA V TUJINO,
ODERUŠKE OBRESTI, STEČAJI IN
SRAMOTNO NIZKE NAJNIŽJE PLAČE.**

**UDBOMAFIJA JE POD KRINKO
DEMOKRACIJE VZPOSTAVILA
KRIVIČNI DRUŽBENI RED
LIBERALNEGA KAPITALIZMA,
KI PRINAŠA PROPAD SLOVENSKEGA NARODA.**

**NE PRIZNAVAMO IN
NIKOLI NE BOMO PRIZNALI
KRAJE DRUŽBENEGA IN
DRŽAVNEGA PREMOŽENJA
TER DENARJA DAVKOPLAČEVALCEV IN
ZAPOSLENIH.**

**KO BOMO NA OBLASTI, BOMO
PREK TOŽILSTVA SPROŽILI
SODNE PREGONE PROTI OSUMLJENIM,
KRAJA BO KAZNOVANA IN NAKRADENO
PREMOŽENJE
BO VRNJENO PRVOTNIM LASTNIKOM,
TO JE DELOVNIM LJUDEM.**

**PLAČE BODO JAVNE,
MINIMALNA PLAČA BO USTREZNO VISOKA.
S TEM BODO TUDI POKOJNINE VIŠJE.
POSVETILI SE BOMO PREDVSEM
SLOVENSKI MLADINI,
KI JE BODOČNOST SLOVENSKEGA NARODA.
Z DRŽAVNIMI UKREPI BOMO
REŠEVALI PROBLEME ZAPOSLOVANJA IN
STANOVANJ ZA MLADE DRUŽINE.**

**BOJUJEMO SE ZA SPREMEMBO
OBSTOJEČEGA DRUŽBENEGA REDA
LIBERALNEGA KAPITALIZMA
V DRUŽBENI RED,
KI GA OPREDELJUJEMO KOT KOMBINACIJO
LJUDSKEGA KAPITALIZMA
TER NARODNEGA IN
KRŠČANSKEGA SOCIALIZMA.
SAMO SPREMEMBA
DRUŽBENEGA REDA BO REŠILA**

SLOVENSKO DRŽAVO IN SLOVENSKI NAROD.

**ZA STARO PRAVDO! DO
KONČNE ZMAGE! NAD
UDBOMAFIJO!**

**Nagovor na TVS v predvolilni kampanji
volitev predsednika Republike leta 1997**

SLOVENKE, SLOVENC!

**VLADAJOČA POLITIČNA ELITA
S SEDANJIM PREDSEDNIKOM NA ČELU JE
IZVEDLA DRUŽBENI PREOBRAT
IZ SAMOUPRAVNEGA SOCIALIZMA V
LIBERALNI KAPITALIZEM,
KI JE PRINESEL GORJE RAZLAŠČENIM IN
ZATIRANIM DRŽAVLJANOM TER
DESTABILIZIRA DRUŽBENE RAZMERE V
SLOVENIJI.**

**ZATO NARAŠČAJO BREZPOSELNOST, REVŠČINA,
KRIMINAL, MAMILA IN PODOBNO. ZARADI
POHLEPA PO OBLASTI,
LASTNINI IN DENARJU SO
IZVEDLI LASTNINJENJE
V OBLIKI VELIKE KRAJE
DRUŽBENEGA PREMOŽENJA TER
SE S STEČAJI IN DRUGIMI
MALVERZACIJAMI
NAMERAVAJO POLASTITI ŠE DELAVSKIH
IN DRŽAVLJANSKIH DELNIC.**

ČE BOM IZVOLJEN, OBLJUBLJAM,
DA BOM TAKOJ ZAUSTAVIL
KRIVIČNO LASTNINJENJE IN
TAKOJ UBLAŽIL SOCIALNA NASPROTJA.
NATO BOM RAZPISAL
PREDČASNE VOLITVE
V DRŽAVNI ZBOR IN DOBILI
BOMO NOV PARLAMENT,
NOVO VLADO IN
NOVO ZAKONODAJO,
S KATERO BOMO VRNILI
UKRADENO DRUŽBENO PREMOŽENJE IN
ZNOVA ZAČELI GRADITI
SOCIALNO DRŽAVO.

SOCIALNA DRŽAVA
JE MOJA VIZIJA OBSTOJA IN
RAZVOJA SLOVENSKEGA NARODA.

USTAVIMO DIVJI KAPITALIZEM IN
OBNOVIMO BRATSTVO
V SLOVENSKEM NARODU
V DUHU
POŠTENJA,
RESNICE IN
PRAVICE!

INDEKS

V IZDELAVI

Ambrožič, Lado [94](#), [165](#),
 Ambrožič - Novljan, Lado,
[165](#), [166](#)
 Anderlič, Tone, [27](#), [164](#)
 Aplenc, Andrej, k [83](#), [97](#), [142](#)
 Arhar, Franc, [154](#)
 Bajt, Aleksander [141](#) - [442](#),
 Bavcon, Ljubo, [186](#)
 Bavčar, Igor, [44](#), [64](#), [89](#), [90](#),
[141](#), [145](#)
 Bizilj, Ljerka, [159](#)
 Brejc, Miha, [111](#), [145](#)
 Broz - Tito, Josip, [18](#), [21](#)
 Bučar, France, [44](#), [45](#), [47](#),
[76](#), [96](#), [179](#)
 Čeh, Silva, [162](#)
 Černelič, Franc, [168](#), [172](#), [175](#),
 Česnik, Janko, [99](#)
 Deželak, Janko, [112](#), [169](#)
 Dobrajc, Polonca, [145](#)
 Dolanc, Stane, [21](#), [94](#)
 Dragan, Zvone, [174](#)
 Dragonja, Metod, [168](#), [177](#),
 Drnovšek, Janez, [23](#), [24](#), [25](#), [26](#),
[37](#), [52](#), [85](#), [86](#), [94](#), [96](#), [109](#), [112](#),
[115](#), [120](#), [127](#), [134](#), [134](#), [152](#),
[162](#), [166](#), [169](#), [171](#), [177](#), [178](#),
[183](#), [186](#), [192](#)
 Drobnič, Anton, [41](#), [62](#), [63](#), [184](#)
 Duhovnik, Jože, [182](#)
 Erženčnik, Liljana, 147, 148
 Fanelli, Aldo, 164
 Feltrin, Franci, 153, 168
 Gaspari, Mitja, 101, 168, 187, 189
 Golja, Franc, 123, 124
 Golob, Janvit, 193
 Gorenc, Silvo, 191, 192
 Gorjup, Mitja, 101
 Gošnik, Vane, 153
 Grešovnik, Boža, 154
 Guzelj, Igor, 179, 205
 Henigman, Benjamin, 124, 148,
 161

Hitler, Adolf, [80](#), [114](#)
 Horvat, Anton, [153](#)
 Horvat, Štefan, [175](#)
 Hribar, Spomenka, [54](#), [60](#)
 Hvalica, Ivo, 10, 115, 121 -
 148, 153, 158 - 162, 164,
 195, 211 - 213, 215, 216
 Jagodnik, Jože, 175
 Janc, Branko, 181, 190
 Janko, Lojze, 159
 Janša, Janez, 23, 36, 42, 48,
 59, 62, 88, 89, 91, 95, 96,
 111, 120, 145, 147, 153, 154,
 157, 183, 189, 190, 206
 Jambrek, Peter, 106, 127,
 128, 129
 Jamnik, Alojz, 190, 191
 Jelinčič, Zmago, 12, 20, 27,
 28, 40, 41, 45, 49, 52, 62, 67, 102,
 103, 142, 159, 201
 Jerovšek, Tone, 127 - 129
 Jug, Janez, 211
 Karner Lukač, Metka, 115,
 124, 143, 144, 146 - 148, 150
 - 154, 157
 Kavčič, Niko, 123
 Kavčič, Vladimir, 50
 Kebe, Janez, 52
 Keber, Dušan, 38
 Kocijančič, Janez, 57, 215,
 216
 Kociper, Štefan, 212, 213
 Koder, Pavel, 204
 Kopač, Janez, 153, 154, 214
 Kopše, Jožef, 136, 148, 181
 Korže, Uroš, 13, 104, 123,
 136, 173 - 175, 186, 187, 192
 Kovač, Stanislav, 147, 159,
[168](#), [170](#), 188
 Kovačič, Danilo, 162
 Kramberger, Ivan, [184](#)
 Kreft, Lev, 40, [91](#), 101
 Kristus, Jezus, 22, 34, 76
 Krivic, Matevž, 127, 128

Kučan, Milan, [1](#), [12](#), [21](#), [22](#),
[55](#) [58](#), [59](#), [61](#), [62](#), [66](#), [75](#), [94](#),
[98](#), [169](#), [173](#), [175](#), [187](#), [192](#),
[196](#)
 Lampič, Peter, 154
 Lap, Sašo, 27 Lipoglavšek,
 Franc, 193 Lipovec, Miran,
 158 - 160 Logar, Romana, 9,
 115, 124, 173, 189
 Maček - Matija, Ivan, 164
 Magajna, Andrej, 56, 123
 Malenšek, Danijel, 58 - 60
 Markeš, Janez, 77, 78, 81, 121
 Markič, Stane, 106
 Marković, Ante, 14, 18,
 39, 41, 48, 78, 84,
 93, 100 - 105 ,
 107, 114, 119,
 120, 122 - 127, 129,
 131, 132, 134 - 137,
 139, 140, 142, 159,
 165, 166, 171 - 174,
 178, 179, 183, 197,
 Martel, Karel, 83
 Marx, Karl, 23
 Matuš, Štefan, 145
 Meden, Milan, 101
 Mencinger, Jože, 41, 103,
 120, 122, 123, 155,
 156
 Miklavčič, Franc, 23, 111
 Miklič, Gregor, 144, 147,
 148
 Nemec, Nelida, 162 - 164
 Ogorevc, Branko, 190, 191
 Omerza, Igor, 68, 112, 174,
 175, 181, [168](#)
 Pahor, Borut, 59, 82, 85, 96
 Pavlica, Miloš, 157, 211 -
 213
 Pečan, Breda, 148, 181
 Peršak, Tone, 12, 112, 195,
 199

- Peterle, Lojze, 21 - 24, 36, 161
 39, 48, 50, 51, 53,
 56, 62, 78 - 80,
 89, 91, 93
 - 96, 102, 103, 106,
 111, 114, 120, 122 -
 124, 126, 160, 167,
 Rigl, Peter, 104
 Pintar, Emil Milan, 123
 Pirnat, Rajko, 27, 39
 Plavšak, Nina, 104
 Plohl, Rastko, 146 - 148
 Podobnik, Janez, 103, 157
 Podobnik, Marjan, 17, 24,
 49, 51, 56, 69, 78, 89, 103,
 115, 122, 124, 141, 144 -
 148, 150, 151, 153 - 157,
 159, 161, 169, 183, 189,
 190, 201, 203, 204
 Poglajen, Jože, 201
 Poljšak, Marjan, 12, 27, 115,
 124, 146 - 148, 154, 163, 195,
 199, 201, 211, 215
 Popit, Franc, 101
 Potrč, Miran, 59, 84, 101,
 106, 114, 123, 144, 148, 173,
 181, 183, 212, 215
 Pregelj, Žarko, 124, 144,
 146, 148, 157, 181,
 193, 196, 200, 204
 Puc, Mira, 104
 Pucko, Ciril, 201
 Pučnik, Ivan, 39, 102
 Pučnik, Jože, 24, 53, 55 - 57,
 80, 89, 120, 122, 124, 126
 Puhar, Jožica, 192
 Ravnikar, Edo, 8, 15 - 17,
 124, 146, 187, 204
 Rebolj, Dušan, 147, 148
 Rejc, Izidor, 10, 13, 114,
 120 - 124, 126, 127, 130,
 142, 148, 159 - 161, 180,
 181, 190, 196, 201, 211
 Ribičič, Ciril, 106, 175
 Rop, Tone, [97](#), [112](#), [121](#),
[123](#), [141](#), [156](#), [160](#), [161](#), [162](#)
 Rupel, Dimitrij, 12, 24, 27,
 41, 45, 58, 159
 Sečnik, Jože, 40
 Semolič, Dušan, 106
 Sever, Jaka, 153, 154, 201
 Simšič, Danica, 199
 Skinder, Franc, 131
 Slivnik, Danilo, 8, 18, 19,
 45, 120, 121
 Smole, Jože, 106, 112
 Snoj, Janez, 127
 Stanič, Marjan, 27
 Stanovnik, Janez, 59, 85, 92,
 93, 106, 114, 183
 Starman, Danijel, 73, 124
 Stres, Anton, 79
 Šetinc, Mile, 123
 Šešerko, Leo, 159, 193
 Šiftar, Drago, 193
 Šinigoj, Dušan, 50, 101 -
 103, 106, 114
 Školč, Jožef, 106, 115,
 175, 186, 191, 192, 195, 196,
 200, 211, 213
 Špilak, Štefan, 122
 Špiletič, Bogomir, 123, 205
 Štefančič, Marcel, st., 123
 Šter, Andrej, 156
 Šturm, Lovro, 127 - 129
 Šubic, Anton, 191
 Šuštar, Alojzij, 79
 Šušterič, Ivan, 78
 Tajnikar, Maks, 187, 191, 192
 Testen, Franc, 127
 Tomšič, France, 144, 147
 Toplak, Ludvik, 39, 102,
 168, 170
 Topler, Vladimir, 200
 Turnšek, Tit, 56, 154
 Ude, Lojze, 127, 128
 Ulčar, Mitja, 164
 Verzolac, Ivo, 212
 Veselinovič, Draško, 104
 Vidmar, Marjan, 153
 Vodopivec, Franc, 155
 Zagožen, Franc, 39, 80, 102,
 153, 160, 162
 Zupančič, Boštjan M., 127
 Žakelj, Viktor, 106
 Žižek, Slavoj, 20

Zadnja točka programa Nacionalne stranke dela sprejetega
na kongresu 21.6.1996

ZA MORALNO PRENOVO

- 1.1. Moralna prenova bo delno dosežena že s sodnimi postopki in sankcijami nad kradljivci družbenega in državnega premoženja. Prav tako bo moralno pozitivno vplivala na medčloveške odnose vzpostavitev socialne in nacionalne družbene ureditve.
- 1.2. Država mora neizprosno preganjati in pregnati kriminal, droge in druge pojave družbenega zla. Ker je mreža Udbomafije podlaga za dejavnosti navedenega kriminala, bo zlom Udbomafije pomenil že pol rešitve problemov mamil, prostitucije in ostalega kriminala. Brez privolitve Udbomafije v Sloveniji ne bi bilo ne albanske ne črnogorske ne srbske in ne ostalih mafij.
- 1.3. Šolske, cerkvene, športne in druge mladinske vzgojne organizacije bomo stimulirali, da mladim ponudijo bistveno več možnosti različnih dejavnosti v prostem času in vzgojo za oblikovanje duhovno in fizično zdravih ter močnih in celovitih osebnosti.
- 1.4. Onemogočili bomo vsiljevanje tuje kulturne in religiozne identitete na slovenskih tleh.
- 1.5. Ko bo vzpostavljena nacionalna in socialna država, bomo stimulirali povečanje natalitete z bistveno višjimi otroškimi dodatki, podaljšanjem porodniškega dopusta in z drugimi ugodnostmi za otroke in družine z otroki. Kot prvi korak bomo reševali probleme cenениh stanovanj za družine z otroki.

Pripis 2017: Spomenik Revolucije na Trgu revolucije sta izdelala kipar Drago Tršar in arhitekt Vladimir Braco Mušič. Slik tega dela spomenika ne najdemo niti na slovenski spletni Wikipediji. Vir: [1.](#), [2.](#)

SPOMENIK REVOLUCIJE od leta 1975 stoji v neposredni bližini parlamenta DZ RS na bivšem Trgu Revolucije v Ljubljani. Spominska plošča, s citatom iz uvoda v družbeno pogodbo - Ustavo SRS iz leta 1974, je postavljena poleg osrednjega spomenika.

Ustava SRS iz leta 1974 je veljala je do 18.12.91. Trg Revolucije je bil preimenovan v Trg Republike s sklepom Mestnega sveta Ljubljane 4. 4. 1991. [Vir](#)

“V USTAVO SMO ZAPISALI:

DA SO DELAVCI, KMETJE IN DELOVNA INTELIGENCA TER VSI NAPREDNI LJUDJE SLOVENIJE, ZDRUŽENI V VSELJUDSKO ORGANIZACIJO OSVOBODILNE FRONTE S KOMUNISTIČNO PARTIJO NA ČELU, S SVOJIM BOJEM V NARODNOOSVOBODILNI VOJNI IN SOCIALISTIČNI REVOLUCIJI ZRUŠILI STARI DRUŽBENI RED, KI JE TEMELJIL NA IZKORIŠČANJU, POLITIČNEM ZATIRANJU IN NACIONALNI NEENAKOPRAVNOSTI, IN ZAČELI USTVARJATI DRUŽBO, V KATERI BOSTA ČLOVEK IN NJEGOVO DELO OSVOBOJENA IZKORIŠČANJA IN SAMOVOLJE IN V KATERI BODO USTVARJENI POGOJI ZA SVOBODEN IN VSESTRANSKI RAZVOJ SLOVENSKEGA NARODA.»

NAGOVOR BRALCU IN BRALKI

Prebrali ste knjigo in spoznali vsebino mojega političnega nauka ter boja v devetdesetih letih. Kdor si želi spoznati moj, do sedanjega časa preoblikovan in dopolnjen politični nauk ter boj, naj si prebere besedila na <http://zsnd.si/> - program in način organizacije Zveze skupin za narodno državo (ZSND). Kdor je voljan organizirati skupino ZSND v njegovem mestu - volilnem okraju, naj mi to sporoči na mojo e. pošto in jo bomo poskusili postaviti. Sodelujem v raznih posvetovalnih skupinah predstavnikov strank, drugih organizacij in neformalnih skupin, ki smo za spremembo družbenega reda in prav kmalu bomo morali tvoriti eno ali dve koaliciji za volitve v DZ RS, ki bodo čez pol leta. ZSND bo sodelovala v taki narodni koaliciji, ki še ni oblikovana in mogoče bo v njej igrala pomembno vlogo.

Marjan Poljšak
v Ajdovščini 18.11.2017
E-pošta: marjan.poljsak45@gmail.com

Spletna stran Marjana Poljška: [Razkrinkajmo prevare](#)